

Giới thiệu Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?

- “Tôi hỏi nhé, cậu quen nhiều người vậy, chắc gì đã yêu ai thật lòng”
- “Tôi có đấy, có 1 người tôi rất yêu, yêu rất nhiều, tôi có thể làm tất cả mọi thứ vì cô ấy”
- “Là ai mà cậu yêu nhiều đến vậy?”
- “Là người mà tôi không thể yêu, yêu ai cũng được, nhưng cô ấy thì không được”
- “Vậy sao cậu còn yêu cô ấy làm chi cho đau khổ, còn nhiều cô gái xinh đẹp khác mà”
- “Tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng tôi không thể nào tự chủ được trái tim mình!”

Truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được lấy ý tưởng từ 1 bộ truyện tranh Hàn Quốc, hy vọng các bạn sẽ thích.

Cũng mang truyện teen dạt dào cảm xúc, *Vẫn Có Một Người Luôn Yêu Tôi* sẽ là tác phẩm thay thế đầy thú vị, mời các bạn cùng thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Mẹ tái hôn, nên Dương Uyên Nhi có bố dượng mới, và đặc biệt có thêm 1 cậu em trai mới, là Trần Chấn Phong, nhỏ hơn cô 2 tuổi. Cậu em trai này, hấn rất ghét cô, luôn tìm cách chọc ghẹo cô, và đặc biệt là hấn không bao giờ kêu cô là chị, cũng không cho cô gọi hấn là em trai.

- “Tôi hỏi nhé, cậu quen nhiều người vậy, chắc gì đã yêu ai thật lòng”
- “Tôi có đấy, có 1 người tôi rất yêu, yêu rất nhiều, tôi có thể làm tất cả mọi thứ vì cô ấy”
- “Là ai mà cậu yêu nhiều đến vậy?”
- “Là người mà tôi không thể yêu, yêu ai cũng được, nhưng cô ấy thì không được”
- “Vậy sao cậu còn yêu cô ấy làm chi cho đau khổ, còn nhiều cô gái xinh đẹp khác mà”
- “Tôi cũng muốn lắm chứ, nhưng tôi không thể nào tự chủ được trái tim mình!”

Truyện được lấy ý tưởng từ 1 bộ truyện tranh Hàn Quốc, hy vọng các bạn sẽ thích.

CHAP 1: GẶP MẶT GIA ĐÌNH MỚI

Ngày hôm đó, bà Hồng cầm tay con gái Nhi 9 tuổi, ông Hùng cũng cầm tay con trai Phong 7 tuổi đi lại.

2 người lớn nhìn nhau mỉm cười, nói với 2 đứa con của họ:

-“Con yêu, đây là ba Hùng và em Phong, từ giờ họ sẽ sống chung với gia đình ta”

-“Kia là mẹ Hồng và chị Nhi, họ thành viên mới của gia đình mình”

Chấn Phong khẽ nheo mắt nhìn gia đình mới, rồi cậu không nói gì cả.

Còn Uyên Nhi thì cảm thấy rất rối bời.

“Ba mới của mình đây sao? Mình cảm thấy rất lạ, từ giờ phải gọi ông này là ba ư? Không thích đâu!”

Tiếng “ba” trước giờ là dành cho ba ruột của cô bé, đã thấm sâu trong lòng rồi. Nhưng giờ lại phải gọi người xa lạ này là ba, quả thật có chút khó khăn.

Ông Hùng tiến tới, nhẹ nhàng xoa đầu cô bé.

-“Chào con, từ giờ ba sẽ cố gắng làm 1 người cha tốt, còn con thì sao?”

Uyên Nhi chưa biết trả lời, đành ái ngại nhìn bà Hồng, bà liền chỉ chỉ tay, ý là ra hiệu cho Nhi nên trả lời lại cái gì đó kéo ông Hùng không vui.

-“Vâng...con cũng sẽ cố gắng làm 1 người con ngoan...”

-“Giỏi lắm, vậy con đến làm quen với em trai của mình đi”

Uyên Nhi quay sang nhìn Chấn Phong, đây là 1 cậu bé có gương mặt rất đẹp, rất cuốn hút, có đôi mắt 1 mí nên nhìn cậu vừa đáng yêu vừa tinh nghịch. 1 cậu em trai với vẻ ngoài long lanh như vậy, làm Nhi cũng phải ngẩn ngơ ra 1 tý cơ.

Nhưng hình như cậu bé rất ít nói thì phải, còn có vẻ không được vui nữa.

Đoạn, Uyên Nhi đưa 1 tay trước mặt Chấn Phong, cười rất tươi:

-“Xin chào, do lớn hơn 2 tuổi, nên từ giờ chị là chị của em nha, hy vọng từ giờ chúng ta sẽ chung sống tốt với nhau, em trai!”

-“Đừng bao giờ gọi tôi là em trai, tôi không có chị gái nào hết, và cũng đừng cười kiểu đó nữa, đã xấu xí cười còn xấu xí hơn, kinh dị thật!”

Bàn tay đang đưa ra của Uyên Nhi cứng ngắt, cô bé tròn xoe mắt nhìn Chấn Phong, cậu còn lườm cho 1 cái.

-“Huhuhuhu mẹ ơi...hủy hôn đi...hủy hôn đi...con sợ nó quá...hủy hôn đi...”

Uyên Nhi trốn sau váy mẹ khóc thút thít.

Bà Hồng rất bất ngờ, ông Hùng cũng đơ như cây cơ ra, cứ tưởng nó đồng ý gia đình mới rồi chứ?

-“Tình tình này của con là sao đây Chấn Phong?! Sao con lại vô lễ quá vậy?! Còn không mau xin lỗi chị con đi!!!”

-“Đã bảo là con không có chị gái mà, ba nói nhiều vô ích!!”

Cậu nhóc vừa chạy vừa hét.

-“Xin lỗi con nha Nhi, thằng bé nó hơi khó chịu, để ba dạy dỗ lại nó”

Ông Hùng cười khỏ, nhanh chóng đuổi theo con trai.

-“Thằng kia!! Con ăn nói đàng hoàng lại không được sao??”

Và đó là ấn tượng đầu tiên của Uyên Nhi về cậu em trai mới, quả là 1 ấn tượng khó phai.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Dọn Đến Nhà Mới

Vài ngày sau đó, bà Hồng thu gom đồ đạc đầy đủ đi đến nhà ông Hùng. Uyên Nhi còn sợ cậu nhóc đó nên không chịu đi. Bà Hồng nói với Nhi sẽ cho cô nhiều tiền ăn quà hơn chỉ cần ngoan ngoãn dọn đến nhà mới, và nhà mới còn rất đẹp nữa, thế là cô bé cũng đồng ý.

Nhà ông Hùng, trước đây có vợ ông sống chung nhưng ly dị nên đã đi ra ngoài sống, giờ ông Hùng với con trai ở chung.

Ngôi biệt thự rất đẹp nằm ở cuối hẻm, màu nhà được sơn màu trắng rất sạch sẽ, nội thất đầy đủ.

Có 1 lầu, 4 phòng, mẹ và ba dựng ở chung 1 phòng, Nhi ở 1 phòng, Phong ở 1 phòng.

Uyên Nhi rất thích căn phòng mới của mình, được sơn màu hồng đúng màu Nhi thích, tivi máy lạnh, giường, góc học tập đều có.

“Ba mới này chuẩn bị đầy đủ mọi thứ mình ư? Vui quá, mình sẽ cố gắng hoà hợp với ông nhiều hơn nữa”

Nhưng đặc biệt là cậu em trai kia, chữ người ta ngay lần đầu tiên gặp, trong khi người ta lớn tuổi hơn nó, đúng là đáng ghét mà!

Uyên Nhi tự an ủi, mọi chuyện đã như vậy rồi, phải chấp nhận thôi.

Nhưng mà, có căn phòng tên đó ở gần phòng mình vậy không??

“Ôi trời ơi!! Từ giờ mỗi ngày phải gặp mặt tên đáng ghét đó, làm sao bây giờ, không muốn!!”

“Cô nghĩ tôi thích ở gần phòng cô lắm sao, việc gặp mặt cô mỗi ngày cũng khiến tôi khó chịu chết được”

Chấn Phong từ cầu thang đi lên

“Oái sao cậu nghe được thế?? Tôi nói nhỏ lắm mà!!”

Cậu không nói gì, đi vô phòng

“Tôi có thể hỏi tại sao cậu ghét tôi đến vậy không, là lần đầu chúng ta gặp nhau mà, tôi đâu có làm gì cậu...”

Chấn Phong đứng lại, nhìn Nhi:

“Mẹ cô vì lý do, muốn tìm người đàn ông khác, lại làm quen với ba tôi. Nay thì gặp gỡ lén lút, uống cà phê, tâm sự, rất thân thiết. Ba tôi thì đang trong khoảng thời gian cãi nhau với mẹ tôi, họ kết thúc, ba tôi bắt đầu với mẹ cô. Có thể nói mẹ cô cũng gián tiếp gây ra vụ lý do này”

Cậu nói tiếp:

“Mẹ tôi đã chuyển đi xa. Giờ 2 mẹ con cô dọn đến đây, giành hết tình thương của ba tôi, ba tôi chỉ toàn quan tâm đến 2 người, giờ tôi thiếu cả tình thương cha lẫn mẹ. Tôi có thể ghét cô được không, hả?”

Cậu nói xong, không nghe câu trả lời, đóng mạnh cửa phòng lại.

Còn cô thì đứng bàn thân, ngậy ngốc ra chỗ đó.

.....

Buổi chiều, ông Hùng đóng vài bộ bàn ghế, đi mua dụng cụ gia đình, bà Hồng dọn dẹp nhà cửa, trang trí phòng ốc cho đẹp mắt. Tối đến, bà Hồng nấu nồi lẩu lớn, làm rất nhiều thức ăn ngon, chào mừng ngày đầu tiên của gia đình mới.

Cả gia đình quây quần bên chiếc bàn, ăn rất nhiều.

-“Mẹ mong chúng ta sẽ trở nên thân thiết với nhau hơn Chấn Phong ạ, dù không bằng mẹ ruột của con nhưng mẹ sẽ cố gắng, con nghĩ sao?”

Bà Hồng bỏ đũa xuống, mỉm cười nhìn cậu.

-“Tôi vẫn chưa quen nên tôi sẽ gọi đi là đi” – Chấn Phong vừa ăn vừa nói.

-“Gọi là mẹ thì đâu có gì khó khăn đâu thằng nhóc này, như chị Uyên Nhi đây này” – Ông Hùng mỉm cười.

-“Có lẽ thằng bé chưa quen, sau này chắc Phong cũng quen mà, không sao đâu anh”

Sau đó cả nhà tiếp tục ăn hết bữa tối và cùng trò chuyện vui vẻ với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Giấc Mơ Đau Lòng

-“Phong ngoan, lại đây vỗ lưng mẹ vài cái đi, mẹ đi làm về mệt quá” – Bà Kim nói (mẹ ruột Phong)

-“Con lại ngay đây mẹ”

Đấm đấm, xoa bóp cổ

-“Ôi thoải mái quá, mạnh mẽ qua bên phải lưng chút đi con, Phong của mẹ là dễ thương nhất”

-“Cục vàng của ba, ba cũng mỏi lưng mỏi cổ quá, qua đấm cho ba đi con, ba đi làm việc nặng hơn mẹ nhiều!”

Ông Hùng đi làm về, quăng cặp, nhõng nhẽo.

-“Vậy con qua đấm lưng cho ba nha mẹ”

-“Khoan, ai cho con đi, lưng mẹ còn nhức anh nhường con đấm lưng cho em đi!”

-“Gi chứ, anh là trụ cột gia đình, đi làm công việc khiêng vác nặng nhọc lo cho gia đình, em mới phải là người nhường anh đó em yêu”

-“Anh là đàn ông mà như vậy ư?! Anh có nghe qua câu lady first chưa, em trước rồi tới anh sau, ok?”

...2 vợ chồng tiếp tục cãi yêu, rồi quay sang cậu con trai.

-“Phong ngoan, giờ con muốn đấm lưng cho ai trước, ba/mẹ phải không?”

Ông Hùng và bà Kim đồng thanh

-“Hahaha, con bóp tay ba mẹ luôn, 2 người ngồi xuống hết để con 1 tay đấm lưng ba, 1 tay đấm lưng mẹ, có được không?”

Cả gia đình, cùng nhau đi công viên, cùng nhau đi ăn ngon, đi chơi, hạnh phúc quây quần bên nhau.

Khoảng thời gian đó thật hạnh phúc biết bao, cho đến 1 ngày...

-“Nè em, tại sao em cái gì cũng cần nhân vậy!! Em đi đâu cũng khó chịu làm tôi mất mặt với bạn bè, cái tính này của em tôi đã kêu em sửa đi sao em vẫn cứ thế?!” – Ông Hùng thét lên

-“Anh định đi nhậu, mỗi lần nhậu, là mỗi lần say khướt về nhà quậy tùm lum, chửi bới om sòm, làm vỡ đồ đạc, tất nhiên là em phải ngăn không anh đi nhậu nữa rồi, cần nhân gì, mất mặt gì chứ?!” – Bà Kim trả lời

-“Lâu lâu mới có dịp hội ngộ bạn bè cũ, chỉ nhậu có 1 tý, vậy mà em không nể mặt anh, làm anh bẽ mặt với tụi bạn, em xem em có phải người vợ yêu thương chồng không?”

Và cứ thế 1 thời gian dài dài, ba mẹ của Chấn Phong cứ cãi vã, 1 khi cãi là chẳng ai nhường ai, ngày nào cậu cũng nghe và cậu chui rúc trong phòng, khóc rất nhiều, muốn ra nói ba mẹ đừng cãi nữa nhưng cậu không dám.

Rồi 1 ngày kia, niềm sợ sệt lớn nhất của Phong cuối cùng cũng đến...

-“Tôi chịu hết nổi cô rồi đó, tôi thật không hiểu sao có thể cưới cô về làm vợ nữa, tôi thật ngu ngốc mà”

-“Tôi cũng chịu hết nổi anh rồi, tôi chán ghét cảnh tượng này lắm rồi. Nhân đây, này đồ lẳng nhăng, anh không cần giấu, tôi biết hết rồi, anh thường hay ra tâm sự, đi cà phê, đùa giỡn, ôm eo con Hồng, nhỏ vừa mới ly dị chồng phải không?”

-“Thì sao chứ, sao cô biết?”

-“Hoá ra tình cảm chúng ta chỉ mới trục trặc là anh có người mới liền. Nhỏ đó xinh đẹp hiền lành không như tôi nên dụ dỗ được anh phải không, anh không nhường nhịn tôi, luôn kiếm chuyện gây gổ vì đã có con đó, bỏ nhĩ của anh đúng không?”

-“...”

-“Tôi thất vọng vì anh lắm rồi, chúng ta ly dị đi, tôi nhường anh quyền nuôi thằng Phong, tôi không muốn bất cứ thứ gì liên quan gì đến anh nữa”

-“Được thôi, tôi cũng muốn vậy, cứ làm vậy đi”

Sau đó, bà Kim rời khỏi nhà, bỏ luôn đứa con trai lại, mặc cho nó khóc lóc kêu mẹ đừng đi

-“Đừng, mẹ ơi, đừng bỏ con mà !!!”

Chấn Phong giật mình tỉnh dậy, cậu lại nói mơ trong đêm nữa rồi, vẫn là giấc mơ ấy.

Cậu nằm xuống ngủ tiếp, bỗng...nước mắt nhẹ nhàng trào ra...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chọc Ghẹo

Sau giấc mơ đó, ngày hôm sau, Chấn Phong uể oải đi xuống lầu đánh răng, đi ngang qua phòng khách thì thấy cảnh tượng gia đình hạnh phúc:

-“Uyển Nhi cũng đầm lưng giòi ta, cực dễ chịu luôn!! Một ba đi làm về đầm lưng cho ba nữa nha”

-“Vâng ạ, con cũng hay đầm lưng cho mọi người, ai cũng khen con đầm lưng rất thoải mái, hìhì”

-“Hai cha con chuẩn bị ăn sáng nè, hôm nay em làm món bò kho hảo hạng đây!”

-“Anh tới liền! A, làm gì dậy trễ vậy Phong?”

Chấn Phong không trả lời, đi thẳng vô nhà vệ sinh.

-“Thằng nhóc này mắc cái chứng gì không biết, càng ngày càng hư đốn rồi, lần sau phải dạy cho nó 1 trận nhớ đời nó mới nghe lời được!!” – Ông Hùng tức tối.

“Tên này rất yêu và nhớ mẹ hân, cũng giống mình rất nhớ ba, ngặt nỗi cậu ta không kìm chế được cảm xúc, chứng chặc nhưng thực ra bên trong cũng là 1 thằng nhóc 7 tuổi thôi, nếu hân không đáng ghét vậy, mình có thể an ủi và chơi với hân rồi” – Uyển Nhi ngẫm nghĩ.

.....

Vì đang là nghỉ hè nên Nhi và Phong không có đi học, Chấn Phong thì không có thường xuyên ở nhà, hay tụ tập đi ra ngoài đá bóng cùng bạn bè.

Hôm nay Uyển Nhi ở nhà chán chê, nên xin mẹ đi dạo ngoài đường, ngắm cây ngắm cỏ.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, trong xanh, gió thoáng mát, Uyển Nhi tìm được băng ghế đá, vừa ngồi vừa ngắm cảnh vật xung quanh, không khí rất trong lành và dễ chịu.

1 đám con trai nhỏ tuổi đang đi, trong đó có Chấn Phong, thấy Uyển Nhi cả đám ngừng lại, chỉ chỉ trỏ trỏ.

-“Ê con bé nào xinh thế kia, xinh hơn con Mai lớp mình luôn kia?” – 1 thằng nhóc nói.

Phong nhìn theo, hơi nheo mắt.

-“Ồ dễ thương quá, em sống ở đây à, lần đầu tiên gặp ở khu này đây!” – 1 thằng khác tiếp lời.

-“À, thằng Phong có nói nhỏ nào chuyển tới sống chung trên danh nghĩa chị gái, đây đó hả Phong?”

-“Ừ”

-“Èo, nhìn nhỏ xú đáng yêu vậy mà lớn hơn mình luôn kia, mà có chị gái dễ thương vậy mà không giới thiệu, tội mình lại ghẹo chị mà ấ”

-“Tao không thích gọi nhỏ là chị...à khoan...”

“Nhỏ này lần đầu tiên mình gặp mình đã kìm chuyện với nó, có vẻ nó rất sợ con trai hung dữ, nạt nó cái là sợ, khóc bù lu bù loa”

-“Nè, cho tui bây khỏi bao tao bịch bánh tráng trộn, có điều, tui bây đi lại kìm chuyện với nhỏ đó, làm cho nó khóc cho tao!”

-“Á đừ, chị gái mà ầy vậy đó, nhưng vụ này vui làm sao tao từ chối được, làm liền tui bây ời”

Thế là kế hoạch xấu xa được tiến hành, 1 cậu bé trong đám lại bắt chuyện với Nhi.

-“Nè bạn gái ời, bạn ngồi đây có một mình, bạn không sợ kẻ bắt cóc bắt bạn đi hả, bạn có chút xú hà!”

-“Minh không sợ, ban ngày ban mặt mà... làm gì có bọn bắt cóc chứ!”

-“Vậy mình cảnh báo bạn nha, tên hay bắt cóc trẻ con tụi mình là 1 người cao, ốm, đeo khẩu trang màu vàng, có giấu dây trói với dao ngay túi, bạn gặp là bạn nhớ tránh nha, tên bắt cóc trẻ em đó!”

-“Ồ...ơ ban ngày ban mặt mà, với lại nghe nói khu này an ninh lắm...” – Nhi lấp bắp.

-“A a a đằng sau bạn kìa!!! Thôi mình chạy trước nha!!!”

Thằng nhóc vừa nói xong chạy đi mất.

Uyển Nhi quay mặt lại, là người cao hơn cô, đeo khẩu trang, cầm dây trói, có nhét dao trong túi áo y chang bạn hồi nãy diễn tả.

(Thật ra là 1 thằng nhóc có chiều cao ấn tượng, đóng giả tên bắt cóc, dao giả, dây trói đồ chơi, cậu nhóc này là nam phụ)

-“Bé con, đi theo ta qua Trung Quốc nha, ở bên vui lắm!”

Hắn vừa nói vừa dơ dây trói lên, giả bộ móc dao ra.

-“Tha...tha cho tôi...tôi ốm nhom à ông đem đi bán không có tiền nhiều đâu, thiệt đó, ông đi bắt cóc tụi mập mập đầy mỡ đó, đừng bắt tôi mà...” – Uyển Nhi miễn cưỡng.

-“Nhưng tụi nó không có ở đây, lấy tạm cô bé vậy nha” – Hắn đưa dao gần hơn nữa

-“Huhuhu mẹ ơi, huhuhu mẹ ơi cứu con!!!”

Uyển Nhi đá vô chỗ hiểm tên bắt cóc 1 cái, rồi vừa chạy vừa khóc rống.

Tên bắt cóc ngã tại chỗ luôn, tụi con trai coi kịch mà cười bể cả bụng.

Uyển Nhi chạy hết tốc lực, lặn mất tăm.

-“Hahahaha, y chang coi phim hài vậy, nhìn tướng nhỏ chạy kìa, nhớ nên đi thi chạy Maratông đó, Vui quá đi!!”

Cả đám coi trai cười âm lên.

Đầu Chấn Phong hiện lên dòng suy nghĩ:

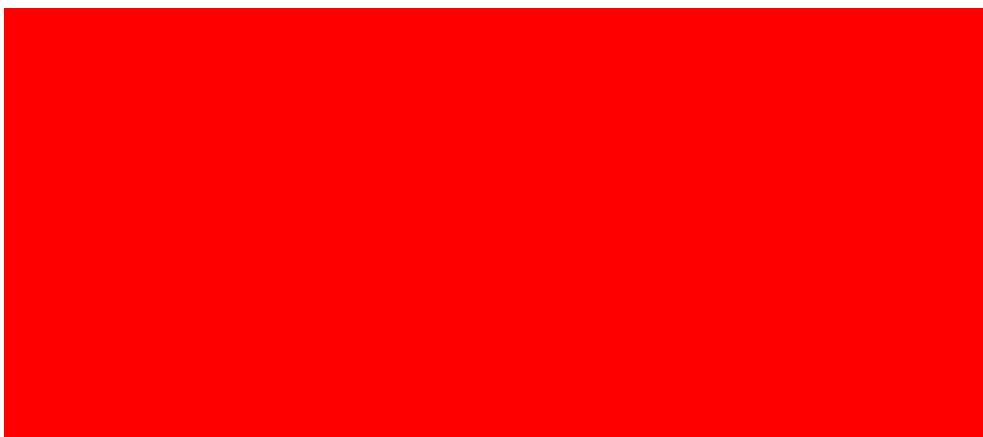
“Tôi nhất định phải làm cho cô khổ sở khi sống cùng tôi đấy Uyển Nhi ạ”

Xong hắn nhoẻn miệng cười, khoác tay lủ bạn và đi chơi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cậu Nhóc Đáng Ghét

Em là Dương Uyên Nhi 9 tuổi, em mới có thêm 2 thành viên mới trong gia đình là ba dượng và em trai (trên danh nghĩa) sống chung 1 ngôi nhà.

Em là 1 cô bé dễ thương, đáng yêu, tính cách của em cũng như ngoại hình của em vậy, không phải em tự nói mình đâu nhưng sự thật là ai cũng nhận xét em như thế.

Có thể nói trước giờ em chưa từng bị ăn hiếp hết, vì em luôn cư xử hoà nhã không để ai ghen ghét.

Cho đến khi gặp được đứa em trai này, em hiểu lý do nó ghét em, em đồng cảm, em sẽ không nói gì hết, em hiểu cảm giác của hấn.

Em tưởng tượng hấn thuộc tốp người im lặng, ghét ai chỉ cần im lặng là thực sự thể hiện độ khinh bỉ, khi dễ lớn nhất.

Nhưng có lẽ em đã lầm, thằng nhóc này, hấn ghét ai là nó sẽ chọc phá làm cho người khác bị điên đến chết luôn, hay là chỉ mình em bị đối xử như vậy thôi thì em không biết.

Em xin kể là tên đó đã bắt nạt em như thế nào, chuyện là trong khoảng thời gian gần đây:

-“Chào bạn, mình mới chuyển nhà đến đây, mình chưa có bạn, mình có thể chơi với 2 bạn được không?”

Uyên Nhi ra ngoài sân, bắt gặp 2 cô bạn gái, nên Nhi lại bắt chuyện.

-“Ồ, tất nhiên là được rồi” – 1 cô bạn tươi cười.

-“Mình tên là Uyên Nhi, còn 2 bạn là?”

-“Mình tên...”

-“Nè 2 bạn, mình nói chuyện với 2 bạn được không?”

Chấn Phong bất thành linh xuất hiện.

-“Ồh, là Chấn Phong đó, cậu ấy nói chuyện với tụi mình kia”

2 cô bạn tự nhiên đỏ mặt lên, nhìn nhau cười, làm Uyên Nhi không hiểu mô tê gì.

Chấn Phong nói với 2 cô bạn đó điều gì đó, xong hấn nhìn Nhi, nhếch mép 1 cái rồi bỏ đi.

-“À, thật ngại quá, tụi mình không thể chơi chung với bạn được rồi, đừng giận tụi mình nha, Chấn Phong không thích bạn, mình cũng phải làm vậy thôi”

-“Gi cơ?? Nhưng tại sao?? Sao các bạn lại phải nghe lời hấn dữ vậy, hấn ăn hiếp các bạn hả, các bạn nên mách ba mẹ đi!!”

-“Ngại quá, không phải vậy, cậu ấy không làm gì cả, sự thật là, Chấn Phong rất nổi tiếng khu này đấy, chiều cao nổi trội, chơi thể thao rất đỉnh, cậu ấy còn đánh thắng mấy anh 9 10 tuổi bự con luôn” – Mắt cô bạn sáng rực lên.

-“Còn nữa, Chấn Phong kiểu lạnh lùng, rất cuốn hút, gương mặt rất xinh trai, đặc biệt là đôi mắt hí dễ thương cực kỳ, tóm lại cực hoàn hảo, tụi này là fan ruột của bạn ấy! Hôm nay nhân vậy được nói chuyện với bạn ấy, ôi ôi ôi ôi” – Cô bé còn lại cũng tùm tùm theo.

Xong 2 cô bạn vừa đi trên đường vừa hát, bước chân nhẹ tênh như bước lên mây vậy, cứ lằng lằng lằng...

Để lại Uyên Nhi mặt ngu đờng đó, biểu cảm của cô bé bây giờ gọi là mặt chữ O mồm chữ A luôn, phải mất mấy phút để định hình lại.

Thật là quá shock mà, quá thật, Nhi chỉ thấy Chấn Phong đẹp thiệt, nhưng chỉ vậy thôi, chứ kiểu cuồng kinh dị như thế kia thật là nổi cả da gà da vịt lên hà.

Phòng Nhi và Phong kẻ bên nhau, chỉ cách có 1 bức tường, không biết hấn vô tình hay cố ý, tối nào cũng coi phim đến rạng sáng, còn mở âm lượng lớn thiệt lớn, khiến Nhi có đôi mắt gấu trúc mấy hôm.

Bữa ở nhà có kẹo dẻo Nhi yêu thích, rất hạnh phúc, đang định bay tới ăn thì hấn từ đâu xuất hiện, cho hết vào mồm rồi dừng dừng đi tiếp.

-“Nè!! Cậu phải chờ cho tụi với chứ!!”

Ngày nọ, Uyên Nhi lấy dây ra nhảy, đang nhảy tự nhiên có ai dụt sợi dây ra, làm cô bé xém ngã, rồi chạy mất.

-“Chấn Phong! Tụi thấy cậu cố ý đó nha!!”

Hôm kia Uyển Nhi chạy xe đạp vòng vòng chơi, đang chạy thì bị xịt bánh, phải xuống xe dắt bộ mệt oi là mệt, chợt nhớ tối qua có thấy Phong làm gì ở xe mình, lúc về nhà:

-“Chán Phongggg, sao cậu phá xe của tôi??”

Chiều nọ, Uyển Nhi đang cắt dưa hấu, gọt tới miếng cuối cùng quay ra cắt dao, quay lại thì đĩa dưa hấu bỗng nhiên bay mất tiêu.

-“Chán Phong!! Trả đĩa dưa hấu đây!!”

Một lần, ức chế quá, lấy bàn chải đánh răng của Phong đi chà sạch các chỗ dơ trong nhà vệ sinh. Sau đó đặt bàn chải hắn về chỗ cũ, cầm bàn chải của mình lên và đánh răng trong niềm chiến thắng.

Bỗng, nhận ra bàn chải mình có màu xanh lá, màu xanh lá giống màu nước trong bồn cầu, mẹ mới bỏ thuốc tẩy màu xanh lá vô bồn cầu. . .

Ồ, khoan đã, nghĩa là hắn lấy bàn chải của mình đi chà bồn cầu ?!?!

-“Oẹ oẹ oẹ Trần Chán Phong!! Tôi phải giết cậu!! Kinh quá !!”

Sau nhiều lần chịu hết nổi vì bị ả hiếp, Uyển Nhi quyết định phải lấy lại uy quyền của mình, Nhi tới 9 tuổi, hắn có 7 tuổi thôi, không nhận chị em thì thôi nhưng sự thật là cô vẫn lớn tuổi hơn hắn.

Đứng trước Phong, Nhi la lên:

-“Tôi có chuyện rất ức chế cần giải quyết với cậu, nói chuyện đi !!!”

Giọng đồng đặc, đầy quyết thắng của Uyển Nhi, tin rằng hắn cũng phải sợ.

-“Chuyện gì ?”

Chán Phong trả lời với mặt không cảm xúc, giọng nhỏ nhẹ nhưng nghe kỹ lại như muốn đe dọa, cộng thêm cái lườm cực kỳ đáng sợ.

-“TÔI...NÓI CHO CẬU BIẾT...”

-“Sao?!”

Mặt Chán Phong nhìn còn đáng sợ hơn nữa.

Các câu nói đầy uy quyền chuẩn bị nói ra tự nhiên văng đầu mất tiêu rồi, thay vào đó là...

-“Hu hu hu, tôi xin cậu, tha cho tôi đi, cho tôi cuộc sống bình yên, đừng phá tôi nữa mà, cho tôi yên đi có được không? Xin cậu luôn đấy!!”

Người thắng luôn luôn là Chán Phong!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: “Ngủ Ngon Nha”

9 giờ tối, đám con trai ngồi ngoài công viên buồn chuyện.

-“Hahaha, mày chọc nhỏ mỗi ngày luôn hả, ôi tội nghiệp chưa, đắc tội với Chấn Phong chi không biết”

-“Ừm, tao phải làm cho nó tức điên lên luôn, dành hết tình yêu thương của ba tao, giờ tao sẽ bắt nó trả giá, cho biết khổ sở khi chọc phải tao” – Chấn Phong giọng nguy hiểm

(Hoàng Thiên Minh, 7 tuổi, cậu nhóc lần trước giả tên bắt cóc)

-“Nhưng mà nhỏ đó dễ thương ha, lần tao dọa nhỏ sợ đến đáng yêu luôn, run run nhìn rất cute luôn, khi nào rảnh có lẽ tao sẽ nói chuyện thử, à mà tao chưa biết tên của nhỏ?” – Thiên Minh nói

-“Đương Uyên Nhi... đáng yêu, cute? Đáng yêu cute cái đầu mày”

Chấn Phong quay sang cốc đầu Minh cái cốp

-“Thằng khốn!! Đauuuu”

Cả bọn con trai cười chọc Thiên Minh.

-“Nè, nhưng tao nghĩ, Uyên Nhi cũng đâu có làm gì sai đâu, cũng như mày vậy, cũng không có ba bên cạnh mà, chuyện này là vấn đề của người lớn. Với lại, bị mày ăn hiếp như vậy cũng đâu méc ai đâu, rõ ràng là chịu trận mà”

Thiên Minh xoa xoa đầu

-“...”

-“Theo tao thấy thì mày hoàn toàn biết điều đó, mày chỉ đang mượn cái lý do để trả thù để được chọc ghẹo con nhỏ thôi, có trúng tim đen không hả bạn Phong?”

Cốp

-“THẰNG KHỈ NÀY, 2 CÁI RỒI ĐÓ, CÓ CẦN MẠNH TAY VẬY KHÔNG??” – Thiên Minh rú lên

-“Cho mày bớt tật nói nhảm, tao đi về đây, mai gặp lại tụi mày, bye” – Chấn Phong chào xong bỏ đi

Trên đường đi về nhà, cậu lẩm bẩm:

-“Tự nhiên đi nghe thằng Thiên Minh nói xàm xí gì đâu không, không quan tâm, giờ đi về kiểm chuyện chọc cho nhỏ tức chết coi”

9 giờ 20 phút tối, Chấn Phong cầm theo 1 con gián mà nẩy đi trên đường lụi được, định thấy vô người Nhi, bảo đảm thế nào cũng bù lu bù loa cho mà coi.

Đi lên lầu, kéo nhẹ cánh cửa phòng ra, định thả gián vào rồi chạy đi thì thấy nhỏ đang nằm ngủ ngon, lông mi cong vút nhắm mắt lại, gương mặt trắng trẻo, 2 cái má nhìn là muốn nựng, đôi môi chúm chím, khẽ mỉm cười, chắc là nhỏ đang có 1 giấc mơ đẹp lắm nhỉ?

-“Đồ đáng ghét, giành hết tình thương của ba tôi, từ khi cô đến, tôi không còn được ba thương quan tâm như hồi đó nữa, bây giờ ba chỉ suốt ngày chăm sóc thương yêu cho mẹ con cô thôi, còn đối với tôi thì luôn nhấn nhó”

-“Nhìn mẹ con cô cười giòn với ba tôi, tôi nhớ lại gia đình tôi cũng đã từng rất hạnh phúc như vậy, tôi đau lắm, vì 2 người mà tôi mất đi gia đình hạnh phúc ấy...”

-“Thật ra tôi biết cô không có lỗi gì cả, tôi ăn hiếp, làm cô khóc bởi vì đó là cách để giải tỏa nỗi buồn bực trong tôi, đó là làm cô mất đi vui vẻ dù 1 chút cũng được...”

-“Tôi ghét cô”

-“Giờ tôi sẽ thả gián vào người cô nhé”

-“Con gián nó bò lên người, rất ghê tởm, bảo đảm là khóc sụt mướt luôn”

-“...”

-“Ngủ sâu vậy rồi thì chơi sao vui, chán chết”

Thở phào

-“Đồ mít ướt...ngủ ngon nha” – Chấn Phong nói rất nhỏ

Ai đó nhẹ nhàng khép cửa lại, bước chân đi nhẹ tênh không phát ra tiếng, như không muốn ai đó giật mình tỉnh giấc.

Mà không biết rằng, sự thật là, ai đó này giờ đâu có ngủ đâu...

-“Xi, đúng là thằng nhóc ngốc nghếch mà”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Uyển Nhi Bám Dài Như Đĩa!!

Mỗi buổi chiều, thời tiết mát mẻ. mọi người thường ra công viên đi bộ, thả diều, tập thể thao hay ngồi băng ghế đá tâm sự này kia.

Khoảng đất rộng nhất ở công viên là địa bàn của mấy thằng nhóc nhỏ tuổi, chiều nào tụi nhóc cũng hẹn nhau ra công viên chơi nhiều trò thú vị khác nhau, vì thế ai hay ra công viên đều quen mắt với cảnh tượng đám nhóc nhỏ tràn đầy năng lượng chơi đùa cùng nhau, hoặc cùng nhau tranh giành trái bóng tròn.

-“Yeah vô rồi, tỷ số giờ là 2-0 rồi nhé đội Bchuẩn bị khao đội tao ăn chè đi”

Chấn Phong sút bóng vô lưới, vui vẻ nói

-“Xi, mới 2-0, tụi tao còn gỡ lại sau, đừng có mà phách lối nhá” – Thiên Minh cười

-“Đá qua đây, qua đây”

-“Uizz, xem vô lưới nữa rồi!!”

-“Haha, gỡ hoà rồi!!”

Đang tiếp tục chơi hăng say

-“Này!! Cho tớ chơi với được không?”

Cả đám dừng chơi, mặt ngẩn tò te nhìn người vừa nói.

-“Oh là chị của thằng Phong kìa,muốn chơi cùng tụi này hả?” – Đám con trai ríu rít.

-“Đúng rồi, tớ muốn vận động để tăng thêm chiều cao, cho tớ chơi cùng nhé?”

-“Ồ, tất nhiên là được...”

-“Cô làm gì ở đây? Tự nhiên lại xin chơi cùng, tôi chưa nói với cô là tôi rất ghét cô hả?” – Chấn Phong chen vô

-“Cậu ghét tôi thì có liên quan gì đến việc tôi chơi đá banh cùng các bạn chứ, phải không các bạn?”

-“Đúng rồi, cho Uyên Nhi chơi cùng đi mày ôi”

-“Không cho là không cho, tao không thích nhỏ đó, tụi bây còn lộn xộn là tụi bây phải bao tao kèo thua hôm bữa đó, muốn sao?” – Phong trừng mắt

Vì Phong là đại ca nhóm, với lại hơi bị tiếc tiền, nên cả đám im re.

Không cho chơi, Uyên Nhi đành lui thủ đi về.

Hôm sau, cả đám đang chơi cờ cá ngựa, Uyên Nhi xuất hiện.

-“Hey, cho tở chơi với”

Chấn Phong giật cả mình, nhưng cũng lấy lại độ bát ngáo vốn có.

-“Nữa hả, không cho!!”

Chơi bịt mắt bắt dê.

-“Cho tở chơi bịt mắt bắt dê với nhé!!”

-“Đã bảo không cho, sao cô cứ ám mãi thế?!”

Chơi rồng rắn lên mây.

-“Vui quá, tở chơi nữa!”

-“Thiệt tình, tôi đã bảo cô không được chào đón trong nhóm tôi rồi mà!!”

Ngày nào cũng vậy, tới 1 ngày, cả đám đang chơi bóng rổ, Uyên Nhi lại tới, lần này Phong quát:

-“Sao cô dai như đĩa vậy hả, tôi rất ghét cô, tôi không thích chơi với cô, đừng phiền tụi này nữa, đi chơi chỗ khác đi!!!”

Tưởng quát vậy thì nhỏ sẽ què và đi về, từ giờ sợ rồi không làm phiền nữa, Phong sẽ thoát được con đĩa bám lâu ngày, nhưng...

-“Huhuhuhu, chỉ vì cậu ghét tôi mà không cho tôi chơi vậy hả, vậy có công bằng không, con trai gì mà nhỏ mọn thế, tôi chỉ muốn chơi chung thôi mà, huhuhuhuhu”

Chấn Phong hét hồn, có vậy cũng khóc, mọi người xung quanh ai cũng nhìn rồi chỉ chỗ thằng nhóc này làm con gái khóc này kia.

-“Này cho chị mày cùng với, mày ăn hiếp con người ta quải”

Cả đám lại đổ Nhi, trách Phong

Nhỏ khóc thút thít quải không chịu nín, ai cũng chỉ trích cậu.

Thở dài

Ai đó đành bó tay, nhẹ nhàng nói với con sâu mọt ướt kia.

-“Là lỗi của tôi, là tôi không tốt, là tôi nhỏ mọn, từ giờ tụi tôi chơi gì thì cô cứ lại chơi chung nha, tôi sẽ không như vậy nữa, cho nên đừng khóc nữa, nín đi”

-“OK!! Xin chào các bạn, tở là Dương Uyên Nhi, từ giờ hy vọng chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau nhé, các cậu chơi gì mà không rủ tở là tở buồn lắm luôn đó nha!!”

Uyên Nhi hết khóc, tràn đầy năng lượng lại trong tích khắc luôn.

Thật là bó tay luôn với nhỏ này, cả đám không chịu nổi cười phá lên.

Công viên hôm đó tràn ngập tiếng cười vui vẻ của lũ nhóc.

Từ đó, mỗi khi chơi trò gì, Uyên Nhi luôn chơi cùng, nhỏ dần dần hoà nhập và rất thân thiết với tụi bạn Chấn Phong, họ rất quý cô bé.

Lý do Uyên Nhi muốn chơi cùng đến vậy bởi vì Nhi muốn được thân thiết hơn với Phong, cô muốn cậu không còn ghét cô nữa, và cô cũng muốn hiểu nhiều hơn về cậu em trai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mâu Thuẫn

Thế là, trong 1 đám con trai, lời đầu ra 1 cô bé nhỏ xinh lúc nào cũng tràn trề sức sống.

Mỗi ngày bày ra 1 trò chơi khác nhau, chơi đến mệt mới chịu đi về.

Tối đến, Uyên Nhi cùng Chấn Phong trên đường về nhà, thông thường lúc đi về không ai nói chuyện với ai, nhưng hôm nay, Nhi ngân nga bắt chuyện.

-“À, tụi bạn của cậu rất hài hước với vui tánh đó, làm tôi cười suốt không thôi, hahaha...”

Không gian im lặng.

“Cái thằng này mở miệng nói 1 câu có bị gì đâu nhỉ?”

-“Ừm, tụi nó được tánh nói nhiều nói nhảm là hay nhất, ở bên cạnh tụi nó làm tôi thấy rất thoải mái”

-“Tôi toàn thấy cậu cóc đầu tụi nó không thôi, cậu rất là bát ngáo nhé!”

-“Vấn đề là tôi thích, ai mạnh hơn người đó có quyền”

-“Xi, lại bát ngáo nữa rồi!!” – Uyên Nhi bểu môi

Rồi cả 2 tiếp tục đi trên con đường về nhà...

Từ đó, 2 cô cậu thường xuyên nói chuyện vui vẻ với nhau hơn, không còn im lặng như trước nữa.

-“Hình như cô ăn lén kẹo dẻo trong phòng tôi phải không?”

-“Aww, tôi chỉ ăn có chút à, còn lại nửa bịch tôi chừa lại cho cậu đó, đừng buồn nha, hìhì”

-“Thật ra kẹo dẻo tôi ăn hết rồi, hộp kẹo cô mới ăn là đã qua hạn sử dụng nên tôi chuẩn bị đi bỏ, ai ngờ có con mèo lại lấy ăn vụng, nhưng cảm ơn vì ăn dùm tôi nha, quăng đi thì phí quá”

-“Oái!! Thảo nào cái bụng nó đau đau nãy giờ, ôi không chịu được nữa rồi”

Uyển Nhi chạy 1 mạch tới nhà vệ sinh, để lại Chấn Phong cười rất chi là đắc chí nhé.

Mỗi ngày trôi qua vẫn yên bình và vui vẻ như thế.

.....

Rồi 1 ngày nọ, mâu thuẫn trong gia đình xảy ra:

-“Chấn Phong!! Sao con mất dạy quá vậy?? Đi sinh sự đánh nhau vậy hả, con đánh con người ta bầm tím hết cả người, phải nhập viện luôn, giờ gia đình họ nằng vặc, đòi bồi thường kia kia! Từ khi nào mà con trở nên mất dạy như thế hả? TRẢ LỜI ĐI!” – Ông Hùng quát lớn.

Uyển Nhi đang coi tivi trong phòng, nghe tiếng la, đi xuống nhà xem thử, thì thấy ông Hùng đang rất tức giận Chấn Phong, mẹ cô thì đang lo lắng.

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nên Uyển Nhi đứng đó nghe xem có chuyện gì.

-“Nghe con giải thích, chuyện là thằng đó sinh sự với con trước, nó nói...”

-“CON NGHĨ TA SẼ TIN LỜI CON NÓI SAO, đây không phải là lần đầu tiên ta nghe về chuyện con đi sinh sự đánh nhau, rất nhiều lần rồi, nghe nói con là đại ca khu này nữa, hùng hồn quá ha, con trai tôi từ khi nào đã cư xử như đứa trẻ vô học thế kia?”

Chấn Phong ngơ ngác nhìn ba mình, gương mặt thất thần lộ rõ sự thất vọng, khoé mắt ướt ướt, cậu nói:

-“Ba, chỉ lo mắng chửi con đánh thằng đó bị thương đến nhập viện, vậy tại sao ba không thử hỏi xem là con có bị thương không, và nghe con giải thích, ba chỉ lo chửi và chửi, không nghe con nói, ha... vậy con có thể hỏi rằng...từ khi nào ba đã trở nên vô tâm như vậy không...?”

-“Rõ ràng là họ nói con sinh sự trước, là con đánh thằng nhóc trước, nó bị bầm dập hết cả người, còn con, ta đâu thấy con bị thương chỗ nào đâu”

-“Ba có thể không tin lời họ được mà, chỉ vì ba không tin con thôi”

-“Ta...”

-“Ba mới hỏi rằng từ khi nào thì con như vậy phải không, vậy con nói cho ba biết nhé, đó là từ khi ba bỏ rơi mẹ con và bắt đầu sống hạnh phúc bên gia đình mới này đó, đứa con này chỉ là người chiếm chỗ, suy cho cùng thì ba cũng chỉ là người thay lòng đổi dạ thôi”

Chát

Uyển Nhi và mẹ giật mình, 5 đầu tay đỏ quét trên gương mặt Chấn Phong.

Cậu lấy tay sờ má, nói:

-“Hà giận rồi, giờ con đi được chưa?”

Ông Hùng thất thần, nhìn bàn tay vừa mới đánh con, gương mặt có đôi chút hối hận, không khí lúc này trở nên u ám hơn bao giờ hết.

Đi ngang qua phòng Chấn Phong, Uyển Nhi nhìn thấy cậu đang xem phim, như không có chuyện gì xảy ra, nhưng thấy mặt cậu giống như mới khóc xong vậy.

Nhìn kỹ lại, mới nhìn ra trên lưng cậu có những vết đỏ dài, tại áo che mắt, cả bắp tay và chân cũng có nữa.

-“Uyển Nhi, chị ở đây đợi ai thế?”

Thiên Minh đang đi ngang qua công viên, thấy Nhi đang đứng nhìn xung quanh nên chạy lại hỏi

-“Chị đợi các em này giờ rồi mà không thấy ai ra, giờ gặp em thì tốt quá”

-“Hà, có chuyện gì sao?”

-“Kể cho chị nghe về vụ Chấn Phong đánh nhau đi, đầu đuôi sự việc như thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Tình Cảm Gia Đình

-“Em cũng mới nghe tụi nó nói về chuyện này đây, tụi nó kể là thằng đó là đại ca Tiến xóm bên cạnh, nó muốn nắm trùm bên xóm mình luôn, và biết thằng Phong được coi là đại ca ở đây, nên mới hẹn để kiu Phong nhường chức cho Tiến”

Uyển Nhi chăm chú lắng nghe, Thiên Minh nói tiếp.

-“Chị cũng biết đấy, thằng Phong nó cũng không phải dạng vừa gì, nên đâu có dễ dàng mà ra lệnh cho nó, thế là cả 2 hện nhau thách đấu vì chức vụ đại ca, kết quả là Phong thắng, thằng đó tức lắm, thua không phục, giận cá chém thớt chộc thằng Phong chuyện đó khiến Phong tức điên lên nên mới xảy ra có sự này”

-“Chuyện đó rất nghiêm trọng sao ?”

-“Ừm thì... nó xia xối rằng thằng Phong tội nghiệp ghê, có người ba lăng nhăng với bồ nhí, ba mẹ ly dị, mẹ bỏ đi, bỏ rơi luôn con trai, ba còn rước người làm cho gia đình tan vỡ về làm vợ, ba thương yêu vợ con mới còn hơn con ruột, đồ thiếu tình thương của ba lẫn mẹ...”

Thiên Minh nói tiếp

-“Toàn là những câu chọc sâu vào vô nỗi đau, nên nó tức quá, đánh thằng Tiến tới tấp luôn, vết thương lúc đánh thua cộng với vết thương lúc thằng Phong giận đánh nên làm cho Tiến bị thương nhiều hơn Phong, mà nhờ thế nó mới đi nói với gia đình rằng Phong sinh sự và đánh nó thương tích đầy mình, trả thù hiểm thiết chứ”

-“...chị hiểu rồi, cảm ơn em, giờ chị phải đi giải quyết vấn đề này đây, tạm biệt em nha!”

Uyển Nhi chạy thật nhanh về nhà, thuật lại lời Thiên Minh nói, và còn kể hết những tâm sự của Chấn Phong bao lâu nay cho ông Hùng và bà Hồng nghe.

Mở cửa

Ông Hùng nhẹ nhàng mở cửa phòng, cậu đang nằm trên giường, quay lưng lại nên không biết đã ngủ hay thức.

Nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên con trai.

-“Nhóc con, ba nghe hết mọi chuyện rồi, ba hiểu rồi, ba xin lỗi vì đã không tin con, không nghe con giải thích”

-“Và hoá ra bao lâu nay con đã phải chịu đựng nhiều đau khổ đến vậy, ba hoàn toàn không đề ý, ba xin lỗi”

-“Thật sự là, chuyện của gia đình ta lúc trước, là do ba sai, ba nên nhường nhịn mẹ con, là ba mê muội, lúc đó, ba cũng có ý định níu kéo mẹ con lại nhưng do cái tôi quá lớn khiến ba không làm được, là lỗi của ba làm cho gia đình tan vỡ, để rồi con trẻ lớn lên lại phải chịu đựng nỗi tổn thương và mất mát do ba mẹ gây ra”

-“Nhưng tất cả có lẽ là sự sắp đặt của ông trời, ba có nuối tiếc thì cũng chẳng quay lại được, gia đình mới của chúng ta, nếu con cố gắng bỏ đi quá khứ và bắt đầu với hiện tại, nó cũng không tệ lắm đâu con à”

-“Từ giờ ba sẽ cố gắng chuộc lại lỗi lầm của mình, đó là yêu thương con hết mình, thật ra chỉ là do ba quá bận tâm đến gia đình mới nên ít đề ý con, không có nghĩa là ba hết yêu con...”

-“Chỉ cần con tha thứ cho ba, ba sẽ cố gắng làm cả cha lẫn mẹ, lấp đầy tình thương của mẹ còn thiếu trong con, cho ba 1 cơ hội làm lại nhé, con đồng ý chứ?”

Khoé mắt rung rung, ông Hùng khẽ vuốt đầu con trai, kéo chân lại cho con, quay người đi.

-“Con đồng ý”

Bước chân dừng lại, quệt đi 2 hàng nước mắt trên mặt, ông Hùng chạy đến ôm đứa con trai, hai cha con cùng nhau khóc...nhưng lần này là những giọt nước mắt hạnh phúc thật sự

-“Ui da”

Tiếng kêu khiến cho khung cảnh cảm động bỗng trở thành 1 bộ phim hài trên tivi, hoá ra bà Hồng nãy giờ đang núp xem trộm, bỗng cánh cửa đẩy vô khiến bị ngã chèo queo xuống đất.

-“Hơ hơ, không phải em nghe lén đâu nha, em đi liền đây”

Bà Hồng xấu hổ đứng dậy ngay trong tích khắc, xoay người.

-“Dù hơi khó khăn để chấp nhận đi nhưng con sẽ cố, đi cùng lại đây đi” – Chấn Phong mỉm cười

Thêm 1 người mau nước mắt nữa, chạy lại ôm ké 2 cha con.

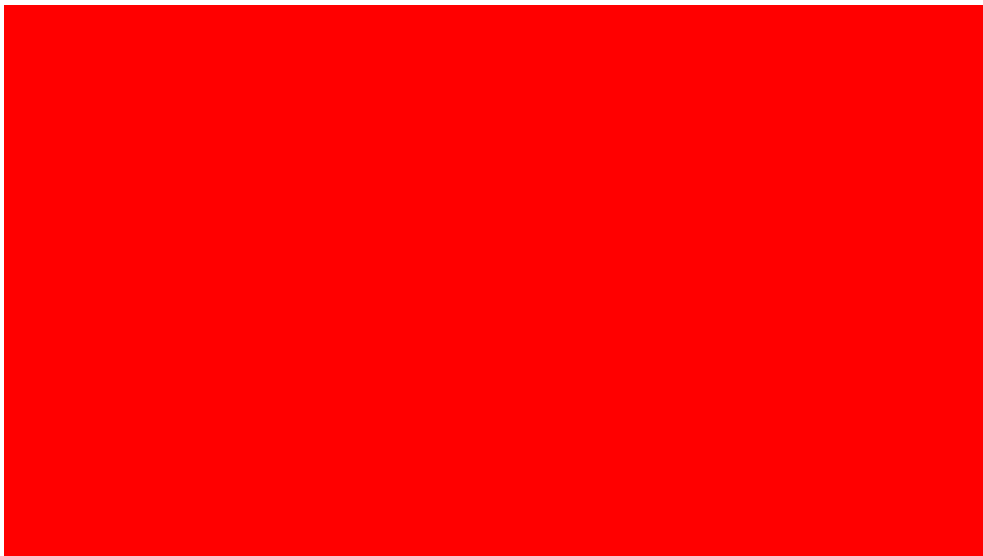
Hoàng hôn, mặt trời chuẩn bị đi ngủ và nhường chỗ cho mặt trăng đến, đất trời tạo thành khung cảnh tuyệt đẹp, yên bình đến lạ lùng.

Ở đây này, cũng đang có thứ tuyệt đẹp và yên bình không kém đâu nhé, đó là tình cảm gia đình đấy!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Em Trai Thơm Má Chị Gái

-“Muốn nói gì thì nói đi, cứ nhìn lên tôi quài, tôi biết tôi có sức hút lắm mà!”

-“Oẹ, không dám đâu!”

-“Lại đây ngồi nè”

Uyển Nhi lại ngồi cạnh Chấn Phong.

-“Ủm, cậu đã vui được lên chưa, còn buồn nữa không?”

-“Còn đau khổ sắp chết luôn đây này!”

-“Cậu nghiêm túc hã, tôi tưởng cậu phải hết buồn chứ!!”

-“Đừng làm tôi thất vọng chứ!! Cậu nói thiệt đi!!” – Uyên Nhi gắng hỏi tiếp.

-“Xì, rồi, tôi bây giờ đang chấp nhận với hiện tại, tôi không còn buồn về quá khứ nữa đâu, cứ vui vẻ đi nhĩ”

-“Vui quá, cuối cùng cậu cũng làm được rồi, không uổng công tôi mà!!”

-“À mà nghe nói cô là người nói cho ba tôi nghe hết mọi chuyện, tại sao lại giúp tôi thế? Chẳng phải tôi luôn ăn hiếp cô sao?”

-“Ai giúp cậu?! Tôi không phải là người thấy cậu bị oan nên tôi nhất định đi làm sáng tỏ cho cậu đâu nha, tôi cũng không phải là người thấy cậu đau khổ mà muốn cha con cậu nói chuyện thật lòng với nhau đâu nhé, và tôi cũng không muốn nhìn gương mặt tươi cười của cậu bây giờ mà làm như vậy đâu nha!!”

-“Bỏ chứ không ra là đúng hơn đó, dối lòng làm chi?”

-“Gi chứ, đó là những gì tôi không muốn mà, cậu chỉ được cái đoán đại thôi!!”

Uyên Nhi chê môi rất chi là đáng yêu

-“Hê, có kẹo dẻo cô thích ở trên bàn kia”

-“Đâu, kẹo để đâu?”

Chóc

Ồ?

Nhanh chóng về đúng vị trí cũ

Giật mình, Uyên Nhi lấy tay sờ sờ má, hình như có cái gì mới đụng vô thì phải, và còn nhìn thấy mặt ai đó hơi hồng hồng, dù che lại vẫn thấy, có lẽ nào?!

-“Này, cậu vừa thom má tôi đó hả?”

-“Ừ, không thích sao?”

Uyên Nhi ngây ngốc ra, suy nghĩ 1 hồi cái gì đó, xong nhanh nhẩu nhìn Chấn Phong, tươi cười nói:

-“Thích lắm chứ!! Em trai thom má chị gái còn đỏ mặt nữa, siêu siêu đáng yêu luôn!! Chị có đưa em trai dễ thương quá đi mất!!”

Ai đó mặt tối sầm lại.

-“Vốn dĩ định cho cô hộp kẹo dẻo, nhưng tôi nghĩ lại rồi, sẽ không cho nữa đâu”

-“Ồ, tại sao?? Tôi làm gì sai à??”

-“Ai nhận em trai chị gái với cô?”

-“À, có lẽ cậu vẫn chưa quen... giống như chưa quen việc gọi mẹ tôi là mẹ, tôi hiểu mà...”

-“...cứ cho là vậy đi! Từ giờ tôi cấm cô gọi em trai chị gái nhé!! Nếu còn gọi nữa là tôi khời cho cô ăn kẹo dẻo luôn!!”

-“Ok, ok tôi không gọi nữa đâu, hứa luôn, đưa kẹo dẻo cho tôi”

Ai đó cười 1 cái, làm Uyên Nhi hơi bất ngờ, lần đầu tiên thấy cậu ta cười với cô đó, nụ cười thật sự rất đẹp, rất thu hút, quả thật làm người khác ngây ngất luôn.

Sau đó, cả 2 cùng ngồi ăn kẹo dẻo, ngồi tám chuyện trên trời dưới đất vui ời là vui.

Mỗi ngày, Uyên Nhi cùng Chấn Phong ra công viên chơi với lũ nhóc, mỗi ngày là 1 trò chơi, chơi đến tối mới chịu đi về nhà.

Tối về, cùng nhau quây quần bên mâm thức ăn nóng hổi, cùng trò chuyện vui vẻ bên nhau.

Thời gian cứ thế, cứ thế trôi đi...

Thấm thoát đã 8 năm trôi qua...

Nay, Uyên Nhi tròn 17 tuổi, do học trễ 1 năm, nên cô học năm hai cấp 3.

Nay, Chấn Phong tròn 15 tuổi, học năm nhất cấp 3.

-“Uyển Nhi Chấn Phong, xuống ăn sáng rồi đi học nào!!”

-“Vâng ạ, tụi con xuống ngay đây!!”

Mùa đi học bắt đầu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Không Còn Là Chấn Phong Của Ngày Xưa Nữa Rồi

Uyển Nhi năm nay đã 17 tuổi rồi, gần đến tuổi 18, tuổi đẹp nhất của người con gái.

Uyển Nhi hồi nhỏ là 1 cô bé đáng yêu, dễ thương, bây giờ cô đã trở thành 1 thiếu nữ xinh đẹp, cô mang 1 vẻ đẹp dịu dàng, ngọt ngào của 1 cô gái mới lớn.

Chấn Phong thì mới 15 tuổi, nhưng nhìn cậu trưởng thành hơn rất nhiều so với tuổi thật.

Hồi nhỏ là 1 cậu bé khá khinh, năng động, bây giờ cậu đã trở thành 1 chàng trai rất điển trai, cao ráo, đôi mắt hí làm cho cậu cuốn hút hơn bao giờ hết.

Đặc biệt, không còn là Chấn Phong ngây thơ ngày trước nữa, cậu ta có rất nhiều bạn gái, mỗi ngày thay 1 cô, còn hay ôm hôn nhau nữa, ba mẹ thì có tư tưởng Mỹ nên không quan tâm cho lắm.

9h tối, Uyển Nhi đang làm bài tập về nhà.

Ngáp

-“Cuối cùng cũng xong hết bài, ơ mới đó mà đã 9 giờ rồi nhỉ, chuẩn bị ngủ thôi”

Đi kéo rèm cửa sổ lại, thì nhìn thấy 2 người đang hôn nhau.

-“Cặp đôi nào đang hôn nhau trước nhà mình thế kia?”

-“Là thằng Chấn Phong, nó đang hôn 1 cô gái rất xinh!!”

-“Ồ ngay trước nhà mà dám...đúng là đồ trơ trên”

-“Nhưng mà nhìn hấp dẫn quá” – Uyển Nhi nuốt nước miếng cái ực.

Kém rèm cửa lại

-“Ồi chao, xấu hổ quá, không thể nào nhìn tiếp nữa”

-“Trong khi mình còn chưa biết đến nụ hôn đầu đời, vậy mà nó ngày nào cũng đổi người, rồi đứng trước cổng hôn nhau, thật không thể hiểu nổi vì lý do gì mà nó toàn kéo bạn gái đến trước cửa nhà để hôn thế kia”

-“Chắc, giờ chắc nó đang làm trò gì khác nữa, để mình ngó cái thử xem”

Uyển Nhi mặt gian, mở rèm ra coi tiếp.

-“O, đầu mất tiêu rồi, mới nãy còn thấy đứng đây mà”

(Nhạc chuông điện thoại reo lên)

*I'll be by your side, 'till the day I die

I'll be waiting 'til hear you say I Do

Something old, something new

Something borrowed, something blue

I'll be waiting 'til I hear you say I Do*

I do -911

-“Oái!! Giật cả mình!!”

-“A lô?”

-“Mở cửa”

-“Hã? Ai thế, nói gì không nghe rõ?”

-“TAI ĐIẾC RỒI HẢ?? Xuống mở cửa mau lên!!”

-“Oái !! Thì ra là Chấn Phong!! Ôi cái lỗ tai của tôi”

Mình thật sự muốn nói như vậy:

“Bộ tui là người gác cửa hả?? Không thích!! Hôm nay đừng hòng mở cửa cho!! Một là leo tường vào, hai là phá cửa vô, ba là ngủ ngoài đường!! Muốn làm gì thì làm!!”

Muốn nói lắm, nhưng, mình sợ nó, thằng em trai hổ báo của mình đấy.

-“Rồi biết rồi, xuống liền” – Uyển Nhi đau khổ cúp máy

Mình thật sự không hiểu nổi thằng Chấn Phong này, lần đầu tiên gặp thì đáng ghét lắm, kể từ khi hoà giải với ba, từ đó mình và cậu ta thân thiết với nhau như chị em ruột vậy, đi đâu cũng có nhau, cậu ta lúc đó rất đáng yêu.

Cứ tưởng sẽ như vậy mãi, ai ngờ khi lớn nó lại trở về trạng thái ban đầu, thậm chí mức độ đáng ghét còn nhân lên gấp đôi nữa, có cơ hội là nó lại kiểm soát bắt nạt, hành hạ mình, đúng là đồ nham hiểm độc ác mà.

Nhưng vẫn còn 1 điều cậu ta vẫn không thay đổi, đó là làm đại ca, bây giờ cậu ta đang là 1 tên có máu mặt trong trường, cứ thử đụng vào xem, sẽ biết hậu quả như thế nào...

-“Đi gì mà rùa bò vậy, không nhanh hơn được hả?”

-“Ai ở không đâu mà ngồi đó chờ mở cửa chứ”

-“Cô thử không mở xem”

-“Ồi mùi rượu, cậu lại uống rượu rồi!! Còn đang ở tuổi vị thành niên đó”

-“Thì sao chứ, chỉ uống có 1 chút thôi mà”

-“Hừ, cậu không nghe thì thôi bị gì ráng chịu, à mà trễ như vậy rồi mà còn được 1 bà chị dễ thương mở cửa cho, cậu cũng phải nên cảm ơn 1 tiếng chứ!”

-“Chị?”

Uyển Nhi sượng lại, nhớ ra cậu ta không thích xưng chị em, nhưng cô vẫn nói tiếp:

-“Đúng vậy, 8 năm rồi, cũng phải thừa nhận thôi”

-“Hay quá ta, con nhóc lùn này”

Chấn Phong xoa đầu, cười giễu Uyển Nhi

-“Cái gì?? CON NHÓC LÙN??”

-“Ừ, con nhóc bò dưới đất, sao không kết bạn với kiến”

-“Đồ...cái đồ...cái đồ!!”

Uyển Nhi quơ nắm đấm loạn xạ

-“Sao hả, giỏi thì đánh đi”

-“Tôi là người theo chủ nghĩa nhường nhịn mà, giờ thì đi vô nhà thôi”

Chấn Phong bước đi trước, vừa đi huyết sáo, Uyển Nhi đi đằng sau, nhân dịp nhìn trọn tấm lưng to lớn của cậu, suy nghĩ vớ vẩn:

“Nhớ ngày nào cậu ta còn cao bằng mình, giờ mình chỉ đứng tới cằm cậu ta thôi”

Nhớ đến nụ hôn của Chấn Phong với cô gái kia, rất thành thạo, bỗng cô nhớ lại ngày nào đó, có 1 cậu bé thom lén má 1 cô bé, mà mặt ửng hồng hết tron, vậy mà giờ đây...

“Thiệt tình, sao lại thay đổi nhanh như thế chứ...”

Uyển Nhi khẽ thở dài, xong cả hai đi lên phòng ngủ sớm để sáng mai dậy sớm đi học.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đến Trường

Hoàng Thiên Minh: năm nhất cấp 3, bạn thân Chấn Phong, tóc cắt gọn gàng không để mái, đẹp trai, tốt bụng, năng động.

Nguyễn Thị Kim Trúc: năm hai cấp 3, bạn thân Uyển Nhi, tóc ngang vai, dễ thương, tốt bụng, hài hước, nói nhiều.

Trường cấp 3 LTT là trường tại Uyển Nhi theo học.

Sáng thứ hai, ngày đầu tuần nên phải đi học sớm, Uyên Nhi và Chấn Phong ngủ dậy làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, đi xuống nhà ăn sáng.

-“Chào buổi sáng hai đứa”

Ông Hùng vừa đọc báo vừa nói.

-“Hôm nay bữa sáng có bánh mì ốp la. ăn nhanh còn đi học nào”

Bà Hồng mỉm cười.

-“Vâng ạ”

Ăn sáng xong, cả hai cùng chào ba mẹ rồi đi ra lấy xe đạp đi học.

Uyên Nhi có chiếc xe đạp màu xám, Chấn Phong có xe đạp màu đen, xe cùng hiệu chỉ khác nhau màu sắc, khác cả 1 chiếc yên cao nhòng 1 chiếc yên thấp, Nhi lùn nên phải để yên thấp chứ yên cao quá sao chống chân tới nè!

Chuyện là Kim Trúc cùng tuổi với Nhi, đã dọn đến gần đây 4 năm về trước, nên Nhi và Trúc là bạn thân của nhau 4 năm rồi, Kim Trúc rất dễ thương và hài hước, cả hai rất hợp tính nhau.

Còn học chung trường, chung lớp nên mỗi sáng nhỏ đều qua nhà để đi học cùng với cô, nói chung là đi ké xe đạp.

-“Gut mo nihh Nhi yêu dấu của tao, chào em, Phong”

Kim Trúc tràn đầy sức sống vào buổi sáng.

Chấn Phong gật đầu chào lại.

-“Mày lại tới đi ké nữa rồi, ngày nào tao cũng đèo mày, mệt lắm luôn biết không hả con quý” – Uyên Nhi cắn nhằn.

-“Mày cứ xạo quài, mày vinh hạnh lắm mới được chở tao đó, với lại tao ốm nhom thon gọn như thể này, đâu có nặng đâu”

-“Oẹ oẹ, mày rớt xuống cho tao, mơ cao lắm rồi”

-“Chị thon gọn xinh đẹp lắm, em thấy chị nói đúng không Phong. . .ơ cậu ta chạy trước rồi”

-“Sắp trễ rồi, lên xe, mày nói nhiều nữa là tao cho mày đi bộ”

-“Dạ em sợ chị rồi”

Kim Trúc trèo lên yên sau, chỉnh lại chỗ ngồi rồi ra hiệu cho Nhi chạy.

Đang trên xe đạp

-“Tối qua ngủ trễ hay sao mà mặt mày ngu hơn thường ngày thế ?”

-“Ủầy, tại tối tao phải thức khuya làm bài, cộng thêm thằng Phong bắt tao xuống mở cửa, còn kìm chuyện chộc tao nữa, tụi tao đứng cãi nhau 1 hồi rồi ngủ trễ luôn, nhắc tới là thấy bức ả”

-“Chị em mày không bao giờ hoà thuận nhỉ, mà có em trai cũng vui chứ, tao thích có em trai mà không có đây này”

-“Thôi cho tao xin, hồi nhỏ thì em trai chị gái vui lắm, nhưng giờ thì nó thành quỷ rồi”

-“Haha, em trai mày đúng là không biết đường đâu mà lần, thường thì chị gái phải có quyền hơn em trai, mày thì ngược lại”

-“Vậy mới nói. . .”

-“Ê ê nó đang chạy đằng trước kia, giữ chắc vào để tao chạy qua mặt nó” – Uyên Nhi bỗng rú lên

Kim Trúc chẳng hiểu mô tê gì cũng phải vịn chắc lại, không vịn thì có mà bay xuống hun mặt đường luôn á.

Đạp đạp đạp hết tốc lực

Chạy qua mặt Chấn Phong

-“Chấn Phong là đồ con rùa!! Chạy chậm rùa!! Xem tôi chở bạn mà còn chạy nhanh hơn cậu luôn này!! Liu liu liu!!”

Có đưa cực kỳ đặc chỉ.

Chấn Phong đang chạy chậm nhìn mây nhìn trời thư giãn, bị kêu cái giật mình, tưởng có chuyện gì quan trọng, ai ngờ là chuyện xàm xí gì đâu không.

–“Có vậy thôi cũng hãnh diện lắm hả? Đồ trẻ con!”

Làm ai đó cứng cả họng, rồi với vài cái đạp chân Chấn Phong lại dễ dàng qua mặt xe Uyên Nhi 1 đoạn đường.

Xong, cậu quay lại nhếch mép, rất đều, làm ai đó sôi hết cả máu.

–“CẬU ĐỘI ĐÓ ĐI, bám chắc vào Trúc !!”

–“Oái!! Nữa hả!! Đi từ từ thôi please tao sợ té!!” – Kim Trúc hét lên.

Trên con đường tới trường có 2 chiếc xe đạp chạy đua với nhau, vui vẻ, trẻ con vậy đó.

Tới trường, cất xe đạp xong Chấn Phong đi lại đám bạn thân đang đứng đợi cậu, toàn là những đứa máu mặt trong trường, và Chấn Phong là đại ca của nhóm này.

Nhóm đi đâu cũng rất nổi trội, toàn là những anh chàng đẹp trai, cao ráo, cực ngầu nhưng nổi bật nhất vẫn là Chấn Phong và sau đó là Thiên Minh.

Chấn Phong với chiều cao 1m79, gương mặt cực điển trai, phong cách lạnh lùng, đánh nhau pro, được gọi hot boy năm nhất, có cả tá câu lạc bộ được tổ chức hâm mộ Chấn Phong.

Thiên Minh thì với chiều cao 1m77, đẹp trai, thân thiện, sôi nổi, cậu cũng được nhiều người hâm mộ, quý mến.

Chấn Phong thì thân với Thiên Minh nhất, lại học cùng lớp, nên 2 người đi chung lại càng hot hơn bao giờ hết.

–“Em trai mày nổi tiếng ghê, mới vô trường thôi đã tạo nên cơn sốt như vậy rồi, xem lũ con gái ríu rít chưa kìa”

–“Tao không quan tâm cơ mà tụi con gái không biết nó đáng ghét cỡ nào đâu, ở đó mà hâm mộ, thật sai lầm”

–“Tiếc thật, tao lại không thích phi công trẻ, bởi vì tao sẽ trở thành bà già lái máy bay, cho nên nếu không tao nhất định vô club hâm mộ em mày rồi”
– Kim Trúc tặc lưỡi.

–“Tới mày nữa rồi đó” – Uyên Nhi quay đi.

–“Ê đội tao con kia!!”

–“Mà sao nó không chịu cho mày gọi nó là chị với em trai vậy ta?” – Kim Trúc nói tiếp.

–“Ai mà biết đâu, trước khi đi học nó còn đe dọa tao không cho tao tiết lộ tao vs nó là chị em trong trường nữa kìa!”

–“Đã 8 năm rồi vẫn như vậy...Nhi à, tao đang nghĩ đến 1 khả năng nguy hiểm rất có thể xảy ra...”

–“Sao cơ?? Khả năng gì??”

–“Rất có thể là...”

–“Là...???”

–“Hoàn toàn có thể là...”

–“Là gì nói lẹ đi!!”

–“Là mặt ch* mày ăn ở thấy ghét quá nên nó vậy đó, cả tao cũng công nhận điều này!”

Kim Trúc nói xong cuống giò lên chạy.

–“Con kia, mi đứng lại đó cho ta!!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: “Thích? Tao Không Có Khái Niệm”

Đám con trai máu mặt đang tụ tập ở băng ghế đá nói chuyện.

-“1 thằng muốn cho cái hẹn đánh nhau ở công viên Ánh Sáng hôm nay, mày dự tính chừng nào rảnh đây?” – 1 tên hỏi.

-“Tối nay 8h đi, chiều tao có hẹn đi bar rồi”

Chấn Phong xem như chuyện thường ngày, không quan tâm lắm.

-“Ok! Mà trận này mày phải cho nó ăn đòn no nê nha, cái giọng nói chuyện của nó nghe thấy khi dễ lắm”

-“Có 1 thằng thôi hả?”

-“Ừm, thằng đó thuộc dạng đầu gấu, nghe nói cũng hồ báo lắm, nó đòi chấp 1 mình mày, nhưng tao nghĩ không chừng nó còn dắt thêm đàn em theo, mày có cần tụi tao đi theo không?”

-“Tao đi 1 mình được rồi”

-“Bao nhiêu thằng thì cũng chỉ đủ giải ngứa thôi, đại ca tụi mình có biệt danh là trăm trận trăm thắng mà” – 1 tên khác cất giọng nịnh nọt

-“Hôm nay mày lại biết nịnh, mày lại định muốn tao giới thiệu cho 1 cô nữa có phải không?” – Phong trêu

-“Đúng là không qua mặt được mày rồi, mà cho cô nào xinh xinh với hiền nha, cô lần trước chảnh quá đá tao rồi”

-“Do quá trình ăn ở của mày mà ra thôi nhóc ạ”

-“Ờ thì tao không đẹp trai và giỏi tán gái như mày được chưa!!”

-“Mày cũng biết nữa hà”

-“Hahaha”

Uyển Nhi cùng Kim Trúc đang đi ngang qua băng ghế đá.

-“Ê xem kia, nhò tóc dài đó nhìn đáng yêu quá, không như tụi con gái mặt đầy son phấn tao gặp, tao bị thích rồi” – 1 thằng ríu rít.

-“Xinh thiệt, tụi bây có biết học lớp mấy không, có bạn trai chưa nhỉ?” – Thằng khác tiếp lời.

Cốp Cốp

2 cú liên tiếp lên đầu 2 thằng.

-“Mày mắc chứng gì vậy Phong, đau kinh!!”

-“Uizzz, thốn cái đầu quá, tao đâu có chọc gì mày đâu thằng quỳ”

-“Tụi bây thật không biết gì cả, nhỏ đó là chị gái của Chấn Phong đấy, đừng đụng đến chị nó, tao nói đúng không?”

Thằng khác trả lời rồi quay nhìn Chấn Phong tràn đầy tự tin.

Cốp

1 cái cốp đã lên thẳng đầu thằng vừa trả lời.

-“Tao nói đúng rồi mà, why???”

Thiên Minh nhin nãy giờ, bật cười thành tiếng.

-“Hahahaha!! Éo nhin nổi nữa!! Để tao nói tụi bây nghe nè, thứ nhất, đừng bao giờ khen nhỏ đó trước mặt nó, thứ 2, đừng bao giờ bảo nhỏ là chị của nó, cũng đừng để ai biết nhỏ là chị gái nó, không là bị ăn cốc như chơi đấy, hahaha!!”

-“Gi vô lý thế!! Vội lại tại sao lại như vậy?”

-“Vì tao thân với nó 8 năm rồi, vội lại bị ăn cốc quai nên riết quen, Phong ha?”

Thiên Minh quay sang cười với Chấn Phong.

Phong và Minh nhìn nhau cười, cụng tay 1 cái, khoác vai đi ra căn tin mua đồ ăn.

Đề đám kia ở lại vẫn không hiểu mô tê gì.

-“Đại ca thật khó hiểu mà, cả thằng Minh cũng vậy”

2 thằng vừa đi vừa tán gẫu:

-“Mày không định quen ai à, mày có nhiều đứa yêu thích lắm mà, nên trải nghiệm 1 lần cho biết”

Chấn Phong ngập 1 ngụm nước ngọt

-“Tao không dễ dàng như mày đâu, tao... chỉ hẹn hò với người mà tao thích mà thôi” – Thiên Minh đồng dạng nói

-“Người mày thích có thích mày không?”

-“Có vẻ người ấy không có thích tao, tao chỉ yêu đơn phương thôi, dù vậy tao cũng không bỏ cuộc đâu, tao sẽ cố gắng hết mình!”

-“Người ấy là ai mà mày nghiêm túc thế? Tao có biết người đó không?”

-“Tao nghĩ tao không thể nói cho mày biết được rồi, đó là bí mật, hehe”

-“Nếu mày không muốn nói ra thì tao không ép, chúc mày may mắn vậy”

-“Cảm ơn đại ca, còn đại ca quen nhiều cô như vậy, có thật lòng thích ai không?”

Chấn Phong nghe xong, không trả lời liền, nhân nhặt ngược lên nhìn trời nhìn mây

-“Thích? Tao không có khái niệm, tao cũng không muốn hiểu, tao không muốn mình trở nên thích ai đó, khổ sở lắm, với tao, cứ quen vậy thôi cần gì khổ thế”

-“Tao với mày thật có suy nghĩ khác nhau nh”

-“Ừm”

-“1 thằng thì lãng nhãng sâu bướm, 1 thằng thì nghiêm túc chân thành, quả thật là khác nhau!” – Thiên Minh tặc lưỡi.

-“Có vẻ là mày muốn ăn 1 cái cốc yêu của tao nh”

-“Haha tao không nhận cái cốc yêu của mày đâu, no thank you!!”

Hôm nay Chấn Phong được tụi con gái hâm mộ tặng cho núi quà bao gồm 1 đồng kẹo với 1 đồng thư tỏ tình.

Lúc ra về, tụi bạn cầm hộ nửa đường cho cậu xong, cậu phải tự ôm về nhà.

Có thể tưởng tượng ra cảnh 1 anh chàng đẹp trai cực lực ôm núi quà đảo qua đảo lại thì rất là mất hình tượng đấy.

Cậu đã xử lý như sau: thư tỏ tình thì đã được yên vị trong thùng rác, còn kẹo thì cậu đem tặng cho lũ nhóc hàng xóm.

Trong lúc cho kẹo, nhận ra có 3 bịch kẹo đặc biệt, cậu giữ lại.

Uyển Nhi chưa đi học về, chắc lại đi lòng vòng với Trúc rồi, ai đó rón rén mở cửa phòng cô ra, đặt lên bàn 3 bịch kẹo rồi lẳng lặng đi khỏi.

-“Ôi!! Sao lại có kẹo dẻo xuất hiện ở đây thế? Loại mới nhất luôn!!”

Uyển Nhi đi học về, bước lên phòng thì rất bất ngờ.

-“Chắc ba hay mẹ mua xong để trên phòng cho mình đây mà, đi tắm rồi vừa đọc truyện vừa ăn là số dách luôn”

Bên phòng đối diện, ai đó khẽ nở 1 nụ cười.

Chấn Phong tắm rửa, thay đồ, tối nay, cậu mặc 1 chiếc áo sơ mi đen cùng với quần kaki màu nâu, nhìn đơn giản nhưng cậu mặc thì lại cuốn hút lạ thường.

Phong ra khỏi nhà, bạn cậu đứng đợi sẵn để chở cậu đi bar quẩy.

Choi đến 8h tối, cậu ra khỏi quán bar, đi đến công viên Ánh Sáng như lời hẹn.

Có 1 thằng nhìn rất to con, cầm điều thuốc hút, đang đứng đợi.

-“Cũng đứng giờ quá nhỉ” – Chấn Phong đi lại

-“Cuối cùng cũng tới, tao ngứa mắt mày lâu rồi, mày dám nổi hơn cả tụi tao, làm đại ca đồ, giờ tụi con gái chỉ bu quanh mày, mày được yêu thích dữ lắm. Tức cười, mày chỉ là 1 thằng nhóc miệng còn hôi sữa mà dám ngông cuồng vậy ư?”

-“Hoá ra chỉ vì gato nên mày mới hện tao ra à?”

-“Giờ tao sẽ dạy dỗ cho mày ngoan ngoãn lại nè nhóc”

Tên đó nói xong tung ngay cú đấm vào mặt Chấn Phong

Chấn Phong né được, khum người xuống cho hắn 1 cú hiểm, hắn mất thăng bằng, đứng dậy ra đòn liên tiếp, nhưng vẫn là Chấn Phong né khỏi, đánh lại làm hắn ngã ngửa.

Nhận thấy 1 mình mình không độ nổi, hắn ra hiệu cho mười mấy thằng đàn em núp trong góc này giờ bước ra.

Giờ ở công viên Ánh Sáng, 1 đám cao lớn ý đồng hiệp yếu bu quanh 1 mình cậu con trai kia.

Tất nhiên đám này đâu là gì so với cậu, 10 năm tập võ, đai đen karate, toàn có cú đánh độc và hiểm, luôn né được đòn tấn công, thế nên cậu có biệt danh là trăm trận trăm thắng.

Chấn Phong quắc ngón tay, ra hiệu là lên đi.

-“Nhào vô tụi bây!!”

Cả đám nhào vô đánh, tên nào cũng dùng hết sức lực đánh đấm đá, còn đem theo gậy vung tứ tung.

30 phút sau, tụi nó nằm no đòn dưới đất.

-“Cần luyện tập thêm nữa”

Chấn Phong phui tay, xong quay lưng đi.

Chuông điện thoại reo lên, 1 thằng trong đám nghe máy.

-“Sao rồi?”

-“Thua rồi đại ca, tụi em đang không nhúc nhích nổi”

-“Sh*t!! 1 đám ngu!! Có 1 thằng nhãi cũng làm không xong!!”

-“Nó thật sự rất mạnh, nó chấp hết cả lũ tụi em, nó ra đòn rất hiểm, tụi em chọi không nổi”

-“Tụi bây không dùng được nữa rồi, rút đi”

Đầu dây bên kia cúp máy, suy nghĩ 1 chút, hần nói:

-“Cũng khá đấy chứ, nhưng đừng vội vui mừng oắt con, đó chỉ là khởi đầu thôi, chuyện vui sẽ còn dài”

Xong hần nở 1 nụ cười tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Anh Em Diệu Huyền Và Khắc Huy

Đặng Diệu Huyền: Năm hai cấp 3, học lớp 11A, em gái ruột Khắc Huy, tóc dài uốn quăng gọn sóng, xinh đẹp, sắc sảo, nóng bỏng.

Đặng Khắc Huy: Năm ba cấp 3, lớp 12D, anh trai ruột Diệu Huyền, tóc kiểu undercut, đẹp trai.

1 ngày đi học ở trường LTT.

Lớp 11A thầy chủ nhiệm đi ra khỏi lớp, nên Uyên Nhi cùng Kim Trúc thảnh thơi ngồi tám.

-“Tao muốn đi tìm việc làm” – Uyên Nhi nói

-“Gi cơ, mày định đi làm hả? Hôm nay chắc trời mưa quá!!”

-“Tao nghiêm túc đấy, thật ra cũng gần 18 tuổi rồi, cũng phải tập làm việc gì đó, sau này đỡ lẹ lể 1 chút”

-“Nói hay ta, mày làm tao bỗng nhiên cũng muốn đi làm nữa, bữa nào mình cùng đi tìm thử, ok?”

-“Ok, hai đứa mình đi đâu cũng ám nhau hết, bó tay”

Ồn ào ồn ào

-“Cả lớp trật tự, nghe thầy giới thiệu”

Thầy chủ nhiệm bước vào.

Cả lớp im lặng nhìn thầy.

-“Hôm nay lớp ta có 1 bạn học sinh mới, bạn mới từ Mỹ về, vào đi em”

-“Woa woa woa woa!!!”

Tụi con trai trong lớp kêu réo lên.

Học sinh mới là 1 cô gái, rất xinh đẹp, tóc xoăn dài, da trắng bóc, dáng cực chuẩn, 1 cô gái rất hoàn hảo, làm tụi con trai trong lớp chết mê từ cái nhìn đầu tiên luôn.

-“Giới thiệu đôi chút về mình đi em”

-“Xin chào, mình tên là Đặng Diệu Huyền, mình vừa trở về Việt Nam sau 3 năm sống ở Mỹ, rất vui được cùng lớp với các bạn, hy vọng rằng chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau nhé”

Vỗ tay vỗ tay

-“Chào Diệu Huyền, mình tên Lâm, không biết bạn đã có bạn trai chưa nhi?” – 1 tên mạnh dạn hỏi.

-“Hiện giờ thì mình chưa có”

-“Woa woa woa woa, tụi này có cơ hội rồi” – Đám con trai la làng lên.

Uyển Nhi quay sang cười với Trúc:

-“Woa, bạn ấy xinh đẹp thật”

-“Yeah, tao là con gái còn thấy ngẩn ngơ luôn, còn có vẻ hiền lành nữa”

-“Chào mừng em đến lớp 11A, giờ em sẽ ngồi bàn trống ngay giữa đó, cạnh bạn tóc dài nhé” – Thầy giáo nói

-“Cảm ơn thầy”

-“Bắt đầu tiết học, cả lớp mở sách toán ra”

-“Xin chào, mình tên là Uyển Nhi”

-“Chào bạn, mình tên là Kim Trúc, từ giờ tụi này sẽ chơi cùng với cậu nhé!” – Kim Trúc tiếp lời.

-“Mình rất vui đấy, cùng là bạn tốt nha” – Huyền cười đáp lại

Thế là đôi bạn thân Nhi Trúc lại có thêm bạn mới chơi cùng rồi.

Giờ ra chơi, 3 người họ cùng nhau trò chuyện, đùa giỡn rất vui vẻ.

-“Bạn Diệu Huyền thật sự dễ thương và hiền lành mà”

-“Đúng vậy, làm tao mến ghê, vừa xinh đẹp lại còn dịu dàng nữa!!”

Đó là những ấn tượng đầu tiên của Nhi và Trúc về Huyền.

.....

Tối 9h, quán bar XQ đông đúc khách khứa vào ăn chơi, nhậu nhẹt, nhảy múa vui vẻ.

Ở trên sân khấu là tiếng nhạc cực sung, các cô gái uốn éo nhảy nhót theo tiếng nhạc, nhìn mà đố hết cả mắt.

Trong đó có 1 cô gái nổi bật nhất với gương mặt được trang điểm xinh đẹp, thân hình nóng bỏng, uốn éo nhảy nhót rất chuyên nghiệp, mọi sự chú ý đều đổ dồn lên cô gái xinh đẹp và sexy này.

-“Đẹp quá !!! Nhảy sung lên em ơi !!! Em nóng bỏng quá đi mất !!!”

Đám đông hò hét cổ vũ, phấn khích.

Vâng, cô gái xinh đẹp nóng bỏng đó không ai khác chính là Đặng Diệu Huyền.

Nhỏ học sinh mới hiền lành, lễ phép, nhu mì lúc sáng chỉ là giả tạo thôi, đây mới chính là con người thật của nhỏ.

Nhảy xong, Diệu Huyền đi lại bàn VIP của anh trai ngồi, ngồi bàn này gồm có Khắc Huy, đám đàn em và vài đứa con gái.

-“Nhảy sung đấy, mà sao đột nhiên mày lại muốn quay về đây vậy, làm ông bà giao phó cho tao phải chăm sóc mày, rõ phiền”

Khắc Huy đang ngồi ôm eo 2 cô gái.

-“Ồ Mỹ ông bà quản dữ quá làm em chả ăn chơi gì được, toàn phải ngoan ngoãn, gườ về đây ha hồ mà tự do, quậy phá, cảm giác thật là quá tuyệt”

Diệu Huyền vừa trả lời vừa tìm xem có gì uống không.

-“Đại tỷ uống chút rượu vang nha” – 1 thằng đàn em rót rượu.

-“Mày muốn làm gì thì làm tao mặc kệ, chỉ cần đừng để ông bà gọi về mắng vốn tao không chăm sóc mày là được rồi”

-“Biết rồi”

-“Mà mày đi học ở trường tao sao rồi, có quen với ai chưa?”

-“Có 2 con nhỏ muốn chơi thân với em, tụi nó ồn ào, nói nhiều kinh khủng, phiền ời là phiền”

-“Hot girl Diệu Huyền lại bắt đầu chảnh ra rồi đây này” – Khắc Huy trêu em gái.

-“Nhưng em chưa có bạn nên phải đành lợi dụng chơi chung với tụi nó, thôi cạ ly”

-“1, 2, 3 DỒ!”

Chấn Phong cùng đám bạn vô đây chơi như thường ngày, quyền đám con gái thấy Phong vào thì bu lại như kiến.

-“Đại ca, thằng Phong đi vào đây kìa”

-“Phong là ai thế?” – Diệu Huyền tò mò.

-“Đại tỷ mới về nên không biết rồi, thằng Chấn Phong là đại ca bên khu bên kia, giờ nó nổi tiếng hơn cả anh Khắc Huy luôn, coi nó được hâm mộ chưa kìa, nhìn nó chảnh chọe ngứa mắt ghê”

-“Wow wow ông anh nhà mình hot nhất không ai bằng 1 thời mà giờ bị người khác cướp ngôi rồi ư?? Chuyện này thú vị đây”

Diệu Huyền nhìn Chấn Phong bằng ánh mắt vô cùng thích thú

-“Đại ca, nhớ lần trước nó đánh bầm dập đám bạn tụi mình, giờ qua tính xỏ với nó không?”

-“Em gái mới về nước nên tâm trạng tao rất tốt, đừng vì nó mà làm mất vui, từ từ tính xỏ với nó sau” – Khắc Huy nhàn nhạt

Diệu Huyền từ nãy giờ ngắm Chấn Phong không rời mắt, cũng không qua được tầm mắt của Khắc Huy, 1 ý tưởng lại nổi lên.

-“Huyền, tao có 1 ý hay, mày qua cửa thằng đó cho tao, làm cho nó chết mê chết mệt vì mày”

-“Vội nhan sắc như em thì dễ dàng quá rồi, nhưng mục đích là gì?”

-“Có câu chết vì gái là cái chết tê tái nhất, đó chính là lý do tao sử dụng mày”

-“Hơi bí ời nhưng tên đó làm em có hứng thú đây, em đi qua bàn bên đó đây” – Nói xong nhỏ quay đi.

Bước lại bàn Chấn Phong, Diệu Huyền quyền rũ nổi bật hơn bao giờ hết, bao nhiêu con mắt mê mệt ngưỡng mộ điều đổ dồn lên người nhỏ, nhỏ quá quen với cảnh tượng này rồi.

Diệu Huyền đi lại gần Chấn Phong, làm cho đám bạn tò mò xem nhỏ làm gì.

-“Cậu có bạn gái chưa?”

-“Có đấy, nhưng nếu cô muốn 1 vé thì cứ nói” – Phong như hiểu được Huyền muốn gì.

-“Vậy tôi rất muốn cái vé đó đấy, cậu sẽ sẵn sàng đá lũ bạn gái cậu ra chứ?”

-“Tất nhiên rồi, cô còn xinh đẹp gấp 100 lần so với họ”

-“Tụi bây còn chưa chịu rút ra chỗ khác?!”

Diệu Huyền quay sang quát mấy đứa con gái ngồi cạnh.

Đám con gái giật mình, lùi thui đi ra.

-“Tôi ở nước ngoài nên tư tưởng khá thoáng, 1 nụ hôn chắc không vấn đề gì nhỉ?”

Nhỏ vuốt vuốt cánh tay Phong.

-“Cứ tự nhiên”

Thế là 2 người họ hôn nhau tự nhiên giữa đám đông, ai cũng nhìn họ mà ngại ngùng, còn tụi bạn Chấn Phong thì quá quen thuộc với cảnh tượng này rồi, thẳng này thay bồ như thay áo mà.

“Tên này thật rất dễ câu, chỉ cần vài ba câu của mình là dễ dàng dụ được rồi, và còn đẹp trai thật, đẹp hơn cả anh trai mình nữa, con mới mới này quả thật làm mình thích thú mà”

Ở bàn bên cạnh, theo dõi hết sự diễn xuất của cô em gái, Khắc Huy nở ra 1 nụ cười đầy hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Theo Dõi Thôi!!

Ở trường LTT vào giờ ăn trưa.

-“Tao kìm được 1 quán cà phê máy lạnh đang cần tuyển người phục vụ đấy, tối tụi mình đi coi thử không?” – Kim Trúc hỏi.

-“Mày hay lắm!! Tôi có gì mày gọi cho tao” – Uyển Nhi trả lời

-“Các cậu đang cần tìm việc làm à, tại sao phải đi làm thế?”

Diệu Huyền đi học bật lại chế độ ngoan hiền.

-“Tụi mình muốn kiếm thêm thu nhập và để có kinh nghiệm sau này ra trường đi làm đó mà”

-“Ồ vậy thì các cậu cố gắng lên nha, chúc các cậu may mắn”

-“Hihi, cảm ơn Huyền nhiều nha”

Chấn Phong đang đi cùng đám bạn ra chỗ ăn trưa, thấy tụi Uyển Nhi, kêu đám bạn đi trước, cậu thì đi nhanh tới chỗ đó.

Diệu Huyền thấy Chấn Phong, nhỏ dắc chí, sững ran trong người, ngẫm nghĩ:

“Bị mình làm cho mê hoặc quá rồi, giờ nhất quyết phải đi lại gặp mình mới chịu được mà, thật là dễ thương”

-“Chào Chấn...”

Bước qua luôn

Đề lại Diệu Huyền ăn 1 cục bơ Mỹ bự chà bá.

-“Sao vậy?” – Uyên Nhi ngây ngô.

-“Cho tôi coi hộp com trưa của cô đi”

-“Ồ đây này, chi vậy?”

Uyên Nhi lấy hộp com ra.

Giật

-“Cô lấy com này ăn đi, tôi không thích ăn trứng chiên, ta đổi nha!”

Chấn Phong đưa hộp com mình cho Nhi rồi chạy mất.

-“Ồ...”

-“Ê Ê Ê, trả hộp com lại đây!! Hôm nay mẹ nấu mì xào bò riêng cho tôi ăn mà!!!” – Uyên Nhi giờ mới có phản ứng.

-“Thank you” – Chấn Phong nháy mắt 1 phát.

-“Aaaaaa!! Mì xào bò của tao!! Mày đi theo nó đi Trúc”

-“Nó chạy luôn rồi, thôi cho nó ăn đi, mình lớn không chấp nhứt với con nít”

-“Tức chết đi mà”

Diệu Huyền đứng đó nhìn nãy giờ, ánh mắt nghi ngờ, nhỏ hỏi:

-“Ừm... vậy là sao, sao cậu và Chấn Phong thân thiết thế, chẳng lẽ quan hệ 2 người là...?”

-“Chấn Phong là... ừm ừm”

Kim Trúc định nói nhưng bị Uyên Nhi bịt miệng lại, cô nói nhỏ vô tai Trúc:

-“Mày quên nó không cho người ta biết nó là em tao hả, muốn nó cho tao ăn hành không??”

-“À, Chấn Phong là đàn em mình, nó có tính thấy ai có đồ ăn ngon là lại đòi với đồ ăn của nó à, tính xấu thiệt ha” – Uyên Nhi bối rối giải thích.

-“Ồ... thì ra là vậy” – Diệu Huyền thờ phào

-“À mà cậu cũng biết Chấn Phong à?”

-“Thì cậu ta rất nổi tiếng trong trường còn gì”

Giờ ra về, Diệu Huyền đi tới lớp của Chấn Phong, cậu đang đi ra về cùng tụi bạn.

-“Này mấy em có thể để chị nói chuyện riêng với Phong được không?”

-“Được chứ, vậy tụi tao về trước nha Phong”

-“Đó là đàn chị khối trên đó, xinh ời là xinh, chắc lại muốn làm quen với thằng Phong nữa rồi, thằng quý này tốt số thật” – Tụi bạn vừa đi vừa gato.

-“Có chuyện gì sao?”

-“Cậu, cậu không nhớ tôi à?”

-“Nhìn có vẻ quen, nhưng tôi quả thật không nhớ ra”

“Cái gì vậy trời, hiếm có ai xinh đẹp như mình thế này mà sao tên này lại không nhớ ra” – Diệu Huyền cắn môi.

-“Tôi là Diệu Huyền, là cô gái tối hôm qua ở bar XQ đó, là người mà đề nghị muốn làm bạn gái mới của cậu”

-“A...! Tôi nhớ rồi, không ngờ chị cũng học cùng trường với tôi à”

-“Ừm, tôi buồn đấy, sao cậu lại không nhớ ra tôi chứ?”

-“Tối qua ở bar chị trang điểm đậm quá, giờ chị trang điểm nhạt nên tôi nhất thời không nhận ra”

-“Vậy tôi bây giờ xấu hơn hôm qua lắm hả?”

-“Không, tôi lại thấy như vậy xinh hơn”

Đã có biết bao người khen nhỏ xinh đẹp như vậy rồi, nghe riết nhàm chán, nhưng khi được nghe từ miệng tên này, thì mặt Huyền bỗng nhiên nóng ran, cả người tê cứng lại.

Cảm xúc này là rõ ràng là thích rồi, Diệu Huyền sung sướng.

-“Cậu giờ đã là bạn trai tôi rồi đó, tối nay ta cùng đi chơi nha, tôi có số của cậu rồi, tôi sẽ gọi cho cậu sau, giờ thì tạm biệt, hihi!”

Diệu Huyền nói xong, mặt đỏ như trái cà chua, chạy đi mất.

.....

6h tối, tại nhà ông Hùng.

-“Giờ con đi với Trúc ra tiệm cà phê đây”

-“Ừm, chúc con may mắn nha”

-“Cảm ơn mẹ”

Tiệm cà phê đang cần nhân viên gấp nên Nhi và Trúc đến đăng ký thì ngay lập tức nhận 2 cô bạn vào làm liền, không cần thủ tục rườm rà gì mấy.

-“Tụi em cảm ơn chị quản lý nhiều ạ!!”

-“Không có gì đâu, tuần sau các em có thể bắt đầu làm rồi”

-“Vâng, chúng em sẽ làm việc thật chăm chỉ ạ!!”

Ra khỏi cửa tiệm, 2 cô bạn ríu rít ríu rít.

-“Đi làm là phải chăm chỉ nha mày!”

-“Tao lúc nào chẳng chăm chỉ! Có mày là lười biếng ấy”

-“Cho mày nói lại”

Đang đi thì thấy Chấn Phong đang đi cùng 1 cô gái rất xinh đẹp, đang khoác tay cậu rất thân thiết nha.

-“Ê thằng em trai mày đi chung với nhỏ nào xinh đẹp lắm kia, còn tình như cục sinh nữa” – Kim Trúc la lên.

-“Thằng này lại đổi người nữa rồi, mà mày có thấy nhỏ đó hơi quen không?”

-“Hình như là Diệu Huyền đó! Cậu ấy hẹn hò với thằng nhóc Chấn Phong hả?”

-“Không thể nào! Diệu Huyền hiền lành dịu dàng vậy sao có thể hẹn hò với tên quậy phá máu mặt như em trai tao được!” – Uyên Nhi phủ định

-“Tụi mình bám theo là biết!”

-“Đi thôi”

Nhạc chuông điện thoại reng lên

Kim Trúc nhìn số, sực nhớ ra.

-“Aaaa!! Tao quên mất!! Mẹ kêu tao đến quán cà phê xong đi về liền để trông nhà cho mẹ tao đi công chuyện nữa, nên tao phải đi về trước đây, bye mày”

Kim Trúc nói xong chạy đi ngay lập tức.

-“Ồ, ơ...”

-“Còn lại 1 mình mình thôi, mình sẽ đi theo dõi hai người họ, để bảo đảm rằng tên đáng ghét đấy không làm gì xấu với Diệu Huyền!!” – Uyên Nhi đây

quyết tâm.

Chấn Phong và Diệu Huyền dừng lại nói chuyện gì đó, Uyên Nhi nhanh chóng núp trong bụi cây.

-“Nói chuyện gì thế nhỉ, mình chẳng nghe được gì hết”

-“Chị đang làm gì ở đây vậy?”

Thiên Minh bất thành linh xuất hiện.

-“Oáiiii”

Uyên Nhi đẩy Thiên Minh vào tường rồi dùng tay bịt miệng cậu lại, làm cho cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra hết, nhưng nhìn lại thì có thể thấy khoảng cách bây giờ của 2 người rất là gần nhau, mái tóc dài mượt rủ xuống, thoang thoang mùi dầu gội hoa hồng ngọt ngào, và còn nghe được hơi thở nhẹ nhẹ của Uyên Nhi nữa, làm tim Thiên Minh bất giác khê rung lên một nhịp.

-“Xin lỗi em nha, chuyện là chị đang đi theo dõi thằng Chấn Phong, nó đang đi với cô bạn của chị, chị sợ nó sẽ làm gì xấu đến bạn chị nên chị phải lên theo bảo vệ cho bạn chị nè” – Uyên Nhi bỏ tay ra.

-“À, em hiểu rồi, chị quả thật rất nhiệt tình đấy” – Thiên Minh bật cười

Nhận ra Phong và Huyền sắp đi chuyển.

-“Em có chuyện gì cần làm thì làm tiếp đi nha, chị đi trước đây, bye em” – Uyên Nhi quay đi.

Đáng ra Thiên Minh còn phải đi đến lớp học thêm, nhưng cậu lại không muốn bỏ lỡ giây phút này.

-“Em cũng muốn đi với chị nữa”

Thôi thì cúp học 1 bữa vậy

-“Hả? Em nói sao?”

-“Chuyện này có vẻ rất thú vị, em cũng muốn tham gia nữa, chúng ta cùng đi theo dõi thôi!”

-“Hi hi, vậy thì ta cùng đi nào!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Câu Chuyện Của Thiên Minh

Tôi tên là Hoàng Thiên Minh, từ nhỏ tôi đã sở hữu chiều cao vượt trội, gương mặt kháu khinh, sáng láng, năng động, ai cũng nói sau này tôi lớn lên sẽ trở

thành 1 cậu bé rất đẹp trai, Giờ đây, tự nhìn vào trong gương, quả thật lời mấy bà tám trong xóm nói cũng chính xác đấy chứ!

Tôi rất thích chơi với lũ bạn cùng xóm, đặc biệt là Chấn Phong, tuy hắn có vẻ khó gần và đáng ghét nhưng nếu chơi thân rồi sẽ biết hắn là 1 người sống rất tình cảm. Hắn mạnh mẽ, dễ thương, luôn bảo vệ và chăm sóc cho bạn bè, tôi còn nhớ có 1 lần vì bảo vệ 1 đứa bạn mà hắn chấp nhận bị đánh nữa, tôi rất quý cậu bạn này.

Ba mẹ ly dị, ba rước vợ con mới về nhà ở, nên Phong trở nên cáu gắt, khó chịu hơn xưa, tuy vậy nhưng tôi biết trong lòng hắn rất đau, hắn bộc lộ hết ra bên ngoài chỉ để dễ chịu hơn thôi.

Dương Uyên Nhi tuy không cùng huyết thống nhưng giờ nhỏ là chị gái của hắn, Phong có chết cũng không chịu chấp nhận chị và mà mẹ mới, hắn lúc đó rất ghét gia đình họ, luôn bày ra nhiều trò ăn hiếp Uyên Nhi, làm nhỏ khóc thút thít quai.

Tôi còn nhớ lúc ở công viên, thằng Phong kêu tôi giả tên bắt cóc, đi lại làm nhỏ khóc – và đó cũng chính là lần đầu tiên tôi gặp cô ấy.

Tôi mang khẩu trang, nhét con dao giả và sợi dây trói vô túi áo, nhìn cũng rất giống tên ăn cướp lắm chứ, tôi đi lại bằng ghế đá ở giữa công viên, nơi có 1 cô bé xinh xắn đang hơi sợ sệt vì lời dọa của thằng bạn tôi.

Cặp mắt to tròn long lanh như hòn bi ve, cặp lông mi cong cong, chiếc mũi bé xinh, 2 cái má phính, đôi môi chúm chím, nước da trắng hồng. Thiên thần ở đây sao? Làm tôi ngẩn ngơ ra 1 lúc, đám bạn phải ra hiệu thì tôi mới sực nhớ ra cái nhiệm vụ cao cả của mình mà bắt đầu diễn.

Hừ có vài câu, nhỏ đã sợ xanh mặt, cố gắng trả lời đồng dạng nhưng rõ ràng đang run cầm cập thế kia, đến khi không chịu nổi thì oà khóc lên, tặng tôi 1 cú đá ngay chỗ quan trọng nhất của đời con trai, rồi chạy đi như ma dí vậy, tôi đau muốn chết luôn, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy vui lạ thường.

Từ sau lần đó, tôi mến cô bé dễ thương đó từ lúc nào không biết.

Kể từ khi Nhi quyết tâm gia nhập để chơi với đám con trai tại tôi, không biết vì lý do gì nhưng dù bị Chấn Phong từ chối phủ phàng nhưng vẫn không bỏ cuộc, kiên trì đến cùng mới thôi. Rồi đến 1 hôm cả Phong cũng phải đầu hàng mà cho Nhi cùng chơi, từ đó ngày nào Uyên Nhi cũng đến chơi với chúng tôi, tôi vui lắm, không lúc nào tôi vắng mặt cả.

Thấm thoát cũng đã 8 năm, giờ cô ấy đã trở thành 1 thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng, tôi vẫn luôn ấp ủ hy vọng 1 ngày nào đó có thể nói ra hết tâm tư của mình với cô ấy.

.....

Quay trở lại với hiện tại.

Chấn Phong và Diệu Huyền đi trước, quả thật là trai tài gái sắc mà, họ rất đẹp đôi và nổi bật khiến mọi người đi đường nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ cả ghen tỵ.

2 người này cùng vui vẻ đi dạo vòng quanh khu phố, mà không biết rằng đằng sau có 2 con chuột nhắt lén đi theo dõi này giờ.

-“Núp vô đây này”

Uyên Nhi kéo tay Thiên Minh núp vô vách tường, cô ló đầu ra quan sát 2 người họ.

Lại... vô tình đụng chạm nữa rồi, cô không biết rằng, dù chỉ là 1 hành động vô tình thôi nhưng cũng đủ để làm tim Thiên Minh đập mạnh, mặt thì nóng hổi cả lên, thật sự muốn giữ nguyên tư thế này mãi...

-“Em... thích chị” – Thiên Minh nói không to không nhỏ

Thình thịch thình thịch

Cậu đang rất mong chờ câu trả lời của ai đó, nhưng đáp lại là bầu không khí yên lặng.

-“Chấn Phong đi với con gái nên ngoan hiền hẳn ra, không như thường ngày, đúng là cao thủ tán gái mà!!” – Uyên Nhi lắc đầu

-“Ồ Thiên Minh em vừa mới nói gì hả? Chị không nghe thấy”

-“À à không có gì đâu chị”

“Cũng may chị ấy chưa nghe được, dù sao thì mình vẫn không đủ tự tin để nghe được câu trả lời, thôi thì đợi một thời gian nữa vậy”

Thiên Minh thờ dài 1 cái.

-“Đi theo em”

-“Hả?”

Xong cậu kéo tay Uyên Nhi đi lại chỗ Chấn Phong và Diệu Huyền đang đứng.

-“Ê Chấn Phong! Tình cờ quá nhỉ, mà đang hẹn hò à? Em chào chị”

Ai đó khẽ nheo mắt nhìn 2 bàn tay đang nắm lại với nhau.

-“Ồ, sao mà và cô ta đi chung thế”

-“Thì chỉ tiện đường rồi gặp mặt thôi”

-“Uyên Nhi, thật là bất ngờ khi gặp cậu ở đây” – Diệu Huyền vui vẻ.

-“Tớ cũng bất ngờ lắm, cơ mà Chấn Phong là bạn trai cậu à?”

-“Đúng rồi, tụi mình mới quen nhau, cậu ấy thật dễ thương, tụi mình rất hợp tính nhau đấy”

-“Không được!!” – Nhi bỗng dưng la lên.

Thường thì tình huống này với câu trả lời này chắc chắn là nhân vật nữ đang ghen rồi! 3 người kia cũng nghĩ vậy, họ đang nhìn cô bằng ánh mắt lạ lùng, nín thở lắng nghe tiếp.

-“Diệu Huyền, cậu dịu dàng hiền lành như vậy, để tớ cảnh báo cậu nhé! Tên đó không tốt lành gì đâu, hẳn là 1 tên cực kỳ xấu tính và rất đáng ghét, lăng nhăng lắm luôn, còn hay ăn hiếp con gái nữa, và hẳn còn...”

-“Tôi có thể nghe được đấy”

Ai đó dựng hết cả da gà, tự động biết thân biết phận mà ngậm miệng lại.

-“Hê, tụi tao đã đến đây rồi, cho đi chơi chung nha” – Thiên Minh khoác vai Chấn Phong.

-“Thích thì cứ đi theo”

Cả 3 người thì thân thiết rồi nên đi chung rất tự nhiên và vui vẻ, còn 1 người thì đang hẹn hò với người trong mộng thì bị phá đám, tức lắm nhưng không làm gì được.

4 người đi dạo 1 vòng xong đi đến 1 quán phở gần đó, gọi món xong, 3 tô phở được bung ra trước.

-“Tao đang đói bụng muốn xiu, nhìn thật là hấp dẫn quá đi” – Thiên Minh bỏ gia vị vào và bắt đầu ăn.

Tô phở của Uyên Nhi bung ra sau cùng, hành lá được rắc đầy trong tô.

-“Sao vẫn chưa ăn vậy Phong?” – Diệu Huyền thấy cậu vẫn chưa nhúc nhích.

-“Tô của tôi không có hành này, không biết ăn mà nãy không chịu dọn người ta đừng bỏ hành vào”

Chấn Phong đẩy tô mình qua cho Uyên Nhi, cảm ơn cô qua ăn.

-“Tôi quên mất!” – Uyên Nhi chề môi.

Thân thiết như 1 cặp vậy, làm Diệu Huyền hơi ghen tỵ, nhưng cũng cho qua vì cứ nghĩ chỉ là đàn em đối tốt với đàn chị thôi.

4 người họ cùng nhau tới khu trò chơi, chơi tùm lùm trò, chơi đến chán rồi mới chịu đi về.

Đang đi bộ trên vỉa hè, vì mãi lo nhìn bảng quảng cáo về 1 bộ phim mới sắp được ra mắt, Uyên Nhi không để ý đường nên đi lệch xuống dòng đường dành cho xe chạy.

Đúng lúc, ở phía sau có 1 chiếc xe taxi đang chạy đến, sắp dừng rồi...

-“Cẩn thận!!!”

Giọng ai đó hốt hoảng, 1 bàn tay ngay lập tức kéo mạnh Uyên Nhi vào trong vỉa hè lại, cậu ôm chặt lấy cô.

-“Chị có sao không?? Em mà trễ 1 chút là không biết có chuyện gì xảy ra nữa!!!”

Thiên Minh buông bàn tay đang ôm chặt Uyên Nhi ra, khản trương nói.

-“A...giật hết cả mình, xem nữa là chị tiêu rồi”

-“Chị làm em sợ gần chết, em xin chị đừng lơ đãng như vậy nữa!”

-“Cảm ơn em đã cứu chị, không có em chẳng biết ra sao nữa”

Chấn Phong và Diệu Huyền chạy tới, cậu không chịu nổi hét lớn lên

-“CÔ CÓ BỊ ĐIÊN KHÔNG??? Đi đường mà không lo nhìn trước nhìn sau, trễ 1 chút là cô gây ra tai nạn rồi!! Xém tý nữa là cô làm giao thông bị tắc nghẽn rồi đó!! Cô đúng là cái đồ NẢO PHẪNG mà!!!”

-“Này này, tôi suýt nữa nguy hiểm như vậy mà cậu không lo lắng cho tôi thì thôi đi, còn lớn tiếng chửi tôi, lo lắng cho tình hình giao thông nữa, cậu tốt bụng để sợ luôn ha!!”

-“Cô...”

-“Thiên Minh, mình đi về thôi!!!”

Uyển Nhi tức tối kéo tay Thiên Minh đi

-“Hôm nay cô còn dám lớn tiếng với tôi, cô gan lớn ghê ta, đứng lại”

Còn lại Diệu Huyền đứng đó, nhỏ nãy giờ làm người vô hình.

Chuyện mà Uyển Nhi và Thiên Minh không biết:

Thật ra trước lúc xảy ra chuyện thì Chấn Phong đang đứng cách đó khá xa, cậu là người phát hiện ra sự việc đầu tiên, gương mặt cậu hoảng sợ lo lắng đến tội nghiệp, quăng hết chỗ thức ăn vương vãi, chạy hụt mạng đến chỗ cô, cậu cứ chạy, chạy nhanh đến nỗi người ta cứ tưởng như tận thế đến không bằng.

Thiên Minh khi nhận ra sự việc thì nhanh chóng kéo cô vào vỉa hè, Chấn Phong chậm hơn 1 bước, nhưng nhìn thấy cô an toàn rồi, cậu mới ngồi xuống thở hổn hển, sau đó thì lại cư xử bình thường.

Và chỉ có Diệu Huyền và 1 số người đi đường thấy câu chuyện cảm động này thôi.

Ai đó nghiêng chặt răng, lạnh nhạt thốt ra giọng nói không tí cảm xúc.

-“Đương Uyển Nhi, mày dám cướp đi bạn trai của tao, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Xui Xẻo

Tại nhà họ Đặng...

-“Làm gì mà mặt mày hằm hằm thế kia? Không của được thằng Chấn Phong à?”

Khắc Huy đang chỉnh trang lại trang phục.

-“Ai nói không của được?! Đợi thêm 1 thời gian là hấn chết mê chết mệt em luôn”

-“Hy vọng là mày được việc, nhưng mày không được thích nó đấy, nó là kẻ thù không đội trời chung của tao, em gái thì không nên phản bội anh trai đúng không?”

-“Hấn phải thích em chứ em đòi nào đi thích hấn!”

-“Thế thì tốt, tao đi luyện tập đây”

.....

Ở trường LTT, vào giờ ra chơi.

-“Mày xem bị tai nạn hả ??? Sao mày không cẩn thận gì hết vậy?!”

Kim Trúc nghe Uyên Nhi kể hết mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua.

-“Tao không sao rồi mà, cũng nhờ có Thiên Minh hết, thằng bé tốt lắm”

-“Cũng may số mày hên, cơ mà Diệu Huyền hẹn hò với em mày luôn, đúng là bất ngờ mà”

-“Nhắc tới thằng đó là thấy ghét!! Thấy tao xem bị tai nạn không quan tâm thì thôi đi còn chửi tao nữa!! Thật là tức chết mà”

-“Tao không biết nói gì hơn, nhưng cũng may là mày không sao, thời gian này kiểm tra nhiều môn lắm, phải giữ gìn sức khỏe biết không hả con quỳ”

-“Cảm động quá em ơi!! Anh yêu em!!”

-“Cảm ơn anh, em cũng yêu em lắm!”

-“Con quỳ này, hahaha”

-“Uyên Nhi, vụ tai nạn hôm qua, mình đứng ở xa nên không kịp ngăn cậu lại, xin lỗi cậu!”

Diệu Huyền vừa đi đâu đó nãy giờ, giờ mới đi lại chỗ tụi Nhi.

-“Tớ rất ổn luôn đó, không có gì đâu Diệu Huyền, cậu lo lắng cho tớ làm tớ vui lắm”

-“Hi hi, tớ rất quý cậu, cậu và Trúc là những người bạn đầu tiên của tớ, tất nhiên là tớ lo cho cậu rồi” – Diệu Huyền giọng ngọt xớt.

-“Ôi...Diệu Huyền!”

Cả 3 cô gái cùng ôm nhau thăm thiết, nhân lúc không ai chú ý, Diệu Huyền lén bỏ vào túi áo của Nhi một vật gì đó.

Trên đường đi tới lớp.

-“Au!! Đau quá” – Uyên Nhi thốt lên.

-“A!! Xin lỗi cậu, tại chiếc nhẫn của tớ bén quá, tay cậu đau lắm hả?” – Diệu Huyền cuống quýt.

-“Ừm, không sao đâu”

-“Băng cá nhân nè, cậu dán vào đi”

Tại lớp 11A

-“Sao lại thế này??

-“Chuyện gì vậy má??” – Kim Trúc bị Uyên Nhi làm cho giật cả mình.

-“Sách vở của tao bị ướt hết cả rồi, nắp chai nước bị hở ra làm đổ hết nước vào cặp tao”

-“Uống xong phải đậy kỹ nắp lại chứ, mày để ra ngoài cho nó khô đi”

-“Quái lạ, tao nhớ là khi uống xong tao đầy chặt lắm rồi mà, sao lại bị hờ ra được”

-“Chắc mày không để ý đó thôi”

-“Học sinh nghiêm”

Tiếng lớp trưởng vang lên, Uyên Nhi và Kim Trúc đành quay lại vị trí ngồi.

Tiết này là tiết của bà cô dạy vật lý, nổi tiếng hung dữ nhất trường, cả lớp đứng lên chào cô.

-“Ngồi xuống hết đi, em Dương Uyên Nhi đâu đứng lên cho tôi hỏi 1 chút”

Mọi sự chú ý của lớp đổ dồn vào Uyên Nhi.

-“Dạ?”

-“Trước giờ ra chơi em có đi đến phòng vật lý phải không?”

-“Tiết trước em có để quên đồ nên em có đi đến phòng đó lấy lại đồ, có chuyện gì sao cô?”

-“Tôi bị mất cái usb, trong đó có chứa tất cả các đề kiểm tra sắp tới, tôi để nó trong phòng vật lý, và chỉ có em là đi đến phòng đó thôi”

Hiểu ra ý cô định tra hỏi là gì, Uyên Nhi phủ định.

-“Ý cô định nói là em lấy usb của cô? Em không có thấy cái usb nào và em cũng không có lấy nó, em chỉ vào lấy quyển vở của em thôi!!”

-“Đúng rồi cô, cô đừng vu oan cho Uyên Nhi, bạn ấy học giỏi vậy cần gì phải làm chuyện đó!!” – Kim Trúc bênh bạn

-“Uyên Nhi chăm chỉ hiền lành vậy sao mà ăn cắp được chứ, không tin thì cô cứ kiểm tra chỗ bạn ấy thử xem, em chắc chắn rằng bạn ấy không có lấy đâu” – Diệu Huyền lên tiếng

-“Vậy thì phải kiểm tra thì mới biết được”

Xong cô giáo đi xuống chỗ Uyên Nhi kiểm tra hết cặp và hộp bàn, không thấy gì.

Cô giáo định quay đi, nhưng nhìn lại bỗng thấy gì đó.

-“Em lấy vật gì đang nằm trong túi áo của em ra cho tôi xem coi”

-“Vật gì chứ, em không...”

Chiếc usb nằm nhỏ gọn trong túi áo của cô.

Cả lớp được 1 phen xì xào bàn tán.

-“Uyên Nhi ăn trộm usb thật kia, không thể tin được”

-“Xinh xắn vậy mà không ngờ chơi hèn quá” -Tiếng các học sinh khác xì xới.

-“Xem kia, vậy mà em còn không chịu nhận, chối cãi ghê lắm”

-“Em hoàn toàn không hiểu tại sao nó lại nằm trong túi em, em chỉ lấy lại cuốn vở của mình rồi đi ra thôi! Em thật sự không có ăn trộm usb mà!!”

Uyên Nhi bắt lực giải thích.

Cô Vật Lý liếc nhìn đồng tập vở, rồi tắc lưỡi.

-“Sách vở thì ướt nhẹp, em xem việc học này là thú vui hả?”

-“Em đi xuống văn phòng giám thị với tôi để chuẩn bị ăn roi mây, và tôi phạt em chép câu em xin hứa sẽ không ăn trộm đề kiểm tra ra 200 tờ giấy đôi!! Đi xuống liền!!”

-“Cô!! Uyên Nhi đang bị đau tay, giảm hình phạt xuống lại có được không, với lại lớn rồi mà còn...”

-“Không phải chuyện của em, còn không mau đi theo??”

Tiếng bà cô cắt ngang lời Kim Trúc.

Thế là Uyên Nhi bị dẫn đi, trong lớp chỉ còn lại những tiếng xì xầm bàn tán, Kim Trúc lo cho cô bạn thân mà mắt đỏ quết, còn ai kia thì dùng dụng cụ ngồi nhíp giò.

Trường LTT giờ ra về...

-“Ê Phong, nghe nói chị mày ăn cắp usb để lấy đề kiểm tra, giờ bị bắt lên phòng giám thị rồi kìa!”

Ở phòng giám thị, Uyên Nhi nằm sấp trên bàn, bà cô vật lý thì đang dùng roi mây đánh rất mạnh.

-“Cho chừa này! Cho chừa này!”

Tách (Tiếng máy chụp hình kêu)

-“Em kia, em đang chụp cái gì thế hả?”

Bà cô dùng tay lại.

-“Cấp 3 rồi mà vẫn còn xài cái chiêu này để phạt học sinh, trong khi vẫn chưa điều tra kỹ mà đã phạt rồi, tôi chỉ muốn post lên mạng về câu chuyện này, kèm theo tấm hình mới chụp, để xem người ta có suy nghĩ gì thôi mà” – Chấn Phong nhàn nhạt trả lời.

-“Em... em mau xóa tấm hình đó ngay cho tôi!!”

-“Chà, không biết lúc post lên mạng thì sẽ ra sao nhỉ? Chắc được lên trang nhất của báo luôn, vụ này có vẻ vui lắm đây”

-“Được rồi, Uyên Nhi em về chép phạt tiếp cho tôi, viết đủ 300 trang, ngày mai phải có nộp cho tôi liền, với hạnh kiểm em sẽ bị hạ”

-“Chỉ cho cô ta chép phạt thôi đừng hạ hạnh kiểm, nếu không là tôi post lên ngay bây giờ đó”

-“Rồi rồi, chỉ cần chép phạt thôi”

Bà cô liếc xéo Chấn Phong 1 cái rồi nhanh chóng bỏ đi.

Còn lại Chấn Phong và Uyên Nhi ở trong phòng, cậu đứng, còn cô thì đang trong tư thế nằm sấp, đang cố gắng quay người để ngồi dậy.

-“Có đau lắm không?” – Cậu đỡ cô dậy.

Uyên Nhi không nói gì, khoé mắt đỏ hoe, ai đó cũng biết là đừng hỏi gì nữa.

-“Giờ đi về thôi, tôi đưa cô về”

Trên đường, có 1 cậu con trai dịu người con gái từng bước nhẹ nhàng để cô gái không bị ngã.

-“Tôi không có ăn trộm usb”

Uyên Nhi không ngước mặt lên, phần tóc che hết gương mặt, lí nhí nói.

-“Tôi biết, nhất gan như cô làm sao mà dám làm mấy chuyện này, tôi tin cô”

Ai đó ngước mặt lên, nhìn cậu chăm chăm, trong lòng dâng tràn 1 cảm xúc đặc biệt, cô mỉm cười, 1 nụ cười hạnh phúc, xinh đẹp biết bao...

.....

-“Đưa tôi mấy tờ giấy đó đi”

-“Tôi đang chép phạt mà?”

Đi lại dợt lấy

-“Cậu??”

-“Làm gì thì làm đi, tôi đi 1 lát rồi quay về, bảo đảm là bài chép phạt của cô sẽ đầy đủ”

Cậu đóng cửa phòng, nhanh chóng xách xe ra ngoài.

Tại địa bàn mà tụi Chấn Phong hay tụ tập lại bàn bạc, cậu nhấn tin hẹn hết lũ bạn ra gặp nói chuyện, ai cũng có mặt đầy đủ.

-“Đại ca, có chuyện gì quan trọng lắm à? Tụi xóm bên cạnh lại cho cái hẹn đánh nhau phải không?” – Cả đám hỏi.

-“Không, lý do tao hẹn tụi bây ra là vì chuyện khác, chuyện này còn quan trọng hơn”

-“Chuyện gì mà nghiêm trọng thế?” – Cả đám nín thở.

-“Chuyện là tụi bây mỗi thằng chép 3 tờ giấy câu em xin hứa sẽ không lấy trộm để kiểm tra nữa, ra liền cho tao, nhanh lên!”

Cả đám như muốn bật ngửa.

-“Quát đờ hê?? Chuyện quan trọng của mày là chuyện này đó hả??”

-“Có làm liền không?”

-“Tại sao tụi tao lại phải làm chứ?? Tưởng chuyện gì quan trọng lắm ai ngờ lại là chuyện tào lao mía lao gì đâu không”

Tụi nó bức xúc lên tiếng.

-“Giờ tụi bây muốn nhẹ nhàng chép hay là muốn bị tao cho 1 trận?”

Chấn Phong giọng đều đều, nhưng mức độ cực kỳ nguy hiểm.

Cả đám bị dọa nổi hết cả da gà, đành phải ngậm ngùi ngồi chép, không dám ý kiến gì hơn, sao mà dám chống lại đại ca chứ.

Chỉ trong 45 phút trôi qua, 200 trang giấy chép phạt đã được hoàn thành rất nhanh gọn và đầy đủ – tất nhiên rằng cậu và Uyên Nhi không cần phải tốn sức gì hết.

Trần Chấn Phong rất là thông minh đó nha!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hot Girl Diệu Huyền Bị Đá

-“Mày không định điều tra xem ai là người đã hại mày à?”

Uyên Nhi, Kim Trúc và Diệu Huyền đang ngồi nói chuyện với nhau.

-“Chuyện cũng đã xảy ra rồi nên tao không muốn nhắc lại nữa, vớ lại sắp thi học kỳ rồi, tập trung học thôi, coi như là tao xui xẻo vậy”

Uyên Nhi thờ dãi.

-“Mình rất lấy làm tiếc cho vụ xảy ra với cậu, hy vọng cậu sẽ không xui xẻo như vậy nữa, mình buồn lắm”

-“Cảm ơn Diệu Huyền”

-“Reng chuông rồi, tụi mình cùng lên lớp học thôi”

.....

.....

8 giờ tối ở bar XQ như thường lệ, Diệu Huyền không ngày nào không đến quán bar, nhảy múa xong nhỏ hay đi lại bàn của Chấn Phong ngồi.

-“Phong à, mới hôm qua không gặp mà tôi cảm thấy nhớ cậu quá, ghét ghê, thấy tôi nhảy có đẹp không?”

Xong Diệu Huyền lại ngồi kế Chấn Phong, cả đám bạn ngồi chung lại có dịp nhiều chuyện.

-“Bồ mới của Chấn Phong xinh đẹp ghê luôn, nhảy nóng bỏng chết đi mất, không rời mắt được”

-“Mà mày quen cô ta được nhiều ngày rồi, tính cách mày trước đây là quen 1 ngày rồi đổi người liền, vậy mày thích người ta rồi có phải không?”

Tên khác quay qua ghẹo Phong.

-“Chị đã thu phục được thằng lẳng nhăng này, làm chúng em bất ngờ lắm”

-“Hi hi, cảm ơn mọi người” – Diệu Huyền ngượng ngùng đỏ mặt

Đám bạn vui vẻ ăn uống, rồi cùng nhau trò chuyện tiếp.

-“Thằng khi này hôm qua bắt tụi tao chép phạt mỗi hết cả tay”

-“Mày quả thật biết lợi dụng chức vụ đại ca cho những việc như vậy, tao phục mày luôn đây”

-“Tao mà, tụi bây ngoài việc đánh nhau ra cũng rất được việc lắm” – Phong trêu

“Chết tiệt! Đúng là uống công phí sức mình mà, làm chi để rồi nó lại có dịp thân thiết với Phong thêm, xui xẻo gì đâu” – Diệu Huyền cắn môi suy nghĩ.

Diệu Huyền tự nhiên nắm lấy cánh tay Chấn Phong, kéo cậu ta sát lại gần người mình, nhỏ muốn chủ động hôn cậu.

-“Không phiền chứ?”

Diệu Huyền nhắm mắt lại chuẩn bị thì cậu đẩy cánh tay đang ôm của nhỏ ra, làm nhỏ tròn mắt.

-“Em với chị chia tay đi”

Từ chối hot girl Diệu Huyền, ai cũng rất bất ngờ, đám bạn thì rút lại lời vừa nói lúc nãy, xem tiếp vở kịch thường ngày.

-“Tại... tại sao chứ?? Chúng ta đâu có trục trặc gì đâu, với lại hôm bữa còn đang rất hạnh phúc mà, tại sao cậu lại...??”

-“Chị không biết tôi là 1 đứa lẳng nhăng có tiếng à? Mỗi ngày tôi đều đi với 1 cô hết, còn tôi quen chị được nhiều ngày rồi, cũng đến lúc đổi người thôi”

Chấn Phong vừa nói vừa dừng dừng gấp trái cây ăn.

-“Cái gì chứ?? Cậu kiểm bồ mới cũng không có ai xinh đẹp bằng tôi đâu!! Cậu sẽ hối hận đó!!”

-“Chị thật sự rất xinh đẹp, nhưng tôi lại có tật xấu rất là mau chán, và...”

Đoạn, cậu ghé sát vào tai Huyền nói nhỏ:

-“Vớ lại, nghe nói chị là bạn của cô ngốc đó, nhưng lúc xảy ra tai nạn thì chị lại chẳng có vẻ gì là lo lắng cả, trong khi trước đó cô ngốc đó còn đi theo bảo vệ chị, mà không biết rằng chị là loại người như vậy. Tôi không thích kiểu người ngoài mặt giả tạo như chị cho lắm”

-“Cho nên, chị đã bị đá!” – Chấn Phong nháy mắt 1 cái.

-“Xi, tụi tao tưởng mày thay đổi rồi, ai ngờ tụi này đã sai, haha”

Lũ bạn quan sát câu chuyện này giờ, phá lên cười.

-“Tao vẫn vậy thôi”

-“Chị xinh đẹp đừng thích cái thằng xấu tính này nữa, em cũng được mà, chị muốn thử hẹn hò với em không?”

Diệu Huyền liếc xéo tên đó 1 cái không thương tiếc, rồi nhìn Chấn Phong đang đứng đưng, nhỏ nén giận chạy ra khỏi quán bar, hận không tã nổi.

-“Em gái xinh đẹp sao đứng 1 mình ở đây? Vào uống với anh vài ly không em?”

-“Tao đang bức, XÉO đi!”

-“Gương mặt xinh đẹp của em khi giận lại càng đẹp đó”

-“Sh*t!! CÚT XÉO NGAY”

Ông ta giật mình rồi lùi thối đi, con gái gì mà dữ thế không biết, hix hix.

Diệu Huyền đứng đó 1 hồi, nghĩ ra được điều gì đó, nhỏ móc điện thoại ra.

-“Đương Uyển Nhi lớp 11A trường LTT, bất cứ lúc nào tại đây có thể thu xếp được thì hẹn nhau cho nó 1 trận cho tao”

-“Tụi em biết rồi”

.....

1 buổi tối chủ nhật, ông Hùng và bà Hồng đi chơi, còn 2 đứa con ở nhà.

Được rồi, mình phải đi cảm ơn, cậu ta đã bảo vệ mình trước bà cô vật lý rồi còn giúp mình chép phạt nữa, và đặc biệt là câu tôi tin cô...

-“Ô, cậu ta không có ở trong phòng, đi đâu rồi à?”

Trong phòng không có, dưới bếp cũng không, đi lên phòng khách thì thấy Chấn Phong đang nằm trên ghế sofa trong phòng khách, ngủ ngon lành.

-“Ui, sao lại nằm ngủ trên ghế sofa thế kia”

-“Lên phòng mà ngủ đi chứ”

Ồ, lúc nằm ngủ cũng rất là phong cách: 2 tay khoanh lại, 1 chân cong lên, gương mặt lúc ngủ rất thu hút. Lâm Uyển Nhi bất giác tiến lại gần

-“Mũi cao, môi mỏng, da dẻ mịn màng còn hơn mình, mắt hí mà sao lông mi dài đẹp thế kia...”

Hồi nhỏ thì trông khá khinh dễ thương, ai ngờ lớn lên lại đẹp trai đến cả mình cũng rất bất ngờ. Hèn chi nổi tiếng và được nhiều người hâm mộ cũng đúng thôi. Mà sao khi nhìn tên này mình lại có cảm giác hồi hộp nhỉ.

-“Lấy cái chén hứng đi, nước dãi của cô sắp chảy xuống thành dòng rồi kia kia”

-“Á á !!”

-“Cậu tỉnh dậy sao không nói!! Làm tôi giật hết cả mình!!”

-“Nhờ vậy tôi mới biết có người nhìn lên tôi ngủ, lại còn sắp chảy dãi nữa chứ”

Mặt đỏ như quả cà chua rồi, còn gì bằng việc nhìn trộm em trai mình mà lại bị phát hiện, có cái lỗ nào ở đây không cho Nhi chui xuống với.

Với tình huống này thì chúng ta hãy sử dụng chiêu đánh trống lảng là an toàn nhất!

-“Hê!! Cậu có muốn ăn mì xào do tôi nấu không, ngon lắm nha”

-“Đánh trống lảng!”

Ai đó cứng họng, sao không tha cho người ta là sao?

-“Mà cũng đúng lúc tôi đang đói, cô làm đi”

-“Ok ok”

Uyển Nhi lấy dụng cụ ra chuẩn bị nấu, Chấn Phong thì ngồi xem tivi, lán la gọi chuyện.

-“Chuyện hôm bữa... cảm ơn cậu nhiều”

-“Ừ”

Trong lòng cảm thấy vui vui lạ thường, Uyên Nhi nói tiếp:

-“Mà này, sao cậu đi với Diệu Huyền thì xưng chị em em ngọt xớt à. Còn với tôi đã 8 năm rồi mà sao cậu vẫn không xưng được như vậy, không công bằng chút nào”

-“Muốn biết lắm hả?”

-“Tất nhiên là muốn biết rồi, lý do là gì vậy??”

Uyên Nhi nín thở nghe Chấn Phong nói tiếp.

-“Bỗng dưng tôi hết hứng nói rồi!”

Ai đó ức chế lắm, định tra khảo tiếp thì:

-“Mi khét rồi kìa”

-“Á quên mất!!”

Có đứa hót hả hót hải chạy tới chỗ bếp.

1 lúc sau đứa đó nhăn nhó mặt mũi quay lại.

-“Cậu sao vậy, tôi còn chưa vặn lửa nữa mà khét cái gì?”

-“Không. Tôi chỉ dặn trước cho cô khỏi quên đó mà”

-“Cậu thiệt tình...!”

Thiên Minh đứng bên ngoài cửa và nhìn thấy hết tất cả. Vốn định đi đến nhà tìm Uyên Nhi hỏi thăm xem cô có sao không, không ngờ nhìn thấy cảnh tượng này.

Chẳng hiểu sao nhìn chị em họ nấu ăn cho nhau, lòng ngực Thiên Minh lại cảm thấy hơi khó chịu.

“Điên rồi, sao mình lại thấy ghen tỵ chứ?! Họ là chị em mà!”

Thiên Minh thở dài, tự nhủ với bản thân là sẽ cố gắng hơn nữa, rồi cậu trở về nhà...

.....

.....

Giờ tan học ở trường LTT, Uyên Nhi cùng Kim Trúc cùng đi bộ về nhà như mọi ngày. Khi đi ngang qua con đường vắng vẻ thì bỗng có 1 đám con gái xăm xồ xuất hiện, chặn hết các lối đi, khiến 2 người phải đứng yên tại 1 chỗ.

-“Mấy chị có chuyện gì muốn nói với tụi tôi à?”

-“Sao lại chặn không cho tụi tôi đi, rốt cuộc mấy người muốn gì đây?”

1 nhỏ đứng giữa, hình như là trùm đám con gái này, lên tiếng:

-“Tụi này hôm nay phải cho con này 1 bài học, còn cung nếu không muốn bị liên lụy thì đi về trước đi”

Cả Nhi và Trúc nghe xong thì rất sốc, vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, tại sao lại muốn cho Nhi một bài học?

-“Ai lại bỏ mặc bạn bè!! Các người khôn hồn cút đi không tôi la lên cho mọi người đến đó” – Kim Trúc hét lên

-“Ồ đây vắng vẻ mà”

Nói rồi con nhỏ đó ra hiệu cho tụi con gái xông lên.

-“Khoan đã, tại sao các người lại...á!!”

Uyên Nhi chưa kịp nói hết câu thì tóc đã bị 1 nhỏ giật mạnh.

-“Làm gì vậy!! Buông cậu ấy ra”

Kim Trúc định chạy đến thì bị xô mạnh ra.

-“Đau quá!! Đừng mà”

Cả đám bu lại giật tóc, đánh nhéo, Kim Trúc nhảy vô bảo vệ bạn đều bị đẩy ra.

-“Cho mày chừa vì cái tội đi quyến rũ anh Chấn Phong, xấu xí mà cũng bày đặt tranh giành anh Phong với chị đại tui tao, đúng là không biết lượng sức”

Kim Trúc nghe được, bỗng hiểu ra mọi chuyện, cô hốt hoảng la lên:

-“Khoan!! Uyên Nhi là chị gái của Chấn Phong mà!! Quyển rũ gì ở đây??”

-“CÁI GÌ??”

Đám con gái giật mình dừng mọi động tác lại, kinh ngạc nhìn Kim Trúc.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: “Kẹo Dẻo Của Tôi”

“Uyên Nhi là chị của Chấn Phong nên quan tâm nhau thì phải thôi, mấy người chắc có làm lẫn gì rồi” – Kim Trúc vui mừng khi lời nói mình ngăn được vụ đánh hội đồng này.

Đám con gái khựng lại, tùm lại 1 chỗ nói chuyện với nhau, rồi 1 đứa móc điện thoại ra gọi cho ai đó.

-“Đại tỷ, tui em mới biết được con nhỏ này là chị của Chấn Phong đó”

-“Cái quái gì??? Thật sao???” – Diệu Huyền kinh ngạc.

-“Tui nó là chị em nên quan tâm nhau thôi, giờ tính làm sao đây chị?”

Ngưng lại 1 chút, Diệu Huyền nói tiếp:

-“Tao hiểu rồi, giờ thì tui bây đi về đi”

Cắt điện thoại vào, 1 con nhỏ đi lại chỗ tụi Uyên Nhi và Kim Trúc đang xem vết thương cho nhau.

-“Ủm, tui này có chút nhầm lẫn rồi”

-“Làm chúng tui bị đánh oan như thế này, mấy người tính làm sao đây???” – Kim Trúc tức giận.

-“Vậy thì xin lỗi là xong chứ gì, xin lỗi”

Nhỏ đó nói xong cùng đám con gái kia bỏ đi mất.

-“Tụi nó cũng không phải dạng vừa gì, tốt nhất là không nên đụng vào, mà mày có sao không?”

-“Bị tụi nó dợt tóc đau quá, hơi tê nhưc người nữa, còn mày?”

-“Bị đẩy vài cái thôi, cũng còn khoẻ mạnh chán, giờ đi về thôi”

Nhi và Trúc đứng dậy rồi tiếp tục đi về nhà.

-“Bye, mai gặp lại”

-“Mai gặp, mày giữ gìn sức khoẻ nha”

-“Sao mặt mũi cô lấm lem vậy?”

Vừa bước vào nhà thì Chấn Phong hỏi.

Nhi định sẽ nói rằng cậu là nguyên nhân làm cô bị đánh oan ức, nhưng khi nghe cậu hỏi vậy thì chẳng hiểu sao cô lại không muốn nói ra. Không muốn Phong biết rằng vì cậu mà cô bị đánh, không muốn cậu cảm thấy có lỗi với cô.

-“A, không có gì đâu, học nhiều quá nên mệt mỗi thôi”

-“Vậy à”

-“À này, từ mai tôi bắt đầu đi làm ở quán cafe rồi đây! Nếu cậu đến uống thì tôi sẽ phục vụ rất tận tình luôn nhé, hehe”

-“Tôi sẽ được uống miễn phí nhân ngày đầu tiên cô đi làm chứ?”

-“Cũng được, tôi sẽ bao cậu”

-“Vậy thì tôi sẽ đến đó uống mỗi ngày luôn, vì tôi được uống miễn phí mà”

-“Bao 1 lần thôi là đủ rồi, miễn phí cái đầu cậu”

-“Dạo này cô cũng khá đấy, rất mạnh mẽ”

-“Học từ cậu thôi”

.....

.....

1 buổi sáng như mọi ngày, Uyên Nhi cùng Chấn Phong xuống nhà ăn sáng, rồi đi ra xách xe đạp. Kim Trúc thì đứng đợi sẵn, bắt đầu bài ca buổi sáng:

-“Mo ninh Nhi yêu dấu, hé lu Phong”

-“Chào buổi sáng chị Nhi chị Trúc, hello thằng quý”

Bỗng đâu lại lòi ra thêm 1 song ca cùng với Kim Trúc nữa?! Cả 3 đứa mặt ngu quay ra nhìn người vừa nói xem là ai.

-“Thiên Minh! Chào buổi sáng”

Uyên Nhi, Kim Trúc tươi cười.

-“Ngon gió nào mang mày đến đây vậy?”

-“Chuyện là xe đạp tao bị hư đem đi sửa rồi, từ giờ cho tao qua nhà đi học chung với mày nhá!”

-“Ừ, vậy lên xe đi tao chở”

-“A! Yên xe mày không có tằm lót à, mông tao đang bị đau không ngồi yên cứng được” – Bỗng nhiên Thiên Minh la lên.

-“Hà?”

-“Yên xe chị Nhi không đau này, chị có thể chở em được không?”

-“Ồ, được chứ” – Uyên Nhi vui vẻ.

-“Khoan, cái quần gì...” – Phong chen vào.

-“Vậy chị Trúc ngồi xe Chấn Phong có phiền chị không ạ?” – Thiên Minh quay sang hỏi Trúc.

-“Không phiền đâu em, vậy Phong chờ chị nha”

-“Chúng ta chạy thôi chị Nhi ơi”

-“Ok, ngồi chắc nha”

Uyên Nhi chờ Thiên Minh vui vẻ chạy trước, còn chiếc xe đằng sau thì vẫn chưa nhúc nhích gì cả, ai đó nhìn chiếc xe đạp kia mà mặt méo xệch.

-“Sao em còn chưa chạy nữa? Đừng nói chị nặng quá nha?”

Kim Trúc đau khổ hỏi.

-“Em chạy liền đây”

.....

-“Vậy ra thằng Chấn Phong có chị gái à?”

-“Đúng vậy, 2 người quan tâm nhau lắm lắm em cứ tưởng bỏ bịch gì, ai ngờ là chị em với nhau thôi”

-“Theo mày nói thì nó thương chị gái nó lắm?”

-“Ừm, đến cả em còn hiểu lầm Chấn Phong thích con đó luôn, giờ em không còn lo ngại gì rồi”

-“Khà, có vẻ tao đã tìm được trò chơi mới rồi”

-“Trò gì?”

-“Mày thì tiếp tục cưa đổ thằng Chấn Phong đi”

-“Không cần anh nhắc, mà anh đang tính làm gì vậy?”

-“Tao vừa mới nghĩ ra được 1 trò chơi rất thú vị thôi, mày nói tên và lớp của chị gái nó là gì?” – Khắc Huy khẽ cười.

.....

Tụi Chấn Phong đang ngồi tụ họp với nhau.

-“Phong, mày biết thằng Đặng Khắc Huy chứ? Hình nó đây”

-“Không biết, ai vậy?”

-“Nhớ lần trước mày đi đánh nhau với thằng kia, mà khi đánh thì nó dắt 1 đồng đưa theo hỗ trợ không?”

-“Ừ, thì sao?”

-“Là Khắc Huy đã kêu đàn em nó đến xử mày đó. Trước khi mày nắm chủ và nổi tiếng ở khu này như bây giờ thì trước đó thằng Khắc Huy làm chủ ở đây. Vì bị mày cướp chức nên nó nảy sinh ý định trả thù đấy”

-“Sao hần không ra đấu tay đôi với tao mà phải nhờ đồng bọn ra đánh dùm vậy?”

-“Không biết tại sao thằng Huy lại không ra mặt nhưng sự thật là hần cũng mạnh lắm, vì cũng từng là đại ca như mày vậy. À mà hần cũng học trường mình đó, có nên cẩn thận tí không?”

-“Nếu muốn lộ diện thì cứ lộ diện, tao chẳng sợ, giờ kiếm cái gì chơi đi”

-“Ok, đi đá banh thôi”

.....

Từ sau vụ tụi con gái đánh oan Uyên Nhi, chuyện Nhi và Phong là chị em được họ đi rêu rao khắp nơi, câu chuyện ngày càng lan nhanh...với 1 tốc độ chóng mặt!

Sức nhiều chuyện của con gái rất đáng sợ, lúc đầu chỉ có tụi con gái đó biết, rồi họ đi đồn... đi đồn và bây giờ nguyên cả trường ai ai cũng đều biết 2 người là chị em. Chấn Phong rất nổi tiếng trong trường vì thế nên chuyện gì của cậu cũng được quan tâm, chuyện này cũng không ngoại lệ.

Cả Uyên Nhi bây giờ cũng nổi theo luôn.

-“Nhỏ đó là chị Chấn Phong đó, họ không giống nhau gì cả, nhưng nhỏ cũng xinh xắn ghê”

-“Giờ mới biết được hot boy năm nhất Chấn Phong của chúng ta có chị gái, đúng là tụi mình không biết gì về cậu ấy hết”

-“Chị gái của thằng Chấn Phong hồ báo kia, đừng đụng vào thì hơn”

Uyên Nhi đi cùng Kim Trúc, đi đến đâu cũng được nghe những lời bàn tán chỉ chò.

-“Sao cả trường đều biết mày là chị gái thằng Phong rồi?”

-“Bảo đảm tụi con gái lần trước đi đồn tùm lum, mà chắc thằng Phong biết chuyện này cũng sẽ không nói gì tao đâu ha!”

-“Ai biết được, có khi nó cho mày ăn hành dài dài luôn á, haha”

-“Tao nghĩ nó sẽ bình thường thôi, đừng hù tao chứ!!”

Ngoài ra, không chỉ là bàn tán, cả những hộp quà và thư tỏ tình cũng được tụi con gái giao phó cho Nhi đem về trao tận tay cho Chấn Phong.

Cầm 1 đồng quà mà mỏi hết cả tay, giờ Nhi trở thành công cụ chuyển quà cho tụi con gái rồi, khổ quá đi!

Bước lên phòng hotboy của tụi con gái kia, quăng đồng của nợ hết xuống sàn nhà, xong cô mới ngồi xuống thở hốt hển.

-“Sao nhiều bánh kẹo thế này, cô tặng tôi à?” – Chấn Phong tươi cười.

-“Không phải, là của đám fan girl trong trường kêu tôi mang về cho cậu đó”

-“Sao? Tại sao tụi nó lại kêu cô mang về cho tôi?”

-“À, cả trường đều biết tôi là chị gái của cậu rồi, giờ tôi cũng hot giống cậu luôn nè”

Chấn Phong hơi nheo mắt lại, cậu hỏi tiếp.

-“Là cô...nói cho tụi nó biết chúng ta là chị em?”

-“Là hôm kia chúng tôi tiện miệng nói ra, mà đâu có gì to tát đâu. Cậu xem tôi vì cậu mà mang nhiều bánh kẹo về chưa kia, cảm ơn tôi đi!”

Tưởng như ai đó sẽ vui vẻ, nhưng hình như không phải vậy, mà ngược lại giống đang tức giận thế kia?

-“CÔ THÍCH VIỆC MỌI NGƯỜI BIẾT CHÚNG TA LÀ CHỊ EM LẮM SAO??”

Tiếng la lớn của Chấn Phong khiến Uyên Nhi giật cả mình.

-“Sao cậu lại hét lên thế kia...mà biết chúng ta là chị em thì có làm sao đâu...sao cậu mãi không chịu thừa nhận thế?”

-“Chết tiệt!!”

Chấn Phong quăng đồng quà vào thùng rác không thương tiếc.

Rồi cậu bỏ ra ngoài, để lại Uyên Nhi không hiểu gì hết.

-“Sao lại nổi giận lên vậy chứ, cậu ta ghét chuyện đó đến vậy à, bao nhiêu năm rồi cậu ta vẫn thế...”

.....

Chấn Phong đến quán bar XQ, uống rượu 1 mình. Diệu Huyền thì cũng đang nhảy nhót ở đây, gặp được Chấn Phong thì nhỏ mừng hóm ra mặt.

-“Chấn Phong, tôi nhớ cậu quá, cậu đừng đá tôi có được không?”

Nhỏ đến ngồi kế bên cậu, giọng ngọt xót.

-“...”

-“Tôi sẽ không giả tạo làm cậu ghét nữa đâu, tôi thực sự thích cậu rồi, làm bạn trai tôi lại nhé?”

-“Được”

-“Thật sao? Tôi sẽ lại là bạn gái cậu nhé?”

Diệu Huyền cứ tưởng cậu sẽ im lặng và từ chối chứ, ai ngờ cậu lại đồng ý nhanh như vậy, thật bất ngờ mà.

-“Em đã bảo là được rồi mà, cùng uống rượu với em đi”

Cả hai cùng ăn chơi, uống rượu đến tối mịt mới chịu đi về, Chấn Phong say khướt nên Diệu Huyền phải dìu cậu đi về nhà.

Đến trước nhà Phong, Huyền định đi về, nhưng đi như vậy thì tiếc quá, nhỏ bèn kéo cậu lại hôn trộm 1 cái.

Bỗng Chấn Phong lấy 2 tay ôm eo nhỏ, trao lại 1 nụ hôn nồng nàn, làm nhỏ sượng tím cả mặt.

-“Kẹo dẻo của tôi”

“Còn đặt biệt danh kẹo dẻo cho mình, hẳn dễ thương thật...”

-“Kẹo dẻo của cậu đây, tôi thích cậu”

Thế là 2 người họ tiếp tục hôn nhau trong màn đêm yên tĩnh, 1 khung cảnh thật lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: “Em Thích Chì”

Ai đó trên lầu nhìn thấy hết cảnh lãng mạn.

-“Xì, giận dữ gì cơ chứ, cậu ta lại ăn chơi như mọi ngày nữa rồi”

-“Không hiểu sao Diệu Huyền lại đi quen với bad boy như cậu ta, còn ôm hôn thế kia...”

-“Nhưng sao lòng ngực mình lại cảm thấy hơi nặng nề nhỉ?”

-“Cái cảm giác nặng trĩu này, hình như nó không phải vì lo lắng cho Diệu Huyền, lạ lắm...chẳng hiểu tại sao nữa”

.....

Quán cafe Star nằm ở đầu đường, quán chỉ mới mở thôi nhưng cách bài trí đẹp để khiến cho nhiều người tò mò lại uống thử. Hôm nay là ngày đầu tiên Uyên Nhi và Kim Trúc đi làm

Nhiệm vụ của 2 cô bạn là đặt món cho khách, khi món chế biến xong thì bung đến bàn cho khách. Cả Nhi và Trúc đều làm việc rất chăm chỉ và nhiệt tình, khiến cho chủ quán rất hài lòng.

Thiên Minh bước vào quán với 2 thằng bạn.

-“Chào 2 chị”

-“Aw chào các em, các em đến ủng hộ 2 chị à?!”

Kim Trúc vui vẻ chạy đến.

-“Hi hi, đến xem 2 chị làm việc với muốn uống thử xem cafe ở đây ngon không đó mà” – Thiên Minh cười.

-“VẬY TỤI EM NGỒI ĐI, MUỐN UỐNG GÌ NÈ, HÔM NAY KHAI TRƯƠNG NÊN CÓ GIẢM GIÁ ĐÓ NHA” – Uyên Nhi tươi cười.

Gọi đồ uống xong xuôi, trong lúc rảnh rỗi thì Nhi và Trúc cùng đứng đó trò chuyện với 3 cậu bạn vui vẻ

Đợt lúc không có gì nói, Uyên Nhi mới ngập ngừng hỏi Thiên Minh:

-“Ừm...cậu ta không có đến sao?”

-“Cậu ta...à Chấn Phong, trước khi tới đây em có rủ nó nhưng nó nói không muốn đi, em cũng không biết tại sao nữa”

-“Vậy à...”

“Không phải là cậu ta thích uống miễn phí lắm sao, còn nói ngày nào cũng đến. Vậy mà chỉ có chút chuyện rồi giận dỗi, rồi không đến luôn. Chấn Phong đồ chết bầm! Đồ đáng ghét! Đồ thất hứa! Đồ giận dai như đĩa! Đáng ghét!”

Uyên Nhi ức chế đến nhăn nhó cả mặt, Kim Trúc không quên buông lời khen cô bạn thân:

-“Phụt, mày nên nhìn mặt mày lúc này đi, super xấu xí luôn, khắc khắc”

-“Vẫn đẹp hơn cái bản mặt mày”

Thiên Minh nhìn 2 người mà nhoen miệng cười, đoạn, cậu hỏi:

-“Chị Nhi nè, chị xong việc lúc 8 giờ nhì? Không biết chị có bận gì không?”

-“Xong việc thì chị cũng đi về nhà, không có bận gì cả, có chuyện gì sao?”

-“Ừm...chị có muốn đi chơi với em không?”

-“Được chứ, vậy chị sẽ gọi cho em khi xong việc nhé”

Khách vào, 2 cô bạn ra tiếp khách. Thiên Minh ngồi chăm chú nhìn ai đó đang làm việc chăm chỉ, khoé miệng nở ra 1 nụ cười hạnh phúc.

-“Thằng Minh hẹn mày đi riêng, giống hẹn hò nhì? Có khi nào nó thích mày không?”

-“Mày biết nghĩ lung tung là hay, chỉ là muốn đi chơi thôi mà”

-“Ai biết được, mà tao thấy từ trước giờ cậu ta rất dễ ý tới mày, luôn nhẹ nhàng quan tâm cho mày, chỉ là mày vô tư quá thôi”

-“Tao không nghĩ vậy đâu”

Uyên Nhi tuy nói vậy, nhưng trong lòng cũng có suy nghĩ vẩn vơ 1 lúc, rồi lại tiếp tục công việc bình thường.

.....

Chấn Phong và bạn đang chơi đánh bida, tới lượt cậu đánh, 1 thằng tiện miệng hỏi:

-“Tao nhớ tối nay mày nói đi đâu nên không chơi bida với tui tao mà, sao giờ lại đổi ý thế?”

-“Chán rồi thì đổi ý thôi”

Chấn Phong vừa nheo mắt quan sát trái bóng vừa trả lời.

-“Mày đúng là mura nắng thất thường mà”

.....

8 giờ tối, Uyên Nhi và Thiên Minh gặp nhau.

-“Giờ tụi mình đi dạo thôi”

-“Đi dạo không thôi thì chán lắm, chị nhìn này!”

Thiên Minh móc ra 2 cái vé xem phim mới toanh.

-“Woa, là bộ phim lãng mạn Mỹ mới ra mắt đây mà, em đặt vé hồi nào vậy??”

-“Hi, trong lúc đợi chị thì em đi đến rạp đặt liền đó”

-“Ôi!! Thiên Minh đúng là chu đáo nhất!!”

-“Giờ ta đi thôi, sắp đến giờ chiếu rồi”

2 người mua bắp rang bơ rồi nước ngọt, xem đến 10 giờ mới chịu đi về.

-“Ha ha ha, cái cảnh đó làm chị cười đau bụng luôn, nam chính thật bá đạo. Cái kết rất chi là lãng mạn luôn”

-“Yeah, nhưng tội nam phụ quá, lặng lẽ chúc phúc cho nữ chính”

-“Ừm, yêu đơn phương vẫn khổ sở nhất, chị thấy buồn cho nam phụ quá à”

-“Em rất đồng cảm với nam phụ...”

-“Woa, chẳng lẽ em cũng đã từng trải qua cảm giác đó rồi sao?”

Thiên Minh cười cười, rồi bước chậm chậm, im lặng suy nghĩ gì đó.

Uyên Nhi thấy cậu lạ lạ, chợt nhớ lại lời Kim Trúc nói, tự nhủ là không phải đâu, cô bước nhanh đi trước.

-“Em thích chị”

Tiếng nói không to không nhỏ, nhưng cũng đủ để làm cho người đi trước nghe thấy, Uyên Nhi khựng lại.

Thiên Minh bước lại chỗ Uyên Nhi, nhìn cô, cậu lấy hết can đảm nói tiếp:

-“Em đã yêu đơn phương chị từ lâu rồi, nhưng lại không có dũng khí để bày tỏ, cứ lặng lẽ mà dõi chị từng ngày. Bây giờ thì em chịu không nổi nữa rồi, em không muốn quan hệ tụi mình cứ mãi là bạn bè như vậy nữa, em muốn trở thành bạn trai của chị. Còn chị...chị cảm thấy thế nào?”

Thiên Minh nín thở nghe câu trả lời. Uyên Nhi thì ngậy hết cả người ra, thật sự không biết phải làm sao trong tình huống này cả, lần đầu tiên có người bày tỏ tình cảm mà.

-“Ừm...chị hiểu cảm nhận của em rồi, cảm ơn em đã thích chị”

Uyên Nhi thở mạnh ra, nói tiếp:

-“Chị cũng rất thích em, nhưng chỉ là thích theo kiểu bạn bè, không phải theo cách mà em đối với chị, chị xin lỗi...”

Thiên Minh cũng đã biết trước được mình chỉ có 1% cơ hội, cậu biết chứ, nhưng cậu vẫn muốn thử độ may mắn của mình.

Thiên Minh hít 1 hơi, rồi nở 1 nụ cười toả nắng làm đối phương hơi ngậy ra.

-“Em cũng biết chị sẽ trả lời như vậy, em chỉ muốn nói ra cảm xúc của mình thôi, dù sao Thiên Minh này vẫn không từ bỏ đâu”

-“Hả?”

-“Em sẽ cố gắng mỗi ngày, nhất định chị sẽ trở thành bạn gái của em, em sẽ không bỏ cuộc đâu, hãy đợi đó”

Uyên Nhi đơ toàn tập, Thiên Minh nói tiếp:

-“Và chị còn rất ác nữa, từ chối tình cảm của em mà chị còn trưng gương mặt ngờ nghệch này ra, làm em tiếc lắm có biết không?!”

Uyên Nhi nghe cậu nói, chẳng hiểu sao tự nhiên lại bật cười, thế là cả 2 người cùng nhìn nhau cười vui vẻ.

.....

.....

-“Tụi bây cứ làm theo những gì tao dặn, nhớ phải làm ra đầu ra đuôi đấy”

-“Tụi em biết rồi, đại ca yên tâm”

Khắc Huy cúp máy

-“Anh định bỏ con Uyển Nhi trong chỗ hoang vắng đó thật à?”

Diệu Huyền nghe thấy cuộc nói chuyện của anh trai.

-“Ừ, trò này rất thú vị mà”

-“Chấn Phong sắp có cảm tình với em, đặc biệt nhỏ còn là chị gái của cậu ta, vậy nên em không còn muốn kiếm chuyện đến nó chỉ cho Phong lại ghét em thêm nữa. Anh không cần phải làm vậy thay em đâu”

-“Tất nhiên không phải là vì mày rồi con nhỏ ảo tưởng này, chỉ là tao muốn chọc tức thằng Phong chơi thôi”

-“Vậy anh làm gì thì làm, chỉ cần đừng để liên lụy đến em là được”

.....

Tối đến, Uyển Nhi và Kim Trúc làm xong việc và đi về nhà như mọi ngày

-“Đã bảo là Kim Trúc đây phán gì cũng đúng hết, thằng Minh làm ăn cũng khá đấy, rất tự tin”

-“Đừng giỡn nữa, Thiên Minh nói sẽ tiếp tục theo đuổi tao, nhưng sự thật là tao chỉ xem cậu ta như 1 người bạn thôi, vậy từ giờ tao phải làm sao đây?”

-“Sao mày không mở lòng mình ra mà chấp nhận Thiên Minh đi, thằng nhóc ấy cũng rất được mà”

-“Tao...um”

-“Mày cứ vậy hoài là FA luôn á, nếu tao là mày thì tao sẽ chấp nhận ngay lập tức luôn”

-“...”

-“Có khi nào mày từ chối bởi vì mày đã thích ai rồi đúng không?”

-“...”

-“Này...”

Kim Trúc quay người lại thì không trông thấy Uyển Nhi đâu.

-“Ê con điên kia mày đâu rồi, đi về trước rồi hả??”

Kim Trúc la lên, đi tìm xung quanh.

.....

Ở quán bar XQ, Diệu Huyền đang ngồi chơi với Chấn Phong, nhỏ ngồi nói ríu rít vui vẻ, còn cậu thì chẳng có vẻ gì là quan tâm hết.

“Chán thiệt, hôm đó còn ôm hôn người ta thế kia mà giờ lạnh nhạt lại rồi” – Diệu Huyền bất bình khi Phong cho nhỏ ăn bơ quai.

“Không biết con Nhi bị đưa tới khu bỏ hoang đó chưa ta, chắc vui lắm”

Đang ngồi thì điện thoại Chấn Phong vang lên, cậu nghe máy, là Kim Trúc gọi.

-“SAO???”

Cậu im lặng nghe Kim Trúc kể lại sự việc, cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể.

-“Em sẽ đi tìm nhỏ đó liền”

Đoạn, cậu bấm điện thoại gọi cho số của Uyên Nhi, nhạc chờ reo mãi nhưng vẫn không có ai bắt máy, lòng Chấn Phong hồi hộp như lửa đốt.

“Giờ mình nói ra chỗ Uyên Nhi bị dẫn đi, có khi nào cậu ta quan tâm mình hơn không ta?”

-“A! Hồi chiều tôi có nghe 1 đám người nói sẽ bắt cóc nhỏ nhân viên nào đó của quán cafe Star, hoá ra là chúng nó nói Uyên Nhi à?”

-“Chị nói sao?? Tụi nó nói sẽ mang cô ta đi đâu??”

Chấn Phong nắm chặt vai Diệu Huyền hét lên.

-“À, là ở...”

-“Ở chỗ nào??”

-“...ở khu bỏ hoang TA đó”

Chấn Phong nhanh chóng tính tiền, rồi mượn xe mô tô của bạn nỏ ga chạy đi thật nhanh.

Lúc cậu tính tiền thì Diệu Huyền vô tình nhìn qua mục danh bạ trong điện thoại của Phong, đợi lúc cậu đi nhỏ mới định hình lại.

-“Cậu ấy lưu tên Uyên Nhi trong danh bạ là kẹo dẻo ngốc? Kẹo dẻo ư?”

-“Vậy hóa ra lần đó, không phải là nói mình sao?”

Nhỏ im lặng suy nghĩ 1 hồi.

-“Cái hành động lo sợ như sắp tận thế đến nơi, rồi còn kẹo dẻo, chưa kể đó giờ cậu ta đối với Uyên Nhi còn rất...”

-“Chẳng lẽ...?”

Diệu Huyền bỗng giật thót lên.

-“Không thể nào!! Các người thật sự...thật sự đang đùa tôi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cảm Xúc Lẫn Lộn

Uyên Nhi chớp mắt ngời dậy.

-“Đầu mình đau quá, như bị ai đó đập mạnh vô hay sao ấy, ui...”

-“Gi vậy, đây là đâu đây?? Sao không có ai hết”

Uyển Nhi cố gắng bình tĩnh, lục túi lấy điện thoại ra gọi điện cho người nhà.

-“Trời sao lại hết pin ngay lúc này chứ!!”

-“Mình không biết đường, thôi thì cứ chạy hết con đường này vậy”

Uyển Nhi cất điện thoại vào, nhanh chóng chạy đi.

Chạy mãi, chạy mãi vẫn ở trên khoảng đất rộng, không thấy phố xá đông người đâu, vẫn là một không gian yên tĩnh ấy.

-“Ui da...!”

Bị vấp chân nên ngã túi bụi xuống bãi cỏ, đầu gối bị cò xước 1 đường dài, máu nhiều thành giọt.

Nhìn vết thương, rồi lại nhìn lên khung cảnh bây giờ, trời thì tối mịt, lại không có bóng người, tiếng gió thổi vu vu.

Cô đơn, lo lắng, sợ hãi – là những cảm xúc ngay lúc này.

Bất lực quá...

-“Mình phải...ngồi dậy đi tiếp thôi, hức...” – Uyển Nhi cố nén khóc.

-“NÀY!! Cô có sao không??”

Thân hình cao lớn ấy, gương mặt đáng ghét ấy, cái chất giọng lạnh ngắt nhưng xen lẫn lo lắng ấy...là Chấn Phong, là em trai mình đây mà!!”

-“Có bị gì không? Tại nó không làm gì cô chứ? Cô có bị thương ở đâu không?”

Ai đó hỏi dồn hỏi dồn.

-“...”

-“Sao cô không nói gì vậy??Xảy ra chuyện gì rồi sao?? Nói tôi nghe đi!!”

-“...”

-“Đầu gối cô bị chảy máu rồi này, để tôi...”

Mắt híp lại, mũi đỏ quết, 2 má phình to ra... Không chịu đựng được nữa rồi!!

-“Huhuhuhuhu”

Uyển Nhi oà khóc lên, ôm chầm lấy cậu khóc nức nở.

Làm ai đó bất giác không biết làm gì, cũng quàng tay ôm lại, dòm nhỏ khóc trong lòng mình mà lúng túng hết cả tay chân.

-“Đừng...đừng khóc, có tôi ở đây rồi, không sao đâu”

Cậu vỗ nhẹ lưng kẹo dẻo an ủi.

-“Huhuhuhuhuhu”

Hình như nó bị phản tác dụng rồi, Uyển Nhi khóc còn to hơn nữa.

Sợ nhất là nhìn con gái khóc, giờ phải làm sao với tình huống này bây giờ?!

-“Huhuhuhu”

Chấn Phong thở phào, bèn gỡ đôi tay đang ôm mình ra, đối diện mặt cô, cậu nói:

-“Đừng khóc nữa, cô khóc mặt mũi xấu xí lắm, cười lên đi”

-“Huhu...”

-“Đề về nhà tôi cho cô hộp kẹo dẻo mới nhất nha, còn có bánh kẹo của tụi con gái tặng tôi nữa, cho cô hết đó”

-“Hức...”

-“Nhi ngoan, nín đi, nín đi mà”

Chấn Phong xoa đầu cô, ra về người ba yêu thương con lắm nha.

Uyển Nhi nhìn cậu, quệt 2 hàng nước mắt.

-“Tôi lớn rồi mà sao cậu dỗ dành tôi như em bé thế kia, tôi còn lớn hơn cả cậu đấy...”

Ôi trời, năn nỉ một muốn chết rồi cuộc cũng chịu nín khóc, nhưng nín xong lại cực kỳ dễ thương như thế đó. Làm mặt Chấn Phong lúc này so với đất nòi com cháy – quả thật không khác chút nào.

Cốc

-“Ui da!!”

-“Rất cuộc cũng chịu nín. Giờ vác xác cô theo tôi về, còn không thì cô ở lại đây cũng được, tối đến có ma làm bạn, không sợ cô đơn đâu”

Lại khôi phục cái bản tính đáng ghét như thường ngày rồi kìa.

-“Cậu đối xử với người bị bắt cóc và còn bị thương như vậy đó!!”

-“Thì sao, chọn 1 hay 2, lẹ không tôi đi trước à”

-“Chọn 1!!”

Nói xong Nhi lùi thui bước theo Phong, nhưng đầu gối bị đau nhức quá khiến cô đi không vững.

Thấy vậy, Phong lấy băng cá nhân trong túi ra băng đầu gối cho Nhi, xong cậu khom người xuống.

-“Đi như rùa bò ấy, lên đây cõng đi cho lẹ, xe tôi đậu ngoài kia”

Này gọi là vừa đấm vừa xoa nè, Uyển Nhi bểu môi. Rồi nhẹ nhàng trèo lên lưng cậu, Chấn Phong cái một cõng cô bước đi.

Họ vừa đi vừa trò chuyện.

-“Sao cậu biết tôi ở đây thế?”

-“Là Diệu Huyền nghe được từ tụi nào đó nói, rồi chỉ tôi đến chỗ này”

-“Bạn ấy vừa tốt bụng, vừa dịu dàng và còn hiền lành nữa, đúng là bạn của tôi”

-“Chị ta mà...”

“Định nói chị ta là 1 cô gái uốn éo thứ dữ ở quán bar chứ không ngoan hiền gì, nhưng mà thôi vậy, có lẽ mình sẽ cản trở tình bạn của họ”

-“Diệu Huyền thì sao?”

-“Không gì”

Cậu cõng kẹo dẻo đi 1 đoạn đường, đến 1 cái hẻm nhỏ, là lối ra ngoài phố xá đông đúc. Xe mô tô đậu ở đó, rồi Phong lái xe chở Nhi đi về.

-“Cậu hết giận tôi rồi phải không?”

-“Nhắc lại mới nhớ, tôi vẫn còn giận cô mà nhi?”

-“Còn giận mà lại đến tận đây, cậu đừng dối lòng nữa, hết giận rồi nha, nha!!” – Uyển Nhi mè nheo

-“Được rồi, nhưng cô không được nói điều này với ai nữa đấy”

-“Ok, có cho tiền cũng không dám nói nữa đâu, hứa luôn!!”

Ai đó ngồi trên khế mỉm cười.

-“Lần trước cậu bảo đến chỗ làm của tôi mà không đến, uống free mà còn bày đặt chảnh, lần này nhớ đến nha”

-“Biết rồi”

.....

Tối đến, có 2 người nọ, tuy ở cùng 1 ngôi nhà, phòng thì cạnh nhau, cũng vừa mới gặp nhau, nhưng trước khi ngủ vẫn nghĩ tới nhau.

“Lúc mình cảm thấy bất lực nhất thì Chấn Phong xuất hiện, cậu rất lo lắng, hỏi mình có bị làm sao không rất nhiều lần, khiến mình bật khóc nức nở, nhưng đó không phải vì sợ quá nên khóc, mà là vì hạnh phúc quá nên nước mắt tự chảy ra...”

“Có tôi ở đây rồi – 1 câu nói mang chút ấm áp, 1 chút dịu dàng, 1 chút mạnh mẽ, khiến cho mình cảm thấy rất yên tâm, có lẽ vậy...”

“Tâm lung của cậu ta rất rộng, còn cứng cáp nữa, trèo lên thoải mái lắm, hoá ra cảm giác được công là như vậy, thích thật!”

“Nhưng chẳng hiểu sao lúc đó mình cứ mong đoạn đường đó cứ dài mãi nhỉ, hay tại lung cậu ta thoải mái quá?”

“Dù sao đi nữa, hôm nay Chấn Phong quả thật rất men”

-“Ôi trời điên rồi điên rồi!! Đi ngủ thôi!!”

Uyển Nhi tự đập mặt mình mấy cái cho bay đi đồng suy nghĩ vẫn vợ kia, rồi đắp mền đi ngủ.

Bên phòng bên kia, ai đó cũng nhớ lại khoảnh khắc ấy, khẽ nở 1 nụ cười rồi chìm vào giấc ngủ.

Tối đó, cả 2 người đều ngủ rất ngon, đều mơ thấy những giấc mơ rất đẹp.

.....

.....

Ở 1 quán bar.

-“Sao, con Uyển Nhi đó hôm nay có đi học không?”

-“Đi học bình thường, chỉ có bị thương ngay chân, là Chấn Phong hôm qua chạy đến đưa nó về nhà an toàn” – Diệu Huyền nhàn nhạt

-“Có vậy thôi à, chán vờ lờ, lần sau tao sẽ bày ra nhiều trò vui hơn”

-“Anh khỏi cần làm nữa”

-“Mày định bảo vệ con đó? Em gái tao từ khi nào đã trở nên tốt với bạn bè thế?”

-“Không, từ giờ em sẽ tự biết tính sổ với con đó, anh không cần lo”

-“Quào...”

-“Em lên nhảy đây”

Nói rồi Diệu Huyền lên sàn nhảy múa, tiếng cô vũ, khiêu thích rôm rả không ngừng.

.....

-“Dạo gần đây nhóm mình có bị ai để ý không?”

Phong hỏi đám bạn.

-“Gần đây thì cũng không có ai kiếm chuyện với nhóm mình hết, yên tĩnh lắm”

-“Tụi bây ráng nhớ lại xem, có đám con trai nào hay chơi xấu trước đó không? Hay muốn trả thù riêng với tao chẳng hạn”

-“A, có khi nào là nhóm của thằng Khắc Huy!! Lần trước tụi nó chơi hèn với mày đó”

-“Chết tiệt, chắc chắn là tụi nó rồi, trả thù riêng với tao không chịu mà đi chơi hèn kiểu này”

-“Tụi bây nhấn tin kêu tụi nó cho cái hẹn đi, phải gặp mặt nói chuyện rõ ràng, không thì đánh luôn cũng được” – Chấn Phong nói tiếp

-“Đề tao nhấn tin liền”

-“Sao vậy, nhóm thằng Khắc Huy chơi xấu gì mày nữa à?” – Thiên Minh lên tiếng.

-“Tụi nó không chơi xấu tao mà đi chơi xấu nhỏ gốc nhà tao, tao đang tức điên lên đây này”

-“CÁI Gì???”

Bỗng nhiên Thiên Minh la lên, làm cả đám không hiểu chuyện gì hết, cả Chấn Phong cũng giật mình.

-“Uyển Nhi?? Tụi nó đã làm gì chị ấy?? Chị ấy có sao không??”

-“...à tụi nó lén bắt cóc, bỏ cô ta ở chỗ khu bỏ hoang kia, cũng may là tối qua tao đến kịp...”

Chấn Phong trả lời, giọng hơi ngắt nhịp.

-“Shit!! Tụi khốn nạn này, tao cũng phải cho tụi nó 1 bài học!!”

-“Tụi nó chơi hèn quá ”

Cả nhóm bu lại bàn tán.

Riêng chỉ có Chấn Phong đang ngồi suy nghĩ gì đó, mặt cậu dậm chiêu lại.

-“Nè, mốt Uyển Nhi xảy ra chuyện gì, mày nhất định phải gọi cho tao liền nha, đừng có đi 1 mình” – Thiên Minh giọng chắc nịch

Chấn Phong nhìn Thiên Minh với 1 ánh mắt nghi ngờ.

-“Mày...sao bỗng nhiên lại khàn trương quá vậy? Chẳng giống tính cách điềm tĩnh của mày trước giờ”

-“Chẳng lẽ mày...?” – Phong chậm chậm

-“Đúng vậy, trước giờ tao chưa nói với mày chuyện này, thật ra tao thích Uyển Nhi!”

-“Nên từ giờ Uyển Nhi xảy ra chuyện gì tao sẽ bảo vệ chị ấy, như chuyện này vậy, lần sau mày nhớ phải gọi cho tao” – Thiên Minh nói tiếp.

Ai đó nghe xong, cậu khẽ cười, 1 nụ cười đầy phức tạp.

-“À, lãng mạn nhỉ? Ý mày là...tao không đủ khả năng để bảo vệ cô ta?”

-“Tao chỉ nói là có tao đi theo, 2 người vẫn tốt hơn 1 người, sẽ bảo vệ chị ấy an toàn hơn”

-“Tao lại nghĩ mày muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân 1 mình mày thôi chứ” – Chấn Phong cười nhạt

-“Mày...bỗng nhiên sao vậy? Sao lại nói những lời khó hiểu thế?”

-“Không có gì, tao về trước đây”

.....

Về nhà, nhanh chóng đi lên phòng Uyển Nhi, cậu khẽ gõ cửa.

-“Ai đó ?”

-“Là tôi”

-“Vào đi, à mà bánh kẹo của cậu cho rất ngon luôn ấy, mốt nhớ cho nữa nha” – Uyển Nhi tươi rói

-“Thiên Minh tỏ tình với cô?”

-“Sao cậu lại hỏi chuyện đó chứ, xấu hổ chết đi được”

-“Câu trả lời của cô là gì? Cô có đồng ý không?”

-“Tôi trả lời là chỉ xem cậu ấy như bạn bè thôi, nhưng cậu ấy nói sẽ tiếp tục theo đuổi tôi, tôi cũng không biết làm sao”

-“...”

-“Mà sao hôm nay Chấn Phong nhiều chuyện thế? Đừng nói ghen tỵ vì tôi dành mắt bạn trai của cậu nha, hĩa hĩa”

-“Vậy thì tránh xa cậu ta ra đi”

-“Cậu nói nhỏ quá chẳng nghe được gì, nói lớn lên”

-“TÔI BẢO CÔ TRÁNH XA NÓ RA ĐI, CHO NÓ THEO ĐUỔI KHÔNG CHỪNG CÔ CŨNG THÍCH NÓ LUÔN THÌ SAO?!”

-“Giờ thì lớn quá rồi đó! Muốn banh cái lỗ tai luôn đây này!”

Uyển Nhi xoa xoa tai, tiện miệng nói tiếp:

-“Tóm lại là cậu không muốn tôi với Thiên Minh thích nhau?”

-“Đúng vậy”

Ai đó giọng chắc nịch, làm ai kia giật mình, có vẻ hơi hiểu ra được vấn đề rồi.

Cô mở to mắt nhìn cậu, ánh mắt vừa nghi ngờ vừa muốn nghe câu giải thích gấp.

Cậu cũng nhìn cô, và... 4 mắt nhìn nhau!!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Khắc Huy – Mục Tiêu Mới Của Kim Trúc

Khung cảnh trong phòng Uyển Nhi bây giờ hiện đang yên tĩnh đến lạ thường, có 4 con mắt nhìn nhau chăm chăm, và và...

Cốc

-“Ui da!!!”

-“Cái bản mặt cô ngu quá mức rồi đó, ý tôi là cô không xứng với thằng Thiên Minh đâu, không hiểu sao nó lại đi thích cô nữa, 2 người quả thật không xứng đôi chút nào”

-“Cái... cái gì??”

-“Cũng may là cô từ chối nó, cô làm đúng đấy”

-“Đừng khi dễ tôi nha, tôi cũng có giá lắm đó!!”

-“Ồm, chắc có giá”

Chấn Phong tặng cho Uyển Nhi 1 cái nhìn cực kỳ khi dễ, rồi mặt bất ngáo bước ra khỏi phòng, để lại ai kia sôi hết cả máu.

-“Ôi trời, xem cái thái độ của cậu ta kia!! Tức tức quá đi!!” – Uyển Nhi nhảy đong đong

.....

Tối đến, tại công viên Ánh Sáng, nhóm của Khắc Huy ra gặp nhóm của Chấn Phong như lời hẹn.

Nhìn hết nhóm bên kia 1 lúc, rồi Chấn Phong nhìn thẳng vào Khắc Huy, cậu nhếch mép:

-“Chà, giờ mới được gặp thẳng hèn Khắc Huy, trốn kỹ quá”

Đại ca bên nhóm kia nhàn nhạt trả lời:

-“Hình như xưng hô như thế này không lọt tai cho lắm thì phải?”

-“Mày là thằng hèn chứ còn gì nữa, không dám trực tiếp kiếm chuyện với tao, mà chỉ thích chơi xấu sau lưng tao, đúng là con rùa chỉ biết rúc đầu”

-“Thằng ch*, dám nói vậy hả??” – Đàn em Khắc Huy nhảy xổ lên

Khắc Huy giơ bàn tay, ra hiệu đám đàn em dừng mạnh động.

-“Mày không biết tính tao rồi, hễ ghét ai là dù chơi xấu cỡ nào tao cũng làm hết”

-“Giờ mày muốn xử vụ này sao? Cứ lẳng nhăng mãi, đánh luôn không?”

-“Cũng được đấy, đánh 1 trận đi, nhưng chỉ tao với mày thôi”

-“Thích thì chiều”

Nói rồi tụi đàn em lùi ra đằng sau, nhường chỗ lại cho 2 đại ca.

Trận đánh diễn ra, Chấn Phong biết Khắc Huy cũng rất giỏi đánh đấm nên cậu ra tay mạnh hơn mọi ngày, dùng hết kỹ thuật đánh đấm tích lũy được mà đánh.

-“Khắc Huy, cẩn thận bên trái kia”

-“Coi chừng bên phải kia anh Huy!!”

Tiếng tụi đàn em Huy la ó.

Và 20 phút trôi qua...

Khắc Huy thì bị đánh te tua nằm sập xuống đất, người thắng là Chấn Phong.

-“Mày thua rồi”

Chấn Phong phui tay bỏ đi, đám bạn của cậu cũng đi theo.

-“Phong giỏi ghê, quả thật không hổ danh đại ca tụi này mà, thằng đó nằm ườn dưới mà sượng đẽ”

-“Sao tao thấy trận này thằng Khắc Huy hình như nó nương tay thì phải?” – Thiên Minh lên tiếng.

-“Tao cũng thấy vậy, quả thật tao hạ gục nó rất dễ dàng, nó còn không né đòn của tao nữa” – Chấn Phong cau mày.

-“Thằng đó đang có tính toán gì sao?”

-“Ai mà biết được”

Tụi Khắc Huy còn ở lại công viên, đám đàn em đang xem vết thương cho hấn.

-“Sao tụi em thấy đại ca không đánh gì hết vậy, toàn bị đánh thôi”

-“Đúng thế, trước giờ mày đánh đấm là số 1 luôn mà”

-“Ồ ào quá, tất nhiên là tao có kế hoạch rồi” – Khắc Huy trả lời

-“Hả?”

-“Nhờ lần này tao biết được thằng Phong đánh đấm sao, không tệ, rút được kha khá kinh nghiệm cho lần tới”

-“Tụi tao không hiểu? Mục đích của mày là gì?”

-“Rồi tụi bây sẽ hiểu”

.....

Giờ ra chơi ở trường LTT.

-“Đạo này bài tập nhiều quá, làm mãi không hết luôn” – Kim Trúc than vãn.

-“Hôm qua tao thức đến 1 giờ sáng mới làm xong đồng bài tập hôm nay, buồn ngủ quá trời” – Uyên Nhi ngáp.

-“Xong hết rồi á, cho tao mượn bài tập hoá chép đi, khó quá à!!”

-“Ủm, để xú tao giảng cho mày hiểu luôn”

-“Yêu Nhi lắm cơ! Mày có biết tao yêu mày không!”

-“Tao biết, ngại lắm”

-“Chào 3 em”

Cả 3 đang đi tiếp thì tự nhiên có 1 anh đến chào, tóc anh ấy kiểu undercut, cao ráo, đẹp trai – và không ai khác đó chính là Khắc Huy.

Trong khi Uyên Nhi và Kim Trúc còn đang đơ thì Diệu Huyền nhanh chóng giới thiệu.

-“À đây là anh ruột của mình, anh muốn làm quen với 2 bạn”

-“Ồ, hoá ra là anh của Huyền ư, em chào anh” – Uyên Nhi lễ phép chào lại

-“Anh nghe nói 2 em đã giúp đỡ cho Diệu Huyền rất nhiều khi con bé mới chuyển đến đây, nên anh muốn cảm ơn các em”

-“He he không có gì đâu anh, bạn bè thì phải giúp đỡ lẫn nhau chứ, tụi em rất quý Diệu Huyền”

-“Bạn của em gái anh cũng là bạn của anh, anh tên Khắc Huy, học lớp 12, các em có phiền khi chúng ta làm bạn không?”

-“Em tên Uyên Nhi, không những không phiền mà còn rất vui luôn!! Rất hân hạnh được làm bạn với anh ạ!!”

Khắc Huy mỉm cười, Uyên Nhi cũng mỉm cười theo.

Ồ mà khoan đã, nãy giờ hình như có ai đó im lặng đến bất thường thì phải, thường ngày nói chuyện đến trời sập cũng không chịu im mà, sao bây giờ không nghe động tĩnh nào hết, ngộ vậy ta?!

Bóp

Uyên Nhi đập vai Kim Trúc 1 cái rõ thốn, rồi cô nói nhỏ vào tai con bạn thân:

-“Bố con điên!! Mày làm gì đơ như pho tượng vậy, lại chào hỏi anh Diệu Huyền đi kia!!”

-“Hả, giật mình”

Kim Trúc như trên trời rớt xuống.

Đề tôi kể bạn nghe, nãy giờ Kim Trúc suy nghĩ lên mây lên núi như thế này nè:

“Oh my good, 1 anh chàng cực bảnh trai lớp 12 ư? Trai đẹp ở phạm vi gần mà không nhỏ tuổi hơn mình, mình đang mơ ư? Ồi tóc undercut thật quyến rũ, anh cao quá, đẹp trai quá, anh đang nói chuyện với mình kia! Nhìn mình kia! Chắc mình chết quá!”

Đang mơ màng nhưng cú đánh của Uyên Nhi đã giúp Kim Trúc hoàn hồn lại.

Khắc Huy đi lại chỗ Kim Trúc, hân hạnh mỉm cười:

-“Chào em, anh là Khắc Huy, còn em?”

-“EM LÀ NGUYỄN THỊ KIM TRÚC, HỌC SINH LỚP 11, THÍCH NHẤT LÀ ĐƯỢC ĐI CHƠI VÀ ĂN THỨC ĂN NGON, GHÉT NHẤT LÀ HỌC BÀI LÀM BÀI NHIỀU, THÍCH MÀU HỒNG, ƯỚC MƠ TRỞ THÀNH CA SĨ, THÍCH MẪU BẠN TRAI LỚN TUỔI...VÀ QUAN TRỌNG NHẤT LÀ EM VẪN CÒN ALONE Ạ!!!”

Vâng, cả Uyên Nhi Diệu Huyền và Khắc Huy đều đang nhìn Kim Trúc bằng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh mới đáp xuống Trái Đất vậy.

-“Phụtttttttt...” – Uyên Nhi cười phá lên.

-“Ha ha ha”

Kim Trúc vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, còn cả đám thì nhìn nhỏ mà cười tủm tỉm.

-“Hoá ra thằng Phong đối với con Nhi là như thế, quào chuyện này shock thiệt”

-“Ừm, em còn chẳng thể tin được”

-“Tao mới nghĩ ra được 1 trò này, bây giờ mày hãy làm theo những gì tao nói...”

Khắc Huy nhếch mép khẽ nhớ lại cuộc nói chuyện hôm qua với Diệu Huyền, rồi tiếp tục cười đùa với 2 người bạn mới này.

.....

.....

Chuyện kể là, vào giờ ra chơi mỗi ngày Khắc Huy đều đi chung với tụi Uyên Nhi, hắn luôn tìm cơ hội nói chuyện thân thiết với Nhi, nhưng ngặt 1 nỗi là mỗi khi định nói thì:

-“Anh Khắc Huy có Facebook hay Instagram hay Zalo hay Viber gì không?? Lưu tên em nha!!”

...thì Kim Trúc lúc nào cũng nhảy vô hòng mà giành nói vậy đó.

“Cái con nhỏ ồn ào này, thiệt tức chết đi được, muốn cho nó 1 trận ghê”

-“À, số điện thoại và Facebook anh này, em add đi ha” – Khắc Huy cố gắng dịu dàng trả lời

-“Aaaa!! Em add ngay và lập tức luôn!! Mai một anh với em seo phì (selfie) rồi anh up lên tag em nha!!”

-“Rồi rồi”

Kim trúc đang bận lẩn mò cái điện thoại, nhân lúc thoát được con đĩa kia, Khắc Huy bèn đi đến mục tiêu của mình.

-“Nhi này, anh nghe nói em có em trai?”

-“Vâng ạ” – Uyên Nhi mỉm cười

-“Chị em em chắc hoà thuận lắm nhỉ”

-“Không dám đâu, thằng nhóc đó ghét em lắm, toàn chửi với ăn hiếp em thôi”

-“Sao kỳ vậy? Sao lại ghét em? Em dễ thương thế này cơ mà?”

-“Từ lúc còn nhỏ thì nó đã ghét em rồi, nhân lúc có cơ hội thì hành hạ em, đúng là tên xấu xa”

“Cái này dân gian gọi là ghét yêu thì phải, bên ngoài nói ghét nhưng bên trong lại rất quan tâm, cũng tâm lý quá chứ”

.....

Mỗi ngày Khắc Huy đều cố gắng ghi điểm với Uyên Nhi.

Lúc cô cầm sách vở nặng, hắn liền xuất hiện cầm dùm, cô không hiểu bài, hắn liền giúp cô, cô dọn vệ sinh sau giờ học, hắn liền ở lại phụ cô lau dọn.

-“Anh không cần phụ em đâu, ai cũng phải dọn vệ sinh sau giờ học mà”

-“Không sao, về nhà thì anh cũng không có làm gì, vận động cho khoẻ ấy mà”

-“Hi, cảm ơn anh”

Mỗi ngày như thế, Khắc Huy ngày càng ghi điểm trong lòng Uyên Nhi hơn, cô cũng trở nên quý hắn.

.....

.....

Tối đó, Khắc Huy đang trên đường đi đến bar với đám bạn, tiếng cười đùa rôm rả.

Buổi tối cũng là lúc Khắc Huy sống thật với bản tính mình, không cần giả tạo như lúc ở chung với Nhi và Trúc, hẳn giờ đây là bad boy, ai cũng sợ hấn.

Bên đường, là cô gái nhỏ con, mặc chiếc áo thun, quần short tuy đơn giản nhưng rất đáng yêu chạy đến chỗ Khắc Huy.

-“Anh Khắc Huy!! Em chào anh!!” – Kim Trúc tươi tắn

“Trời, trong trường gặp chưa đã hay sao mà giờ lại gặp nữa, xui xẻo vậy” – Khắc Huy chau mày

-“À, chào Trúc”

-“Em đang đi về nhà không ngờ lại gặp anh ở đây, trùng hợp quá”

-“Trùng hợp thiệt”

-“Uuu, bạn gái của mày hả??”

Đám bạn Khắc Huy chọc ghẹo.

Mắt Kim Trúc sáng rực.

-“Im đi, đây là bạn tao”

Nhỏ hơi tiếc nuối vì câu đó, mặt tiu nghỉu.

-“Ặc!! Con gái đối với mày thì chỉ lên giường thôi ai ngờ cũng làm bạn... ưm ưm”

1 thằng đang nói tự nhiên bị Khắc Huy bịt miệng lại.

-“Nó nói nhảm đó em đừng quan tâm”

-“Em không có nghe thấy, à mà anh đang đi đâu với bạn vậy?”

-“À, ờ tụi anh đang tính đi về”

Tụi bạn tròn mắt nhìn Khắc Huy, hẳn nháy 1 mắt, tụi nó cũng biết là đừng nên hỏi gì cả.

-“Em cũng đi về, 2 mình cùng đi về thì chán quá, vậy anh đi ăn kem với em nha??”

-“Hả?”

-“Đi ăn kem! Em dắt anh đến chỗ này ăn kem ngon lắm, bảo đảm anh sẽ thích luôn!”

-“Nhưng...”

-“Đừng nhưng nhị nữa, đi thôi”

Khắc Huy chưa kịp trả lời Kim Trúc đã nhanh chóng kéo tay hấn đi, để lại đám bạn mắt chữ O mồm chữ A.

-“Rõ ràng là tụi mình đang đi bar mà, còn chưa đi vô quán bar nữa”

-“Đại ca Khắc Huy mà nghe lời con nhỏ đó sao, trời chuyện gì vậy nhỉ?”

-“Không thể tin được luôn”

Thế là tối đó, Khắc Huy vì muốn giữ hình tượng với bạn thân của Uyên Nhi, nên đành ngậm ngùi theo Kim Trúc ăn kem, rồi nhỏ còn bắt đi lòng vòng đến tối mịt mới chịu đi về.

.....

.....

Mấy ngày sau.

Chấn Phong với Thiên Minh mỗi người đeo 1 bên tai nghe vừa đi dạo vừa nghe nhạc, thì bất gặp Uyên Nhi cũng đang đi dạo, mà không phải đi cùng Kim Trúc hay Diệu Huyền hay ai khác, mà lại là...Khắc Huy?!

Khắc Huy cũng biết Phong và Minh đi đằng sau mình, bèn giả vờ đứng làm Uyên Nhi xém ngã, rồi hấn ôm cô lại

-“Anh xin lỗi, em có sao không?”

-“À, em không sao”

-“May quá”

-“Anh...anh buông em ra được rồi”

Khắc Huy vẫn đang ôm lấy Nhi, làm cô xấu hổ.

-“Chết, anh xin lỗi”

Ở đằng sau, có luồng điện cực kỳ âm u và sát khí lan toả.

Mà không phải chỉ 1 luồng điện đâu nha...có tới tận 2 luồng điện...đang thực sự tức giận!!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chuẩn Bị Đi Chơi

-“Thôi anh phải đi đến chỗ mấy thằng bạn rồi, bye em nha”

-“Dạ, bye anh”

Uyên Nhi mỉm cười.

-“Á má ơi giật cả mình!!”

Nhìn đằng sau thì thấy 2 bản mặt chăm chăm của Chấn Phong và Thiên Minh, giữa ban ngày ban mặt mà sao u ám quá đi.

-“Tại sao cô với thằng đó đi chung với nhau?? 2 người là quan hệ gì?”

-“Anh ấy là bạn tôi, thì bạn bè đi chung với nhau thôi”

-“Bạn bè gì với cái thằng đó!! Nó không tốt đâu!!”

-“Cái thằng?! Anh ấy còn lớn tuổi hơn cậu đó”

-“Nghe lời tôi, đừng làm bạn với thằng khôn đó, đừng lại gần nó nữa”

-“Này! Đừng có kêu thằng khốn này thằng khốn nọ nữa, anh ấy tốt bụng lắm, sao cậu lại vô duyên chửi người ta thế kia?!”

-“Thằng đó không đơn giản như cô nghĩ đâu, nó là cái thằng đã sai người đi bắt cóc cô đó!”

-“Sao anh ấy lại phải làm vậy chứ?! Anh ấy hiền lành tốt bụng thế kia, tôi không tin đâu!”

-“Tóm lại tránh xa thằng khốn đó ra! Nghe lời tôi đi”

-“Tôi muốn chơi với ai là quyền của tôi, cậu lấy quyền gì cản chứ?! Cậu là gì mà tôi phải nghe lời cậu?!”

-“Con nhỏ này, đã bảo...”

-“Thiên Minh, em nói câu gì có lý đi!! Cậu ta thật quá quắt mà!!”

Uyển Nhi tức giận quay qua Thiên Minh.

-“Chấn Phong nói đúng đó, chị đừng làm bạn với Khắc Huy nữa, anh ta không giống như những gì chị nghĩ đâu”

-“Thấy chưa?” – Chấn Phong tròn mắt

-“Đến cả em cũng vậy hả? Sao lại đi nói xấu bạn chị chứ!! Ghét ghét!!”

Uyển Nhi nhăn nhó mặt mũi chạy đi, để lại 2 chàng đang tức chết vì nàng đây quá ngu ngốc.

-“Để có gì tao coi chừng thằng Khắc Huy cho” – Thiên Minh vỗ vai Chấn Phong.

-“Ừm, chả biết thằng đó đang tính toán cái quần gì. Khó nỗi con nhỏ này còn không chịu nghe lời, mệt ghê” – Chấn Phong thở dài.

.....

Tối, trên 1 con hẻm vắng người, có 1 nhóm con trai cao khỏe tụ tập.

-“Tụi nó bị đánh đến sắp xỉu rồi, lại xem nè đại ca”

Khắc Huy ung dung đi lại, nhìn 4 thằng đàn em Chấn Phong mà giễu cợt:

-“Tội nghiệp chưa, ai bảo tụi bây ở trong nhóm thằng Phong làm chi, để giờ bị đánh thế này, đã bảo đối đầu với tao là không có kết quả tốt đâu”

-“Thằng ch*” – 1 thằng đang nằm la léch cổ gắng nói.

-“Bị thương đến vậy mà còn mạnh miệng quá nhỉ?”

Khắc Huy vừa nói vừa lấy đế giày đập mạnh lên tay tên mới chửi hấn.

-“Đáng ra không đánh nữa đâu, nhưng tại mày làm tao dỗi ý rồi, tụi bây đánh tiếp cho tao!”

-“Đừng mà!! Anh sai việc gì tụi em cũng làm hết, tha cho tụi em đi có được không?”

-“Sao lúc nãy mạnh miệng lắm mà?”

-“Đi mà, anh sai gì 4 đứa em cũng làm hết, tha cho chúng em đi, đau quá...”

-“Vậy, tụi bây ra khỏi nhóm thằng Chấn Phong đi, ra nhập nhóm tao”

-“Hả? Nhưng...”

-“Nếu không, đừng trách tại sao bị đánh tiếp nha! Và còn người thân của tụi bây nữa, tao sẽ chơi hèn lắm đấy!”

4 tên nghe vậy sợ khiếp, nhanh chóng nói.

-“Vâng vâng, tụi em sẽ ra nhập nhóm anh liền, đừng làm hại đến người thân tụi em mà”

-“Chắc chứ? Ra khỏi nhóm thằng Phong?”

-“Tụi em sẽ làm vậy...”

Khắc Huy nở 1 nụ cười đầy hài lòng.

-“Vậy chúng ta mở tiệc chào mừng 4 thành viên mới nào anh em”

.....

Tại địa bàn của nhóm Chấn Phong

-“Người ngòm tụi bây bị sao mà trầy trụa ghê vậy?” – Phong hỏi.

-“Tụi tao chỉ bị té thôi” – 1 tên trong 4 tên trả lời.

-“Bị té? Cả 4 thằng đều bị té hả? Tụi bây troll tao à?”

-“Ừm...thật ra tụi tao có chuyện muốn nói với tụi bây”

Chấn Phong hơi nheo mắt.

-“Tụi tao quyết định sẽ rời nhóm, qua nhóm Khắc Huy, đừng giận tụi tao nha...”

-“Tại sao? Tại thằng Khắc Huy đánh và kêu tụi bây bỏ nhóm hả?”

Đoán trúng tim đen luôn, làm cả 4 thằng đều xanh mặt.

-“Không phải, do tụi tao thích qua nhóm Khắc Huy hơn, ở nhóm này bao nhiêu năm thấy chán rồi, mong tụi bây thông cảm, thật xin lỗi...”

Nói rồi 4 thằng lủi thủi bỏ đi.

-“Tụi nó đang nói dối” – Thiên Minh lên tiếng

-“Nhìn là biết”

-“Chắc chắn tại thằng Khắc Huy rồi, tụi mình sẽ tìm cách đối phó với Khắc Huy, bảo tụi nó quay lại, được không?”

-“Từ từ đi”

-“Tại sao? Tao không muốn tụi nó rời nhóm đâu”

-“Chấn thằng đó đe dọa gì nên tụi nó phải làm vậy, tạm thời cứ để vậy đi, có lẽ sẽ bảo vệ được cho tụi nó, rồi tính tiếp”

-“À...tao hiểu rồi”

.....

.....

Tối, Khắc Huy đang đi về nhà 1 mình.

Bước bước

Bước bước

Dừng lại

Dừng lại

Bước bước

Bước bước

Hắn bước đi thì người đằng sau cũng bước đi theo, dừng lại người đằng sau cũng dừng, đi tiếp thì người đằng sau cũng đi, quay lại nhìn thì không thấy ai. Ngộ chưa kia!?

“Thằng Chấn Phong sai người theo dõi mình, cũng to gan quá nhỉ, để xem ông mày làm gì với con chuột nhắt trốn chui trốn nhủi này đây”

Khắc Huy bước đi nhanh, người đằng sau thấy thế cũng bước nhanh theo. Bám theo được 1 lúc, bỗng hắn lặng mắt tằm.

Người đằng sau đang ngó ngàng ngó nghiêng tìm kiếm.

-“Theo dõi ông mày hả con!!”

Khắc Huy quặp tay của đối phương lại, thủ thế hết tron, chuẩn bị bẽ cho chết bà nó luôn thì...

-“Á á á!! Đau quá!!”

-“Kim TrúC?!”

Phải nói là mặt Khắc Huy bây giờ cực kỳ cực kỳ ngu!! Thả tay nhỏ ra mà mặt vẫn còn ngu.

-“Sao anh bạo lực thế, xem tí nữa là gãy tay em luôn rồi nè, híc híc...”

Kim TrúC khẽ nhúc nhích cánh tay, Khắc Huy lấy lại bình tĩnh, hấn hỏi:

-“Sao lại đi theo anh? Em theo dõi anh à?”

Mặt Kim TrúC bỗng đỏ bừng lên, nhỏ gãi đầu.

-“Úm...tại...tại...”

-“Nói đi! Tại gì?”

Khắc Huy nghiêm mặt, làm Kim TrúC lạnh hết cả sống lưng, đành lí nhí khai thật:

-“Tại...em muốn biết nhà anh ở đâu để em có thể tới rủ anh đi chơi...nên em mới lén bám theo anh, đừng giận em nha”

Khắc Huy thờ dãi.

-“...anh hiểu rồi, không sao đâu”

“Cái con nhỏ bám đuôi phiền phức này, con gái mà sao mặt dày dữ vậy trời”

-“Anh không thích có người biết nơi anh ở, em đi về đi” – Khắc Huy quay đi

-“Khoan, chắc anh chưa ăn gì phải không?? Qua nhà em ăn tối nha??”

-“Ăn rồi!! Nên giờ anh no lắm!! Em về đi!!”

Ot ot ot ot

Không gian yên tĩnh bỗng nhiên có tiếng động lạ thường, cả 2 người đều tròn xoe mắt.

“Cái bụng phản chủ này mày biết canh giờ mà kêu quá ha!! Trời ơi là trời”

Kim TrúC khẽ bụm miệng cười, ai kia thì què sệ ra mặt.

-“Bụng anh đang đánh trống à? Hí hí”

-“...”

-“Đừng dối lòng nữa, đi ăn thôi!!”

2 người đi đến nhà của Kim TrúC, ba mẹ nhỏ bận đi công tác nên nhà không có ai. Kim TrúC nhanh chóng vào bếp trở tào nấu nướng.

Khắc Huy ngồi đó xem tivi, tiện mắt nhìn Kim TrúC. Bỗng nhiên trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp kỳ lạ.

-“Món ăn ra rồi đây!! Này nhé, Kim TrúC mà nấu thì không ngon không ăn tiền”

-“Vội lại còn có tình thiếp đặt vào trong món ăn nữa, nên trên cả toẹt vội luôn, anh hãy vừa ăn vừa cảm nhận nhé!” – Kim TrúC duyên huyền

Khắc Huy khẽ cười, mà lần này hình như là cười thật, không phải nụ cười giả tạo như mọi khi nữa.

-“Sao anh lại cười? Ý anh chê em nấu không ngon hả??”

-“Đây là em tự nói, anh chưa nói gì hết”

15 phút sau...

Trên bàn giờ đây còn lại chén đĩa, còn thức ăn thì vào trong bụng ai kia hết rồi!

-“À há, sao đồ ăn sạch sẽ quá vậy cà?! Sao vậy ta?”

-“Tại đang đói bụng thôi”

-“Anh khen em 1 cái không được sao?”

Kim Trúc bểu môi, rất chi là dễ thương nhé, làm ai kia ngẩn ngơ ra nhìn, nhưng rồi cũng giả bộ quay đi mất

Nhìn nhỏ cảm cái nấu ăn cho mình, rồi hí ha hí hửng mong mình khen ngon, sao mà giống đôi vợ chồng quá nhỉ? Rồi cái cảm giác ấm áp yên bình này, là sao đây?

“Ôi trời, mục đích của mình là tiếp cận Uyên Nhi mà, sao lại dính đến con nhỏ phiền phức này chứ, nên tập trung chuyên môn thôi” – Khắc Huy dẹp tan đông suy nghĩ sến súa kia

Diệu Huyền thấy anh trai về nhà liền hỏi:

-“Em ra bar không thấy anh, anh đi đâu à?”

-“Đi dạo thôi”

-“Đi dạo gặp chuyện gì vui lắm hay sao mà nhìn anh vui vẻ thế? Bình thường không thấy anh tươi tắn thế này đâu”

-“Có chuyện gì vui đâu, mặt tao vẫn như vậy mà”

Khắc Huy bỏ lên phòng.

-“Rõ ràng là nhìn anh ấy rất vui vẻ mà. Mình tưởng chỉ khi ở bên ba mẹ thì anh mới có biểu cảm này thôi chứ, có chuyện gì vậy?”

.....

.....

Cả nhà ông Hùng đang ăn tối với nhau.

-“Đi cho con xin thêm bát cơm nữa” – Chấn Phong kêu.

-“Chà 4 bát rồi đó, Phong ăn nhiều thế, kéo đầy bụng khó tiêu lắm con”

-“Bao tử quái vật mà, chứa bao nhiêu là đủ, 4 bát thì nhằm nhò gì, đừng lo mẹ ơi” – Uyên Nhi xĩa xối.

Đạp chân

-“Đau quáa!!” – Uyên Nhi rú lên.

Ai đó mặt tỉnh bơ, còn ai kia nếu thường ngày thì sẽ nhăn nhó, nhưng vì vẫn đang giận ai đó về vụ Khắc Huy, nên sẵn sàng đạp lại.

Đạp lại

-“Sao cô dám?!”

-“Trả thù”

-“Ngon rồi, ngon rồi, dạo này cô thật không biết trời cao đất rộng gì hết nhỉ?”

-“Cậu sẽ làm gì tôi chứ?!”

-“Cô...”

-“Đừng cãi nhau nữa, ồn quá đi!”

Ông Hùng rất ít khi phán 1 khi phán là không gian yên tĩnh trở lại liền.

-“Ba có tin vui cho gia đình, ở công ty tặng ba 4 vé đi nghỉ mát, nên ba tính ngày cuối tuần này chúng sẽ đi, mọi người thấy sao?”

-“TUYỆT VỜI!!!!” – Uyên Nhi cái miệng bự nhất

-“Em rất mong chờ đấy”

-“Con cũng thích”

-“Được rồi, ăn xong cả nhà ta lên sửa soạn đồ đạc, sắp được xả stress rồi”

.....

Có chuyện vui tất nhiên là phải khoe cho bạn thân nhất rồi, Uyên Nhi bay lên giường, gọi điện thoại ngay cho Kim Trúc.

-“Cuối tuần này tao sẽ được đi nghỉ mát nè!!”

-“Hư cấu, so hư cấu!! Sao mày lại được đi?”

-“Ô hô, công ty ba tao tặng cho 4 vé đi nghỉ mát, nên cả gia đình cùng đi, mày hãy cứ gato với tao đi”

-“Đã vậy, tao cũng muốn đi cơ!!”

-“Có 4 vé à, thôi để tao chụp nhiều hình về an ủi mày, với lại tao mà thấy anh nào đẹp trai thì chụp cho mày coi liền, đừng buồn nghen”

Kim Trúc phì cười.

-“Kể mày nghe, hiện giờ tao rất thích anh Khắc Huy, tao sẽ cố gắng theo đuổi anh, nên không thêm để ý anh nào nữa đâu”

-“Woa, chúc mừng mày đã tìm được đối tượng rồi nha, chúc may mắn”

-“He he, cảm ơn cưng”

-“Cơ mà thằng Phong với thằng Minh cứ nói tao tránh xa Khắc Huy ra, tội nó nói anh ấy không tốt, chẳng hiểu tại sao nữa”

-“Gi vậy?! Anh ấy dễ thương lắm, sao lại nói thế chứ?”

-“Tao cũng không tin, nhưng trước giờ 2 cậu ta cũng không phải dạng người nói dối...haizz tao chẳng hiểu nữa, thôi cho qua đi”

Kim Trúc khẽ im lặng 1 chút.

-“Ừm, giờ mày lo chuẩn bị chuyến đi nghỉ mát của mày đi kìa, tao thì ở nhà làm con khi già đây”

-“Vậy mày làm con khi già tiếp đi nha, bye bye”

-“Bye”

Uyên Nhi cúp máy, rồi hí hửng đi sắp xếp đồ đạc.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Dạy Bơi Cho Nhi

Cuối tuần, chuẩn bị đồ đạc xong, Uyên Nhi cũng đã xin nghỉ làm 1 ngày. Cả gia đình lên xe và bắt đầu cho chuyến nghỉ mát 2 ngày 1 đêm.

2 tiếng sau...

-“Tới nơi rồi 2 đứa!!”

Uyên Nhi cùng Chấn Phong xuống xe, nhìn cái cổng thôi mà cũng thấy phấn khích lắm nha.

Khu du lịch Bảo Bảo, gồm có biển, hồ bơi, suối nước nóng, khu vui chơi, nhà hàng, khách sạn,... đa dạng cho thực khách đến tham quan và vui chơi. Đây đúng là 1 nơi lý tưởng để nghỉ mát, giải trí và thư giãn sau những ngày bận rộn đi học đi làm.

2 người lớn đi đặt phòng khách sạn, bỏ đồ đạc lên phòng xong xuôi rồi cả gia đình cùng nhau đi ăn trưa tại 1 nhà hàng.

-“Thức ăn ra rồi đây, chúc quý khách ăn ngon miệng ạ”

4,5 đĩa thức ăn đặc sản khu này trải đầy trên bàn, nhìn rất hấp dẫn, cả gia đình ngồi xe từ sáng giờ nên bụng đói cồn cào, nhanh chóng gấp lấy gấp để, nhưng cũng không quên gấp thức ăn cho nhau.

-“Gia đình hạnh phúc quá, nhìn mọi người mà tôi cảm thấy vui lây” – 1 ông chú bước tới bàn.

-“Gia đình chúng tôi đã phải cố gắng lắm đấy, lúc trước không được như vậy đâu, rất là rắc rối luôn” – Ông Hùng mỉm cười

-“Gia đình nào chẳng có trục trặc, nhưng đã phấn đấu để được như vậy là quá tuyệt vời rồi, chúc mừng gia đình”

-“Cảm ơn ông”

-“2 đứa con xinh trai đẹp gái quá, chúc mỗi đứa sau này lập gia đình hạnh phúc như gia đình mình bây giờ nha, phải cố lên đó”

-“Ha ha cảm ơn chú”

Cả gia đình cùng nhìn nhau cười hạnh phúc, nhưng lại 1 người, miệng thì cười nhưng trong lòng không hề biết cười.

.....

Ăn uống xong, lên khách sạn thay đồ rồi đi tắm biển. Biển trong khu du lịch này rất rộng và đẹp, trời trưa mát nên rất nhiều khách du lịch ra đây chơi đùa, không khí ở đây rất vui nhộn và náo nhiệt.

Ông Hùng và bà Hồng cùng mặc đồ bơi, tình như cục sên luôn. Cả gia đình cùng tắm được 1 lúc thì bà Hồng bỗng nhiên nói:

-“Phong Nhi này, ba mẹ đi ra tắm biển riêng nha!”

-“Sao thế mẹ? Chúng ta đang chơi rất vui mà sao ba mẹ phải đi riêng??” – Uyên Nhi tròn mắt.

Bà Hồng đỏ mặt lên, bẽn lẽn:

-“Tại vì muốn có không gian riêng đó con à, hí hí, con ở đây chơi với Phong đi”

-“Bye 2 đứa”

Nói rồi bà Hồng nắm tay ông Hùng chạy tung tăng, làm như vợ chồng mới cưới không bằng, bó tay luôn!

Ờm, nhưng vấn đề bây giờ là còn Nhi với Phong đứng đó.

-“Này, muốn chơi đánh banh dưới biển không?”

Uyên Nhi nảy sinh ý tưởng mới, liền quay qua nói với Phong.

Quay qua thì thấy Chấn Phong đang quàng eo mấy cô gái mặc bikini cực kỳ nóng bỏng, Uyên Nhi nhìn mà chỉ muốn ăn bánh GATO cả tháng.

-“Tiếc quá, tôi bận chơi với mấy cô gái xinh đẹp này rồi, cô tự xử nha, bye”

-“Ê khoan, cho tôi chơi với, cậu định bỏ tôi à??”

Chấn Phong quan sát Uyên Nhi từ đầu đến cuối.

-“Xin lỗi nha, những cô gái nóng bỏng cup A như vậy mới được chơi chung với tôi thôi, nhìn người ta rồi nhìn lại cô đi...” – Chấn Phong lắc đầu.

-“Sao?!”

-“Ha ha ha” – Mấy cô gái kia cười châm biếm

-“Đi thôi!”

Chấn Phong bỏ đi, để lại ai đó bị bơ vơ 1 mình. Rồi nghe thấy mấy đứa con gái dùng những lời ong bướm khen cậu ta, cô mới nhìn xem tên đáng ghét ấy có gì mà họ khen nức nở vậy.

Nhìn 1 cái, rồi lại thành nhìn không chớp mắt, ờ thì quả thật đám con gái đó nói cũng đúng đấy!

Chấn Phong mặc quần lửng tẩm biển. Còn ít tuổi nhưng bụng cậu ta đã có 3, 4 múi rồi, làn da nâu khoẻ khoắn, tóc ướn nên cậu ta vuốt hết tóc mái lên cao, khoe vầng trán láng đẹp và cả gương mặt thu hút đó nữa. Tổng thể là Chấn Phong mang 1 nét đẹp khoẻ khoắn và rất quyến rũ, mọi sự chú ý ở đây dồn dồn hết lên cậu ta.

-“Đúng thật...” – Uyên Nhi nuốt nước miếng cái ực.

Còn Uyên Nhi mặc 1 chiếc áo ba lỗ xanh, bên ngoài khoác áo khoác trắng, mặc quần short đen. Với làn da trắng hồng, gương mặt sáng bừng lúc nào cũng nở nụ cười tươi rói, dù không xinh đẹp như các cô gái kia nhưng ở Uyên Nhi rất dễ thương, mang 1 nét đẹp ngọt ngào làm cho ai cũng yêu mến.

-“Xì, cậu muốn tôi chơi 1 mình hả? Được thôi, vậy thì tôi chơi 1 mình, sợ gì!”

Thế là kẹo dẻo đi xuống biển nghịch nước 1 mình, tự lặn lặn dưới nước 1 mình.

-“Em gái dễ thương sao chơi có 1 mình vậy? Có muốn chơi chung với tụi anh không?”

2 anh chàng giọng ngọt xớt đi lại.

-“Em có thể chơi cùng với tụi anh hả?”

-“Tất nhiên rồi, mình cùng chơi đánh banh, em có muốn không?”

-“Đánh banh sao, em muốn!?”

-“Vậy thì đi theo anh”

2 anh chàng liền nhanh chóng kéo tay cô đi, Uyên Nhi vô tư đi theo mà không hề đề phòng.

2 thằng mặt tà ý thấy rõ, nhưng làm sao qua được Chấn Phong, cậu sầm mặt bước tới.

-“Bỏ bàn tay dơ dáy của tụi bây ra khỏi cô ta đi, giữa ban ngày ban mặt làm vậy không được đâu”

-“Nói nhảm gì vậy nhóc, muốn tranh giành cô bé dễ thương này hả? Tụi này giành trước rồi, nhóc không có cửa đâu nha”

Mặt Chấn Phong đã tối nay còn tối hơn, đã từ tế lạnh mà không chịu thì đừng trách.

-“Bây giờ tụi bây không biến đi phải không?”

-“Không biến thì sao? Nhóc sẽ đánh yêu tụi anh hả? Sợ quá đi”

-“Được thôi, vậy tao sẽ cho 2 đứa bây biết thế nào đánh yêu nhé!”

Chấn Phong nhếch mép, bẻ ngón tay kêu răng rắc, làm sống lưng 2 thằng hơi lạnh.

-“Sao vậy, lại đây đi chứ?”

Phải nói là cậu luôn thành công trong việc làm người khác sợ, lần này cũng thế.

-“Ồ thôi, vậy tụi anh đi trước nha, chào em gái”

2 thằng nhanh chóng cuốn gói bỏ chạy, Uyên Nhi giờ mới lên tiếng:

-“Họ chỉ muốn chơi đánh banh với tôi thôi mà, sao cậu lại đe dọa người ta? Tại sao chứ?”

-“Vì cô ngu quá!”

1 câu ngắn gọn nhưng tất cả hàm ý đều đầy đủ, làm ai kia cũng cả hòng.

-“Ghét cậu!! Giờ không ai chơi đánh banh với tôi rồi nè!! Ghét!!”

-“Haizz, đứng đợi ở đây đi”

Nói rồi Chấn Phong chạy đi, Uyên Nhi không hiểu gì vẫn đứng đợi. 1 lúc sau cậu quay lại, trên tay cầm theo 1 trái banh mới mua, Uyên Nhi bất ngờ lắm, nhưng nói gì thì nói, sĩ diện vẫn phải đặt lên hàng đầu!

-“Sao cậu nói muốn chơi với mấy cô cup A của cậu mà, bỏ rơi tôi mà, giờ tự nhiên lại đuổi 2 anh kia rồi mua banh là sao? Muốn rủ tôi chơi à? Nói nghe nhé, tôi không thèm!!”

Uyên Nhi nhún cơ hội lên mặt với Chấn Phong, nhưng cậu là ai chứ? Là Trần Chấn Phong, muốn trị nhỏ này thì dễ như trở bàn tay đó mà.

-“Vậy thì banh này uống quá đi, đem cho người ta vậy, này bé oi...”

Ai đó giật mình.

-“Áy khoan, chơi chứ, tôi thích lắm!”

-“Vậy thì chơi thôi”

Chấn Phong khẽ bụm miệng cười đi trước, Uyên Nhi lủi thủi theo sau.

“Mỗi lúc này còn bát ngáo bỏ rơi mình, tự nhiên bây giờ quay ngoắt 180 độ luôn, đúng là không thể đoán được cậu ta mà” – Uyên Nhi tặc lưỡi.

Thế là 2 người bay xuống biển sáng tạo đủ thứ trò chơi với trái banh, ông Hùng bà Hồng quay về, nhìn 2 đứa con chơi vui vẻ, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp lạ thường.

1 ngày đi chơi tạm kết thúc, cả gia đình quay về khách sạn nghỉ ngơi, nạp năng lượng cho ngày mai chơi tiếp.

.....

Lại nói về Kim Trúc và Khắc Huy, nhỏ luôn canh chuẩn thời gian Khắc Huy đi ra ngoài và đi đường nào. Nên lúc nào nhỏ cũng mai phục đợi hấn, nếu hấn bận thì chỉ đi bộ chung, nếu không bận gì thì tranh thủ cơ hội rủ hấn đi chơi, Kim Trúc rất là mưu mô nhé!

Mà kỳ lạ 1 điều là Khắc Huy lại không đi đường khác, dù có nhiều đường nhưng hấn vẫn thích hay vô tình đi đường này, rồi vô tình gặp Kim Trúc để nhờ lèo đèo theo, chắc chỉ vô tình thôi!

Nói nhiều là bản tính của Kim Trúc, nhỏ đang lăm nhăm với Khắc Huy như mọi ngày. Bỗng nhiên sực nhớ ra chuyện gì đó, mặt nhỏ trắng bệch ra.

Nhận ra Kim Trúc hơi lạ thường, Khắc Huy bèn hỏi:

-“Sao vậy?”

-“...”

-“Có chuyện gì à?”

-“...em nghe người ta nói anh là đại ca, hay chơi hèn, hay sinh sự đánh nhau, rồi vụ Uyên Nhi bị bắt cóc, là anh sai người đi làm vậy...không đúng phải không? Tin đồn nhảm thôi đúng không ạ?”

-“...ai đồn nhảm vậy, anh rất quý Uyên Nhi mà”

-“Yeah!!! Vậy thì may quá!!!!” – Kim Trúc thở phào

-“Mà em hỏi như vậy...là sao?”

-“Tại vì anh là người em thích...nhưng em không thể tưởng tượng nổi anh lại đi làm mấy chuyện xấu tính đó, em chỉ muốn chắc chắn là anh không phải thôi! Quả là không uống công em mong đợi mà!”

Kim Trúc phấn khích, còn Khắc Huy thì ngược lại, hấn chậm rãi:

-“Hoá ra mẫu người em thích phải là người tốt, không tốt thì không được?”

-“Tại vì em ghét kiểu con trai đó, nhưng anh đừng lo, anh là mẫu người em cực kỳ thích đó!”

Khắc Huy không nói gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy buồn bực, rồi 1 mạch bỏ đi trước.

-“Đợi em với!!”

Kim Trúc đuổi theo Huy mà không để ý có chiếc xe sắp lao đến.

Tiếng còi xe in ôi

Khắc Huy phóng đến ôm Kim Trúc né qua 1 bên, thoát khỏi nguy hiểm 1 bàn thua trông thấy.

Hắn không nói gì ôm chặt Kim Trúc thở hổn hển, tim đập rất mạnh, như sợ mất đi thứ quan trọng nhất trong cuộc đời không bằng.

Trong vòng tay của hắn, cảm nhận sự lo lắng của hắn, trái tim Kim Trúc đã khẽ rung 1 nhịp mất rồi!

-“Em rất thích anh, làm bạn trai em nha?”

Kim Trúc với gương mặt lấm lem cộng với tình hình bây giờ mà vẫn có thể tỏ tình được?! Khắc Huy chán nản buông nhỏ ra.

-“Không! Anh có bạn gái rồi!”

Bao nhiêu mong đợi của Kim Trúc bay đi cái vụt, bị từ chối 1 cách không thương tiếc, nhỏ như rớt xuống địa ngục vậy.

Chưa hết đâu, còn nữa...

-“Và em cũng đừng lẻo đẻo theo anh nữa, kéo bạn gái anh la!”

Khắc Huy càng sát thêm muối vào vết thương Kim Trúc, nhỏ xụi xị:

-“Em hiểu... nhưng em không thể đi theo anh nữa à? Với tư cách bạn bè đi chung thôi mà...”

-“Không! Cực kỳ phiền...”

Khắc Huy chưa kịp nói hết câu thì dừng lại, vì thấy mặt Kim Trúc như sắp khóc tới nơi rồi, đành rút lại lời nói, hắn thở dài:

-“Tất nhiên là được, em có thể đi theo anh, nhưng với tư cách bạn bè”

Nhỏ nở 1 nụ cười, gương mặt vừa khóc vừa cười, nhìn tếu thiệt, nhưng lại rất là dễ thương...

“Minh chưa từng thấy cô gái nào kỳ lạ như cô ta, thiệt tình...đồ ngốc nghếch”

Khoé môi Khắc Huy khẽ cong lên.

Rồi hắn dẫn nhỏ về nhà...

.....

.....

Chủ nhật, cũng là ngày cuối của chuyến đi chơi của nhà ông Hùng, ăn uống, đi spa, suối nước nóng xong, cả gia đình quyết định đi tắm hồ bơi.

Ông Hùng bà Hồng Chấn Phong tung tăng bơi lội chuyên nghiệp dưới hồ nước sâu, Uyên Nhi thì ở trên bờ đọc truyện.

-“Xuống bơi đi Nhi thoải mái lắm đây, về nhà rồi đọc truyện sau”

Ông Hùng bơi lại chỗ Uyên Nhi.

-“Con làm biếng quá đi, mọi người bơi đi ă, đừng quan tâm con”

-“Hay tại cô không biết bơi?”

Ặc, cậu ta ăn gì mà phán đầu trúng đó thế?!

-“Mẹ quên mất!! Trước giờ con chưa từng học bơi, hèn chi con không bơi được”

-“Không sao đâu mẹ, con ở trên đây cũng được mà”

-“À Chấn Phong bơi giỏi lắm, con dạy Uyên Nhi nha?”

-“Á mẹ, tên này, đừng...!”

-“Được ạ” – Chấn Phong đồng ý cái rụp

Ai mượn vậy? Ai mượn? Người ta muốn ở trên đọc truyện mà!!

Thế là kẹo dẻo đánh xuống nước, ngoan ngoan nghe lời thầy Phong giảng dạy.

-“Điều 1, tập nín thở lâu phía dưới mặt nước”

-“Mới có 6 giây, ít nhất phải 10 đến 20 giây cho tôi! Làm lại!”

-“Điều 2, tập hít, thở dưới nước”

-“Nước mũi chảy tùm lùm, lau đi rồi làm lại”

-“Điều 3, tập nổi được nước”

-“Tốt”

-“Điều 4, lướt nước”

-“Sai rồi, phải duỗi thẳng chân chứ! Làm lại”

-“Điều 5, tập đứng lên khi cô đang bơi mà muốn dừng lại”

-“Ồn đấy”

Thầy Chấn Phong tuy nghiêm khắc nhưng rất hiệu quả đó nha, Uyên Nhi biết được 5 điều cơ bản khi bơi rồi.

-“Rồi để tôi vịn eo cô, thử bơi sải xem nào”

Chấn Phong vịn eo Uyên Nhi đi từ từ, bỗng nhiên có 1 đám trai gái trên

-“Cặp đôi kia dễ thương quá đi, dạy bơi cho nhau kia, 2 người đẹp đôi lắm ấy!”

Chả hiểu sao Uyên Nhi đang chui mặt dưới nước mà vẫn nghe thấy, nhỏ liền ngóc đầu lên phủ định:

-“Không phải đâu!! Tụi tôi là chị em mà!!”

Sặc

-“Này sao cậu lại thả tay ra chứ!! Tôi bị uống nước rồi nè!! Khụ khụ!!” – Uyên Nhi ho sặc sụa

-“Xin lỗi nha, trượt tay!”

Thầy giáo gì mà trượt tay để học sinh uống nước ngon lành luôn, chưa kể hồ bơi toàn là nước miếng, nước tè, nước hí mũi, nước văng văng và văng văng của người khác nữa!! Thầy giáo này làm ăn sống nhăn quá đi thôi!!

-“Bơi 1 từ đây ra đó thử xem”

Uyên Nhi bơi quen 1 hồi, Chấn Phong tiện mắt nhìn chỗ khác, nhưng quay lại thì không thấy nhỏ đâu?!

-“NÀY!!! UYÊN NHI!!! CÔ ĐÂU RỒI???”

Chấn Phong hét lớn, lặn xuống hồ tìm kiếm, nước tung toé cả lên.

May mắn lặn trúng chỗ Uyên Nhi, cậu liền bạo lực kéo mạnh nhỏ lên, Uyên Nhi đau quá bèn nói:

-“Cậu làm gì thế? Tôi đang tập nín thở mà!”

-“Hả? Nín thở...à...tôi tưởng cô bị chìm...”

-“Hoá ra là vậy, nhưng cậu không thể nhẹ nhàng sao...đau quá đi!!”

-“Mà cô phải nói với tôi cô tập gì chứ!! Lỡ có chuyện gì thì sao???”

Tự nhiên cậu ta lại đùng đùng nổi giận nữa

-“Này cậu...!”

Bỗng, 2 cánh môi ướt át khẽ chạm nhẹ vào nhau, nó lạnh lẽo và mềm mại, làm toàn thân 2 người tê cứng lại, mới giật mình né ra.

-“Xin lỗi nha, ta lỡ trúng” – 1 bà thím cười cười.

Uyển Nhi run rẩy chạm môi mình.

-“Nụ hôn đầu của tôi!! Không chịu đâu!! Sao lại là cậu chứ!! Trời ơi!! Không chịu đâu!!”

Uyển Nhi gạt nước vào mặt Chấn Phong, kêu réo om sòm.

-“Vô tình thôi!! Với lại chạm nhẹ có 1 cái có chết ai đâu, cô ồn ào quá đi!”

Chấn Phong giải bày cứ như là 1 chuyện thường tình ở huyện vậy.

-“Cậu hôn nhiều người quen rồi thì làm sao hiểu được cảm nhận của tôi chứ!! Tôi chỉ muốn dành nụ hôn đầu cho người tôi thích thôi!! Không chịu đâu!! Bất đền cậu đó!!”

Ai kia bắt đầu tới thăm mặt mày.

-“Im ngay, nếu cô còn không im thì tôi sẽ hôn thiệt đó!”

-“Sao cậu cứ đùa quái thế?! Cậu...”

Nhưng mà, nhìn mặt cậu ta nhìn chẳng có vẻ gì gọi là đùa cả, trông rất nghiêm túc rồi còn tiến lại gần đây nữa.

Uyển Nhi thân làm chị nhưng lại rất sợ em trai, luôn bị yếu thế, đành gạt nước cậu ta mấy cái cho hả giận, rồi bỏ đi thay đồ.

Bước vào phòng thay đồ thì gặp lại bà thím hồi nãy.

-“2 đứa thích thấy mờ mà còn ngại, tình yêu tuổi trẻ dễ thương ghê, hồi đó ta và ông nhà cũng trong sáng giống vậy nè, nhưng giờ đỡ nhiều rồi. Thấy ta giống bà tiên hồng nà?”

Bà thím tự hào khoe công lao của mình, rồi ngáp 1 ngụm coca cola ngon ơi là ngon.

-“Cô ơi không phải đâu!! Tụi con là chị em mà!!”

Phụt

Nước coca văng tứ tung

-“Ôi thần linh ơi!! Ta xin lỗi, ta thật không biết!! Xin lỗi!!” – Bà thím cuống quýt

-“Hi, không sao đâu cô”

-“Nhưng mà, tại hôm qua ở bãi biển, ta nghe thấy cậu ta chê tụi con gái mặc bikini xấu xí, đi lại tìm con. Rồi hôm nay, tưởng con bị chìm, cậu ta lo lắng như sắp chết luôn đấy, cứ tưởng 2 đứa đang thích nhau mà không dám nói ra, nên ta mới giúp 1 tay, ai ngờ...xin lỗi nha”

Uyển Nhi nghe xong, bất giác không biết nói gì hơn...

Kết thúc chuyến đi 2 ngày 1 đêm tại khu du lịch Bảo Bảo, chuyến du lịch này quả thật chơi rất vui và ăn rất nhiều đồ ăn ngon.

Và, còn được tập bơi nữa...

Nhớ tới chuyện đó, bỗng trái tim ai kia cứ thì thầm mãi thôi.

Nhưng không chỉ 1...mà cả 2...đều có thể nghe thấy...tiếng thì thầm ở trái tim!

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Yes Or No?

Có gia đình nọ kết thúc chuyến nghỉ mát, đang trên đường trở về nhà.

Có cô chị ngồi cạnh cậu em trai thôi mà lại lo lắng lung tung.

“Không biết cậu ta có nghe thấy tiếng tim đập của mình không nhỉ? Chứ mình thì nghe rõ mồn một luôn đấy, hix”

“Hình như ngồi hơi gần thì phải”

“Sao thấy hồi hộp quá vậy nè”

Vậy có sự là chi?

Ồ, hoá ra cô chị sau khi lỡ hôn em trai thì bị xấu hổ đó mà.

“Môi con trai... cũng mềm quá nhỉ...”

-“CÁI GÌ MÀ MÔI MỀM CHÚ!! MÀY ĐANG NGHĨ CÁI GÌ VẬY NÈ!!”

Kishhhhhhhh

Ông Hùng gấp gấp thắng phanh.

-“Có chuyện gì vậy?? Cướp à??”

-“Cướp sao?? Muốn cướp của hay cướp sắc??”

Ông Hùng bà Hồng cuống gà cuống vịt lên.

-“Không không, tại hôm nay con chơi mệt nên muốn hét lên để giải toả tâm lý đó mà, haha”

-“Có cần ba ghé mua vài viên thuốc an thần không con?”

-“Không cần đâu ba!! Giờ con ổn rồi, ba mẹ lái xe tiếp đi ạ!”

Có đứa khở sở giải thích, ta nói hận thằng kẻ bên vô đối.

Đề ý 1 chút, hình như môi thằng kẻ bên hơi cong thì phải?

....

Ngồi xe ô tô cả mông rớt cuộc cũng về tới nhà. Ông Hùng bà Hồng về nhà được 1 lúc lại đi tiếp, Chấn Phong cũng đi ra ngoài với đám bạn.

Chỉ còn Uyên Nhi ở nhà, vậy ở nhà 1 mình thì sao?

-“Tự do chứ sao!!! Yeah!!!”

Kẹo dẻo vui vẻ lấy game ra chơi, tâm trạng rất ư là thoải mái nha, vừa chơi vừa ngân nga bài Hello:

-“Hello from the other side...I must’ve called a thousand times...”

Đang tiếp tục phiêu...

-“To tell you I’m sorry...for everything that I’ve done...”

-“Cô rống cái gì vậy?”

-“...!”

Chưa kịp phiêu nốt bài cả tận hưởng sự tự do thì cái cục nợ sao lại xuất hiện rồi? Còn hỏi 1 câu cực kỳ dễ thương nữa?

-“Cậu...cậu ở nhà?? Sao nói là đi với bạn mà??”

-“Thì đi xong rồi về nè”

Chấn Phong vừa nhâm nhi bánh snack vừa trả lời.

-“Đi gì lẹ vậy? Chưa được 10 phút nữa, cậu bay đi hả?”

-“Xem kia, hình như cô sợ gặp tôi thì phải, tại sao vậy?”

Ngu mới nói cho cậu biết! Uyển Nhi đành không quan tâm cục nợ kia nữa, chơi game tiếp.

Rồi mắt hí đến ngồi cạnh kẹo dẻo.

Mắt hí không thích ngồi ghế bự đâu nha, thích ngồi ghế nhỏ chung với kẹo dẻo cho chật chơi.

Cảm giác khốn khổ đó lại tới, nhưng cậu ta còn công kích nó như thế này này:

Mỗi lần ăn xong 1 miếng bánh là liếm cho sạch mùi còn dính trên môi, liếm qua liếm lại.

Cậu ta không biết rằng...cái hành động vô tình đó...chính là vũ khí giết người nguy hiểm nhất ư?

Cậu liếm môi trên, liếm môi dưới, rồi bặm môi lại, đung đưa đung đưa nhịp nhàng.

Chết tiệt! Khiêu khích quá! Quyến rũ quá! Tim đập mạnh quá! Người mình nóng quá!

-“Ăn không?”

Chẳng đợi gật đầu, Chấn Phong liền cầm miếng bánh bỏ vào miệng người ta, ngón tay lại vô tình đụng vào môi người ta, rồi lại vô tình chùi chùi môi người ta.

Mấy cái vô tình chết tiệt, tim muốn rớt ra ngoài rồi.

Cái bản mặt bây giờ như trái cà chua chín, cộng thêm mỗi khi căng thẳng là nhìn nó rất ngu.

Phải chửi, phải bùng cháy.

-“Đồ...mắt hí...”

Không ổn, còn lắp bắp quá.

-“Xấu xa...”

Vẫn chưa được.

-“Đồ mắt hí xấu xa nham nhở đê tiện!!! Tôi ghét cậu!!!”

Có đưa đạp chân đưa kia 1 phát thật đau, rồi cong giò bỏ chạy.

Đưa kia bị đạp mà chẳng thấy đau, chỉ thấy buồn cười.

-“Haha, đáng yêu chết đi được”

Đoạn, nụ cười khẽ tắt, nó trầm ấm nói:

-“Nhưng mà, nếu cô cứ như thế mãi, tôi thật sự...không biết mình phải làm gì bây giờ nữa...”

....

Chuyện mà kẹo dẻo không biết:

Mấy cái vô tình của mắt hí...

Thật ra đều là cố tình hết á!

.....

Trường LTT vào giờ ra chơi.

-“Cái gì???”

Tiếng la của Kim Trúc làm cả khuôn viên trường giật mình.

-“Nhỏ thôi má, người ta nhìn kia”

Uyển Nhi khò sở.

-“Thật sao?? Mày với thằng Phong đã...”

-“Chỉ là phớt qua thôi”

-“Ôi không tin được, rồi sau đó như thế nào? Mày cảm thấy sao?”

-“Sau đó, tao thấy rất là khó chịu...”

Kim Trúc nín thở nghe tiếp.

-“Khi ở gần cậu ta, chẳng hiểu sao tao lại cảm thấy hồi hộp, căng thẳng, tim đập nhanh, khó chịu lắm. Tại sao tao lại như vậy hả mày?”

-“Ôi không!”

Kim Trúc tự đập đầu mình mấy cái, ra vẻ u sầu cực kỳ.

Sau đó, nhỏ nghiêm túc nhìn con bạn thân.

-“Ok, tao nghĩ mày đang gặp 1 chút vấn đề rồi!”

-“...”

-“Ok, đây là nụ hôn đầu của mày, nên chắc mấy cái cảm giác đó là do cơ thể mày tự phản ứng ra thôi, không có gì hết, tao nghĩ ai cũng như mày khi hôn lần đầu tiên”

-“...”

-“Vậy nên bỏ đi, chỉ là do tâm lý con người. Còn nếu là vì lý do kia...thì mày càng phải bỏ-triệt-đề!”

-“Lý...lý do gì?”

-“2 người là chị em, chị em đó!! Không được đâu! Cho nên mày hãy xem như chưa có chuyện gì xảy ra”

-“...”

Kim Trúc nói đúng lắm. Nhưng không hiểu sao, lòng Uyển Nhi cảm thấy nhói nhói.

-“Ok?”

-“Hiểu rồi, tao sẽ nghe lời mày”

Kim Trúc cười, rồi nhỏ ngược lên nhìn trời nhìn mây.

-“Mà không ngờ chuyến đi chơi này lại cướp mất nụ hôn đầu của mày, thật...”

-“Nụ hôn đầu gì cơ?”

Diệu Huyền cắt ngang lời Kim Trúc.

-“Á, chào Huyền!!”

2 cô bạn giật bắn lên, làm nhỏ hơi nheo mắt.

-“Ai bị mất nụ hôn đầu trong chuyến đi chơi gì thế? Kể tớ nghe với!”

-“Chuyện là...”

-“Là 1 cô bạn của tui tớ!! Nó hôn bạn trai nó trong chuyến đi chơi đó mà!!”

Kim Trúc chen vào, thấy Diệu Huyền còn chưa thấm thía, nhỏ liền xoay qua Nhi:

-“Tao nói đúng không?”

-“Tao...”

Nhỏ nhéo Nhi 1 cái rõ đau.

-“Đúng rồi...nó tâm sự là first kiss nên nó mắc cỡ lắm, cậu biết đấy, chuyện con gái với nhau mà...”

-“Ồ, tớ còn tưởng Nhi hôn ai chứ, ra là vậy...”

Diệu Huyền thở phào nhẹ nhõm.

-“Haha, tớ còn chưa có nụ hôn đầu thì sao con bệnh này dám có trước tớ chứ”

-“Haha, vậy tui mình lên lớp đi, reng chuông rồi”

....

3 cô bạn cùng nhau đi lên lớp, nhân lúc Huyền đi trước, Nhi mới nán lại nói chuyện với Trúc.

-“Vì là bạn, nên tao định kể vụ đó cho Huyền nghe luôn, tự nhiên mày lại chen vào”

-“Mày ngu quá! Nếu nói ra thì Huyền sẽ ghen đó, bạn ấy rất thích thằng Phong mà!”

-“Không ghen đâu, tao với Phong là chị em, bạn ấy sẽ hiểu thôi”

-“Ừay, nhưng không phải chị em ruột, với lại con gái khi yêu ghen tuông ghê lắm!”

-“Nhưng thà nói thật còn hơn nói dối!”

-“Trước giờ tao thấy hình như bạn ấy hơi buồn khi nhìn tui bây thân nhau. Tao không muốn tình bạn tui mình trục trặc nên mới làm vậy, dù gì cũng chỉ là tai nạn thôi”

Uyển Nhi đành ậm ừ đồng ý.

...

-“À mày với anh Huy sao rồi? Chiến dịch theo đuổi của mày có thành công không?”

Uyển Nhi mắt sáng rực.

-“Thành công gì chứ...anh ấy có bạn gái rồi...”

Kim Trúc ừ ừ.

-“Có rồi à?”

-“Ừ”

-“Tại sao trước khi theo đuổi mày không tìm hiểu xem người ta có bạn gái chưa, để rồi giờ thất vọng thế này!?”

-“Tại tao không tự tin nghe kết quả, tao chỉ muốn theo đuổi trước...nhưng...”

-“Haiz, giờ mày có định bỏ cuộc không?”

-“Tao không biết phải làm sao nữa...nhưng tao không muốn bỏ cuộc đâu...”

Kim Trúc buồn hui, làm Uyên Nhi cũng buồn theo, cô không thích cái biểu cảm này của con bạn thân chút nào.

-“Cái bản mặt buồn của mày tao ghét lắm nha. Giờ làm sao mày mới vui lại đây, vậy ăn gì không tao bao?”

-“Không ăn đâu...”

-“1 bạch bánh trắng trộn, 1 xôi bạch tuột nướng, 1 hộp ốc, 1 cút chiên bơ. Toàn những món mày thích, tao bao, ok?”

-“Không...”

Mọi khi nhắc đến thức ăn là Kim Trúc dù buồn đến cỡ nào mắt cũng sáng rực lên, mà bây giờ buồn hui, làm Uyên Nhi sốt ruột lắm

-“Vậy 2 bạch bánh trắng trộn, 2 xôi bạch tuộc, 2 hộp ốc, 2 con cút chiên, thế nào?”

-“Thế...”

-“Sao? Mày muốn nói gì?”

-“Thêm 1 ly trà sữa cơ. Ăn phải có nước uống chứ mày!”

Đấy, tưởng tốt lành gì lắm

-“Thôi mày hãy xem như tao chưa nói gì nha, hìhì”

-“Lời đã nói ra không rút lại được, đừng hòng quýt nha Nhi yêu dấu!”

-“Mày ranh lắm, vậy đi thôi con quý!”

-“Yêu mày nhất!”

Thế là đôi bạn thân họ dắt tay nhau đi ăn hàng, ăn đến no phình bụng mới thôi.

....

....

Quán bar Xuân Quỳnh.

-“Hahaha, Phong à, cậu hài hước đến chết mất thôi, hahaha”

Tiếng cười giòn tan của Diệu Huyền.

-“Chị biết không, sau đó thì thằng đó đã làm như thế này nè...”

Chấn Phong đứng phắt dậy, giơ cánh tay lên, bành 2 chân ra, và bắt đầu điệu nhảy...con vịt đẹt.

-“Thằng đó còn chu mõng như vậy nè Huyền”

Lắc lắc và lắc lắc.

-“Hahahahahahaha”

Cả quán bar phá lên cười.

-“Haha...cậu làm tôi chảy nước mắt luôn rồi...dừng lại đi...tôi chịu thua...haha”

Diệu Huyền giơ tay đầu hàng, Chấn Phong mỉm cười.

Cậu kết thúc điệu nhảy và khẽ cúi người xuống.

Tiếp theo đó là những tràng vỗ tay nồng nhiệt cho điệu nhảy con vịt đẹt kia.

-“Nói thiệt nha, mày nhảy như mấy thằng ở bệnh viện tâm thần nhảy vậy”

Đám bạn trêu chọc.

-“Tao tán cho vỡ mồm à”

-“Mấy cậu không biết gì cả, Phong nhảy dễ thương thế kia!”

Diệu Huyền chu môi.

-“Bạn gái thì tất nhiên phải bênh bạn trai mình rồi. Tụi em chỉ nói sự thật thôi, không ngọt ngào giống chị đâu”

Diệu Huyền bẽn lèn đỏ mặt.

Nhỏ quay sang Chấn Phong, nở 1 nụ cười xinh đẹp:

-“Hôm nay tôi vui lắm, cậu rất là dễ thương đó...”

Làn da trắng nõn, mái tóc xoắn bồng bềnh, gương mặt được trang điểm kỹ, mùi nước hoa thơm phức, hơi thở pha lẫn mùi rượu phang phảng, áo váy thì ngắn cũn cỡn, chiếc áo sexy đến nỗi thấy được cả vòng 1 đầy đặn của nhỏ.

Tất cả, tất cả mọi thứ về Diệu Huyền đều mang 1 sức thu hút quyến rũ đến khó có thể nào cưỡng lại được, không quá lời khi khen nhỏ là mỹ nhân đẹp nhất ở nơi đây.

Nhỏ nhẹ nhàng kéo mặt cậu thấp xuống, nhìn cậu bằng ánh mắt lim dim, mê muội.

Chàng trai như 1 chàng hoàng tử khôi ngô tuấn tú, cô gái thì như 1 cô công chúa lộng lẫy xinh đẹp. Ai nhìn vào cũng gật gù đồng ý rằng họ rất đẹp đôi, cứ như sinh ra để thuộc về nhau không bằng.

Cho đến khi môi gần chạm môi...

“Nụ hôn đầu của tôi!! Không chịu đâu!! Sao lại là cậu chứ!! Trời ơi!! Không chịu đâu!!”

“Cậu hôn nhiều người quen rồi thì làm sao hiểu được cảm nhận của tôi chứ!! Tôi chỉ muốn dành nụ hôn đầu cho người tôi thích thôi!! Không chịu đâu!! Bắt đền cậu đó!!”

“CÁI GÌ MÀ MÔI MỀM CHỨ!! MÀY ĐANG NGHĨ CÁI GÌ VẬY NÈ!!”

“Đồ mất hí xấu xa nham nhở dê tiện!!! Tôi ghét cậu!!!”

Chấn Phong khẽ kéo nhẹ mặt Diệu Huyền qua 1 bên.

-“Màu son đỏ hôm nay khiến chị rất xinh đẹp, em không muốn nó trở nên lấm lem đâu, như vậy thì sẽ bớt xinh đấy”

Cậu mỉm cười.

-“Chấn Phong à, cậu chu đáo quá, lần sau cậu nhớ phải bù lại cho tôi đấy”

-“Ừm”

-“Vậy tôi đi trang điểm lại 1 chút nhé, tôi sẽ quay lại liền”

Nói rồi Diệu Huyền bỏ đi.

....

Cùng lúc này, tại quán coffee Thiên Anh.

-“Vụ thằng Chấn Phong, em nghĩ như thế này...”

-“Ừ, nói thử tao xem”

Cả đám Khắc Huy đang bàn tính những mưu kế bản.

Âm thanh thông báo có tin nhắn

Khắc Huy tạm dừng cuộc nói chuyện dang dở, móc điện thoại ra xem.

Tên người nhận: Nhỏ phiền phức.

Khắc Huy khẽ chau mày, tính tò mò nên cũng mở ra xem.

(Nhỏ phiền phức): “Anh đang làm gì đó?”

Có đưa dùng ngón tay đếm 6 lần.

“Trả lời, không trả lời, trả lời, không trả lời, trả lời, không trả lời”

Kết quả là không trả lời.

(Khắc Huy): “Anh đang uống coffee”

(Kim Trúc): “Anh uống 1 mình ạ?”

(Khắc Huy): “Ừ”

(Kim Trúc): “Uống 1 mình thì chán lắm, anh có muốn em tới đó không? Em đang rảnh lắm á!”

(Khắc Huy): “Không, anh muốn uống 1 mình”

(Kim Trúc): “Anh uống coffee 1 mình coi chừng bị tui con gái cua đấy, tại anh rất bánh trai mà”

(Kim Trúc): “Nhưng nếu có em ở đó, em sẽ giúp anh thoát khỏi, hehe”

Khoé môi đưa bên đây khẽ cong lên.

(Khắc Huy): “Coi chừng bị tui con gái cua, nhưng sao không coi chừng bị em cua? Em còn nguy hiểm hơn tui nó nhiều”

(Kim Trúc): “Ừầy, anh cứ chọc, em thì khác chứ”

(Khắc Huy): “Quên nhì, em là bạn của anh mà”

(Kim Trúc): “Vâng...”

Có đưa suy nghĩ ra gì đó, nhovn miệng cười rất gian, cặm cụi nhấn tiếp.

(Khắc Huy): “Bạn gái anh mới vừa tới, nên em không cần đến giúp anh đâu”

(Kim Trúc): “Vậ à...”

(Khắc Huy): “Bạn gái anh rất xinh đẹp và nóng bỏng, em có thấy vui cho anh không?”

(Kim Trúc): “Vui quá trời quá đất luôn ạ!”

Đưa bên kia đang cực kỳ kiên nhẫn, đưa bên đây khoái chí chọc tiếp.

(Khắc Huy): “Em biết không, anh là người tỏ tình trước đấy. Anh đã yêu đơn phương cô ấy nhiều năm rồi, nhưng giờ anh mới dám bày tỏ”

(Kim Trúc): “Lãng mạn quá ạ...”

(Khắc Huy): “Anh hay nheo má cô ấy lắm, má phúng phính dễ thương lắm cơ!”

(Kim Trúc): “Vâng...”

(Khắc Huy): “Cô ấy hôn giòn lắm, có lần 2 đưa anh hôn nhau tới 1 phút cơ, môi cô ấy rất mềm mịn, anh rất thích”

(Khắc Huy): “Còn nữa”

(Kim Trúc): “Stop!”

Đưa bên kia xem chừng đã hết kiên nhẫn rồi nha.

(Kim Trúc): “Anh không nhớ em đã từng tỏ tình với anh à? Và bây giờ anh lại đi khoe anh và bạn gái hạnh phúc ra sao? Em buồn lắm anh biết không? Anh cũng phải nghĩ cho cảm xúc của em chứ? Em cũng có trái tim mà?”

Cuối cùng cũng tức, đưa bên đây đợi có nhiều đó thôi, chơi hơi xấu nhưng kệ.

E hèm

(Khắc Huy): “VẬY cho anh xin lỗi”

(Kim Trúc): “Em sẽ tỏ tình thêm lần nữa”

(Kim Trúc): “Khắc Huy, em rất thích anh”

Chàng thì đang bụm miệng tủm tỉm vì nàng đây quá mạnh dạn.

(Khắc Huy): “Anh biết”

(Kim Trúc): “VẬY anh hãy trả lời thật lòng câu hỏi của em nha. Anh có thích em không?”

(Kim Trúc): “Yes or no?”

Yes or no?

Có đưa lại dùng ngón tay đếm 1 1 lần.

Kết quả là yes.

(Khắc Huy): “No”

(Kim Trúc): “Được rồi, chúc anh có khoảng thời gian vui vẻ bên cô bạn gái nhé”

(Kim Trúc): “Kẻ không có phận sự này xin mạn phép đi đây, cáo từ!”

Có đưa giận dỗi, mà không biết có đưa lại rất vui.

Đưa đó tắt điện thoại với nụ cười tươi nở trên môi, 1 nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp đến lạ kỳ.

Đưa đó không để ý rằng, từ nãy tới giờ, đám đàn em nó vẫn ngồi chân đần ở đây, chỉ là làm người vô hình thôi.

Ta nói bao nhiêu năm kể vai sát cánh bên đại ca Khắc Huy trong những trận chiến lớn nhỏ-thì cái biểu cảm từ nãy tới giờ quả thật là KHÔNG-THỂ-
NÀO-TƯỞNG-TƯỢNG-NỔI!

-“Đại ca...”

1 thằng mạnh dạn mở miệng.

-“Gi?”

-“Anh có biết nãy giờ anh cười bao nhiêu cái rồi không?”

-“Điên à? Tao cười bao giờ?”

Tụi nó khề đụn đẩy nhau, rồi 1 thằng móc điện thoại ra.

Đại ca Khắc Huy xem mà muốn sặc.

Hình mình cười đang cười hạnh phúc, hình mình đang cười tủm tỉm, hình mình đang cười đắc chí...

Cái quái gì thế này? Không thể nào mình cười nhiều đến vậy được!?

-“Em chụp lên đại ca đó, hehe”

-“Hóa ra đại ca biết cười nhiều sắc thái quá trời, á đừng xoá...”

-“Á đừng xoá mà đại ca!!! Để làm kỷ niệm mà!!!”

Đại ca không những xoá hình mình không đâu, hần còn xoá luôn quyền cái album của người ta nữa, ai kêu cho đại ca xem những thứ hư cấu chứ! Tội nghiệp ghê!

.....

-“Phong à, tôi về...”

-“Hôm nay tâm trạng mày coi bộ vui vẻ nhỉ?”

Lời của đám bạn cắt ngang lời Diệu Huyền, rồi nhỏ đứng nép ở vách tường bên cạnh.

-“Cũng coi là tốt”

Chấn Phong mỉm cười.

-“Kể tui tao nghe đi, chuyện gì khiến mày vui thế?”

-“Chuyến đi chơi có những chuyện khiến tao rất vui thôi”

Cậu úp úp mở mở, làm đám bạn tò mò chết đi được.

-“Kỷ niệm gì đây?? Để tui tao đoán...”

Đoán già đoán non vẫn không trúng, nhưng cuối cùng thì:

-“Có lẽ nào người mày thích thích lại mày?”

Chấn Phong không nói gì, khẽ cười, nhưng cũng đủ cho biết là đám bạn đoán đúng (gần đúng).

“Mà không ngờ chuyến đi chơi này lại cướp mất nụ hôn đầu của mày, thật...”

“Là 1 cô bạn của tui đó!! Nó hôn bạn trai nó trong chuyến đi chơi đó mà!!”

Trong vách tường ấy, có 1 cặp mắt cong vút xinh đẹp nhưng lại lạnh như tiền, không chút ánh sáng.

Cặp mắt ấy chứa đựng sự phẫn nộ lên tới cực điểm.

...

-“Ừ, dù có hơi hèn, nhưng tao sẽ làm vậy cho kế hoạch lần này...”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: “Vì Uyển Nhi Chuyện Gì Tao Cũng Sẽ Làm!”

-“Cuối cùng mày cũng lên kế hoạch xù thẳng Chấn Phong. Tại lâu rồi thấy mày im lặng quá, cứ tưởng mày quên bég chuyện đó luôn chứ!”

-“Đúng rồi, kể từ khi anh nói tiếp cận chị thằng Phong, anh im lặng hẳn ra, không biết có chuyện gì làm anh phân tâm sao?”

Chuyện làm Khắc Huy phân tâm...

-“Không có chuyện gì hết!”

-“Vậy thì tốt, mà kế hoạch này sẽ làm thằng Phong từ bỏ chức đại ca, mà chắc chứ?”

-“Sao lại không chắc”

Khắc Huy nhếch mép, lần này hẳn đã lên 1 kế hoạch rất hoàn hảo.

....

Giờ ra chơi ở trường LTT, Uyên Nhi cùng Thiên Minh đi dạo.

Có thể nói, kể từ khi cậu tỏ tình với cô, 2 người vẫn chưa có cơ hội nói chuyện riêng nhiều.

-“Chị không cần phải hồi hộp đến thế đâu, cứ bình thường như mọi ngày được rồi!”

Thiên Minh bật cười.

-“Hả? Chị đâu có hồi hộp!”

-“Xạo, mỗi lần hồi hộp là chị không chịu nhìn vào mắt đối phương, như bây giờ nè”

Cậu bẹo má Uyên Nhi 1 cái.

-“Ủi...ui...au á!”

-“Hehe”

-“Mà chị nghĩ mãi, không hiểu sao em lại thích chị, chị đâu có gì tốt, tại sao thế?”

1 câu hỏi khó xử, Thiên Minh đỏ mặt, cậu gãi gãi đầu.

-“Thì...thích...là thích thôi...”

-“Nhưng thích cái gì mới được?”

Có đứa vẫn không chịu buông tha, mặt Thiên Minh lại càng đỏ.

-“Thích 1 người cần phải có lý do sao? Chị chỉ cần biết em đã thích chị từ hồi nhỏ rồi”

-“Lúc nào cơ?”

-“Lúc...em giả tên bắt cóc hù chị ở công viên, 8 năm trước ấy...”

Uyên Nhi dùng hết IQ trong đầu để nhớ ra chuyện 8 năm trước...

-“Aa!! Em là cái tên bắt cóc mà cầm dao hù chị, rồi bị chị cho 1 cú ngay chỗ đó có phải không?”

Chắc, có cần phải la lớn đến thế không? Ai đi ngang qua cũng đều cười rất đê tiện. Có cái lỗ nào không cho Thiên Minh chui xuống với...

-“Ừm...”

-“Uầy! Lúc đó em làm chị khóc suốt suốt luôn, em là đồ xấu xa!”

-“Tại thằng Phong đấy, chứ em là người hiền lành mà”

-“Haha, rồi từ đó em thích chị luôn à?”

-“Ừm...”

-“Em dễ thương ghê”

-“Hi”

-“À chị còn muốn hỏi...”

-“Thôi em đi mua nước, đợi em ở đây nha!”

Thiên Minh kiểm có bỏ đi, chứ còn ở đây thêm 1 giây phút nào nữa là mặt cậu thành trái cà chua mất thôi.

-“Ồ ơ, mình chưa kịp hỏi xong mà!?”

Để lại Uyển Nhi chẳng hiểu mô tê chi.

Trong lúc đợi Thiên Minh quay lại thì cô đi vòng vòng sân trường, vừa đi vừa ngắm khí trời, tâm trạng rất ư là thoải mái.

Cô đi xuống cầu thang, đến chỗ Thiên Minh kêu đợi.

-“Chào Uyển Nhi”

1 cô bạn chung lớp mỉm cười.

-“Chào Ngọc”

-“Hi”

Ngọc quay đi thì Nhi cũng tiếp tục bước xuống bậc cầu thang.

Bống...

Cơ thể như bị rơi từ trên không xuống...

1 cách rất nhanh chóng...

Nhưng lại không thấy đau...

Uyển Nhi nhanh chóng định hình lại, nhìn kỹ thì lúc này cô đang đứng ở bậc cầu thang kia, giờ thì đang nằm dưới mặt đất...

Cô bị ngã, nhưng tại sao cơ thể lại không có va đập nào, rất bình thường...

Và, hình như cô đang nằm trên cái gì đó mềm mềm...

-“Thiên Minh!!!!”

-“Thiên Minh!!!! Em có sao không????”

-“Thiên Minh!!!! Em tỉnh lại đi!!!!”

....

Tại bệnh viện.

-“Đầu bị chấn thương do va đập mạnh nên tạm thời bất tỉnh, xương ở cánh tay trái bị gãy, còn lại không sao. Điều trị 1 thời gian sẽ có chuyển biến tốt”

-“Cảm ơn bác sĩ nhiều ạ”

Chấn Phong thở phào nhẹ nhõm, rồi cậu quay sang Uyển Nhi.

-“Cô không bị sao chứ?”

-“Thiên Minh... vì đỡ tôi... nên cậu ấy bị thương... tôi... huhu... lỗi tại tôi...”

Giọng Uyển Nhi bị đứt quãng, sau đó là những giọt nước mắt.

-“Không sao, không phải lỗi của cô, bác sĩ nói cậu ta điều trị 1 thời gian sẽ khỏi thôi mà, đừng khóc nữa”

Chấn Phong ôm Uyển Nhi vào lòng, cậu chậm chậm vỗ lưng cô.

-“Huhuhu... nếu biết thế tôi... tôi sẽ không đi đâu đâu... tôi sẽ đứng đợi cậu ấy... vậy thì tôi cũng không bị ngã... cậu ấy cũng không vì tôi mà bị thương... lỗi tại tôi... huhuhu”

Cô bật khóc nức nở trong lòng cậu.

-“Không sao rồi, mọi chuyện ổn rồi mà, do xui xẻo thôi, không phải lỗi tại cô”

-“Huhu...”

-“Ổn rồi...”

-“Mời người nhà bệnh nhân Hoàng Thiên Minh đến quầy đăng ký”

Tiếng loa thông báo vang lên.

-“Tôi phải đi làm mấy cái thủ tục, cô đứng ở đây đi”

Chấn Phong dùng ngón tay quét đi mấy giọt nước mắt kia, xoa đầu kẹo dẻo 1 cái rồi mới yên tâm quay đi.

Nhìn vào phòng bệnh, Uyển Nhi lại cảm thấy đau. Cô chưa bao giờ cảm thấy bất lực, hối hận như lúc này.

Lúc đó, Thiên Minh đỏ bừng mặt khi phải giải thích vì sao lại thích Uyển Nhi. Rồi xấu hổ chạy đi khi cô cứ gặng hỏi mãi. Khi thấy cô sắp ngã, dù biết rằng mình sẽ bị thương, nhưng cậu vẫn xông vào đỡ. Cứu cô 1 bàn thua trông thấy.

Cậu thích cô nhiều đến vậy, 1 người như cô, liệu có đáng khi cậu phải làm thế không?

Cũng may là cậu không bị quá nặng, nếu không cô sẽ phải cắn rút lương tâm cả đời.

Cô tự hứa với lòng mình là sẽ bù đắp cho cậu hơn nữa.

....

Vài ngày sau đó, Thiên Minh đã nhanh chóng hồi phục, đầu và tay được băng bó kỹ lưỡng. Bác sĩ dặn cậu nên ở đây thêm 1, 2 ngày cho khoẻ hẳn rồi hãy về.

Người thân, bạn bè đều đến bệnh viện thăm cậu. Đặc biệt là Uyển Nhi, cô luôn túc trực ở đây 24/24, khi cậu đói và khát, liền có đồ ăn ngon, thức uống mát lạnh do cô mua, khiến cậu cảm thấy ở bệnh viện còn sung sướng hơn ở nhà nữa.

Nhắc tới đây, lòng Thiên Minh cảm thấy ấm áp, người con gái này, khiến cậu không nghĩ ngợi gì mà lao thân mình ra bảo vệ, cũng may là cô không sao, là cậu yên tâm rồi.

-“Mặt chị hốc hác như bà già rồi kia kìa”

-“Vì lo cho em đó”

Uyển Nhi vào thẳng vấn đề, làm Thiên Minh bật cười sảng khoái.

-“Em còn cười, ai kêu em xông vào đỡ chị chứ?”

-“Thế đề chị bị ngã à?”

-“Ờ thì...”

Uyển Nhi chưa biết nói gì, cậu nói tiếp:

-“Ngốc nghếch, đó là việc nam tử hán đại trượng phu cần làm, là do em muốn bảo vệ chị, nên chị đừng cảm thấy áy náy nữa!”

Nước mắt khế rơi, những lời nói ấy, sao mà ấm áp đến thế.

-“Cảm ơn em nhiều lắm”

-“Chị vừa khóc vừa cười nhìn hài ghê”

Thiên Minh trêu chọc.

-“Xì, chị mới mua gà rán nè, có muốn ăn không?”

-“Bụng em không bao giờ biết từ chối!”

Cậu nghĩ, dù bị thương, nhưng nhờ đó mới nhận được sự quan tâm lo lắng của ai kia, cậu sướng rơn.

Thiên Minh nhe răng cười gian.

....

Tối, chỉ còn lại Chấn Phong ở viện, cậu mới nghi ngờ hỏi Thiên Minh:

-“Là do cô ta tự ngã, hay...”

-“Đúng vậy, tao thấy có người đấy!”

Chấn Phong tức điên.

-“Trước giờ cô ta đâu sinh sự với ai, là thằng Khắc Huy phải không?! Thằng khốn đó!!”

Thiên Minh lắc đầu.

-“Không phải con trai, là con gái!”

-“Cái... cái gì?”

....

-“Là mày đây con Uyên Nhi?”

-“Đúng vậy, nhưng thằng Thiên Minh lại đỡ dùm nó, em đang tức điên lên đây!”

Khắc Huy hơi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng trở lại bình thường, hấn chậm chậm nói:

-“Nếu em gái muốn trả thù Uyên Nhi đến vậy thì anh trai sẽ tạo cho 1 cơ hội”

Mất Diệu Huyền sáng rực.

-“Cơ hội sao? Vậy thì em muốn cho con đó 1 trận nhớ đời!”

Khắc Huy nhếch mép, tường tận chỉ dạy kế hoạch cho cô em gái.

....

Thiên Minh cũng đã xuất viện, mọi thứ đều trở lại như bình thường.

Hôm nay là ngày kế hoạch của 2 anh em nhà họ Đặng sẽ được diễn ra.

....

Chuông điện thoại reo

-“Đội týt, có ai gọi cho tao nè”

-“A lô?”

-“Là Diệu Huyền đây”

-“À, có chuyện gì không Huyền?”

-“Câu...có thể đến địa chỉ này được không?”

-“Được chứ, nhưng sao vậy?”

-“Bạn tớ đến trả đồ đột xuất, tớ thì bạn không đến được, nên tớ muốn cậu lấy thay đó mà”

-“Vậy tớ sẽ rủ Kim Trúc đi cùng nhé!”

-“Không, chỉ mình cậu thôi”

-“Hả? Tại sao?”

-“Tớ chỉ nói là có 1 mình cậu đi thôi, nên cậu đừng rủ Trúc theo chi cho phiền, nha!”

-“À, được rồi”

Uyển Nhi cúp điện thoại, suy nghĩ 1 chút, nhưng vẫn nghe lời Huyền chạy xe đạp đến đó 1 mình.

...

Đến nơi, đây là 1 chỗ khá vắng vẻ, có 2 đứa con gái đứng đó.

-“Minh là bạn của Diệu Huyền, đến lấy đồ dùm...um”

-“Đem nó lên xe”

...

Lúc Uyển Nhi tỉnh dậy thì thấy cả người đang bị trói. Trước mặt là 1 đám con gái xăm xỏ đầy mình.

1 con nhỏ đang nói chuyện điện thoại với ai đó, ầm ầm ừ 1 hồi rồi tắt máy.

-“Xin lỗi cưng nha, mấy chị không muốn làm vậy đâu”

-“Mấy chị...định làm gì?”

-“Ý đông hiệp yếu chứ làm gì?”

Đám con gái xắn tay áo lên, nở 1 nụ cười đầy nham hiểm.

...

Chấn Phong đang ngồi ở nhà, điện thoại cậu rung lên có tin nhắn.

Là 1 bức ảnh Uyển Nhi bị cấu nhéo trầy trụa hết cả người.

Tiếp theo đó là 1 tin nhắn:

“Nếu mày còn không mau đến đây là tao không biết sẽ làm gì người mày yêu đâu nha”

Cậu bình tĩnh bấm gọi cho số máy đó.

-“Địa chỉ?”

-“Là khu bỏ hoang lần trước, mày biết rồi mà”

Là giọng thằng ch* Khắc Huy.

Nhưng giờ không phải là lúc để cãi lộn lộn, Chấn Phong nhanh chóng dập máy, phi như điên đến khu bỏ hoang.

...

Ở khu bỏ hoang, Khắc Huy lẫn đám đàn em đều có mặt đông đủ.

-“Người mà tụi bây cần xử đã đến, còn không mau thả người?”

Chấn Phong chậm chậm thốt ra từng chữ.

-“Không dễ vậy đâu, nếu muốn thả người thì mày phải làm cho tao 2 việc”

Khắc Huy nhàn nhạt.

-“Nói!”

-“Rời bỏ chức vụ đại ca”

Chấn Phong thờ ơ mạnh ra.

-“Được, còn việc thứ 2?”

Khắc Huy vừa nói việc thứ 2 vừa nhếch mép.

-“Và...ngoan ngoãn cho tụi tao đánh!”

-“Hèn vậy?”

Chấn Phong cũng nhếch mép theo.

-“Vì tao biết mày hoàn toàn có thể hạ được đám tụi tao, nên ngu gì không sử dụng chiêu này”

Khắc Huy nói tiếp:

-“Nhưng nếu là vì cô ta, sao mày dám không làm chứ? Đúng không?”

-“Mày nói đúng, vì Uyên Nhi chuyện gì tao cũng sẽ làm!”

-“Cảm động ghê”

-“Vậy thả cô ta ra đi, rồi tụi bây làm gì tao cũng được”

Khắc Huy bật cười khanh khách.

-“Tụi tao đâu có ngu, thả người rồi mày để yên cho tụi tao đánh à?”

Chấn Phong nghiêng răng, bàn tay nắm chặt lại, tên Khắc Huy này, quả thật cậu đã quá xem thường.

-“Vậy đánh xong thì nhất định phải thả người”

-“Ok, tao sẽ không thất hứa”

Cả đám con trai mỗi đứa móc ra cây gậy, thủ thế sẵn để đánh người.

Khi Khắc Huy ra hiệu, thì cả đám nhào lên đánh Chấn Phong như những con sư tử đói khát.

Đám rui nhận này, nếu là bình thường thì chấp cả dòng họ tụi nó lên luôn, cũng không là gì so với cậu. Nhưng nghĩ đến Uyên Nhi, cậu đành ngậm ngùi để yên cho những cú đánh, đám liên tiếp lên người mình.

Máu...cũng chảy xuống...từng giọt...từng giọt...

Đau lắm, nhưng cậu vẫn nhẫn nhịn, không hề ra tay.

Ở 1 góc của khu bờ hoang, Diệu Huyền sợ sệt bấm điện thoại gọi cho Khắc Huy.

-“Anh nói là sẽ giúp em xử con Uyên Nhi!! Nhưng anh không hề nói là lấy nhỏ đó đe dọa và cho Chấn Phong 1 trận?? Sao anh lại làm thế với người em yêu chứ?!”

-“Xin lỗi nha, đánh phải lợi dụng mày rồi”

-“Anh...anh!! Đừng đánh nữa!! Cậu ấy sắp chịu không nổi rồi!!”

-“Tao vẫn chưa hả dạ”

-“Em chưa lần nào cầu xin anh, nhưng lần này...em xin anh...hãy tha cho cậu ấy đi!”

Khắc Huy giật mình, đứa em gái của hắn, cũng có lúc như thế này ư?

-“Mày...yêu cậu ta lắm à?”

-“Em...đau lắm!”

Diệu Huyền bất lực nhìn Chấn Phong, giây phút này, nhỏ cảm thấy đau đớn hơn bao giờ hết, như có hàng ngàn cây kim đâm vào người.

Dù rất muốn ra mặt để cứu cậu, nhưng nhỏ không thể làm vậy được, cậu sẽ biết nhỏ là người đứng sau chuyện này mất.

Nên nhỏ chỉ còn cách nài nỉ van xin anh trai.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: 1 Người Không Thể Yêu

-“Tha cho nó đi!”

Tiếng Khắc Huy vang lên, cả đám mới đột ngột dừng gây lại.

-“Tụi tao tha cho mày đó, đứng dậy đi”

1 thằng trong đám khều khều cậu.

-“Giả đồ gì vậy? Ê!”

Nhưng Chấn Phong vẫn đang trong tư thế nằm sấp, không hề nhúc nhích.

-“Anh...anh Huy...nó ngất luôn rồi...”

-“Cái gì? Tụi bây đánh mạnh quá sao?”

-“Tụi...tụi em thấy nó dễ yên...nên cứ đánh mà không hề để ý...làm sao đây...?”

Ở 1 góc khu bỏ hoang, Diệu Huyền nghe câu nói đó mà rợn hết cả người, tay chân run cầm cập.

Mặc kệ Chấn Phong biết mình là người xấu, là người tiếp tay cho anh trai đi chăng nữa. Nhỏ quyết định không quan tâm, liền chạy thật nhanh đến chỗ cậu.

Tụi đàn em thấy em gái Khắc Huy nên cũng lui ra.

Cả người Chấn Phong đều bị thương, những vết thương nặng thì rỉ máu lem luốc, trông đến tội nghiệp.

Diệu Huyền kìm nén nước mắt, cảm thấy có lỗi với cậu vô cùng, nếu nhỏ không làm vậy với Uyên Nhi, có lẽ cậu cũng không đến nỗi như thế.

-“Anh với tụi kia đi về đi”

-“Còn mày?”

-“Em sẽ về sau”

Khắc Huy khẽ gạt đầu, rồi cùng tụi kia bỏ về.

Diệu Huyền định lay người cậu lại.

-“Uyên Nhi...”

-“Kẹo dẻo...”

Chấn Phong nửa tỉnh nửa mê nói.

Với tình trạng này mà cậu vẫn còn lo cho con nhỏ đó được sao? Lòng Diệu Huyền như có hàng ngàn vết đao cứa vào tim.

Suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, nhỏ đành rút điện thoại ra.

-“Tụi bây đưa con nhỏ đó ra chỗ tao đi”

....

Uyển Nhi tỉnh dậy, thì thấy trước mặt là 1 khu bỏ hoang, chỗ này cô là nơi cô từng bị bắt cóc.

Tay chân toàn vết cào xước, cô nhìn xung quanh mà giật mình.

-“A, máu! Ở đây mới xảy ra trận đánh nhau à?”

Bãi cỏ toàn là máu.

Bỗng nhiên Uyển Nhi nghe thấy hơi thở chầm chậm phía sau lưng.

Sóng lưng lạnh ngắt, cô nín thở quay ra đằng sau. . .

-“Chấn Phong!!”

-“Cậu sao vậy?? Tỉnh lại đi!!”

Uyển Nhi giữ bình tĩnh gọi cho người thân, 1 cuộc gọi ngay lúc này sẽ giúp cô giải quyết tất cả.

“Số tiền trong tài khoản của bạn không đủ để thực hiện cuộc gọi này, số tiền. . .”

-“Điện mất thôi!! Lần trước thì điện thoại hết pin bây giờ tài khoản lại hết tiền!!”

Uyển Nhi lảo lảo nhìn Chấn Phong, vết thương của cậu bị mở miệng, máu chảy rất nhiều, hơi thở cũng trở nên gấp gấp hơn.

Làm sao bây giờ? Sợ lắm. . .

Nước mắt rơi lã chã, Uyển Nhi cố gắng lay người cậu dậy. Mà sức cô, đâu bằng sức cậu, lay mãi lay mãi mà cậu vẫn không nhúc nhích.

-“Cậu đừng như vậy mà. . . đừng làm tôi sợ. . .”

-“Tỉnh lại đi. . . đừng dọa tôi. . . xin cậu đấy. . .”

-“Chấn Phong. . .tôi xin cậu. . .tỉnh lại đi. . .”

Có đứa khóc lóc kêu réo mãi, đứa kia cũng dần dần mở mắt.

-“Tôi chưa chết đâu. . .”

-“Aaaaaaa!!!!”

Uyển Nhi không kìm nén cảm xúc, ôm chầm lấy Chấn Phong, cũng không để ý rằng cậu đang bị thương.

-“Tôi vui quá! Cậu rút cuộc cũng tỉnh rồi! Cảm ơn trời!”

Vết thương bị đè mạnh nên rất đau, nhưng cậu vẫn không nói gì, mặc cho nhỏ ôm mình.

...

-“Bây giờ đi về thôi!”

-“Cậu có chắc là đi được không? Hay cậu đứng đây để tôi ra kêu xe?”

-“Tụi mình cùng đi bộ ra đó được mà”

-“Nhưng còn vết thương của cậu. . .”

-“Không sao, tôi muốn đi bộ với cô, đi thôi”

-“Nhưng...”

-“Nói nhiều quá, đi thôi!”

Nhi đành chiều theo ý Phong, cả 2 cùng đi 1 đoạn đường dài, rồi họ bắt xe về nhà.

...

Đám bạn Chấn Phong ở lý tại phòng bệnh 24/24, mặt mày thẳng nào thẳng nấy như cái bánh bao chiều bị ế.

Lúc cậu cần sự giúp đỡ nhất thì tụi nó không có ở bên, lại nằm phè phờ ở nhà. Nhìn người cậu tràn ngập vết thương, tụi nó xót lắm, tự trách bản thân mình vô dụng, ngu si, chẳng giúp ích được gì.

Mới đây Thiên Minh cũng nhập viện, giờ đến Chấn Phong, xui xẻo cứ lần lượt xảy ra.

Bác sĩ bảo cậu bị thương nghiêm trọng, phải ở lại bệnh viện 1 thời gian cho việc điều trị.

...

Chấn Phong đã rút lui khỏi chức đại ca, nhường chỗ cho Khắc Huy. Hắn bắt đầu trở lại cái thời huy hoàng như xưa.

Cái thời mà đi đâu người ta cũng ca ngợi nịnh nọt hắn, tâm điểm sự chú ý đều hướng về hắn, người mạnh nhất luôn là hắn, người nắm trùm khu và có quyền lực nhất cũng chính là hắn, gái bu bấy bấy theo hắn...

Chơi hèn và đã thành công, đạt được những thứ mình muốn, Khắc Huy tất nhiên phải cảm thấy thoải mái.

Nhưng vẫn còn 1 thứ gì đó khiến niềm vui hắn không được trọn vẹn, trái tim cứ dè chừng, lo lắng mãi.

Là cái gì chứ? Khắc Huy suy nghĩ, cứ suy nghĩ, nhưng vẫn không tìm ra được nguyên nhân.

Cho đến khi...

Bóng dáng nhỏ bé ấy, mái tóc ngang vai ấy, gương mặt xinh xắn ấy, tà áo váy phát phơ ấy.

Giây phút đó, Khắc Huy đã hiểu ra, hoá ra nguyên nhân... lại chính là đây.

...

Kim Trúc thờ hồn hèn, chứng tỏ rằng nhỏ đã chạy rất nhanh đến đây.

Chắc rằng nhỏ đã biết...

Khắc Huy im lặng, Kim Trúc mới lên tiếng:

-“Anh Huy, em sẽ kể cho anh nghe câu chuyện”

-“...”

-“Cỏ 1 con thỏ đã thích con heo ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, nó đã bị trúng tiếng sét ái tình với con heo, nên nó cứ lẻo đẻo theo, làm phiền cuộc sống của con heo”

-“...”

-“Con thỏ cứ tưởng con heo sẽ nói nó phiền, đuổi nó đi. Nhưng con heo lại không làm vậy, con heo luôn mỉm cười chấp nhận nó, luôn làm nó vui, luôn dịu dàng với nó. Ở con heo mang 1 sự ấm áp khó có ai sánh bằng”

Kim Trúc nén nước mắt, nhỏ tiếp:

-“Cho đến khi con heo giúp con thỏ tránh khỏi vụ tai nạn, con heo ôm chặt nó vào lòng, lo lắng cho nó, sợ mất nó. Giây phút ấy con thỏ nhận ra mình đã yêu con heo mất rồi”

-“...”

-“Nhưng con thỏ không ngờ rằng, con heo không giống như vẻ bề ngoài, con heo là người xấu, con heo đã...”

-“Đủ rồi! Em muốn nói cái gì thì nói đi!”

Kim Trúc nói trong 2 hàng nước mắt:

-“Anh...lúc trước là anh sai người đi bắt cóc Uyển Nhi...do muốn trả thù riêng...hức...anh tiếp cận tụi em đều có mục đích...hức...lần này anh lại sai người bắt cóc Uyển Nhi...làm nó bị thương...hức...chỉ để dụ Chấn Phong ra mặt...rồi anh đánh cậu ấy đến nhập viện...hức...anh hại cả 2 chị em họ...chỉ vì muốn làm đại ca...hức...”

-“...”

-“Anh chơi hèn...anh bẩn thỉu...anh làm chuyện xấu...anh độc ác...”

-“...”

Bổng Kim Trúc nắm lấy bàn tay Khắc Huy.

-“Nói em nghe, không phải anh đúng không?”

Ánh mắt Kim Trúc cực kỳ hy vọng.

-“Nếu em đã nói như vậy thì em đã biết câu trả lời rồi, còn hỏi anh để được cái gì?”

Kim Trúc thờ ơ mạnh ra.

-“Em không tin, anh là 1 người dịu dàng, ảm áp như ánh mặt trời, không phải anh!”

Khắc Huy nhún nhún đầu rồi. Tại sao nói đến thế, mà nhỏ vẫn không chịu tin, vẫn hết mực tin tưởng hắn. Hắn tốt đến mức đó ư? Lòng tự trọng hắn không cho phép điều đó.

Hắn nắm chặt 2 cánh tay Kim Trúc, đẩy mạnh nhỏ vào tường.

Gương mặt Đặng Khắc Huy biến sắc, hắn cười khẩy, sau đó cúi đầu cắn lấy cánh môi mềm mại như hoa như ngọc một cách tàn bạo. Nụ hôn nồng cuồng mang theo sự khiêu khích. Đầu lưỡi hắn bạo lực cạy mở hàm răng nhỏ, điên cuồng chiếm đoạt mọi khoảng không. Day dưa mãi cho đến khi không khí bên trong gần hết, hắn mới buông đôi môi kia ra.

-“Em vẫn còn kém cỏi quá, không biết hoạt động lưỡi gì hết, thua xa mấy cô gái trong bar của anh nhiều. Chừng nào em tiến bộ thì anh sẽ cho em 1 vé làm bạn gái anh, nhé?”

Muốn Kim Trúc quyết tâm rồi bỏ hắn, hắn đành phải dùng chiêu này, đó là nói những hèn hạ, làm tổn thương nhỏ.

Cứ tưởng rằng nhỏ sẽ khóc, nhưng hình như không phải vậy.

Nhỏ cười, 1 nụ cười rất xinh, nhưng hắn thấy xa cách lắm.

-“Xin lỗi vì khoảng thời gian qua, từ giờ, em sẽ không làm phiền đến cuộc sống của anh nữa, tạm biệt!”

Có người quay lưng bỏ đi, chẳng thèm ngoái đầu lại nhìn.

Người còn lại dù đạt được mục đích, nhưng nhìn theo bóng lưng người kia, lòng cảm thấy đau, đau lắm...

....

Tại bệnh viện, Uyển Nhi và bác sĩ đang gặp riêng để trao đổi 1 số chuyện.

-“Em nói cậu ta đã phải đi bộ 1 đoạn đường dài ư?”

-“Là cậu ấy nói muốn đi bộ, nên tụi em đi 1 đoạn đường dài, có chuyện gì sao bác sĩ?”

-“Chà, chuyện này lạ nha”

-“Dạ?”

-“Bị thương nặng khắp người, cơ thể cử động 1 tý là cũng thấy đau rồi, đằng này lại đi bộ 1 đoạn đường dài. Vết thương để lâu không được sơ cứu kịp thời nên rỉ máu, khá nghiêm trọng!”

-“Thật...thật sao?”

-“Ừ, ta không hiểu tại sao bị thương đến thế này mà cậu ta còn chịu đi bộ với em, sức chịu đựng hay thật, nếu là người khác thì không chịu nổi đâu”

-“...”

-“Thôi ta phải đi làm vài việc đây, chăm sóc bệnh nhân cho tốt”

Bác sĩ bỏ đi, để lại Uyển Nhi với mớ hỗn loạn.

-“Bây giờ đi về thôi!”

-“Cậu có chắc là đi được không? Hay cậu đứng đây để tôi ra kêu xe?”

—

-“Tụi mình cùng đi bộ ra đó được mà”

-“Nhưng còn vết thương của cậu...”

-“Không sao, tôi muốn đi bộ với cô, đi thôi”

-“Nhưng...”

-“Nói nhiều quá, đi thôi!”

Tại sao cậu ấy bị thương như vậy, vẫn nằng nặc đòi đi bộ với cô?

Do cậu không thấy đau nên có thể đi được, hay tại muốn đi cạnh cô nên cậu chịu đựng?

...

Kể từ lần đó, Kim Trúc không hề can thiệp vào cuộc sống của Khắc Huy nữa.

Dù ở trường hay bên ngoài, đều không thấy bóng dáng của nhỏ xuất hiện.

Cuộc sống của hấn trở nên yên tĩnh đến khác thường.

Đôi lúc hấn cứ tưởng, là nhỏ chuyển đi nơi khác rồi.

Nhưng không phải, nhỏ vẫn ở đây, chỉ là...không xuất hiện trước mặt hấn thôi.

Lặng lẽ bước vào cuộc đời hấn, rồi cũng lặng lẽ bước ra.

Khắc Huy tự trách mình ngu si, chỉ vì 1 con nhỏ tầm thường, lại tự dằn vặt mình như thế.

Hấn cố gắng quên đi, ngày ngày đều vô quán bar nhậu nhẹt. Chỉ mong sao có thể trở lại là hấn của ngày trước.

...

-“Anh Huy đẹp trai, anh có muốn ăn đồ em nấu không?”

1 cô nàng trong quán bar rủ rê, nhưng câu nói này, sao lại thấy quen quá.

-“Khoan, chắc anh chưa ăn gì phải không?? Qua nhà em ăn tối nha??”

Kim Trúc cũng từng mời hấn ăn như vậy.

-“Muốn, em nấu cho anh ăn đi”

-“Anh qua nhà em nha?”

-“Ừ, cũng được”

Thế là Khắc Huy đi về nhà cô nàng.

-“Đồ ăn tối đây, em nấu không biết vừa khẩu vị của anh không, anh đừng chê nhé!”

Khiêm tốn dễ thương gì đâu, ai như...

-“Món ăn ra rồi đây!! Này nhé, Kim Trúc mà nấu thì không ngon không ăn tiền”

-“Vội lại còn có tình tiếp đặt vào trong món ăn nữa, nên trên cả toyet vời luôn, anh hãy vừa ăn vừa cảm nhận nhé!”

Phô trương phát sợ, cái đồ không biết xấu hổ gì hết.

Bữa ăn hôm nay rất ngon, cô nàng nấu rất tài, nhưng hần lại cảm thấy thiếu 1 mùi vị gì đó.

...

Ngày ngày, không còn bóng dáng ấy bám hần như đĩa.

Không còn thấy bóng dáng ấy lơ đãng phía sau lưng hần.

Không còn thấy bóng dáng ấy rủ rê hần đi khắp mọi nơi.

Không còn nhận được những lời chúc ngủ ngon vào mỗi đêm nữa.

Không còn nhận được những tin nhắn kỳ cục mỗi ngày nữa.

Không còn thấy gương mặt phụng phịu đáng yêu đó nữa.

Không còn nghe thấy những lời tỏ tình ngọt ngào nữa.

Không còn...

Không còn...

Cảm thấy trống trải, không quen, như thiếu đi 1 phần trong cuộc sống vậy.

Cảm giác này...gọi là nhớ sao?

....

....

Ở bệnh viện, người lớn đi làm các thủ tục, chỉ còn Uyên Nhi ở lại với Chấn Phong.

-“Lấy cho tôi ly nước”

Có đưa chậm chậm rót nước, rồi đưa cho cậu.

Nhìn cậu uống nước mà tâm trạng của Nhi rất rối bời.

Hỏi, không hỏi, hỏi, không hỏi, hỏi.

-“Tôi có thể hỏi cậu 1 câu được không?”

-“Cô vừa mới hỏi tôi 1 câu rồi đó”

Mất hí vừa uống nước vừa trả lời, đang bị thương mà vẫn ráng troll cho được, thiệt tình.

-“Cậu...đã thích ai chưa?”

-“Phụt...”

Nước phun tung toé xuống giường.

-“Cái...cái gì?”

-“Ờ thì, tôi nghĩ, cậu quen nhiều người như vậy, chắc gì đã thích ai thật lòng”

Chấn Phong mặt vẫn còn đơ như cây cơ.

-“À mà thôi, cậu không cần trả lời cũng được”

-“Có đấy”

-“Hả?”

Uyên Nhi giật mình.

-“Tôi đối với người đó không chỉ đơn thuần là thích, mà là yêu luôn kìa”

Chấn Phong làm gương mặt cực kỳ tự hào.

-“Ồ...người đó...tôi có quen không?”

Hồi hộp hồi hộp hồi hộp.

-“Hum...”

-“Tôi có biết người đó không?”

Tim đập tim đập tim đập.

-“...cô không biết đâu!”

Có đưa thờ phào nhẹ nhõm, tiện miệng hỏi tiếp.

-“Thế cậu yêu người đó lắm à?”

-“Yêu...rất là nhiều, tôi có thể làm tất cả mọi thứ vì cô ấy”

-“Tò mò quá đi!! Thôi cậu bật mí có được không? Ai vậy?”

Chấn Phong cười.

-“Là 1 người tôi không thể yêu!”

-“Tôi không hiểu? Là sao?”

-“Là không được yêu cô ấy!”

Mèn đét ối, cậu ta giải thích như vậy cũng như không.

-“Thế, cậu còn yêu cô ấy làm chi cho đau khổ, còn nhiều cô gái xinh đẹp khác mà”

Cậu im lặng 1 hồi, mới chậm rãi nói:

-“Tôi cũng muốn lắm chứ...nhưng tôi không thể nào tự chủ được trái tim mình!”

Chấn Phong nói xong câu đó liền đắp chăn kín mít, không cho cô hỏi thêm nữa.

Nhưng mà, sao lòng cô hơi buồn vậy kìa?

.....

Uyển Nhi đi về thì gặp Thiên Minh đang hót hải chạy lại.

-“Uyển Nhi...!”

-“Hả? Có chuyện gì vậy?”

Thiên Minh lấy hơi 1 hồi.

-“Diệu Huyền là em gái của Khắc Huy, chị có biết không?”

-“Chị biết chứ, sao vậy?”

Thiên Minh thở dài, cậu xoay người Uyển Nhi lại, nhìn thẳng mặt cô.

-“Người đã đẩy chị ở cầu thang...là Diệu Huyền!”

-“Tại sao?? Không thể nào!! Tụi chị là bạn bè mà!!”

Uyển Nhi phủ định.

-“Cô gái đẩy chị hôm đó mang 1 chiếc vòng màu xanh và 1 chiếc nhẫn màu hồng, Diệu Huyền cũng mang 2 chiếc như vậy trên tay”

-“Cái gì...?”

-“Diệu Huyền gọi điện kêu chị đến khu bỏ hoang là đều có mục đích cả, chị ta thông đồng với thằng Khắc Huy để làm vậy...”

-“...”

-“2 anh em họ đều là người xấu hết, chị đã bị họ lừa rồi!”

Thiên Minh định nói tiếp nhưng thấy sắc mặt Uyên Nhi tái nhợt, cậu dừng lại.

-“Chị không sao chứ? Chị ổn không?”

-“Chị không sao, chỉ là đang suy nghĩ 1 số chuyện...”

-“Vậy bây giờ chị định làm gì?”

-“Chị sẽ đến gặp Diệu Huyền hỏi cho ra lẽ!”

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bạn Trai Bạn Gái

Tại công viên Ánh Sáng.

-“Uyên Nhi!”

Diệu Huyền tươi tắn đi lại.

-“Xin lỗi, đều tại tớ nên cậu mới xảy ra tai nạn, tớ cũng không hiểu tại sao đám người đó lại làm vậy với cậu nữa. Biết thế tớ tự đi thì sẽ không có chuyện gì xảy ra rồi, xin lỗi cậu nhiều nha!”

-“...”

-“Ừm, cũng may là cậu không sao...”

-“...”

-“Sao cậu không nói gì hết? Giận tớ à?”

-“Cậu...đang nói dối phải không?”

-“H...hả?”

Nụ cười trên môi Diệu Huyền trở nên gương gạo, nhỏ tròn mắt nhìn Uyên Nhi.

-“Cậu sai đám con gái đó làm tớ bị thương, rồi dùng tớ để đe dọa Chấn Phong, cậu thông đồng với anh Khắc Huy hại tui tớ...”

-“...”

-“Lần tớ xem ngã ở cầu thang, cũng là do cậu đẩy...”

-“...”

-“Có phải là thật không?”

-“Là ai nói cho cậu nghe?”

-“Cậu không cần biết!! Trả lời tớ đi!! Cậu đã làm chuyện đó sao??”

Uyên Nhi không kiềm chế nổi mà hét lên, cô vẫn giữ chút niềm tin vào cô bạn này, chỉ hy vọng là...

-“Quào!”

Diệu Huyền vô tư buông 1 câu cảm thán.

-“Cậu nói vậy là có ý gì?”

-“Cuối cùng cũng nhận ra à? Mà cũng tốt, khỏi mắc công tôi phải giả đồ mãi, mệt chết được!”

-“Cậu...tại sao...?”

-“Không chỉ có nhiều đó thôi đâu, còn nhớ lần cậu và Trúc bị tui con gái đánh hội đồng không? Là tôi sai tui nó đấy. Lúc ở trường cậu bị xui xẻo hết lần này tới lần khác, cũng là tôi làm, tôi đã suy nghĩ mọi thủ đoạn để hại cậu. Nếu cậu không nhận ra sớm vậy thì tôi định sẽ lợi dụng cậu thêm vài chuyện đây!”

-“Chúng ta là bạn bè mà Diệu Huyền?? Sao cậu lại đối xử với tớ như vậy??”

Diệu Huyền phì cười.

-“Bạn bè? Ha, chỉ mình cậu ảo tưởng thôi, còn tôi đó hả? Tôi chưa bao giờ xem cậu là bạn!”

-“Chẳng lẽ từ trước đến giờ...tình bạn của chúng ta đều là giả dối sao...?”

Khoé mắt Uyên Nhi rom róm.

-“Chỉ vì Chấn Phong nên tôi mới làm bạn với cậu đấy! Chứ cậu mà đòi làm bạn với Diệu Huyền này hả? Đồ nhà quê, cậu không đủ tư cách đâu!”

1 giọt nước mắt khẽ rơi trên khuôn mặt Uyên Nhi.

Những lời nói đó, tại sao cậu ấy lại có thể dễ dàng nói ra như vậy?

Nhỏ vuốt vuốt mái tóc cô, cất giọng mỉa mai:

-“Ngu ngốc, ngây thơ, mọt ướ, dễ tin người, 1 con nhỏ bánh bèo vô dụng, chẳng có điểm gì tốt!”

Cô hất bàn tay nhỏ ra.

-“Cậu làm tất cả mọi chuyện, cũng chỉ vì Chấn Phong?”

-“...”

-“Cậu yêu cậu ta thì cứ việc, sao lại đối xử với tớ như vậy?”

-“...”

-“Đừng nói là cậu ghen với tớ? Cậu cũng biết rõ Phong đối với tớ như 1 người chị, không có chuyện gì...”

-“Đủ rồi!!”

Nhỏ cắt ngang lời cô.

-“Đóng tai lên mà nghe cho kỹ đây!! Người mà Trần Chấn Phong yêu... là cậu đấy, Dương Uyển Nhi!!”

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Có nghe nhầm không?

-“Tự nhiên cậu nói gì vậy? Tôi không hiểu?”

-“Tôi mới là người không hiểu đây! Không biết cậu ta nghĩ cái gì mà yêu 1 con nhỏ vô dụng và tầm thường như cậu! Hay nói đúng hơn là cậu ta... cậu ta lại đi yêu chị gái của mình?! Tôi hận không thể cho cậu 1 trận nhớ đời!!”

Uyển Nhi cảm thấy đầu óc mình quay cuồng, đây có phải là 1 câu chuyện bịa đặt không?

-“Lời cậu nói thật vô lý... làm sao Chấn Phong có thể yêu tớ được chứ... tớ không tin đâu...”

Cái tính cách này của Uyển Nhi làm Diệu Huyền ghét chết đi được, cậu hy sinh cho nó nhiều như vậy, mà nó lại không nhận ra.

Bóp

Nhỏ tát cô 1 bạt tay.

-“Ngu ngốc!! Còn nhớ cái lần cậu xem bị xe tông khi cùng với Thiên Minh phá đám tôi và Chấn Phong hẹn hò không?? Là Chấn Phong phát hiện ra đầu tiên và chạy thật nhanh tới đó nhưng không kịp, tức giận với cậu chỉ vì quá lo lắng cho cậu thôi!! Phong bảo vệ cậu, sai bạn bè chép phạt dùm cậu. Khi nghe tin cậu bị bắt cóc thì liền chạy hớt mạng đến cứu cậu. Đặc biệt là lần này, khi Khắc Huy dùng cậu để bắt Phong từ bỏ chức đại ca, và cho tụi nó đánh, cậu ấy cũng đồng ý. Với sức Phong hoàn toàn có thể cho tụi nó 1 trận, nhưng cậu ấy lại không ra tay, chấp nhận bản thân mình bị thương, tất cả đều vì muốn bảo vệ cậu...”

Nhỏ ức chế nói quên 1 tràng.

-“Đã có 1 lần, Chấn Phong uống rượu say khướt, chủ động hôn tôi, và cậu ấy gọi tôi là kẹo dẻo. Lúc đầu tôi cứ tưởng cậu ấy đặt biệt danh cho tôi, nhưng hoá ra, người đó là cậu. Cậu biết không, khi say, người mà mình gọi tên trước khi hôn 1 người nào khác, cũng chính là người mà mình yêu nhất. Tôi cũng không ngờ cậu ta lại đi yêu cô... 1 người chị gái không hơn không kém...”

-“Cảm ơn cậu...”

5 dấu tay trên mặt nhưng cô không cảm thấy đau, nhờ vậy cô mới hiểu ra mọi chuyện.

-“Diên à?”

Diệu Huyền giật bản mình.

-“Cảm ơn vì đã nói mọi thứ cho tớ biết...”

-“Hả?”

-“Và cậu cũng chỉ vì quá yêu Chấn Phong thôi, tớ sẽ thông cảm cho cậu...”

-“Này ai cần...”

-“Tớ phải đi xác nhận lại chuyện này, tớ đi trước đây!”

Uyển Nhi bỏ đi 1 mạch.

Diệu Huyền thì đứng ngây ngốc ra.

Suy nghĩ 1 hồi, nhỏ mới nhận ra rằng:

-“Vậy bây giờ... mình là người giúp bọn họ hiểu được tình cảm lẫn nhau ư?”

Nhỏ tự cười với chính mình.

-“Và... ai cần cậu thông cảm chứ... tôi là tôi ghét nhất cái tính đó của cậu đấy...”

....

Ở 1 nơi gần đó.

-“Anh gì cao cao ỏi, anh bị làm sao vậy?”

-“...”

-“Nhìn anh rất buồn, anh có tâm sự hả?”

-“Không có gì, chỉ là anh đang suy nghĩ 1 vài chuyện...”

-“Humm, nói em nghe đi, em sẽ cho anh lời khuyên!”

-“Chuyện của tuổi mới lớn, em còn nhỏ mà biết gì...”

-“Đừng khi dễ em nha ông anh! Em nhỏ bên ngoài nhưng trưởng thành bên trong đấy!”

Cô bé tự tin vỗ ngực.

Thiên Minh phì cười, cậu nhìn trời nhìn mây, vô thức nói:

-“Anh và 1 anh khác là bạn thân nhất của nhau, đi đâu cũng có nhau, anh rất quý cậu ấy. Nhưng anh cũng vừa mới biết rằng...cô gái cậu ấy yêu cũng chính là cô gái anh yêu, hoá ra tụi anh cùng thích 1 thứ...vậy, em nói xem...anh phải làm sao bây giờ?”

Cô bé nghe xong bị xoắn não tại chỗ luôn.

-“Hi, thôi em không cần phải trả lời đâu, em vẫn còn nhỏ...”

-“Vậy thì anh càng phải cố gắng hơn nữa!! Còn anh bạn thân thì kệ anh đi!! Ai chiếm lấy trái tim công chúa là người chiến thắng!!”

Thiên Minh mỉm cười xoa đầu cô bé.

-“Nếu làm vậy thì tình bạn của tụi anh còn đâu? Anh không thể làm vậy được...”

-“Thì sao chứ? Chẳng lẽ anh định bỏ cuộc à? Vì người mình yêu phải cố gắng hết sức chứ! Em được học giữa bạn bè với người mình yêu thì người mình yêu vẫn cao hơn 1 bậc! Nên anh không cần lo ngại người bạn của anh đâu! Không còn bạn này thì còn bạn khác!”

Cô bé còn nhỏ tuổi nên chỉ vô tư nói những điều mình nghĩ.

Nhưng không hiểu sao, Thiên Minh lại bị những lời nói đó làm cho lay chuyển.

.....

Giữa phố xá đông đúc, có 1 cô gái chạy rất nhanh đến 1 nơi nào đó, tới nỗi không bận tâm đến mọi thứ xung quanh.

Cô cứ chạy...chạy...chạy mãi.

Bệnh viện là nơi dừng chân của cô, rồi đôi chân nện nà liền vội vã bước nhanh đến phòng bệnh số 11.

Đến khi nhìn thấy được gương mặt dán đầy băng cá nhân kia, cô mới ngồi xuống thở hắt hắt.

-“Ê, cô bị ma đuổi hay sao thế?”

Uyển Nhi không trả lời, lấy chai nước nốc 1 ngụm.

Chấn Phong không để ý cô nữa, tiếp tục chơi game.

-“Người mà cậu thích...có xinh đẹp không?”

Có đưa hỏi nhưng lại không dám nhìn mặt đứa kia.

-“Ồ...người mà Chấn Phong này thích chẳng lẽ xấu? Cô ấy là người con gái xinh đẹp nhất, không ai sánh bằng!”

Đứa kia lố mồm như nở hoa.

-“Hoá ra là vậy!”

Nếu như vậy thì người đó không phải là cô rồi, có khi Chấn Phong chỉ là quan tâm cho cô thôi, không có tình cảm đặc biệt nào khác.

Uyển Nhi thờ phào nhẹ nhõm.

-“Ai như cô, nhỏ xấu xí!”

Bịch

Có đứa ném quỳên cái gối vô mặt đứa kia.

-“Này tôi đang là bệnh nhân đây!!”

-“Cảm ơn cậu!”

Uyển Nhi tươi cười.

-“Về chuyện gì?”

-“Về tất cả mọi thứ! Cậu luôn bảo vệ tôi, chăm sóc cho tôi, vì tôi mà chấp nhận bị thương, tôi không biết làm thế nào để bù đắp cho cậu nữa!”

-“Vậy thì cô chỉ cần chăm sóc cho tôi nhiều hơn là được rồi, đừng nói lời cảm ơn!”

-“Chỉ để bày tỏ lòng biết ơn đối với cậu thôi mà, sao thế?”

-“Vì cậu cảm ơn nghe xa cách lắm, cứ như thể chúng ta là người lạ vậy, tôi không thích!”

-“Tôi biết rồi, vậy tôi sẽ không nói nữa!”

-“Ừ, có gì ăn không?”

-“Có, đợi tôi 1 chút!”

....

Trường LTT vào mỗi giờ ra về đều có chàng học sinh nọ rất lạ lùng.

Kể cũng lạ, kể bên lớp học của chàng là 1 cái cầu thang chần dầm chà bá, nhưng chàng lại không thích đâu nha, lần nào cũng bọc qua cầu thang phía bên kia cho mỗi chân chơi.

Nàng thì thấy chàng, nhưng lại xem chàng như người vô hình rồi lượn đi mất.

Chàng thì quyết tâm mỗi ngày đều đi con đường nàng hay đi, để có thể vô tình gặp nàng.

Nhưng lần nào cũng vậy, nàng đều lủi đi thật nhanh khiến chàng không theo kịp.

Hoặc là nàng đi con đường khác, để chàng lòng ngóng 1 mình.

1 lần nọ, thấy nàng đang đi cùng bạn gái, chàng liền xuất hiện:

-“Đừng trốn nữa! Anh muốn nói chuyện với em!”

-“Wow, cậu quen anh ấy hả? Đẹp trai quá trời đất luôn!”

Bạn gái lí nhí vào tai Kim Trúc.

-“Tớ không quen biết người này, mình đi thôi”

-“Ê đợi tớ với! Chào anh ạ!”

Chàng tức muốn học máu, giận dỗi bỏ về nhà.

Tối ngủ cũng không sao ngon giấc, trần trọc mãi.

Cứ nghĩ đến nàng dám cho chàng ăn bơ Mỹ thay com mỗi ngày, cả người chàng như có hàng trăm con kiến cắn, khó chịu muốn chết.

.....

Buổi tối ở bệnh viện.

Có người chưa ngủ, đến giường bên cạnh để ngắm cái người đang ngủ say kia.

-“Trông lúc ngủ đáng yêu chết đi được”

-“Lúc em hỏi người tôi thích có xinh đẹp hay không, thiệt tình, em đang tự hỏi chính mình đây, đúng là đồ ngốc mà!”

-“Tôi rất muốn nói cô gái đó xinh đẹp như em vậy, và em cũng chính là cô gái đó...”

-“Nhưng khi đối diện với em, tôi lại nói rằng em xấu xí, chắc...”

-“Thật ra những lời tôi nói ra, đều trái ngược với những gì tôi suy nghĩ...”

-“Khi tôi nói tôi ghét em, em là đồ xấu xí này kia, em hãy hiểu theo nghĩa ngược lại nhé...”

-“Thật tình thì tôi đang rất là mắc cỡ đấy...”

-“Nói nhiều quá rồi, ngủ ngon nha, kẹo dẻo!”

Có người tìm tìm quay đi, mà không biết rằng, người còn lại không hề ngủ.

Người đó vẫn nhắm mắt, chỉ là...khi người kia quay đi, thì những giọt nước mắt long lanh...mới nhẹ nhàng chảy dài xuống 2 gò má...

....

Đại ca Khắc Huy quyết định kể cho 1 thằng bạn nghe về tình hình của hắn.

-“Chuyện là vậy đó, vậy đó!”

-“Ồ...”

Thằng bạn gật gật đầu.

-“Mày nói tao đang bị gì? Mày phải trả lời thành thật nha!”

-“Mày đang bị điên chứ bị gì?”

-“Hả?”

Khắc Huy cau mày.

-“Mày muốn người ta tránh xa mày, thì người ta đã làm theo điều mày mong muốn rồi. Tự nhiên bây giờ mày lại cảm thấy khó chịu, mày không bị điên chứ bị gì?”

Cốp

-“Sao đánh tao!!!”

-“Dám nói tao bị điên!”

-“Thì mày kêu tao trả lời thành thật?!!”

-“Im, sao dám cãi lời đại ca?”

Nói thật cũng bị đánh, thật là oan ức, quá oan ức.

....

Chuyện tế nhị này mà đi tâm sự cho lũ bạn nghe thì tụi nó cười cho thúi đầu.

Không ổn, cực kỳ không ổn, sĩ diện của đại ca không cho phép hắn làm điều đó.

Khắc Huy quyết định đến nhà ông nội, kể hết mọi việc cho ông nghe.

Hắn tin rằng ông nội sẽ cho hắn những lời khuyên chính xác và bổ ích nhất, và quan trọng là sẽ không-bị-chọc.

-“Há há há há há há!!”

-“Đừng chọc cháu nữa!! Mau nói cho cháu nghe cháu bị gì đi!!”

Hắn khò sờ.

-“Hoá ra cháu cũng có ngày này...há há há...vậy mà trước giờ cứ ra về ta đây rành đời lắm...há há há...”

-“Ông nội!! Mau nói cho cháu biết cái cảm giác đó là gì đi?! Sao nó bám lấy cháu mãi?! Khó chịu lắm!!”

Gheo thẳng nhỏ quai tội nghiệp, ông bèn tặng hăng 1 cái, nghiêm túc nói:

-“Cảm giác ấy...hề hề...là do...cháu đã yêu con người ta mất rồi!”

Lời ông nói như sét đánh ngang tai vậy, Khắc Huy 1 mực phủ định:

-“Không thể nào cháu yêu con nhỏ tầm thường đó được!!”

-“Chắc chắn, yêu say đắm nữa kia!”

-“Trước giờ chỉ có gái yêu cháu chứ cháu...”

-“Stop, look here”

Bỗng nhiên ông rình ra cái gương to bành ki để trước mặt hắn.

-“Nhìn đi, gương mặt cháu còn chân thật hơn cháu nhiều, nó đỏ quét như trái cà chua rồi đây này”

-“...”

-“Cháu đã hiểu được cảm xúc của mình rồi, và bây giờ, với tư cách 1 người con trai đối người con gái mình yêu, cháu hãy hành động đi, bằng tất cả trái tim chân thành của cháu chứ đừng bằng lý trí!”

Sau đó ông im lặng cho Khắc Huy suy nghĩ.

Hoá ra Kim Trúc ảnh hưởng đến cuộc đời hắn nhiều đến vậy.

Nhỏ như 1 tia nắng mặt trời chiếu sáng cuộc sống âm u của hắn.

-“Cảm ơn ông, cháu biết mình sẽ làm gì rồi!”

Khắc Huy tràn đầy sức sống đứng dậy, ông nội vô cùng hài lòng, vậy mới là cháu trai ông chứ.

“Chẳng biết cô gái đó là ai mà khiến thằng Huy thay đổi nhiều như vậy, muốn gặp ghê!”

Ông nội tùm tùm

....

Tại công viên.

-“Em hẹn chị ra đây có chuyện gì không?”

-“Em vừa biết Chấn Phong thích chị...”

-“À...chuyện đó...”

Uyển Nhi áp úng.

-“Chị và Chấn Phong là chị em, nên giữa 2 người không thể nào tồn tại thứ tình cảm đó được!”

-“Chị không muốn chuyện này xảy ra đâu, chỉ là...”

-“Vậy chị định sẽ làm thế nào?”

-“Chị cũng không biết phải giải quyết chuyện này ra sao nữa, chị vẫn đang tìm cách...”

-“Em có 1 cách!”

Mắt Thiên Minh sáng rực.

-“Là cách gì?”

“Vậy thì anh càng phải cố gắng hơn nữa!! Còn anh bạn thân thì kệ anh đi!! Ai chiếm lấy trái tim công chúa là người chiến thắng!!”

“Thì sao chứ? Chẳng lẽ anh định bỏ cuộc à? Vì người mình yêu phải cố gắng hết sức chứ! Em được học giữa bạn bè với người mình yêu thì người mình

yêu vẫn cao hơn 1 bậc! Nên anh không cần lo ngại người bạn của anh đâu! Không còn bạn này thì còn bạn khác!”

-“Hẹn hò với em!”

Xin lỗi người bạn thân, nhưng vì cô gái mình yêu, cậu đành phải đi trước 1 bước vậy.

-“Chị...”

-“Nếu ta làm vậy thì Chấn Phong sẽ từ bỏ, với lại, em đã từng tỏ tình với chị, chị đã quên rồi sao?”

-“Chị vẫn nhớ...”

-“Cho nên, đây là cách tốt nhất giúp chị tránh khỏi 1 mối tình không nên tồn tại, và em cũng sẽ cố gắng làm trái tim chị hướng về em. Chị thấy sao? Cho em 1 cơ hội đi có được không?”

Thiên Minh khá hồi hộp, từng giây trôi qua cứ như mấy canh giờ vậy.

Cậu nín thở nghe kết quả.

Có khi nào...

-“Chị đồng ý”

Uyển Nhi mỉm cười.

-“Thật sao?”

-“Từ bây giờ, hy vọng em sẽ giúp đỡ chị nhé, bạn trai!”

-“Đồ ngốc, đã là bạn trai thì nên xưng hô anh với em chứ! Chị em nghe chẳng lọt tai chút nào!”

Có người bĩu môi.

-“Từ bây giờ...hy vọng...anh sẽ giúp đỡ em nhé...bạn trai...”

Người này thì mặt đỏ ửng, xưng hô như vậy quả thật không quen cho lắm.

Người kia thì hận không thể cắn cái bản mặt đáng yêu đó ra chực phát.

-“Oái!!”

Thiên Minh bế thốc Uyển Nhi lên.

-“Em là bạn gái của anh, đây có phải là mơ không?”

-“Là sự thật, anh không có mơ đâu!! Cho nên...thả em xuống đi!!”

Cô vùng vẫy.

-“Sao anh vẫn thấy như mình đang nằm mơ?”

-“Để em cắn anh 1 cái là biết mơ hay tỉnh liền!!”

Có đứa hùng hổ nhe răng ra.

Nhưng đứa kia nhanh chóng lấy ngón tay che môi nó lại.

2 gương mặt lúc này gần sát nhau.

Bây giờ mới nhìn kỹ, hoá ra Thiên Minh cũng rất là điển trai đó nha.

Đặc biệt là ngay lúc này đây, khi trên môi cậu nở ra 1 nụ cười vô cùng hạnh phúc.

1 nụ cười tuyệt đẹp và rạng rỡ, giúp người ta quên hết những u sầu.

Trái tim Uyển Nhi khẽ lệch mất 1 nhịp rồi.

-“Bạn gái không được cắn yêu bạn trai như vậy!”

Cô nhanh chóng quay mặt ra chỗ khác, lí nhí nói:

-“Thả em xuống đi!”

-“Anh sẽ không bao giờ buông em ra đâu!”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: 2 Lời Tỏ Tình

-“Bạn gái này, tụi mình cũng nên đi hẹn hò chứ nhỉ?”

Hẹn hò, mà cũng phải, đã là 1 cặp thì tất nhiên phải đi hẹn hò rồi.

Chỉ là, mọi việc diễn ra quá nhanh.

Với lại, cảm giác của cô đối với Thiên Minh vẫn còn rất mới mẻ, nếu có thì cũng là 1 chút rung động thoáng qua mà thôi.

Nhưng khi nghĩ tới lời cậu nói, và thấy được cậu hạnh phúc đến nhường nào, cô lại không muốn làm cậu đau lòng.

-“Sao em không trả lời? Chẳng lẽ em... vẫn còn phân vân?”

Tiếng Thiên Minh cắt ngang dòng suy nghĩ của Uyển Nhi.

-“Chị... em chỉ đang suy nghĩ 1 vài chuyện, vậy chừng nào chúng ta sẽ đi?”

Cô mỉm cười.

-“Chủ nhật này nhé? Tụi mình cùng đi chơi công viên!”

-“Cũng được”

Nhưng, sao cơ thể cứ trong trạng thái nằm ngang thế nhỉ?

-“Này anh tính bế em forever luôn hả? Thả xuống đi!!”

-“Hahaha!! Quên mất!!”

Thiên Minh bật cười sáng khoái, thả cô xuống, rồi cả 2 tiếp tục đi dạo.

Đi được 1 lúc thì cậu dừng lại, sắc mặt cũng chuyển đổi.

-“Và có 1 chuyện...em cần phải làm ngay bây giờ!”

....

Cô đứng trước cửa phòng bệnh, trong đầu ngẫm nghĩ lời Thiên Minh dặn:

“Em hãy nói với Chấn Phong rằng tụi mình đang quen nhau. Dù đối với nó rất đau lòng, nhưng anh hy vọng nó sẽ hiểu và tự động bỏ cuộc!”

Bước vào phòng thì thấy Chấn Phong đang cầm miếng khăn giấy dính đầy máu.

-“Cậu bị sao vậy?? Máu ở đâu thế này?? Có cần gọi bác sĩ không??”

Có đứa hoảng hốt xô quyen 1 tràng, còn đứa kia thì mặt ngu ngơ dễ sợ.

-“Không được!! Tôi phải gọi bác sĩ!! Và còn...”

Cốc

-“Bình tĩnh, miếng băng bó bị lỏng, máu chảy ra thôi, không vấn đề gì hết!”

-“...!”

-“Mà ở trường đạo này có gì vui không?”

“Khi Khắc Huy dùng cậu để bắt Phong từ bỏ chức đại ca, và cho tụi nó đánh, cậu ấy cũng đồng ý. Với sức Phong hoàn toàn có thể cho tụi nó 1 trận, nhưng cậu ấy lại không ra tay, chấp nhận bản thân mình bị thương, tất cả đều vì muốn bảo vệ cậu...”

“Là 1 người tôi không thể yêu!”

“Yêu rất là nhiều, tôi có thể làm tất cả mọi thứ vì cô ấy”

“Tôi rất muốn nói cô gái đó xinh đẹp như em vậy, và em cũng chính là cô gái đó...”

-“Xin lỗi...”

-“Ê...sao tự nhiên lại khóc?”

Chấn Phong giật mình.

-“Xin lỗi...”

-“Đừng khóc, là ai chọc cô?”

Cậu gãi đầu.

-“Tôi xin lỗi...”

-“Tại sao phải xin lỗi?”

-“Bởi vì...”

Cô đứng phất dậy.

-“Xin lỗi vì đã làm cậu bị thương...híc...xin lỗi vì lần này đến lần khác tôi đều hại cậu...híc...xin lỗi...”

Cô vừa nói vừa nén khóc.

-“Từ bây giờ...cậu đừng vì tôi mà phải liều mạng nữa...híc...đừng bảo vệ tôi thêm nữa...híc...có gì thì nhờ người khác giúp đỡ...cậu đừng có...”

-“...”

-“Tôi rất hạnh phúc khi có 1 người em trai như cậu...luôn quan tâm hết mực cho tôi...tấm lòng của cậu tôi sẽ nhớ mãi...híc...cho nên đừng làm tôi áy náy thêm nữa...nhìn cậu bị thương tôi đau lắm...”

-“...”

-“Và...á!”

Cánh tay Uyên Nhi bất ngờ bị kéo xuống, làm cả người cô nằm trên người cậu.

Chưa kịp phản ứng thì bờ môi cô đã bị bao phủ bởi bờ môi khô ráp của cậu rồi.

Cô giật thót cả người, nhanh chóng lùi ra xa.

-“Cậu...cậu đang làm gì vậy?!!”

Toàn thân Uyên Nhi như run lên.

-“Thì hôn?”

Cậu trả lời tỉnh queo.

-“Tôi biết...nhưng...?”

-“Thật ra từ sau cái lần đi nghỉ mát đó, tôi đã...rất muốn hôn cô thêm lần nữa rồi!”

-“...”

-“Và những lời cô nói lúc nãy, hoàn toàn không đúng đâu!”

-“...”

-“Tôi quan tâm cô, bảo vệ cô, lo lắng cho cô, không phải bởi vì tôi là 1 người em trai tốt bụng...”

-“...”

Uyên Nhi mím chặt môi.

-“Mà là vì...tôi yêu cô đấy, Dương Uyên Nhi!”

Dù đã biết trước lý do, nhưng khi nghe cậu nói trực tiếp như vậy, trái tim cô, sao cứ thổn thức không ngừng nghỉ thế này?

-“Đã 8 năm rồi, tình cảm đơn phương này vẫn giữ trong lòng, tôi cũng không mong gì hơn...”

-“...”

-“Tôi biết cô luôn xem tôi như 1 người em trai, vì thế tôi cố gắng thay đổi tính tình, bắt đầu hẹn hò với nhiều cô gái, để có thể quên cô, từ bỏ tình cảm này...”

-“...”

-“Nhưng khi ở cạnh cô mỗi ngày, nhìn thấy nụ cười của cô, lại khiến tôi...ngày càng yêu cô nhiều hơn, không sao bỏ được...”

-“...”

-“Là lỗi tại cô đấy!”

Cậu bấu môi.

-“Cậu bắt đầu thích tôi, từ khi nào vậy?”

Cô vô thức hỏi.

-“Lần đầu tiên gặp cô tôi đã cảm thấy khác lạ, và dần dần...trở nên thích từ lúc nào không biết...”

2 má Chấn Phong ửng hồng.

Khi đến đây, Uyên Nhi quyết định là sẽ từ chối cậu, và nói rằng cô đang quen với Thiên Minh.

Nhưng bây giờ, cô lại không tài nào mở miệng được.

1 phần lớn là do cô không đủ dũng khí để nói ra những lời đau lòng ấy.

Và 1 phần nhỏ là do...là do trong lòng cô thật sự không muốn nói.

-“Bệnh nhân Trần Chấn Phong đến giờ thay băng, người nhà 1 lát hãy vào ạ!”

Tiếng cô y tá cất ngang bầu không khí ngưng đọng.

-“Vậy tôi đi ra trước đây”

-“Ừm”

....

-“Chị gái đó vừa đi vừa khóc kìa mẹ!”

-“Chắc người nhà chỉ bị bệnh thôi con”

....

....

Tại trường LTT vào giờ ra chơi, Kim Trúc cùng đám bạn ngồi nói chuyện.

-“Khi rảnh thì tụi mình cùng đến thăm em trai của Uyên Nhi đi”

-“Ừ, được đó”

-“Á!!!”

Bỗng nhiên cả người Kim Trúc bị vác lên không trung trước những cặp mắt ngạc nhiên của đám bạn.

Và người vác không ai khác chính là anh Khắc Huy nhà ta.

-“Anh đang làm gì vậy?!! Thả ra đi!!!”

Mặc cho nhỏ la ó chí choé, hắn quay sang đám bạn nhỏ:

-“Cho anh mượn cô bé này 1 chút nha!”

Khắc Huy nháy mắt 1 phát, làm tụi con gái không cura cũng tự đỏ, còn tụi con trai thì thấy chướng mắt cực kỳ.

Nhỏ cố gắng kháng cự, nhưng càng vùng vẫy thì hắn lại càng ôm chặt hơn.

Bí bách, đành phải ra hiệu cầu cứu tụi bạn:

-“Cứu tớ với...”

Tụi con gái thì mê mị trước Khắc Huy, không muốn gây ấn tượng xấu với hắn.

Tụi con trai thì khiếp sợ trước Khắc Huy, không muốn bị hắn đánh.

Rất cuộc tụi nó thực hiện 3 điều không: Đó là không nghe, không biết, và không thấy.

Đúng là tụi bạn phản quốc mà, Kim Trúc khóc không ra nước mắt luôn, hix.

Hắn vác nhỏ đến giữa sân trường.

-“Bây giờ anh đang là người làm phiền em đây, anh muốn làm gì?”

Rồi nhẹ nhàng đặt nhỏ xuống.

-“Theo đuổi em!”

-“Hả?”

Gi thế? Cái câu nói cực kỳ quen thuộc này là...?

-“Lần này, không phải là Kim Trúc theo đuổi anh, lẽo đẽo theo anh, làm phiền đến anh, nói thích anh mỗi ngày nữa. Mà chính Khắc Huy này, sẽ là người theo đuổi em, lẽo đẽo theo em, làm phiền đến em, và nói thích em mỗi giây, mỗi phút, mỗi giờ, mỗi ngày trôi qua. Cho nên em hãy chuẩn bị đi nhé!”

Kim Trúc đứng ngây người ra như pho tượng.

-“Anh thích em”

Nhỏ vẫn đứng ngây người ra như pho tượng.

-“ANH RẤT RẤT THÍCH EM, NGUYỄN THỊ KIM TRÚC!!!”

Lần này âm lượng lớn đến nỗi cả trường đều có thể nghe thấy.

-“Tỏ tình với nhau kìa, dễ thương ghê!”

-“Giữa sân trường mà lại, anh chàng đó bạo dạn thật!”

Tiếng các học sinh khác bàn tán.

-“Nghe rồi, nghe rồi mà, anh có cần phải la lớn đến vậy không?”

Kim Trúc trừng mắt.

-“Ai kêu người ta đang tỏ tình mà em lại không có phản ứng gì chứ!? Thiệt tình!”

Hắn đang làm nũng à?

-“...”

-“Em còn không trả lời là anh la lên nữa đó! ANH...”

Nhỏ khỏ sở kéo hắn lại.

-“Anh làm sao vậy? Có bị sốt không thế?”

Hắn tự đặt tay lên trán.

-“Không sốt nhưng trán nóng nóng, tại vì được ở cạnh em nên anh vui quá, nên cả người nóng ran à!”

Trời...

-“Dây thần kinh xấu hổ của anh bị đứt rồi hả?”

-“Lúc em theo đuổi anh thì anh vẫn luôn thắc mắc câu giống vậy nè!”

Rồi xong, Kim Trúc cứng họng luôn.

-“Còn em thì sao? Em cũng thích anh mà đúng không?”

-“Nếu là lúc trước, em sẽ hạnh phúc đến chết đi được...”

-“Em...?”

-“Còn bây giờ thì xin lỗi, em đã không còn cảm giác gì với anh nữa rồi! Em-không-thích-anh!”

Nàng từ chối 1 cách phũ phàng, rồi lạnh lùng quay lưng bước đi, bỏ lại chàng thất bại thảm hại.

-“Tội nghiệp ghê, đẹp trai vậy mà bị từ chối!”

-“Đừng buồn nha anh bạn!”

-“Không còn cô này thì còn cô khác! Vui lên đi!”

-“Nhìn bạn, mình lại nhớ đến mình ngày trước, cho nên mình rất hiểu cảm giác của bạn, hức hức...”

Những con người đồng cảm, thương xót cho chàng trai trẻ Khắc Huy.

-“Ai nói tôi sẽ bỏ cuộc?”

-“Ai nói cậu ta sẽ bỏ cuộc, ủa? Là sao?”

Cả trường giật mình.

-“Đừng thương xót tôi! Bởi vì tôi sẽ không bỏ cuộc đâu! Tôi sẽ cố gắng hết mình!”

Khắc Huy quyết tâm cao hơn ngọn cỏ, bước đi trong vinh quang.

-“Ôi tuổi trẻ, tuổi trẻ tuyệt đẹp biết bao!”

Các thầy cô rơm rớm nước mắt.

....

....

Ngày Chấn Phong xuất viện cũng đã đến, ai ai cũng đến chúc mừng cậu, quà cáp gì cũng có đầy đủ.

Chỉ là cái cục kẹo dẻo hôm nay lại không thấy đến, chắc đang ở nhà.

Người ta nói hết lòng mình ra, xấu hổ muốn chết, mà cô lại trốn đâu mất tiêu.

Cậu chỉ mong về nhà thật nhanh thôi.

Cả gia đình vừa về đến nhà thì liền có người ra chào đón:

-“Xin chào mọi người!”

-“Ồ Thiên Minh, sao cháu lại ở đây?”

Bà Hồng tươi cười.

-“Uyển Nhi mở cửa cho cháu vào ạ, chúc mừng mày đã xuất viện nhé!”

Thiên Minh quay sang Chấn Phong.

-“Xi, có quà cho tao không?”

-“Sao lại không? Nè, tặng mày!”

Cậu đưa cho Phong 1 cái đồng hồ mới toanh.

-“Đẹp quá, cảm ơn mày nhiều!”

-“Dạo này không được ăn cái cốc thần thánh của mày, tao cảm thấy nhớ lắm luôn!”

-“Đừng lo, tao đã trở lại và hứa sẽ tăng độ đau của cốc lên gấp đôi, mày hãy từ từ tận hưởng nha!”

-“Haha phải vậy chứ!”

Đôi bạn thân đã luôn ở cạnh nhau từ thời nhỏ xíu đến tận giờ, lúc nào họ cũng có chuyện gây lộn, đùa giỡn, chọc ghẹo nhau, vui ơi là vui.

Họ là 1 đôi bạn thân rất thân, luôn bám nhau như hình với bóng.

Và họ cũng chưa từng nghĩ qua, sẽ có điều gì... làm cho tình bạn của họ tan biến.

“Ê Thiên Minh, tao với mày thân thiết với nhau như vậy, có khi nào 1 ngày nào đó sẽ hết thân không?”

“Mày đừng nói xui, sao lại hết thân được?”

“Nếu tụi mình cùng thích 1 thứ, lại không muốn nhường cho nhau thì sao?”

“Mày học ở đâu ra câu hỏi đó thế?”

“Tao thấy trên mạng đó, nó nói trường hợp này sẽ dễ làm mất đi tình bạn, vậy mày có nghĩ ra cách gì giải quyết không?”

“Ừm...khó quá, bỏ qua đi! Vì tụi mình sẽ luôn nhường nhịn nhau mà!”

“Mày nói cũng phải, hehe!”

-“À mà Uyên Nhi đâu rồi?”

Ông Hùng vừa dọn đồ vừa hỏi.

-“Uyên Nhi đi mua chút trái cây, chắc cũng sắp về rồi ă!”

-“VẬY Ặ”

-“Và nhân đây, con có chuyện muốn nói với cô chú!”

Ông Hùng, bà Hồng tạm dừng mọi công việc đang dở, ngược lên nhìn Thiên Minh.

-“Là chuyện gì?”

-“Con và Uyên Nhi đang hẹn hò...”

Xoảng

-“Hết hồn!! Con có sao không Chấn Phong?”

-“Con đang nhìn gì mà đến nỗi rớt ly luôn thế? Phải chú ý chứ!”

-“À, con xin lỗi...”

-“Dì dọn các mảnh vỡ dùm tôi nhé!”

Bà Hồng nói với người giúp việc.

-“Dạ”

Thiên Minh khẽ cười nhạt.

-“Con với Uyên Nhi đang quen nhau thật sao?”

Minh hạnh phúc gật đầu.

-“Chúc mừng 2 đứa, chú cực kỳ ủng hộ nha!”

-“Con là 1 chàng trai tốt, nhớ yêu thương và chăm sóc cho con gái cô nhé?”

-“Vâng, con xin hứa sẽ yêu thương cô ấy bằng tất cả tấm lòng luôn, hehe”

-“Coi thẳng nhóc tùm tùm chưa kìa!”

Đôi bạn thân nhìn nhau, mỉm cười.

Và không biết, ai mới là người cười thật lòng?

Và ai mới là người, miệng cười nhưng lòng không hề cười?

...

-“Tao với mày nói chuyện đi, Thiên Minh!”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Em Ghét Anh! Cực Kỳ Ghét Anh!

Mới lúc này thôi, đôi bạn thân họ còn rất thân thiết, nhưng bây giờ, bầu không khí bỗng trở nên khác lạ.

-“Tao...”

-“Mày thích Uyên Nhi đúng không?”

Chấn Phong giật mình, cậu sững người lại.

-“Mày...đã biết?”

Ánh mắt Thiên Minh trở nên phức tạp, cậu ngược lên nhìn trời nhìn mây, nói:

-“Lúc trước mày có nói, nếu tao với mày cùng thích 1 thứ, thì sẽ ra sao? Tụi mình đã trả lời rằng sẽ nhường nhịn nhau...”

-“...”

-“Nhưng bây giờ, có vẻ không thể nhường nhau được rồi, nhỉ?”

-“Ừ”

Thiên Minh hít 1 hơi dài, cậu nặng giọng:

-“Vì là bạn bè, tao khuyên mày nên bỏ cuộc đi, mày và cô ấy không có kết quả đâu, đừng cố gắng vô ích nữa!”

-“...”

-“Vội lại, bây giờ cô ấy đang hẹn hò với tao, trong trận này, tao thắng rồi. Mày bỏ cuộc đi là vừa! Để tao, tao sẽ là người chăm sóc cho cô ấy!”

Thiên Minh nói 1 tràng, mà Chấn Phong vẫn im lặng, chắc là chấp nhận bỏ cuộc rồi.

Cậu thở dài, vỗ nhẹ vai Phong, yên tâm quay lưng đi.

Bỗng, bờ vai Minh bị kéo ngược lại, người phía sau nghiêng người đến vành tai cậu, thủ thủ:

-“Mày nghĩ tình cảm nhiều năm của tao, chỉ cần 1 câu nói của mày là có thể dễ dàng bỏ cuộc sao?”

-“...”

-“Suốt 8 năm qua, tao đã làm gì nhỉ? Tệ thật!”

-“Vậy tao với mày...sẽ là đối thủ à?”

-“Và Uyên Nhi có thích mày hay không, đó cũng là 1 vấn đề!”

Lòng bàn tay ai đó siết chặt lại.

-“Nếu bây giờ tao với mày đánh nhau, tao nghĩ tao sẽ thắng đấy!”

-“Hả?”

Cậu kinh ngạc nhìn Minh.

-“Mày vẫn đang trị thương, thì quá dễ dàng cho tao còn gì?”

Những lời lẽ bỉ ổi, vô tình này, thật sự phát ra từ miệng Thiên Minh, người bạn thân nhất của cậu sao? Tình bạn nhiều năm, chẳng lẽ...

-“Phi...”

Thiên Minh bật cười.

-“Thằng quỷ này! Mày nghĩ tao nói thật à?”

Chấn Phong tròn mắt.

-“Tao không hèn hạ vậy đâu, tui mình là bạn bè mà!”

2 chàng bạn thân, giờ đây, họ đang chìm trong 1 mớ suy nghĩ hỗn loạn.

Ghen tuông là căn bệnh, tình yêu là khỏe mạnh.

Tâm hồn non nớt thường nhầm lẫn hai trạng thái này, hoặc cho rằng tình yêu càng lớn, ghen tuông càng mạnh, thực ra, chúng gần như không tương thích, cảm xúc này thường không để lại chỗ cho cảm xúc kia.

....

....

Đạo gần đây, bất kể ở trường hay ở ngoài, Khắc Huy đều bám theo Kim Trúc không buông.

Không thể ngờ được rằng, 1 chàng trai máu mặt có tiếng, lại có thể vì 1 cô gái bình thường, mà vứt đi lòng tự trọng, cố gắng theo đuổi tới cùng.

Đúng là khi yêu làm con người ta thay đổi, trái tim đang yêu luôn luôn trẻ trung.

Để chiếm được trái tim người con gái, người con trai đầu tiên phải dùng trái tim của mình.

-“Em có chắc là em không thích anh không?”

-“Anh dai ghê đó, hôm kia em đã nói rồi mà!”

-“Em đã nói nhất định phải của được anh...”

-“Đó chỉ là quá khứ!”

-“Em đã nói yêu anh rất nhiều, và không thể nào sống nếu thiếu anh...”

Ôi thần linh ơi, hần chém ở đâu ra câu nói này vậy?

-“Em chưa bao giờ nói thế!”

-“Em để anh hôn, anh vác...”

Bực mình rời nhà.

-“Đó là vì em quá bất ngờ!! Với lại em đã nói không nhưng tại anh dùng vũ lực ép em đó chứ!!”

-“Nhưng biểu hiện của em rõ ràng không từ chối...”

-“Cái...”

Kim Trúc cứng họng, mặt đỏ bừng lên.

“Mình không thể, mình thật sự không thể, mình tuyệt đối không thể”

-“Anh phiền quá đi! Đừng lẻo đẻo theo em và nói những câu nhảm nhí nữa! Em ghét anh!”

Thấy phía sau im im, nhỏ ngoái đầu xuống nhìn.

“Cái thể loại gì thế kia? Anh ta đang trẻ môi phòng má hả? Giận dỗi kiểu cute à?”

“Đợi 1 chút, sao anh ta giống như đang bước đến đây vậy? Muốn làm gì...”

Chụt

-“Sao...sao anh dám?!”

Kim Trúc lấy tay sờ má phải, lắp bắp nói.

-“Lời em nói hoàn toàn không giống với những gì gương mặt em biểu lộ, sao em cứ dối lòng mình mãi thế?”

-“Anh điên à?! Em nói thật lòng mà!!”

Chụt

Ặc, giờ tới má trái, cái thằng ông nội này?!

-“Bây giờ anh phải về rồi, gặp em sau nhé!”

Về đi cho thiên hạ thái bình.

-“À, em có muốn anh hôn thêm 1 cái nữa cho đủ 3 cái không?”

Có đũa bị liếc không thương tiếc, nó đánh cười khỏ, bỏ đi.

“Không được rồi, anh ta càng lúc càng làm tới, mình phải làm cái gì đó mới được...”

Kim Trúc suy nghĩ 1 hồi, nhỏ rút điện thoại ra.

-“Lần trước cậu rủ tớ đi hẹn hò nhóm phải không? Tớ đồng ý rồi, tớ muốn đi!”

....

1 ngày làm việc của Uyên Nhi ở quán cà phê Star.

Thiên Minh là khách quen ở quán, vì ở đây cậu vừa uống nước, vừa có thể ngắm nhìn cô bạn gái làm việc, và xong việc lại cùng cô ấy về nhà. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Đụng

Vai Thiên Minh đụng trúng 1 người đang định bước vào quán, cậu nhanh chóng lịch sự:

-“A, tôi xin lỗi...”

-“À không sao đâu...”

Khoan đã, giọng nói này là?

-“Cái gì...?”

Thiên Minh và Chấn Phong cùng đồng thanh.

-“Chấn Phong, mày làm gì ở đây...?”

-“Thế còn mày? Mày làm cái quái gì ở đây chứ?!”

Thiên Minh ngưng lại 1 chút, cậu đồng dạc:

-“Tao đến để xem bạn gái tao làm việc!”

-“Tao cũng đến xem cô ta làm việc ra sao, trùng hợp nhỉ?”

Chấn Phong nhếch mép.

-“Xem kia, hình như mày đang là người thứ 3 đấy, có lòng tự trọng không?”

-“2 người đã thích nhau chưa mà biết tao là người thứ 3? Chỉ là hẹn hò thôi mà?”

Đôi bạn thân họ, từng câu từng chữ xía xói lẫn nhau, không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

-“2 anh chàng đó nhìn đẹp trai nhì, mà họ đang chửi lộn thì phải?”

Tiếng mọi người trong quán xì xào bàn tán, cũng đến tai Uyển Nhi.

Cô đi lại gần đó, lắng nghe, hoá ra là vậy, cô chính là nguyên nhân khiến đôi bạn thân họ xích mích.

Cô đã ở bên cạnh họ từ nhỏ đến giờ, cô biết rằng chỉ những lúc Thiên Minh bệnh vực cô mỗi khi cô bị Chấn Phong bắt nạt, thì họ mới chọc nhau và cãi yêu nhau 1 chút thôi. Chứ ngoài ra, họ rất ít khi cãi nhau, và cũng không xía xói nhau như thế này.

Cảm giác buồn bực, giận bản thân vô cùng, phải làm sao đây?

Rồi 1 ý tưởng nảy ra, dù rất trẻ con nhưng đó là cách duy nhất cô thấy ổn.

...

-“Chấn Phong, Thiên Minh! Có phải...2 người cùng đến quán của tôi để uống không?”

Uyển Nhi tươi rói.

-“Hả?”

2 chàng ngây ngốc ra.

-“Oa, thật quá tuyệt! 2 người cùng vào đi, ngồi 1 bàn nhé?”

-“Uyển Nhi, chuyện đó...không phải như vậy đâu...”

-“Đúng vậy, quan hệ tụi tôi không được tốt lắm, cho nên...”

Chẳng thèm quan tâm, Uyển Nhi nhanh chóng túm cổ 2 chàng vào, mặc cho họ la chí choé.

...

Xôn xao

Xôn xao

-“Này nhìn kìa, 2 anh ấy đẹp trai quá, a...”

-“2 anh ấy còn rất cao nữa, hot quá đi, a...”

-“Họ tới những nơi như thế này cùng nhau, thì quan hệ giữa họ chắc chắn phải rất tốt, a...”

Các cô gái bàn tán.

“Ăn cho lẹ rồi về, thiệt tình...”

Thiên Minh cau mày.

“Điện thoại, mà sao hôm nay thực đơn lại toàn sếp lớn ngây thơ, bánh tâm sự công chúa tuổi teen là cái quái gì thế?”

Chấn Phong sôi hết cả máu.

-“Chấn Phong, Thiên Minh! Món đặc biệt dành cho 2 người đây!”

Là kem, nhưng...

-“1 ly kem đôi để 2 người ăn cùng nhau! Món này được gọi là mảnh đất tình yêu cho 2 trái tim a!”

Không...không đời nào!

-“Cô đi xa quá rồi đó!”

-“Xin lỗi Uyển Nhi, anh cũng...”

Đành dùng chiêu mỹ nhân kế vậy.

-“Chẳng lẽ...2 người không thích ly kem này sao? Tôi cắt công chuẩn bị đấy...híc...”

Đôi mắt to tròn của Uyên Nhi rung rung.

-“Ly mình đất tình yêu cho 2 trái tim này ngon thật! Cả vị và lượng đều hoàn hảo!”

-“Ngon! Quá ngon! Lốp sôcôla phủ dày này đúng là quá ngon!”

5 phút sau, ly kem đôi hết sạch.

....

Rồi cả 3 cùng đi về nhà. Đối với 2 chàng mà nói, đây là con đường dài nhất thế giới, đi quài không hết.

-“Tạm biệt, ngủ ngon nha!”

-“Ngủ ngon, về cẩn thận nha Thiên Minh!”

Ba mẹ chưa về, chỉ còn 2 đứa con ở nhà.

Thịch

Tại sao lại hồi hộp như thế chứ?

Cô quyết định trốn lên phòng.

Kéo tay

-“Đợi 1 chút”

Ặc, bị bắt tại trận rồi.

-“Lời tỏ tình của tôi, cô còn nhớ chứ?”

Tim cô thất lại.

-“Tôi nhớ...”

-“Dù chỉ 1 chút thôi cũng được...cô...có cảm giác gì với tôi không?”

Ánh mắt Chấn Phong đầy mong đợi.

Uyên Nhi nín thở.

1 giây, 2 giây, 3 giây trôi qua.

-“Nếu câu trả lời của cô là không, thì cô chỉ cần nói không...”

-“...”

-“Nếu cô vẫn không nói, thì tôi sẽ cứ thích cô, càng lúc càng nhiều...”

Thịch

“Minh...mình nên làm gì đây? Mình phải nói...”

“Mình phải nói không, ngay bây giờ...”

-“À...tôi...”

-“Uyên Nhi, Chấn Phong! 2 đứa mới về à?”

Ông Hùng bà Hồng bước vào ngay thời điểm quan trọng.

-“Hả? 2 đứa đang nói chuyện gì vậy?”

-“Dạ không có gì...”

Lại...lỡ mất cơ hội nữa rồi.

Thôi...để lần sau nói vậy, chắc không sao đâu, nhỉ?

....

....

Ở quán trà sữa, nơi diễn ra cuộc hẹn hò nhóm.

1 đám con gái bao gồm Kim Trúc ngồi 1 bên, 1 thằng con trai ngồi 1 bên.

-“Sao tụi bạn cậu lâu vậy?”

1 cô nàng hỏi.

-“Tụi nó cũng sắp tới rồi, chắc đang kẹt xe”

-“A, tụi nó tới rồi! Ê tụi bây!”

1 đám con trai sáng láng bước vào, làm mọi người trong quán ngất ngây con gà tây luôn.

Nhưng có 1 người, đặc biệt nổi bật hơn hẳn. Người đó tóc undercut, đẹp trai và cao nhất trong đám, mặc đồ cũng chất lừ, tóm lại cực kỳ hot. Mọi sự chú ý đều hướng về anh chàng này.

-“Mấy cậu có thấy anh ta rất đẹp trai không?”

Kim Trúc nhìn bóng dáng đó, sao mà thấy quen quá nhỉ?

Thằng ông nội Đặng...Đặng Khắc Huy đây mà?!! Sao hắn lại ở đây?!!

Nhìn bản mặt ngu ngơ của Kim Trúc, khoé môi Khắc Huy không tự chủ mà cong lên, tạo thành 1 nụ cười cực kỳ quyến rũ.

“Em dò la biết được đại tỷ Kim Trúc sắp đi hẹn hò nhóm ả!”

“To gan thật, địa điểm ở đâu?”

“Cho tao tham gia buổi hẹn hò nhóm với nhé? Thằng lùn này, đi ra cho tao vô!”

“Cậu ở đâu xuất hiện vậy? Sao tự nhiên lại muốn thế? Thằng này FA đang muốn tìm người yêu, không ra được đâu!”

“Nó FA thì kệ bố nó, còn tao thì không thể để mất nhỏ đó được, ok?”

“Nhưng...”

“Mày biết tao là Đặng Khắc Huy, đại ca khu này không? Mày còn không đồng ý là tao sẽ...”

“Vâng vâng!! Xin kính mời cậu gia nhập ả!!”

....

Cùng lúc này, ở tại công viên trò chơi. Cặp đôi Uyên Nhi và Thiên Minh đang hẹn hò ở đây.

-“Yo! Cho tao chơi chung với nhé?”

....

-“Bây giờ chúng ta sẽ bắt cặp nhé, bắt cặp xong rồi thì bạn nam chở bạn nữ, cả đám tụi mình cùng đi chơi!”

-“Ok!”

Cả đám cùng xì xào bàn tán, xấu hổ nhìn trộm người mình để ý.

Đám con gái thì đứa nào cũng tằm tía mắt mình Khắc Huy, liếc mắt đưa tình với hắn quá trời. Còn đám con trai thì có nhiều sự lựa chọn, vì cô nàng nào cũng rất là dễ thương.

Kim Trúc rất muốn đi về, nhưng mà nghĩ lại thì, mắc gì phải đi về? Cứ chọn 1 anh là được rồi, đừng quan tâm hắn ta.

-“Tớ có thể cặp với cậu không?”

1 cậu bạn ngỏ lời, nhìn cậu rất dễ thương và hiền lành nha.

-“Được chứ!”

-“Ok 1 cặp được chọn! Tiếp theo là?”

Đám con gái chuẩn bị hỏi Khắc Huy, thì bỗng nhiên hắn chỉ thẳng vô mặt thằng đó, giọng nói đầy sát khí:

-“Hey, chọn người khác đi, tao chọn nhỏ đó rồi!”

-“Hả?”

Quyên đám ngăn tò te tí te, nhất là tụi con gái, tại sao trai đẹp lại đi chọn 1 con nhỏ bình thường nhất trong tụi nó chứ?

-“Tớ chọn trước rồi mà? Cậu mới là người nên chọn người khác đấy!”

Kim Trúc gật đầu lia lịa.

-“Đúng rồi, chọn tớ nè, tớ nè!”

Tụi gái riu rít.

-“Mày không chọn được đâu...”

Khắc Huy nhàn nhạt.

-“Cậu lấy quyền gì mà cấm tớ chọn? Tại sao chứ?”

-“Bởi vì nhỏ này, là của tao!”

Phải nói, mặt đũa nào đũa nấy đều sốc toàn tập, tuyên bố chủ quyền kinh dị thật.

Cứ tranh tranh giành giành mãi, 1 thằng mưu trí nói:

-“Thôi vậy đi cho công bằng, Kim Trúc, cậu chọn ai?”

Mọi sự chú ý đều dồn về Kim Trúc.

Tất nhiên là phải chọn cậu bạn dễ thương rồi, cho tiền cũng không thèm chọn Khắc Huy.

-“Tớ chọn cậu ấy!”

-“Xem kìa, vậy Khắc Huy phải chọn người khác thôi!”

Cứ tưởng mọi chuyện xong xuôi, nhưng sau đó thì...

-“Nhớ ra rồi! Hèn chi thấy quen quen, em là người ngủ cùng anh hôm trước đây mà!”

Clg?

-“Anh nói xằng nói bậy gì thế?!”

Kim Trúc đỏ mặt.

-“Đừng ngại mà cô bé, chúng ta đã hiểu rõ về nhau lắm, chẳng lẽ em vẫn còn mắc cỡ sao?”

-“Chờ...chờ 1 chút!! Sao anh cứ nói cái kiểu...”

-“Wow, em giỏi thật. Anh bị nằm dang chân đúng vào chỗ làm anh không ngủ được!”

Bị nằm dang chân đúng vào chỗ vào cậu ta không ngủ được?!

1 loạt hình ảnh đen tối hiện ra, mặt đũa nào đũa nấy đều đỏ như trái cà chua chín.

-“Anh điên à?! Đừng có nói những điều dễ gây hiểu lầm như vậy!!”

-“Nhưng đó là sự thật mà? Tôi đó em đã rất dễ thương đấy, làm anh không thể nào quên được...”

-“A!! Cậu ta ngất rồi!!”

Cậu bạn dễ thương sốc quá xỉu tại chỗ luôn. Cái thằng ông nội này?! Mắc cái chứng gì không biết?!

Xem cái bản mặt của hắn bây giờ kìa, rất là lâu cá.

-“Vậy Khắc Huy và Kim Trúc 1 cặp vậy!”

Khắc Huy nhe răng cười tươi, 1 nụ cười nhìn là muốn đắm cho 1 phút.

-“Đề em nói anh nghe việc này nhé?”

Hắn đỏ mặt, gật đầu, hồi hộp lắng nghe nhỏ nói.

Có khi tỏ tình không chừng, tim hắn đập rộn ràng mãi thôi.

Và...

-“Em ghét anh! Cực kỳ ghét anh!”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Dễ Thương Ngoài Sức Tưởng Tượng

Hôm nay, Chấn Phong diện chiếc áo sơ mi màu trắng, quần jean rách màu xanh, mang giày thể thao, đeo đồng hồ, tóc tai vuốt vuốt, đẹp trai các thứ.

Với style này, trông cậu vừa năng động, vừa trẻ trung, và đầy nam tính. Người ngoài nhìn vào đều nghĩ ngay rằng, cậu con trai này đi hẹn hò hay đi chơi chắc luôn.

Nghĩ là nghĩ vậy thôi, nhưng sự thật thì phũ phàng biết bao. Lý do cậu ta diện đẹp là để...để đi phá đám chỗ người ta hẹn hò!

-“Tao đang định đi chơi ở đây, không ngờ tình cờ gặp 2 người, vậy cùng đi nhé?”

Muốn nói dối thì cũng nên tìm cái lý do nào chính đáng hơn chứ.

-“Nhưng tại tao đang hẹn hò, nên mày đi chơi riêng đi. Đừng cản trở tui tao!”

Thiên Minh ngao ngán.

-“VẬY...lúc tao và Diệu Huyền hẹn hò, mày cũng đi theo còn gì? Mày cũng cực kỳ cản trở tụi tao đấy!”

-“Hả? Cái đó...”

Ặc, sao những việc như thế này, nó còn nhớ dai thế?

-“Cho nên bây giờ tao muốn đi theo, có được không?”

Thiên Minh cứng họng, không cãi lại được mới đau.

-“Mày...”

-“Không sao, lần sau tụi mình sẽ hẹn hò bù, nhé?”

Uyển Nhi chen vào, dù sao 2 người cũng là bạn bè, đừng vì chút chuyện thế này mà lại cãi nhau.

Phong cười, tươi tắn đi trước. Còn Minh thì cái mặt không thể nào méo hơn được nữa.

Buổi hẹn hò lãng mạn của cậu, đâu rồi?

....

Công viên giải trí Thổ Tráng. Vì là chủ nhật nên nhiều người đến đây vui chơi và đi dạo.

Ở đây có nhiều trò chơi lắm, nào là phim 3D, ngôi nhà huyền bí, đu quay, hồ câu cá, tàu lượn siêu tốc, các trò chơi dân gian,...

Đội 1 chút, sao cô có cảm giác mọi người đều nhìn cô chằm chằm nhỉ? Hình như còn liếc nữa kìa.

Uyển Nhi tự kiểm điểm bản thân mình từ trên xuống dưới.

Hóa ra, cô không có vấn đề gì hết, vấn đề là nằm ở chỗ bạn trai và em trai yêu quý của cô đây.

Đứng giữa 2 cậu con trai thu hút thế này, không bị ghét mới lạ.

Nhìn Thiên Minh và Chấn Phong, lại nhớ về lúc nhỏ, 2 cậu ấy nhỏ xíu con, cao bằng cô thôi. Còn bây giờ, họ dần dần trưởng thành, giọng nói cũng khàn đi, chiều cao ngày càng vượt trội.

Và điều không thể ngờ nhất đó là 2 người họ, lại đều...thích cô.

Tình yêu, quả là 1 sự bất ngờ kỳ lạ.

....

Ngày đi chơi hôm nay, còn có thể xem là, trận chiến giữa Chấn Phong và Thiên Minh.

Tại quầy bắn súng.

-“Qoa! Trúng 8/10 phát luôn, anh giỏi quá!”

Uyển Nhi khen ríu rít, Thiên Minh vui lắm, đúng là không uổng công cậu đã luyện tập ngày đêm nha.

-“Cháu có năng khiếu thật! Quà của tụi cháu đây!”

Ông chủ quầy đưa cho cô 1 con mèo bông cưng ới là cưng.

-“Dễ thương quá, cảm ơn anh nha!”

-“Em thích nó là được rồi!”

Trai gái cứ sến sa sến sẩm, hại ai đó đứng kế bên mà nóng máu cả người.

-“Cháu cũng muốn chơi!”

....

10 phát súng nổ ra, đều trúng hết 10 phát.

Ông chủ quầy, cả những người đứng đó đều hoa hết con mắt.

-“Giỏi, giỏi quá!”

Những tràng vỗ tay giòn tan.

-“Cháu phá kỷ lục của quầy rồi! Món quà đặc biệt của cháu đây!”

Ông chủ quầy đưa cho Phong 1 con thỏ bông và 1 quả cầu tuyết tuyệt đẹp.

-“Đây là quà cháu tặng cho cô ấy...”

Ông chủ quầy hướng về Uyên Nhi, ngó ngán ra 1 lát, rồi cũng đưa cho cô.

-“Cảm ơn cậu nhiều...”

Phong nhìn Minh, Minh nhìn Phong, và 4 mắt xoẹt lửa nhìn nhau.

Trận chiến, bây giờ mới thực sự bắt đầu.

Đợi khi 3 bạn trẻ đi rồi, ông chủ quầy mới quay sang bà chủ quầy bên cạnh, hỏi:

-“Tụi nó là tình tay ba hả?”

Bóp

-“Ông ngu như vậy hèn chi mãi không chịu nhận ra tình cảm của tôi!! Ông đi chết đi!!”

-“Cái gì? Bà...bà cũng yêu tôi sao?”

-“Tôi yêu ông từ lâu lắm rồi! Mà ý ông cũng là sao?”

-“Tôi đã yêu bà từ cái nhìn đầu tiên, nhưng lại không dám nói ra đây!”

-“Thật sao?”

-“Thật. Với lại, ở cạnh 1 người xinh đẹp như bà mỗi ngày, khiến tôi không động lòng cũng khó!”

-“Ông ơi...”

-“Bà ơi...”

1 tình yêu đã chớm nở, 3 bạn trẻ của chúng ta là những vị thần Cupid đó nha!

....

Trận chiến tại quầy ném vòng, Thiên Minh trúng 5/5, Chấn Phong trúng 3/5.

....

Trận chiến tại quầy câu cá, Thiên Minh câu được 49 con, Chấn Phong câu được 47 con.

....

Trận chiến tại quầy bắn cung, Thiên Minh bắn trúng 4 phát, Chấn Phong bắn trúng 5 phát.

....

Trận chiến, trận chiến mãi.

Ta nói, cầm quà muốn mệt xỉu, sĩ diện của 2 chàng, quả thật max cao!

....

Chuyện là chọn cặp đôi và ăn uống xong xuôi, sau đó, các bạn nam sẽ chở các bạn nữ, cùng đi đến 1 địa điểm chung. Vì thế, Khắc Huy đang đèo Kim Trúc trên xe máy, tung tăng tung tăng trên các con phố.

-“Em muốn về nhà, cho em xuống ở đây đi!”

-“Không được, đã hẹn rồi mà! Em mà bỏ về thì bạn em sẽ buồn lắm đó!”

-“Từ khi nào mà anh đã biết quan tâm người khác nghĩ gì vậy hả? Đồ xạo xự!”

Nhỏ ngất eo hấn 1 phát.

-“Dù có hơi đau...nhưng anh có thể xem đây là ngất yêu đấy...”

Đồ mặt dày! Mặt dày đến nỗi xây nhà được luôn!

Bóp bóp bóp

-“Đau đau đau!! Sở thích của em là hành hạ người yêu hả?!”

-“Dừng xe mau!! Cho em xuống!! Nhanh lên!!”

Nhỏ khăn trương.

-“Lại đòi xuống? Không cho!”

-“Không giỡn đâu!! Cho em xuống nhanh lên!!”

Càng nói nhỏ càng đập lưng hấn.

-“Em không bỏ anh được đâu, ngoan ngoãn ngồi yên đi!”

Tức quá, đành phải khai thật:

-“Lúc nãy ở quán ăn, phần cơm em ăn hình như bị hư mất rồi! Em phải đi vệ sinh, đi vệ sinh, đi vệ sinh!”

-“Bị đau bụng sao?”

Khắc Huy chạy xe chậm chậm lại.

-“Nhà vệ sinh...”

-“Quanh đây chưa thấy nhà vệ sinh, em ráng chịu 1 chút nhé?”

-“Đau bụng quá...”

-“Thấy rồi!”

Kishhhhhh

-“Nhà vệ sinh công cộng ở kia! Em tự đi được không?”

Chẳng thèm trả lời, Kim Trúc lao ngay xuống xe, lật đật chạy về phía ánh sáng cuối đường hầm.

Đang chạy, hình như bụng đau, nhỏ đứng yên, dồn nén khí xuống.

Phía sau, môi Khắc Huy hơi nhếch lên.

Chạy tiếp, hình như bụng đau nữa, nhỏ đứng yên, vận động nội công, nhảy lò cò luôn.

....

Trong nhà vệ sinh công cộng.

“Haizz, ở trước mặt Đặng Khắc Huy mà mặt mặt kiểu gì thế này?”

Kim Trúc vò đầu bứt tóc.

Đoạn, khi khá bình tĩnh, nhỏ tự an ủi bản thân:

“Không, không sao đâu Nguyễn Thị Kim Trúc, chuyện xui xẻo này sẽ không xảy ra nữa đâu!”

Nhỏ xả nước, rồi vớ tay lấy khăn giấy.

Này, sao kéo mãi vẫn không thấy giấy? Giấy đâu rồi?

Hết giấy rồi! Điên mất thôi!

-“Em vẫn ổn chứ?”

-“Anh có thể cho em... miếng khăn giấy được không?”

Kim Trúc lí nhí.

-“Gì cơ?”

Nhỏ hít 1 hơi, lặp lại:

-“Lấy cho em ít giấy, giấy...”

-“Em nói gì? Nghe không rõ, nói to lên tí!”

Trời ơi là trời.

-“Lấy cho em ít giấy!!! Không có giấy!!! Cho em giấy!!! Giấy!!!”

-“À, giấy à!”

Khắc Huy bật cười.

“Haizz, điên mất thôi, điên mất thôi!”

“Không, không sao đâu Kim Trúc, chuyện xui xẻo này sẽ không xảy ra nữa đâu! Đương nhiên sẽ không xảy ra nữa đâu!”

Lại tự an ủi bản thân.

....

Cuối cùng cũng đi ra khỏi nhà vệ sinh.

-“Không sao chứ?”

-“Chỉ là 1 hiện tượng sinh lý bình thường mà con người phải trải qua thôi. Tất nhiên không sao rồi! Đi thôi!”

Đi về thì sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa đâu, chắc chắn vậy.

-“Đợi anh đi rửa tay 1 chút!”

-“Khoan đã!!”

Khắc Huy vừa mở cửa, ngay lập tức đóng sầm cửa lại, lấy cánh tay che mũi.

“Không, không sao đâu Kim Trúc, chuyện xui xẻo này sẽ không xảy ra nữa đâu!”

Hắn phẩy phẩy tay vài cái.

-“Điên mất thôi, điên mất thôi!”

Có đũa xấu hổ quá bỏ chạy, nhưng vừa chạy thì bị trật chân, ngã quỵ con xuống đất.

-“Kim Trúc, em không sao chứ?”

-“Em nói cho anh biết mùi đó không phải của em đâu!! Là của người khác đấy!!”

Nhỏ mếu máo, đánh chân hất.

-“Anh biết rồi, em nên đứng lên trước đi!”

-“Đó thực sự là mùi của người khác!! Anh thật sự nên biết!! Huhu...”

Có đứa khóc bù lu bù loa, đứa kia đành không đi rửa tay nữa, công nó ra xe.

-“Đừng khóc nữa...”

-“...”

-“Thiệt tình, có vậy cũng khóc là sao?”

-“...”

-“Đi vệ sinh thôi mà, làm gì dữ vậy? Ai ai cũng phải đi vệ sinh để sống, 1 ngày phải đi 3 lần nữa kia!”

-“Thôi đi! Sao lại có người mặt mũi đẹp trai sáng sủa mà nói chuyện dơ dáy thế hả?”

-“Ai là người bắt đầu trước?”

-“Này, này, bụng em bắt đầu có tín hiệu rồi...”

Kim Trúc vừa nói vừa dụi tóc hất.

-“Bỏ ra! Bỏ ra! Bỏ ra! Đau quá!”

-“Mau lên!! Mau lên!! Công em đến nhà vệ sinh mau lên!!”

-“Em là đứa con gái đầu tiên dám hành hạ anh như vậy đó ui da đau!! Đừng có dụi nữa!!”

....

Sau đó, hân chờ nhỏ về nhà.

Ngày hôm nay đối với Kim Trúc, đúng là 1 thảm họa, cực kỳ thảm họa.

....

Tại nhà họ Đặng, con trai trưởng của gia đình đang có những suy nghĩ vu vơ.

-“Lúc này ở quán ăn, phần cơm em ăn hình như bị hư mất rồi! Em phải đi vệ sinh, đi vệ sinh, đi vệ sinh!”

-“Lấy cho em ít giấy!!! Không có giấy!!! Cho em giấy!!! Giấy!!!”

-“Em nói cho anh biết mùi đó không phải của em đâu!! Là của người khác đấy!!”

-“Này, này, bụng em bắt đầu có tín hiệu rồi...”

-“Mau lên!! Mau lên!! Công em đến nhà vệ sinh mau lên!!”

Khắc Huy phì cười.

-“Dễ thương ngoài sức tưởng tượng...”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?

Đôi bạn thân so tài ở nhiều trò chơi khác nhau, và cuối cùng thì Chấn Phong chiến thắng. Có thể là do cậu khá hứng thú với những trò chơi lật vật này, cộng thêm tinh thần tập trung cao, nên cậu dễ dàng thắng Thiên Minh hết lần này đến lần khác.

Bắt đầu cảm thấy mệt và đói, bảo Uyển Nhi ngồi ở băng ghế đá chờ, còn hai người thì chia nhau đi mua đồ ăn, nước uống.

Đoạn, một đám con gái sành điệu bước tới.

-“Bạn của trai cũng giỏi thật, của được hai anh đẹp trai luôn!”

Cô ngạc nhiên, còn chưa biết nói gì thì bọn họ tiếp:

-“Bạn làm gái bao lâu chưa? Chắc bạn cũng dữ dội lắm ha?”

-“Không biết một đêm của bạn với mấy anh chàng đó khoảng bao nhiêu nhĩ?”

-“Haha, tụi bây chọc con người ta quài!”

-“Nói gì thì nói, chia sẻ cho tụi này với, bí quyết của trai của bạn là gì?”

Bàn tay cô siết chặt lại, phải nhẫn nhịn, phải nhẫn nhịn.

-“Những câu hỏi mang tính xúc phạm này, tôi... cần phải trả lời sao?”

-“Hả? À không, nếu bạn không muốn trả lời thì thôi, hihi...”

Đám con gái cười ngọt ngào, tiếp tục sải bước và “vô tình” hất cô một cái, khiến cả người cô ngã nhào xuống đất.

-“Chảnh quá đó!”

-“Nhưng nhìn kỹ thì mặt mũi này cũng không tệ lắm đâu...”

-“Hóa ra mày dùng khuôn mặt này để của trai à?”

Nói rồi nhỏ đó rút lưỡi lam ra.

-“Mấy chị định... định làm gì vậy?!”

Uyển Nhi kinh ngạc.

-“Tụi tao sẽ giúp mày xấu bớt!”

-“Mấy chị bị điên rồi hả?!”

-“Tụi này ghét ai hơn tụi này lắm, thông cảm nha.”

Vừa nói nhỏ vừa quơ cái lưỡi lam trước mặt cô, khiến cô run rẩy cả người.

“Cứu tôi với Chấn Phong...”

-“Xem nào, chúng ta nên bắt đầu từ đâu đây?”

-“Bước đầu tiên là cắt đi cặp mắt hai mí của mày nhé?”

-“Bước hai là cắt đi cái lỗ mũi để mày có thêm khí oxy này!”

-“Bước ba là cắt mái tóc dài này nhé?”

-“Cuối cùng là rạch vài đường trên gương mặt mày, để mày trông đẹp lạ hơn!”

-“X...xin đừng làm vậy...xin đừng...”

Khoé mắt cô ướt nhem.

-“Vậy khách hàng muốn chọn làm bước nào trước?”

-“...”

-“Yên tâm, tụi tao sẽ phục vụ chu đáo!”

-“Đừng...”

-“Chọn nhanh lên! Trước khi tụi tao đề mày ra!”

-“Vậy mấy cô chọn đi!”

Đám con gái giật mình, lật đật bỏ dao xuống.

-“Mỗi người chọn một cái đi! Tôi sẽ phục vụ tận tình cho các cô!”

-“A...”

-“Có miễn phí thêm dịch vụ đấm bóp toàn thân nữa!”

Rầm!

Băng ghế đá bên cạnh bị Chấn Phong đập cho một phát vỡ vụn, tim tụi nó cũng vỡ vụn theo luôn.

-“Vậy, vị khách đầu tiên là ai?”

Cậu nhếch mép, cho hai tay vào túi quần, ung dung bước tới.

-“Xin chào, rất vui được gặp cậu...”

Đám con gái rụt rè, lùi lùi về phía sau.

-“Có sao?”

-“Có! Có chứ! Chúng ta làm quen nhé?!”

Chấn Phong càng tiến lại gần, lại gần, khiến tụi nó vừa lúng túng vừa xấu hổ.

-“Đừng đánh trống lảng, đã bảo chọn một cái mà?”

-“Không, không cần!! Tụi mình không cần làm gì hết!! Cảm ơn thành ý của bạn!!”

-“Xin lỗi cô ấy đi!”

-“H...hả?”

Tụi nó méo mặt.

-“Nếu không muốn bị đánh thì mau xin lỗi cô ấy đi!”

Giọng người trong mộng trở nên nguy hiểm, tụi nó lạnh buốt cả sống lưng, đành phải quay sang Uyên Nhi, cắn răng nói:

-“Xin lỗi bạn nhiều...”

....

Cậu đến đỡ cô ngồi dậy.

-“Họ đẩy ngã cô à?”

-“Ừm...”

-“Chết tiệt! Nếu tụi nó không là con gái thì chắc chắn tôi sẽ cho một trận rồi!”

-“Không sao, dù gì thì tôi không muốn cậu đánh con gái, cậu làm tụi nó sợ xanh mặt vậy là được rồi!”

Thấy cô không tính toán, cậu cũng đành âm ừ cho qua.

....

Rồi cả hai đi vòng vòng trong lúc chờ Thiên Minh về.

-“Tên cậu...”

Uyển Nhi chần chừ.

-“Sao?”

-“Thật ra tên cậu...”

-“Tên tôi làm sao?”

-“Ồ thì...”

Cô cứ lên tiếng rồi lại thôi, khiến cậu ức chế dễ sợ. Bất chợt nghĩ đến một nguyên nhân rất có thể xảy ra, cậu sốc lắm, la làng lên:

-“Thôi rồi! Có khi cô bị ngã trúng đầu nên quên cả tên tôi rồi! Tôi tên Trần Chấn Phong, là người thích cô, và là người cô thích, nhớ chưa?”

Một cặp mắt cực kỳ hồi hộp và một cặp mắt cực kỳ ngu ngơ nhìn nhau.

-“Phụt...”

-“Sao cô cười?”

Mặt Phong nghệt ra, chả hiểu gì sất.

-“Cậu...”

-“Ừ?”

-“Là đồ ngốc!”

...

Uyển Nhi định nói là lúc này, vào lúc cô cảm thấy sợ hãi và lo lắng nhất. Thì chẳng hiểu sao, người đầu tiên cô nghĩ đến chính là cậu, miệng cứ không tự chủ mà gọi mãi tên cậu. Dù rất sợ, nhưng khi biết cậu ở gần đây, khiến cô cảm thấy yên tâm phần nào. Vì nhất định cậu sẽ đến cứu cô, và đúng như vậy thật.

-“Cậu có mua được gì chưa?”

-“A! Nhắc mới nhớ! Tôi để quên hộp mì xào bò ở chỗ kia rồi!”

Ái chà chà.

-“Không sao không sao! Chỉ có một hộp mì xào bò thôi mà, với lại đồ ăn ở đây cũng rẻ!”

Cô cười tít mắt.

-“Thật ra có đến ba hộp mì, và đồ ăn trong công viên này mắc gấp đôi bên ngoài lận...”

?!

-“Đồ mất hí!! Chưa già mà đã lú!!”

Kẹo dẻo xù lông nhím lên, thật ra Dương Uyển Nhi có một tật xấu nha, đó là cô cực kỳ tiết kiệm. Nào là tiết kiệm tiền, tiết kiệm thức ăn, tiết kiệm nước uống, tiết kiệm điện,...đầy đủ cả.

-“Có khi nào vì lo cho tôi quá, nên cậu quên luôn?”

Chấn Phong nghe cô nói, liền bật cười khanh khách.

-“Hahaha!! Cô nghĩ tại tôi lo cho cô đó hả?! Hahaha!! Mặc cười quá đi!! Hahaha!! Nghĩ sao vậy!! Hahaha!!”

Quê một cục là quê một cục, một cục chà bá luôn.

-“Hahaha!! Tôi biết mà!! Hahaha!! Tôi không phải dạng người mắc bệnh công chúa đâu!! Hahaha!! Ghẹo cậu thôi!! Hahaha!!”

-“Đúng vậy, tại cô đấy.”

-“Hả?”

Cô trở mặt, nụ cười trên môi méo xẹo.

-“Sợ cô bị thương, sợ cô khóc, sợ cô chỉ có một mình...”

-“...”

-“Khiến đầu óc tôi không còn nhớ được gì khác ngoài việc phải chạy thật nhanh đến đây...”

Giọng cậu rất trầm, rất âm, rất dịu dàng.

Khung gian, bỗng trở nên im lặng.

Tiếng tim đập rộn ràng này, là của ai?

...

Thiên Minh chậm chậm bước tới, phá tan bầu không khí ngưng ngừng.

-“Anh đi mua đồ lâu thế?”

-“Em không sao chứ? Có bị thương không?”

-“Em vẫn ổn, may mà có Chấn Phong đến kịp.”

-“Vậ à, may thật...”

Thiên Minh cười nhẹ.

...

-“Đội Nhi đi mua kẹo hồ lô ăn nha!”

Chấn Phong nắm tay cô kéo lại.

-“Quầy hồ lô bên kia ít khách hơn kia!”

Cô nhìn theo ngón tay cậu, gật gật đầu, rồi tươi tắn chạy đi.

-“Mày vừa nắm tay cô ấy đó.”

Thiên Minh nói với chất giọng lạnh lẽo.

-“Mày biết cô ấy là bạn gái tao, mà trước mặt tao còn làm vậy, mày có lòng tự trọng không?”

-“Chuyện có chút xiu, mày giận cái gì?”

-“Với mày chỉ là chuyện nhỏ, nhưng với tao thì không hề nhỏ chút nào!”

Ngay lập tức, Thiên Minh túm lấy cánh tay cậu, vật cơ thể đầy vết thương kia qua vai, rồi nện mạnh cậu xuống nền đất.

-“Mày thật sự muốn... đánh?”

Cậu ôm bả vai nhẵn nhụi.

-“Đánh một trận đi!”

Nhanh như cắt, nó cho một đòn đá chính diện vào mặt cậu, cậu kịp thời dùng tay đỡ được. Sau đó nó lại đánh đấm đá liên tiếp, cậu cái né được cái không. Sau lần bị thương, sức cậu không còn được như trước nữa, với lại Hoàng Thiên Minh cũng rất mạnh.

Từ bé đến giờ, cậu và nó chỉ cùng hợp tác đánh đũa khác, chưa thử đánh với nhau lần nào. Hóa ra nó đánh đấm rất cừ, lực rất mạnh mẽ. Cậu bị trúng đòn liên tiếp, vết thương cũng vì thế mà rỉ máu.

Cho đến khi nó định dùng toàn bộ sức lực để tạo thêm một cú đấm nữa, thì bóng dáng ấy đứng trước mặt.

-“Dừng lại được rồi.”

Nhẹ nhàng, dứt khoát, đủ làm cho ai kia búng tỉnh, kịp thời dùng tay.

-“Em quá đáng thật, Chấn Phong vẫn còn bị thương chưa khỏi, mà em lại đánh cậu ấy như thế...”

Uyển Nhi trở lại cách xưng hô cũ.

-“Em thay đổi rồi, không còn giống với Thiên Minh chị đã từng biết nữa, chị... thật sự rất thất vọng về em!”

Nhìn cách cô quan tâm, lo lắng cho Chấn Phong, rồi lại dùng ánh mắt buồn bã nhìn mình, Thiên Minh lấy làm đau lòng. Đúng vậy, cậu thừa nhận cậu đã thay đổi, cậu chỉ vì quá ghen tuông mà đánh bạn, cậu bị điên, cậu không nói lý lẽ.

Nhưng hôm nay, đáng ra là ngày cậu và cô cùng hẹn hò, lại bị nó phá đám. Mọi sự cố gắng, chứng tỏ với cô, đều bị nó giành mất. Cái gì nó cũng giỏi hơn cậu, cái gì nó cũng hơn cậu.

Thật ra khi nghe tin ở đây có đánh nhau, cậu đã chạy thật nhanh đến đây, mồ hôi nhiều thành giọt. Nhưng khi tới nơi thì người ta đã được cứu rồi, và nhìn họ còn rất thân thiết nữa. Cậu chỉ đứng đó, nhìn họ từ xa, như người ngoài cuộc.

Cho đến khi trông họ kiểu như sắp bộc lộ tình cảm với nhau luôn rồi, cậu mới không nhịn được, lặng lẽ đi ra. Đó chính là lý do tại sao cậu lại chậm chậm bước tới, mà không chạy nhanh hay lo lắng cho cô.

Bực tức, thất vọng, khó chịu, dồn nén hết vào lòng. Nhìn nó nắm tay cô, dù đó là một chuyện bình thường, không đáng nhắc đến. Nhưng khi trong lòng đang chịu đựng nhiều thứ, khiến cậu giận cá chém thớt, lấy đó là cái cớ để đánh nó. Vì bực quá nên cũng không quan tâm vết thương của thằng bạn mình.

Trông cậu giờ đây, đứng trước mặt họ, giống như... một người xấu không hơn không kém.

-“Xin lỗi...”

....

-“Vì chị vẫn chưa quen với cách gọi kia, nên ta xưng chị em lại nhé?”

Uyển Nhi đến băng ghế đá ngồi cùng Thiên Minh, làm cậu ngỡ cả người, chẳng phải trước đó đã?

-“Em nghĩ sao?”

-“Ừ, em cũng thấy nó hơi gượng gạo...”

-“Em đánh cậu ấy, chỉ vì em ghen đúng không?”

Cô hỏi, ánh mắt nhìn xa xăm.

-“...”

-“Mọi vấn đề giữa em và cậu ấy, đều xuất phát từ chị...”

-“Chuyện này không liên quan gì đến chị, chỉ là do em xấu tính thôi, chị đừng cảm thấy áy náy.”

Thiên Minh mỉm cười, an ủi cô.

-“...”

-“Chúng ta cứ cư xử bình thường đi, và cả...”

-“Không thể kéo dài mãi được!”

-“Hả?”

Cậu ngạc nhiên.

-“Xin lỗi vì đã làm em đau lòng như vậy. Còn bây giờ, chị sẽ đi giải quyết chuyện này...”

....

Chấn Phong thấy Uyên Nhi, liền sốt sắng hỏi:

-“Nó ổn chứ?”

-“Ừm”

Cậu thở dài, vì cậu cũng phần nào hiểu được cảm xúc của nó.

-“Cậu có muốn nghe câu trả lời của tôi không?”

-“Câu trả lời gì?”

-“Về lời tỏ tình của cậu đấy.”

Bỗng nhiên cô nhắc đến chuyện đó với gương mặt nghiêm túc quá, cậu hoảng, nhanh chóng ngăn lại:

-“Thôi từ từ rồi trả lời cũng được!”

-“Ngay bây giờ tôi sẽ nói.”

-“Thôi để lần sau đi!”

Cô dai, cậu lại càng dai.

-“Tôi không thích cậu!”

Bốn chữ đó làm Trần Chấn Phong thất thần một lúc.

-“Tôi biết hôm nay xảy ra nhiều chuyện làm cô mệt mỏi, thế nên lần sau ta hãy nói tiếp nhé?”

Cậu cười xoà.

-“Tình cảm của tôi đối với cậu, chỉ là tình chị em, xen lẫn một chút cảm kích mà thôi!”

-“...”

-“Trên hơn hết, xin lỗi, tôi từ chối lời tỏ tình của cậu.”

-“Cô...cô nghiêm túc chứ?”

Chấn Phong kinh ngạc nhìn cô.

-“Tôi hoàn toàn nghiêm túc.”

-“Đừng nói dối nữa! Rõ ràng cô cũng có tình cảm với tôi mà?!”

Nói mãi vẫn không chịu hiểu, cô tức lắm.

-“Tôi chỉ xem cậu như một đứa em trai không hơn không kém!! Từ trước đến giờ vẫn vậy!! Tôi không thích cậu!! Vì thế xin em trai đừng ảo tưởng và làm phiền chị gái nữa!!”

Cô cũng không ngờ những lời nói đau lòng ấy được phát ra từ chính miệng mình, nhưng dù sao, hy vọng cậu ta sẽ hiểu.

Và đôi mắt một mí tinh nghịch của cậu nhìn thẳng vào đôi mắt cô, từng lời từng chữ của cậu như sắp khóc tới nơi không bằng.

-“Cô có thể...làm ơn...”

Uyên Nhi nín thở.

-“...đừng xem tôi như em trai nữa có được không?”

-“Tôi không thể, đó đã là sự thật rồi!”

.....

-“Hey! Chị đã nói rồi! Thấy chị hay chưa?”

Uyển Nhi tươi tắn, đập vai Thiên Minh cái bốp.

-“...”

-“Cậu ấy đã từ bỏ rồi Minh à!”

Đúng vậy, Chấn Phong từ bỏ cô rồi, vui quá.

-“...”

-“Chị đã nói ra hết những điều cần phải nói từ lâu, bây giờ cảm thấy dễ chịu ghê!”

Đúng vậy, cô nên nói ra sớm hơn, để mọi người không phải mệt mỏi, những hiểu lầm, những mâu thuẫn đáng tiếc sẽ không xảy ra.

-“Từ bây giờ chúng ta thoải mái rồi! Yeah!”

Đúng vậy, Chấn Phong từ bỏ, nghĩa là cuộc sống của cô sẽ không còn phiền phức nữa, thoải mái quá còn gì? Vui quá đi.

-“Vậy thì tại sao...”

Thiên Minh im lặng hồi lâu, giờ mới lên tiếng.

-“Hà?”

-“...chị lại khóc?”

Ồ ha, giờ mới để ý, hai má cô ướt nhem nhem.

Từng giọt nước mắt cứ rơi, rơi mãi, và không có dấu hiệu dừng lại. Tại sao thế nhỉ?

“Nếu đó là điều cô muốn, được, tôi sẽ từ bỏ việc thích cô.”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Một Nỗi Buồn Không Tên

Tác giả: Xin lỗi các cậu nhiều nhiều về sự ra chap chậm trễ, tại dạo này tớ bận bịu quá, thông cảm cho tớ nha! Chúc các cậu năm mới vui vẻ!

Rốt cuộc là bị làm sao? Không nói ra thì cứ khó chịu mãi trong lòng, bây giờ nói ra rồi, thì lại càng bức bối, khó chịu nhiều hơn nữa. Thật thật.

Trước khi nói chuyện với Chấn Phong, Uyên Nhi đã tự hứa với bản thân mình là sẽ không quá xúc động, sẽ bình tĩnh.

Cho đến cuối cùng cô lại không làm được. Lời nói đó nhẹ nhàng, nhưng đau lòng biết bao. Khiến cô không kiềm chế được cảm xúc, khóc meo meo trước mặt Thiên Minh.

Cô khóc là do cô nhận ra, bản thân mình quá đáng khi quá phũ phàng với cậu, hay là do... vì cậu dễ dàng từ bỏ cô như thế?

Chắc chắn là trường hợp thứ nhất!

Chứ làm gì có con điên nào nói ra những lời phũ phàng, không màng đến cảm nhận người khác, chỉ để mong người ta từ bỏ. Giờ thì người ta chịu bỏ cuộc rồi, như mình mong muốn rồi. Nhưng chính bản thân lại cảm thấy đau buồn, thất vọng, còn meo meo máo máo nữa chứ.

Cho nên, chắc chắn không có trường hợp thứ hai!

“Duong Uyên Nhi, bây giờ mày thoải mái rồi, cứ cư xử bình thường đi, đừng bận tâm gì nữa!”

Nghĩ thì ai chẳng nghĩ được, nhưng làm, liệu có thể làm được không?

....

Kết quả, thất bại 100%.

Cứ tự nhủ rằng sẽ không bận tâm đến cậu em trai kia nữa. Nhưng ngặt một nỗi, cái người đó luôn ở nhà 20/24 giờ, khiến người ta không muốn để ý cũng khó.

Đối với cô thì khó, còn với cậu thì rất dễ dàng chẳng? Cậu lướt ngang qua cô, chẳng thèm nhìn lấy cô dù chỉ một lần, ánh mắt vô tình giao nhau thì liền nhìn sang hướng khác.

Đoạn, khi cả hai cùng đi đến bồn rửa tay, chần chừ không biết ai nên rửa trước.

-“À...”

Cậu bước đến nhà vệ sinh, một lời cũng không nói, xem cô như không khí, chẳng buồn quan tâm.

Phong giận, giận Nhi thiệt rồi.

Thật ra, cũng có chút tổn thương. Nhưng cô quen rồi, đây đâu phải là lần đầu tiên cậu bỏ cô như thế. Nhớ hồi đó, Chấn Phong bát ngáo hơn nhiều.

Cho nên, cô ồm mà...

....

-“Đừng đi theo và tới tìm em mỗi ngày nữa, phiền lắm!”

Nguyễn Thị Kim Trúc yêu cầu, làm Đặng Khắc Huy chán nản.

Cứ định ninh sau lần đi chơi hôm nọ, tình cảm giữa hấn và nhỏ sẽ gần nhau hơn, nhưng tình hình bây giờ là sao đây?

-“Em lại thế rồi, anh đã làm gì sai à?”

Hấn gãi đầu khó hiểu.

-“Hiện tại thì không, tại em muốn chúng ta đừng có thân thiết thêm nữa.”

-“Hôm đó chẳng phải tụi mình đã rất vui sao? Và bây giờ em lại trở nên kỳ quái, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nhỏ hít một hơi, thẳng thắn nêu rõ sự việc:

-“Em hết thích anh rồi, từ bỏ anh rồi, anh biết điều đó mà? Còn nhớ lúc em đến gặp anh không? Anh đã làm gì với em? Anh cưỡng hôn em, nói những lời

nặng nề làm tổn thương em...!”

Bỗng dung nhỏ nhắc lại chuyện cũ, khiến lòng hấn chợt bồi hồi.

-“Trên hơn hết, điều làm tình cảm của em thay đổi, anh biết là gì không?”

-“...”

-“Đó là khi em nhận ra con người anh, bộ mặt thật của anh tòi tẹ ra sao, nó khiến em rất thất vọng!”

Anh là một thằng tẹ hại lắm hả? Khiến em chán ghét anh như thế...

-“Không ngờ anh là loại người như vậy, đến tận bây giờ em vẫn không thể nào tin được!”

-“...”

-“Cuối cùng, em hết thích anh rồi! Đừng cố làm em thay lòng đổi dạ nữa, ghét anh! Rất ghét anh!”

-“Nhưng anh... lại không hề ghét em...”

Câu nói đó của Đặng Khắc Huy, như chứa chan nhiều tâm sự, dịu dàng, buồn bã biết bao. Khiến ai kia đang hừng hực lửa giận, cũng phải trở nên ngây người trong chốc lát.

Con người thật mâu thuẫn, có lúc muốn bước sang trang mới của cuộc đời quên toàn bộ chuyện cũ, có lúc lại luyến tiếc quá khứ đến độ tự tra tấn bản thân mình, và cả những người bên cạnh.

Rồi, Huy quay lưng đi, để lại Trúc đứng đó, trong đầu là một mớ hỗn loạn.

Thật ra, nói rằng nhỏ đã không còn tình cảm với hấn, ừ thì nghe là biết nói dối. Nhưng biết làm sao được, nhỏ không muốn phải phải lòng hấn thêm lần nữa. Lý trí chiến thắng trái tim, ta nên làm theo những gì mình cho là đúng. Có lẽ, đây là cách tốt nhất cho cả hai.

....

Vào giờ học, đôi bạn thân họ, không phải Chấn Phong và Thiên Minh đâu nha, mà là Uyên Nhi và Kim Trúc ý.

Trong đầu cả hai chẳng nuốt nổi mấy bài giảng của cô, buồn buồn chán chán kêu con bạn thân chơi.

-“Mày nói trước đi.”

Uyên Nhi ráng nặn một nụ cười.

-“Mặt mày y chang cái bánh bao chiều bị ế luôn!”

Kim Trúc trêu.

-“Mày cũng nên soi gương đi, bày đặt nói tao!”

-“Hử? Tao thì sao?”

-“Mặt mày cũng buồn xo còn gì?”

Hai cô nàng nhìn nhau, bật cười, sao giống nhau thế không biết!

-“Đề tao đoán, mày buồn vì chuyện của anh Khắc Huy nè.”

-“Còn mày thì về Chấn Phong, đúng không?”

Ai cũng lắng nghe điều bạn phải nói, bạn bè lắng nghe điều bạn nói, bạn thân lắng nghe điều bạn không nói.

Sách hay, cũng như bạn tốt, ít và được chọn lựa, chọn lựa càng nhiều, thương thức càng nhiều.

Tình bạn nhân đôi niềm vui và chia sẻ nỗi buồn.

-“Hai em kia!”

Bà cô dạy Văn gõ mạnh lên bảng đen vài cái, bà nổi tiếng là sát thủ hoa hồng đấy.

-“Trong bài giảng sâu lắng, sinh động và truyền cảm của tôi, sao hai em dám nói chuyện riêng?”

-“Dạ tui em xin lỗi...”

-“Mu muội, quá là mu muội! Hai em ra ngoài hành lang đứng hết tiết cho tui!”

Hix hix.

-“Nhớ làm theo kiểu cũ đấy!”

....

Ngoài hành lang lớp học, có hai cô học sinh quý gối, hai tay giơ cao lên trời. Kiểu cũ của bà cô là thế đó, dù rất mất mặt nhưng đây là dịp tốt để cùng nhau tâm sự nha.

-“Tại sao mày làm vậy?”

Uyển Nhi ngạc nhiên.

-“Vì tao không thể chấp nhận được con người của anh ấy.”

-“Dù vậy nhưng trong thâm tâm mày cũng không muốn, đúng không?”

Cô đi guốc trong bụng Kim Trúc.

-“Thì cũng có một chút...”

-“Nếu không muốn thì đừng làm, mày vẫn có thể tha thứ mà?”

-“Nhưng đó là điều tao muốn.”

Con bạn đã quyết định vậy thì cô biết nói gì hơn, đành im lặng gật gù.

-“Còn chuyện của mày?”

Nhắc tới, nỗi phiền não trong đầu Uyển Nhi lại đến, định trả lời thì bỗng trước mặt xuất hiện hai bóng dáng cao to.

Là Chấn Phong và bạn của cậu ấy.

-“Chào chị Trúc, chị Nhi!”

Hả? Không nghe nhầm chứ? Cậu ta gọi gì? Gọi gì ấy?

-“Trước giờ chị Nhi chăm ngoan lắm mà, sao lại để bản thân bị phạt thế kia?”

-“...”

-“Chị gái thì nên là tấm gương sáng cho em trai học hỏi chứ! Chị đừng để bị phạt nữa nha!”

Chị gái...

Hai chữ này...

Là hai chữ mà từ nhỏ đến giờ cô vẫn luôn muốn cậu ấy gọi cô.

Vì cô rất thích làm chị, rất thích cảm giác có một đứa em trai.

Hồi đó, dù có xin xỏ mãi, cậu ta kiểu như có chết cũng đừng mơ tui gọi bà là chị.

Bây giờ thì sao? Cậu ta nói ra rồi, nói ra rồi kia.

Nhưng có sao lại đau đớn, nhức nhối đến vậy?

....

....

Vào một ngày đẹp trời, dưới phòng khách rôm rả tiếng nói cười của mẹ Hồng và một cô gái lạ. Tính tò mò của Uyển Nhi trỗi lên, cô lách xác đi xuống.

Hóa ra, bạn gái của Chấn Phong đến chơi.

-“Hãy gọi em là Nana!”

Nana cùng tuổi với cậu, nhỏ hơn cô 2 tuổi. Gương mặt bầu bĩnh cực xinh, đôi môi chúm chím, mái tóc ngang vai xoăn nhẹ, dáng người nhỏ nhắn, làn da trắng như trứng gà bóc.

Cô nhìn mà thấy cung, người gì đâu mà đáng yêu quá trời quá đất.

Mọi chuyện sẽ thuận buồm xuôi gió nếu như cô vẫn nằm trên phòng, không tò mò đi xuống làm chi, để rồi mẹ Hồng yêu quý của cô thốt ra một câu:

-“Con không bạn gì thì đi chơi với Phong và Nana nhé?”

Vâng, thì cô đã nhiệt tình phản đối, nhưng Nana bỗng nhiên cầm tay cô, ngượng ngượng ngừng ngừng:

-“Chị phải giúp em, thật ra thì em rất run khi ở cạnh Chấn Phong, nên chị đi với em nha? Một lát thôi, nha nha.”

Đôi mắt tròn xoe long lanh kia, thật khiến người ta không thể nào từ chối được mà.

....

Tại rạp Galaxy Hùng Vương Plaza, một bầu không khí nặng nề bao trùm lên ba con người.

-“Này cái bà già đứng bên kia, sao lại đến đây hả? Phải biết điều đi chứ, thích làm kỳ đà cản mũi lắm sao?”

Bát ngáo, rất chi là bát ngáo.

-“Cậu phải hiểu rằng tôi bị ép buộc, nhưng còn cái thái độ này của cậu là sao đây? Tôi đã nói ra những lời thật lòng như ý cậu muốn, và bây giờ cậu lại dờ chứng bát ngáo với tôi. Cậu đúng là tánh đàn bà giận dai, nhỏ mọn, nhát gan! Đồ Phong thối tha!”

Có người đứng hình bởi sự chửi tới tấp của người kia.

-“Gi hả? Giận quá hoá điên à? Chị là con gái mà mở miệng ra là nói từ thối, kinh quá đi!”

Nhi và Phong đang đàng đàng sát khí, Nana đứng chính giữa, đồ hết cả mồ hôi hột.

-“Là con gái thì nên đoan trang thực nữ, dịu dàng nét na. Về mặt này thì Nana rất hoàn mỹ đấy. Khác xa với cái bà già đứng bên kia!”

-“Đừng gọi tôi là cái bà già đứng bên kia nữa!!”

Cậu ta đúng là đồ đáng ghét!

....

Cả ba quyết định chọn xem phim ma, mua vé xong xuôi, cậu hỏi:

-“Cổng số 4, lát nữa phim mới chiếu, tớ muốn uống chút gì đó. Nana, cậu uống gì?”

-“Tớ muốn uống hồng trà lạnh!”

-“Ừ, để tớ đi mua.”

Cậu vừa định quay đi, thì Nana kêu cậu lại.

-“Còn chị Nhi muốn uống gì ạ?”

Vẫn còn có Nana nhớ đến sự hiện diện của cô, hix, cảm thấy cũng được an ủi mấy phần.

-“VẬY cho chị...”

-“MẶC KẼ bà chị đó đi.”

Cậu ấy đi luôn, vậy là sao hả? Cái thái độ đó, rốt cuộc là...

Cô chịu đựng đủ rồi, thật không biết phải làm thế nào nữa, lần này cô bị ghét bỏ thật rồi.

Uyển Nhi rung rung nước mắt, Nana ngạc nhiên lắm, chị em họ vẫn thường hay cãi nhau đến thế ư? Cảm thấy hơi tội lỗi khi rủ hai người đang giận nhau cùng đi chơi.

....

-“Chị Nhi, nước của chị nè.”

Nhận ly nước từ tay Nana, cô bất ngờ.

-“Ày, mua cho chị hả? Cảm ơn em! Em mua giùm chị đây à?”

-“À không, người mua không phải em, bên đó...”

Bên đó?

Nhìn theo ngón tay Nana, thì thấy bóng dáng quen thuộc.

Là nước trái cây, sao cậu ấy biết cô thích uống gì nhỉ?

Hắn học như thế, hóa ra cũng chịu mua đồ uống cho cô.

Tính tình nóng nảy, lúc nắng lúc mưa, lúc thì cộc cằn, lúc thì rất dịu dàng.

Trần Chấn Phong, thật sự không thể nào hiểu nổi cậu.

....

Ngồi trong rạp chiếu phim, cậu và Nana thân thiết lắm. Mỗi khi sợ hãi thì nó nắm chặt tay cậu, cậu thấy thế liền xoa đầu, vỗ vai nó. Lãng mạn, ngọt ngào gì đâu, có đứa ngồi phía ngoài làm khán giả bắt mắt đấy.

Nhưng đứa đó lại nghĩ, thà tập trung xem bộ phim ma trên màn hình, còn đỡ ức chế và phần nộ hơn so với việc xem hai người họ diễn sâu nhiều, thật đấy!

Đoạn, cô rời rạp đi vệ sinh một lát.

Khi quay lại, thì thấy...thấy cậu và Nana đang hôn nhau...đắm đuối.

Lúc trước đã nhiều lần nhìn thấy cậu ta hôn trước cửa nhà rồi.

Nhưng lần này, chẳng hiểu sao, lồng ngực cô đau nhói như có hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm xuyên qua vậy. Đau lắm.

Muốn ghen, nhưng với tư cách gì bây giờ?

Ghen tuông là xúc phạm đối với người được yêu và là nguồn gốc của những nỗi giày vò của người đang yêu.

Sự giận dữ, oán trách và ghen tuông không làm thay đổi trái tim người khác, chúng chỉ khiến trái tim bạn thay đổi.

Một cảm xúc khó tả, một nỗi buồn không tên...

Liệu...có ai hiểu?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Minh Thích Nhìn Nhi Cười

Thấy chị của bạn trai đứng ngây người, Nana mới nhanh chóng rời khỏi đôi môi mê hoặc kia, ngượng ngùng nói:

-“A, thật ngại quá, trước mặt chị mà làm vậy...”

Cậu ấy có vẻ rất thuần thực. Mà cũng phải thôi, đã hôn nhiều cô gái rồi, kinh nghiệm còn không đầy mình sao.

Chợt nhớ ra nụ hôn của cậu đối với cô, nó rất nhẹ nhàng, chỉ là hai cánh môi khẽ chạm vào nhau. Còn với những cô gái khác, thì lại rất say sưa, nồng nàn.

Thế có nghĩa gì chứ? Thiệt tình.

“Chờ đã Nhi, mày đang giận vì cái gì vậy hả? Mày khùng rồi!”

Cô lắc đầu nguây nguẩy, thoát mình ra khỏi những suy nghĩ vu vơ kia. Rồi nhìn họ, cố gắng nở một nụ cười thật tươi.

-“Không sao! Cặp đôi nào chẳng có những giây phút thân mật bên nhau. Chị mới là người cảm thấy ngại khi cản trở hai em đây này.”

Nana cười xoa, chị Uyên Nhi rất dịu dàng, tốt bụng, nếu sau này không thành đôi với Chấn Phong, hy vọng nó và chị vẫn có thể là chị em tốt.

-“Vậy thì đừng quan tâm đến chị ta nữa, ngồi xuống đi.”

Cậu nắm tay Nana, kéo nó ngồi xuống ghế và tiếp tục xem phim. Một hành động nhỏ thôi, nhưng cũng lọt vào tầm mắt của ai kia.

Tự nhủ với lòng lần thứ n rằng sẽ chịu đựng cho đến hết bộ phim (vì đã mua vé), sau đó về nhà thì sẽ không phải trải qua những giây phút bức bối này nữa.

Và khi bộ phim kết thúc, Nana tiếp tục mời Nhi đi ăn xế rồi hân về. Cô từ chối, nhưng vừa dứt lời thì cái bụng phản chủ lại kêu lên ầm ĩ.

-“Đề bụng đói không tốt đâu, đi thôi chị.”

....

Cả ba bước vào một quán ăn gần đó mà choáng ngợp bởi sự diêm dúa bên trong. Màu sắc của quán đa phần là màu hồng, những stickers tình yêu bao phủ khắp mọi nơi. Không chỉ vậy, đồng phục ở đây cũng được họa tiết thêm hình trái tim xinh xắn.

Cách bố trí này, kiểu cách này, đừng...đừng bảo là...

-“Chủ quán ở đây vừa tìm được Romeo của đời mình, nên quán có tổ chức một sự kiện nho nhỏ kèm theo phần quà dành tặng thực khách. Vì thế, nếu các em không ngại thì cho chị hỏi...trong các em có cặp đôi nào không?”

Biết ngay mà! Điên mất thôi!

Thấy Chấn Phong vẫn im lặng, trong lòng Nana hơi buồn buồn. Nhưng chắc thiết nghĩ cậu không hứng thú với mấy trò này, nên nó ghé sát tai cậu, thì thầm:

-“Nếu cậu không thích thì thôi, chúng ta đừng...”

-“Có đấy, có một cặp đôi.”

Cậu cắt ngang lời nó, ngược lên trả lời chị phục vụ.

Đôi mắt Nana trở nên sáng lấp lánh, cậu công khai luôn kia, thích cậu quá đi thôi. Còn Nhi, tự biết bổn phận của mình, ngậm ngùi ngồi bóc thức ăn lia lịa.

-“Cách chơi đơn giản lắm, à mà ai là bạn gái em?”

Có đến hai cô gái đi cùng nên chị phục vụ tò mò cũng phải.

Cô biết, không đời nào Phong bảo người đó là cô. Nhưng trong thâm tâm, vẫn có một chút gì đó hy vọng, mơ tưởng, và hồi hộp nghe câu trả lời ấy.

-“Đương nhiên là cô nàng dễ thương, có mái tóc ngang vai xoăn nhẹ này rồi.”

Ha...

-“Còn những cô gái tóc dài, ăn uống vô duyên, hung dữ, khó hiểu, tính tình thất thường, kỳ đà cắn mũi như cô ta, em... cực kỳ ghét!”

Cô sẽ không khóc đâu, không khóc, những lời nói này, có là gì đâu chứ...

Chị phục vụ và Nana ái ngại, tự nhiên nhắc tới vấn đề này làm chị không biết.

-“Để người ta biết các em là một cặp, thì hai em hãy biểu lộ tình cảm với nhau đi, như nắm tay...”

Rất nhanh, Trần Chấn Phong nghiêng hẳn người sang phía Nana, đưa tay nâng cằm nó, đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ nhàng. Trước biết bao ánh mắt ngạc nhiên của mọi người trong quán, chị phục vụ, và...cô chị gái.

-“Bạn trai rất có khí thế! Tiếp theo là trò ăn bánh chocolate.”

-“Trời ơi, hai em dễ thương chết mất thôi...”

-“Xin lỗi, chị về trước.”

Cô đứng bật dậy, nếu vẫn tiếp tục xem cái cảnh này thì chắc cô...

-“Cảm ơn, đợi câu này này giờ. Về nhanh đi cho rảnh nợ, chỗ người ta lẳng mạn mà cứ thích chĩa mũi vào, phiền chết được!”

Giọng nói cậu khàn khàn và lạnh lùng vô đối, làm trái tim Dương Uyển Nhi nghẹn lại.

Những giọt nước mắt cố kìm chế cuối cùng cũng rơi lã chã trên gò má nhợt nhạt. Có nỗi đau nào đau hơn thế này nữa không?

Cô cắn răng, cố bước thật nhanh ra khỏi cái chỗ này. Lẽ ra, cô không nên đến đây. Nơi này, những con người này, thật sự không phù hợp với cô.

Đứng ở một góc đường, suy nghĩ về tất cả mọi chuyện. Quanh đi quẩn lại, vẫn gói gọn trong một chữ “đau”.

-“Chị Uyển Nhi!”

Một giọng nói vang lên, kèm theo tiếng thờ đóc hỏn hển.

Người đó, cứ như vị cứu tinh của cô vậy. Uyển Nhi không suy nghĩ gì thêm mà nhào đến ôm chầm lấy Thiên Minh, cảm xúc vỡ oà.

-“Làm...thế nào em biết chị ở đây mà đến?”

-“...”

-“Chắc em đến tìm chị phải không...hức...cảm ơn em”

-“Thật ra là C...”

-“Chấn Phong, đồ khó ưa, đồ xấu xa!”

-“...”

-“Đồ nông cuồng, dám đối xử với chị như vậy, đồ chết tiệt!”

Cô mắng chửi liên tiếp, xong mới nhận thấy mình giận cá chém thớt.

-“Xin lỗi, chị có hơi...”

-“Cứ trút hết nỗi buồn bực lên người em, cho đến khi chị cảm thấy thoải mái thì thôi. Em sẽ lắng nghe chị mà.”

-“...”

-“Vì...chị đâu có thích cậu ấy, đúng không?”

Nghe câu hỏi này, nước mắt nóng hổi của cô lăn dài và ướt đầm lên vai áo sơ mi của Thiên Minh.

Sau một hồi, trán cậu vẫn nhăn lại, dường như không thể nghĩ ra điều gì, hoặc do cậu không muốn nghĩ nữa. Cậu ghé xuống, đặt một nụ hôn lên trán cô.

-“Nếu chị định khóc trước mặt em vì một người con trai khác, thì hãy dừng ngay việc trông quá xinh đẹp như thế lại.”

Uyển Nhi ngậy người.

-“Vì ở đây này...”

Cậu chỉ tay về phía ngực trái mình.

-“Nó rất đau.”

Tệ thật, cô lại làm tổn thương thêm một người.

-“Chị có muốn đi đâu không? Lên xe đi, em chở.”

Thiên Minh mỉm cười, đẩy chiếc xe đạp tới.

....

Trên phố xá đông đúc, có chàng trai nọ đeo cô gái nọ, chạy tung tăng khắp mọi nơi. Gió thổi nhẹ nhẹ, thời tiết mát mẻ, cây cối xanh tươi, khung cảnh mơ mộng, thật khiến cho con người ta cảm thấy thoải mái và bình yên.

-“Xe đạp của em sửa xong lâu chưa?”

Uyển Nhi vu vơ hỏi.

-“Xe em đâu có bị hư, sửa gì cơ?”

-“Hửm? Xe đạp của em bị hư nên mỗi buổi sáng em hay nhờ chị chở đi học đó, nhớ chưa?”

Có vẻ hiểu ra, Thiên Minh bật cười sáng khoái.

-“Haha, kể cho chị nghe một sự thật nha, rằng em làm thế bởi vì em muốn thân thiết với chị hơn. Chứ chiếc xe đạp này thuộc hàng hiệu, bền lắm!”

-“Thằng kia! Chị đã phải chở em mệt lắm đó! Vậy mà em chỉ vì cái lý do nham nhở này thôi sao?!”

-“Xin lỗi, xin lỗi mà.”

Có chàng trai bị đánh, bị nhéo không thương tiếc.

-“Hahaha.”

Kishhhhhh

-“Hết hôn! Sao thế?”

Bỗng nhiên cậu thắng xe đột ngột, do cô giỡn nhậy quá sao?

-“Chị vừa cười à?”

-“Hả? Chắc vậy...thì sao?”

Chỉ đề hỏi nhiều đó thôi? Thằng nhóc này bị gì thế nhỉ?

-“Ờ, cuối cùng thì em cũng làm được.”

Sự tự hào, phần chân hiện rõ trên gương mặt Thiên Minh. Còn cô thì vẫn không hiểu gì cả.

-“Làm được gì?”

-“Làm chị cười.”

-“H...hả?”

-“Mỗi khi ở bên cạnh em, chị đều khóc. Cho nên, bằng một cách nào đó, em rất muốn nhìn thấy nụ cười của chị.”

-“À...”

Hai má cô ửng hồng.

-“Đừng bao giờ tiết kiệm nụ cười ngay cả khi chị buồn, vì không bao giờ chị biết được, có thể có ai đó sẽ yêu chị vì nụ cười đó đấy.”

Mưa rơi, gió thổi, hoa nở, mặt trời tỏa nắng. Tất cả đều diễn ra một cách tự nhiên, cũng như cậu yêu cô.

Tình yêu là một đóa hoa có thể mọc trên bất cứ mảnh đất nào, tỏa ra những điều kỳ diệu không thể bị cái lạnh của mùa thu hay băng giá của mùa đông khuất phục. Nở rộ và ngát hương quanh năm, ban phúc cho cả những người đem tặng nó đi và những người nhận nó.

Dù bây giờ rất khó, nhưng cô vẫn hy vọng rằng, trong một tương lai không xa, cửa ngõ trái tim sẽ rộng mở đón chàng trai tên Hoàng Thiên Minh bước vào.

....

....

Một ngày như mọi ngày, Dương Uyển Nhi đang làm việc ở quán cà phê, thì thấy một cô gái vừa lạ vừa quen, đang ngồi một mình nhâm nhi cốc sinh tố dâu.

-“Nana, chào em.”

-“A, chị Uyển Nhi!”

Nhân lúc chưa có khách, cô tranh thủ đứng nói chuyện với Nana một chút. Dù thế nào đi nữa cô cũng rất quý mến cô gái hiền lành, nhu mì và nét na này.

-“Chị làm thêm ở đây à?”

-“Ừ, chị muốn tiếp xúc với môi trường công việc thường xuyên, để sau này đi làm không bị ngỡ.”

-“Em hâm mộ chị, Uyển Nhi, chị rất người lớn và chừng mực!”

Tính tình Nana như con nít ý.

-“Chấn Phong có bạn gái mới chưa chị?”

Nana tỉnh bơ hỏi, làm cô há hốc mồm.

-“Cái gì? Hai em chia tay rồi hả?”

Nó phì cười.

-“Hắn ta nổi tiếng thay bồ như thay áo, chị không biết à?”

-“Biết, chỉ là chị không ngờ tụi em lại nhanh tan vỡ đến vậy, hai em đã rất thân thiết và ngọt ngào bên nhau mà?”

Nhắc tới, Nana như có cái gai trong lòng.

-“Thì đó!! Chấn Phong đã là một người bạn trai hoàn hảo, ga lăng, lãng mạn, dịu dàng trong mắt em, khiến em fall in love, lỡ yêu mất rồi. Vậy mà bây giờ hắn...hắn dám đá em như đá trái banh!! Đồ cái thằng chỉ có cái mồm bên ngoài!! Chắc chắn em sẽ băm nát hắn ra thành trăm mảnh rồi đem cho heo ăn!!”

Vâng, lời nhận xét Nana là một cô gái hiền lành, nhu mì và nét na, cô xin được rút lại ngay và luôn.

Dù sao, nó nói cũng đúng.

-“Chị hiểu mà, vì cậu ta đối xử với chị còn tệ hơn thế nhiều.”

-“Không đâu, đối với chị Uyển Nhi thì khác đấy, không tệ cho lắm...”

Giọng Nana dịu lại.

-“Ý em là sao? Hôm đó em cũng thấy mà?”

Nó húp một ngụm sinh tố lấy tinh thần.

-“Lúc chị vừa rời khỏi quán là hắn nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Thiên Bảo hay Thiên Minh gì gì ấy, nói chị đang buồn, kêu người đó đưa chị về. Sau đó, hắn nói không thích chơi nữa, tụi em chỉ ăn rồi đi về thôi.”

Gi chứ?

-“Còn vụ mua nước nữa. Em thấy hắt bên ngoài lạnh nhạt, cọc cằn. Nhưng bên trong thì luôn âm thầm quan tâm, lo lắng cho chị.”

-“...”

-“Dù sao, đây cũng là điểm tốt duy nhất của hắt, chắc.”

Lời Nana nói, làm lắng đọng tâm trí cô lại.

Triệu chứng mạnh mẽ nhất của tình yêu là sự dịu dàng đôi lúc tới mức không chịu nổi.

Cậu thế này, bắt cô phải làm sao?

....

....

Tại nhà họ Đặng, có cô con gái rảnh rỗi sinh nông nổi, ngồi phân tích từng vấn đề.

-“Ông anh biến thái của mình-Đặng Khắc Huy, yêu nữ sinh Nguyễn Thị Kim Trúc, nhưng nó nhất quyết tránh xa ông. Và bây giờ ông đang cố gắng theo đuổi, chinh phục nó trở bạn gái của mình.”

-“Người con trai mình yêu-Trần Chấn Phong, yêu chị gái Dương Uyển Nhi, nhưng nó nhất quyết không chấp nhận tình cảm này. Và bây giờ hai người đang ở trong một mối quan hệ kỳ quặc.”

Đặng Diệu Huyền hít thở sâu, tiếp tục phân tích.

-“Hai thằng con trai mình yêu thương nhất, lại đều đem lòng yêu hai con bánh bèo vô dụng kia, lại còn đều bị từ chối...”

-“Qào, thật là vi diệu.”

Đoạn, chất giọng nhỏ trầm trầm

-“Lần này, mình phải ra tay thôi.”

....

Ngày hôm sau, Diệu Huyền tìm đến tận phòng học của Thiên Minh.

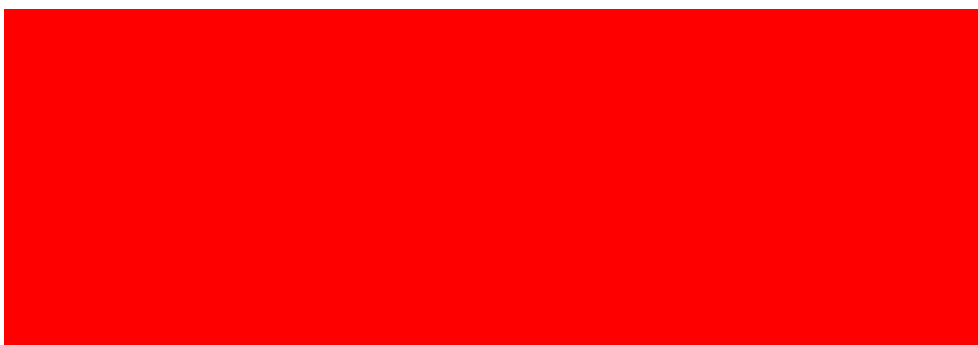
-“Chúng ta nói chuyện được không?”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chúng Ta Hãy Đánh Cược Nhé!

-“Ồ đây thật thoáng mát và trong lành, một nơi yên tĩnh là tốt nhất, nhỉ?”

Bằng một cách nào đó, Diệu Huyền hẹn cô ra công viên.

-“Ủm Huyền này, tớ có vài công chuyện phải làm cho nên...”

-“Còn sớm mà? Mới có hơn ba giờ chiều, một lát về làm sau.”

-“Nhưng mà...”

-“Hay là cậu không muốn nói chuyện với tớ?”

-“Đ...đâu có...”

Nhìn chăm chăm đáng vẻ lúng túng của cô, cặp mắt nhỏ đăm chiêu.

-“Tớ hiểu rồi.”

Hai cô gái ngồi xuống một băng ghế đá kê dưới gốc cây cổ thụ già.

-“Đạo này cậu và Trúc không thường xuyên đi chung với tớ như lúc trước nữa. Tớ buồn lắm.”

-“À, nếu cậu muốn thì ngày mai tại mình đi ăn trưa chung.”

Nghe cô nói một cách thật thà, nhỏ cười vui vẻ.

-“Dù không còn là đại ca, nhưng Chấn Phong vẫn rất nổi tiếng. Số lượng người hâm mộ, yêu thích cậu ấy ngày càng nhiều, nhiều hơn cả anh trai tớ nữa!”

-“Vậy sao.”

-“Ừ, cậu ấy cool và mạnh mẽ lắm.”

-“Thật à? Tớ cũng không để ý gì mấy...”

Bạn ấy đang muốn hướng đến cái gì vậy?

Uyển Nhi muốn về nhà, hy vọng cuộc trò chuyện này sẽ không diễn ra quá lâu.

-“Một người bạn của tớ nhờ tớ giới thiệu Chấn Phong với cô ấy. Cậu thấy có được không?”

-“Gi cơ?”

Thình thịch.

-“Ừm, cậu nên hỏi Chấn Phong mới phải, tớ đâu...”

Thình thịch.

-“Tớ chỉ lo cậu không thích như thế!”

-“Tớ...tớ đâu có thế.”

Tại sao, lại nói về vấn đề này chứ?

-“Thật à? Chấn Phong có thể sẽ lại hẹn hò với cô ấy đấy. Đạo này cậu ấy luôn chấp nhận những lời tỏ tình còn gì.”

Cô không thích trò chuyện kiểu này, cô muốn chuyện này mau mau kết thúc.

-“Cũng không hẳn, vì Phong là em trai của tớ...”

Trong một giây rất nhanh, cô thấy lông mày bạn ấy cau lại, nhưng sau đó, bạn nở một nụ cười rất tươi.

-“Mừng quá! Vậy thì tớ xin phép được hỏi.”

-“Hà?”

-“Chắc rằng cậu cũng đã biết từ lâu việc tớ thích Chấn Phong.”

-“...”

-“Vi cậu ấy có vẻ thích cậu nên tớ băn khoăn lắm. Nhưng nếu cậu đã nói như vậy rồi, thì tớ không còn trở ngại gì nữa. Tất nhiên Uyên Nhi sẽ ủng hộ tớ, đúng không?”

Lúc trước, Diệu Huyền vì không muốn Chấn Phong phải lặng lẽ chịu đựng mãi, nên mới nói hết sự thật cho cô nghe. Dù cho, bạn ấy biết rằng mình sẽ tác hợp cho chúng cô, nhưng bạn vẫn làm. Điều đó chứng tỏ bạn yêu cậu nhiều đến cỡ nào. Cô biết chứ.

-“Chuyện này được mà, phải không? Xét cho cùng, cậu ấy cũng là em trai cậu.”

Cô không thích cái cảm giác này, cô cũng không cần nó. Nó thật không cần thiết. Ổn rồi, cô không cần phải xem xét nữa. Bởi vì, cô...

-“Úm, tớ không có ý kiến.”

Đặng Diệu Huyền nghiêng răng.

-“Cậu!”

Theo diễn biến thì Diệu Huyền sẽ cho Uyên Nhi một cái tát trời giáng vào mặt.

Nhưng sai bét, cục diện đã thay đổi. Khi nhỏ vừa giơ tay lên thì cô ngay lập tức nắm lấy cánh tay nhỏ ngăn lại.

-“Đừng...đừng có chặn tôi chứ!! Tôi đang định tát cậu mà!!”

-“Tớ...tớ xin lỗi...”

Cô giật cả mình bởi sự xù lông nhím của nhỏ.

-“Tớ chỉ lỡ phản xạ thôi, cậu có sao không? Có đau không cậu?”

Tại vì lần trước đã bị ăn tát một lần rồi, nên lần này rút được kha khá kinh nghiệm (bản năng nhận thức sắp bị tát).

-“Cậu...”

Đặng Diệu Huyền run run, và sau đó...

-“Cậu làm tôi phát điên rồi!!”

Núi lửa phun trào.

-“Eh...cậu có ý gì thế?”

-“Nhìn cậu...cứ như thể cậu chẳng biết gì và ra vẻ mình ngoan ngoãn, tốt bụng lắm không bằng. Đừng có đùa cợt tôi!”

-“Tớ...tớ không...”

-“Dù cậu thừa biết rằng tôi tán tỉnh Chấn Phong!”

-“...”

-“Nhưng cậu lại giả vờ không biết và lảng tránh cậu ấy như vậy. Điều đó làm tôi bức. Cậu sẽ ủng hộ tôi? Đừng có đùa!”

-“Tớ thực sự không...”

-“Đừng có đánh trống lảng!”

Huyền kiềm chế tức giận, cắt ngang lời Nhi.

-“Cậu rất bức tôi phải không? Bức cả những đứa con gái hẹn hò với cậu ta nữa. Vậy thì cứ nói ra đi! Đừng tới gần Chấn Phong! Động chạm Chấn Phong là tôi cắn! Hay Chấn Phong là của tôi!”

-“...”

-“Cậu có thể nói như thế mà!”

Tại sao mọi người đột nhiên...

“Em thích chị.”

“Nếu chị định khóc trước mặt em vì một người con trai khác, thì hãy dừng ngay việc trông quá xinh đẹp như thế lại. Vì ở đây này... nó rất đau.”

“Đừng bao giờ tiết kiệm nụ cười ngay cả khi chị buồn, vì không bao giờ chị biết được, có thể có ai đó sẽ yêu chị vì nụ cười đó đấy.”

-“Thôi nào! Phán kháng lại đi chứ!”

Cô chỉ... cô chỉ muốn mọi thứ trở lại như trước thôi.

Cô không muốn nhận ra điều đó. Cô không muốn làm tổn thương hai người con trai bên cạnh. Cô không muốn phải chìm đắm trong thứ tình cảm không có kết quả này.

-“Khai thật đi! Cậu hoàn toàn không xem cậu ta như một người em trai! Trần Chấn Phong, cậu thích cậu ấy, đúng không?”

“Cô có thể... làm ơn... đừng xem tôi như em trai nữa có được không?”

“Nếu đây là điều cô muốn, được, tôi sẽ từ bỏ việc thích cô.

“À không, người mua không phải em, bên đó...”

“Lúc chị vừa rời khỏi quán là hần nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Thiên Bảo hay Thiên Minh gì gì ấy, nói chị đang buồn, kêu người đó đưa chị về.”

-“Chấn Phong, là em trai tớ...”

Nhi lí nhí.

-“Này! Cậu vẫn ngoan cố và cứng đầu...”

-“Nếu không là chị em... nếu không là chị em, thì tại tớ... còn có quan hệ nào khác nữa chứ?”

Giọng người trước mặt nghẹn ngào, khiến ánh mắt nhỏ từ giận dữ chuyển sang ngỡ ngàng.

-“Ngay cả khi, tớ biết cậu ấy đã đau khổ ra sao. Khi nhìn cậu ấy hôn người khác, trong lòng tớ cũng không dễ chịu gì, nhói đau vô cùng. Nhưng mà thế thì đã sao? Cũng chẳng thay đổi được... cái sự thật hiển nhiên đó...”

Dương Uyển Nhi lập tức thấy mũi chua xót, lệ nóng tuôn trào.

-“Cậu nói xem... tớ có thể làm được gì?”

-“C... cái gì thế này? Tôi không hiểu.”

Cô đưa tay áo quạt nước mắt nước mũi trông thật thảm thương.

-“Tại sao hai người lại phải như vậy...”

Đặng Diệu Huyền cũng rung rung theo.

-“Thật tức chết mà...”

Nhỏ bước tới, ôm chầm lấy cô và khóc nức nở.

Lại nói về con bạn thân của cô, Kim Trúc. Kể từ khi phũ phàng với Khắc Huy, nhỏ cảm thấy bản thân hơi quá đáng.

Vì lúc đầu, ai là người thích và theo đuổi hần ta trước? Để rồi biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra, chung quy đổi lại, nhỏ vẫn là người bắt đầu. Thế mà bây giờ đối xử với người ta như vậy, áy náy quá.

Đùa đấy.

Cảm thấy bản thân quá đáng, áy náy cái quái gì chứ? Không hề!

Hôm nay mới nhìn thấy hấn đi cùng một cô gái nào đó, còn khoác vai rất thân mật.

Biết ngay mà, Khắc Huy không hề thật lòng, rốt cuộc hấn chỉ muốn đùa giỡn với tình cảm của nhỏ thôi.

Ngày hôm sau ở trường, lại chạm mặt người không muốn gặp.

-“Sao mặt em nhăn nhó như khi ăn ớt thế? Bị điếm thấp à?”

Định lướt qua luôn thì bị người ta nắm tay kéo lại. Đây, thế có ghét không chứ.

-“Ừ, mặt em nó xấu thế thôi, mặt mấy cô bạn gái của anh mới đẹp!”

Đặng Khắc Huy há hốc mồm.

-“Nói anh nghe, ai ghẹo em? Anh sẽ đánh nó phù mò, răng môi lẫn lộn, ba má nhìn không ra luôn!”

Bày đặt làm soái ca bảo vệ gái? Ừì xời!

-“Này, em có nghe anh vừa hỏi gì không thế?”

Máu đã dồn lên não và leo hết lên đỉnh đầu rồi.

-“Anh lo mà bảo vệ mấy cô bạn gái của anh ấy!! Không cần ở đây giả bộ quan tâm cho em đâu!! Giả tạo lắm!!”

-“Hả?”

Nhìn gương mặt ngây thơ vô số tội của hấn kia, phát rò lên được.

-“Anh ngây sao?! Em nói đúng quá còn gì?! Anh đi đi!! Đi mà khoác vai ôm eo mấy cô gái của anh ấy!!”

-“Em... ghen à?”

Cái gì? Ghen? Ai ghen? Nhảm nhí!

Nhỏ tức tối, chĩa thêm đôi co nữa, bước thẳng lên lớp.

....

Buổi tối ở quán cà phê Star, Kim Trúc vừa làm việc vừa nhớ đến chuyện hồi sáng, lại bực mình.

-“Anh ta bị hoang tưởng nặng rồi!”

Nhưng mà, bên cạnh đó...

“Sao mặt em nhăn nhó như khi ăn ớt thế? Bị điếm thấp à?”

“Nói anh nghe, ai ghẹo em? Anh sẽ đánh nó phù mò, răng môi lẫn lộn, ba má nhìn không ra luôn!”

Dường như vẫn có một cảm xúc khác...

Chợt, tiếng bước chân dồn dập mạnh mẽ truyền vào tai, giúp nhỏ thoát ra khỏi dòng suy nghĩ vẩn vơ kia.

-“Xin chào quý khách! Quý khách muốn dùng gì ạ? Hôm nay cửa hàng chúng tôi có món trà sữa sốt phô mai mới toanh luôn ạ!”

Giờ làm việc đến rồi.

-“Em...”

-“Dạ?”

Món gì lạ vậy cả?

-“Đã bảo là anh cần em rồi mà! Nguyễn Thị Kim Trúc!”

Đặng Khắc Huy? Sao hấn ta lại ở đây? Lại còn nói năng khác thường nữa...

Chẳng lẽ, do nghĩ về anh ta nhiều quá, nên bị ảo giác?

-“Nhưng mà, áo giáp này cũng sống động ghê chứ...”

Nhỏ nhìn chăm chăm vào vật thể trước mặt, sau đó dùng tay đánh bốp bốp.

-“Úi!! Là người thật!?”

-“Chứ không thì là gì!?”

Giật cả mình, mà sao hấn lại đến đây nhỉ?

-“Anh có tham gia một trận đấu bóng rổ để chọn lọc những cá nhân tham dự giải toàn quốc. Em hãy nhớ tới xem”

Đặng Khắc Huy chơi bóng rổ rất giỏi, đạt nhiều huy chương ở trường, điều này nhỏ cũng biết.

-“Làm chi?”

-“Bởi vì nếu anh thắng, anh sẽ ngỏ lời với em một lần nữa.”

Gì chứ? Hấn ta định...

-“Cho nên, em hãy chuẩn bị tinh thần đi. Nhất định, anh sẽ chiến thắng và khiến em trở thành bạn gái của anh.”

Không được, nhỏ đang cố gắng từ bỏ mà.

-“Em hết thích anh rồi, ai cho anh tự ý quyết định như thế?”

-“Em còn không hiểu được lòng mình sao? Làm sao anh hiểu lòng em được? Nếu em không nói thì làm sao anh biết được.”

Khắc Huy như thấu rõ tâm tư, cảm nghĩ của Kim Trúc.

Tình yêu giống như chiến tranh, dễ bắt đầu nhưng rất khó để dừng lại.

-“Cô nói cô không biết phải làm thế nào trong chuyện của chúng ta. Có cần tôi giúp không?”

Uyển Nhi đang ngồi trên ghế sofa xem truyền hình, thì Chấn Phong điềm đạm hỏi trong tư thế đứng khoanh tay trước ngực và dựa người vào vách tường.

-“Cậu nói gì vậy? Tôi không hiểu?”

Ngây thơ như bò đeo nơ.

-“Đừng chối, cô đã khóc rất nhiều. Tôi cảm thấy rất có lỗi khi biết mình là nguyên nhân khiến con gái khóc đấy.”

Khoan đã!

-“Này... làm sao cậu biết?”

Trần Chấn Phong không trả lời, chỉ cười cười nhìn cô.

-“Chẳng lẽ...cậu đã nghe thấy?”

“Tôi sẽ nói chuyện với nhỏ đó, cậu nấp ở đây đi, lắng nghe cho rõ vào.”

-“Diệu Huyền, thiệt tình...”

Trời ơi là trời! Nhục nhã quá! Ước gì có một cái hố để chui xuống!

Không sao không sao, còn nước còn tát, còn cứu vớt được.

-“Quên nó đi, thật ra tôi...”

-“Tôi sẽ đăng ký tham gia trận đấu bóng rổ để chọn lọc những cá nhân tham dự giải toàn quốc.”

Cậu cắt ngang lời cô, chuyển sang một chủ đề chẳng liên quan.

-“Hả?”

-“Cô biết đấy, tôi chơi bóng rổ cũng không tồi đâu. Tôi có cảm giác mình sẽ trở thành vận động viên xuất sắc nhất trong đại hội lần này!”

-“...”

-“Chúng ta hãy đánh cược nhé, Uyên Nhi! Vòng tuyển chọn lần này, nhất định tôi sẽ vượt qua và tham dự giải bóng rổ toàn quốc.”

-“...”

-“Nếu bị loại, tự khắc tôi sẽ bỏ cuộc, chúng ta vẫn là chị em tốt, sau này và mãi mãi.”

-“?”

-“Nhưng, nếu tôi làm được, thì cô...”

Chấn Phong áp nhẹ lòng bàn tay vào hai má Uyên Nhi.

-“Thì cô phải nói rõ cảm xúc của mình đối với tôi đấy.”

.....

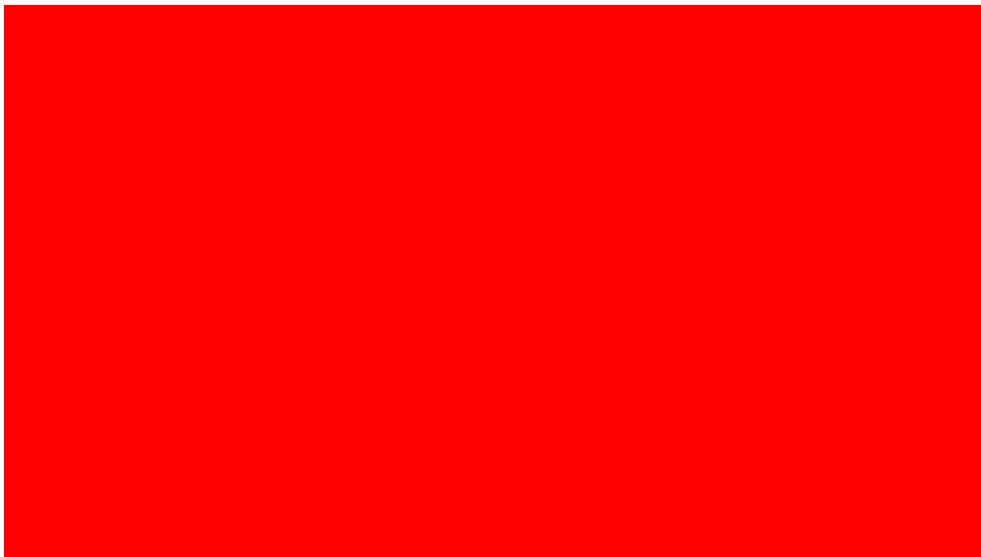
Và thế là trận đấu định mệnh, quyết định tình yêu của bốn người bạn trẻ đang đến rất gần.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đi Theo Tiếng Gọi Của Trái Tim

Cuối cùng thì ngày ấy cũng đã đến.

Vốn dĩ sẽ ở lì trong nhà, không xem và không biết gì cả.

Nhưng ngặt một nỗi, đám bạn của Chấn Phong đứng trước cửa, kêu réo ồn ào, dùng đủ mọi cách bắt cô bước ra cho bằng được.

Tuy vậy, vẫn có thể giữ vững lập trường. Một lúc sau ba Hùng mẹ Hồng gõ cửa, ngạc nhiên hỏi có chuyện gì với đám con trai ở dưới nhà vậy.

Ừ thì, không lẽ nói cậu ta thi thố vì muốn nghe câu trả lời của cô? Một phút buột miệng là một năm ăn cám chứ chẳng chơi.

-“Chị Uyên Nhi!! Đến cổ vũ Chấn Phong thi bóng rổ đi!!”

Ặc.

-“Con gái yêu quý, em trai con đi thi thể thao, có sao con không đến cổ vũ?”

Chất giọng nhẹ nhàng nhưng mang sát khí chết người của mẹ Hồng khiến cô rùng cả mình. Mấy thằng này, giọng to và lớn như cái bánh xe bò ý.

Đành lùi thui xuống nhà, và tất nhiên, vừa bước ra khỏi cửa thì tụi nó ba chân bốn cẳng đẩy cô ngồi lên yên xe, và đạp thật nhanh tới đích đến.

....

Sân vận động lúc này ồn ào và náo nhiệt lắm, dòng người tấp nập, đi ra đi vào.

Một vài người tò mò, đoán già đoán non về kết quả cuộc thi. Một vài người hí ha hí hửng, truyền tai nhau rằng, đội tuyển hôm nay có hai anh chàng đẹp trai lắm, nhớ cổ vũ nhiệt tình vào.

Bọn họ đâu biết rằng, có hai tâm trí đang rối như tơ vò, biết bao nhiêu tâm sự và nỗi niềm giấu sâu trong tim, khó có thể giải bày ở đây.

Ngó nghiêng thì thấy Kim Trúc đang đứng lấp ló phía ngoài cổng.

Vừa mới biết, anh Khắc Huy cũng giống như cậu, đăng ký thi vì muốn nghe câu trả lời từ cô gái mình thích. Và vô tình hai người lại trở thành đối thủ của nhau trong trận đấu này.

Bốn người chúng cô, thật giống nhau.

Nhìn đáng vẻ ngập ngừng, không đủ dũng khí bước vào của con bạn, cô cảm thấy rất đồng cảm, vì bản thân, cũng đang trong tình trạng như vậy.

-“Sắp đến giờ thi đấu, xin mời các thí sinh bước ra sân!”

Một đám con trai khoác trên mình những bộ đồ thể thao bắt mắt với nhiều con số khác nhau bước ra. Ai nấy đều cao ráo, tinh thần minh mẫn và tràn đầy năng lượng.

Hai anh chàng đẹp trai trong mắt đám cổ động viên cũng bước ra. Người có cặp mắt hí tinh nghịch thì mang chiếc áo đấu màu trắng, người có mái tóc undercut nổi bật thì mang chiếc áo đấu màu đen.

Cả hai nhìn thấy đối phương, trong nháy mắt máu nóng bốc lên đầu.

Đặng Khắc Huy đưa ngón tay cái hướng xuống mặt đất, thái độ kênh kiệu hống hách.

-“Hey thằng nhóc miệng còn hôi sữa! Chuẩn bị đón nhận thất bại đi! Cái đồ ăn com rước đi bàn chuyện tổ quốc! Bếp dầu mà đòi đương đầu với bếp ga!”

Trần Chấn Phong cười khẩy, đưa cả hai ngón tay cái chỉ xuống, thái độ bất ngáo chẳng sợ ai.

-“Thằng đại ca hèn hạ nói gì thế? Mày tưởng mày là ai? Cái đồ ăn com đậu phụ đi bàn chuyện chính phủ! Sỏi đá công viên mà cứ nghĩ mình là thần tiên lướt gió!”

Mê như điều đồ thể thôi, chứ đám cổ động viên nào biết rằng, hai chàng đẹp trai của họ, không phải đậu vừa rang.

....

Tranh thủ còn đang thông báo làm nhảm, hấn rời sân, đi đến một nơi nào đó.

-“Đã đến rồi thì cũng nên ngồi ghé đàng hoàng chứ?”

Dòng người đông đúc và tấp nập xung quanh như thế này, Huy nhìn một cái là biết Trúc đứng ở đâu sao?

Dù không biết kết quả ra sao, nhưng nhỏ đã cất công đến đây vì hấn. Khoé mắt thấp thoáng ý cười, hấn trầm âm nói.

-“Nếu là ngày thường, anh sẽ không bao giờ nói câu này...”

Thình thịch.

-“Nhưng riêng hôm nay, hãy ủng hộ cho anh nhé!”

Đặng Khắc Huy nói xong điều cần nói, lẳng lặng quay về sân.

Đây sẽ là cơ hội cuối cùng, nếu thất bại thì không bao giờ còn có lần sau nữa. Hai câu chuyện tình yêu còn đang vướng nhiều rắc rối, sẽ được quyết định trong trận đấu này.

-“Vòng tuyển chọn những cá nhân tham dự giải bóng rổ toàn quốc. Giữa hai đội Báo Trắng và Báo Đen, xin chính thức bắt đầu!”

.....

Ngồi trên hàng ghế khán đài, lặng lẽ quan sát bóng dáng ấy đang vì mình mà cố gắng thi đấu thật tốt. Lòng ngực Kim Trúc cứ bồi hồi, xao xuyến mãi thôi.

Sự tự lừa dối bản thân mình này, không biết còn có thể chịu đựng đến lúc nào nữa.

“Lần này, không phải là Kim Trúc theo đuổi anh, lẻo đẻo theo anh, làm phiền đến anh, nói thích anh mỗi ngày nữa. Mà chính Khắc Huy này, sẽ là người theo đuổi em, lẻo đẻo theo em, làm phiền đến em, và nói thích em mỗi giây, mỗi phút, mỗi giờ, mỗi ngày trôi qua. Cho nên em hãy chuẩn bị đi nhé!”

“Dù có hơi đau... nhưng anh có thể xem đây là ngọt yêu đấy...”

“Em không bỏ anh được đâu, ngoan ngoãn ngồi yên đi!”

“Đi vệ sinh thôi mà, làm gì dữ vậy? Ai ai cũng phải đi vệ sinh để sống, một ngày phải đi ba lần nữa kia!”

“Em là đứa con gái đầu tiên dám hành hạ anh như vậy đó ui da đau!! Đừng có dụt nữa!!”

“Nhưng anh... lại không hề ghét em...”

“Bởi vì nếu anh thắng, anh sẽ ngỏ lời với em một lần nữa.”

-“Sắc mặt mày không tốt chút nào, bị làm sao thế?”

Uyển Nhi nhanh chóng bước tới, lo lắng hỏi.

-“Nếu mày cần một người để tâm sự, thì ở trước mặt mày có nè!”

-“Tao thích Khắc Huy, nói đúng hơn, tao còn thích anh ấy... rất nhiều.”

-“Tao biết.”

Nhỏ sứt sứt, hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn cố gắng nói tiếp.

-“Thật sự xin lỗi mày và Chấn Phong, chẳng hiểu tại sao tao không thể ngừng thích hấn, một tên xấu xa, luôn muốn làm tổn thương đến tụi bây...”

-“Mày không cần phải vì tụi tao đâu, cứ sống thật với tình cảm của chính mình! Dù cho, hấn có xấu tính đi chăng nữa, nhưng khi ở cạnh người hấn thích, hấn yêu hết lòng. Như vậy là được rồi!”

Sống mũi cay cay, nhỏ nhẹ nhàng hỏi.

-“Tao có thể sao?”

Đưa tay quệt mấy giọt nước mắt trên má con bạn thân, cô mỉm cười.

-“Hoàn toàn có thể.”

Tình bạn là món quà trân bảo, và mỗi khi tôi nói chuyện với bạn, tôi cảm thấy mình đã trở nên giàu có hơn.

....

Có ai như Dương Uyển Nhi không? Bày đặt tư vấn tâm lý cho người ta, trong khi bản thân mình còn chưa xong.

Bây giờ đây, Kim Trúc đang dối theo trận đấu với niềm tin yêu mãnh liệt. Còn cô hả, đôi chân không tự chủ mà rời khỏi, tìm kiếm một không gian yên tĩnh, chậm rãi.

-“Ngay bây giờ, em có thể đọc được suy nghĩ của chị đấy!”

-“Thật? Vậy thì em đừng nói ra, chị không muốn chui lỗ cống đâu.”

Hoàng Thiên Minh cười như không cười.

-“Hãy trả lời thành thật câu hỏi của em, chị nhé?”

-“Ừm”

-“Chị có thích Phong không?”

Vào lúc này, câu hỏi ấy thốt ra, những kỷ niệm xưa tưởng chừng như im bất, như một đoạn băng tua nhanh, bắt đầu ồ ạt, dạt dào theo những đợt sóng ký ức.

Ngày hôm đó, cô đến gặp gia đình mới với một tâm trạng khó tả.

“Đừng bao giờ gọi tôi là em trai, tôi không có chị gái nào hết, và cũng đừng cười kiêu đó nữa. Đã xấu xí cười còn xấu xí hơn, kinh dị thật.”

“Đằng đây không chỉ vì một cuốn truyện mà làm khó làm dễ. Nhưng vì người đó là đằng ấy, nên đừng mơ đây san sẻ bất kỳ điều gì.”

Cậu luôn bày ra đủ trò chọc ghẹo và làm cô khóc, ghét lắm luôn. Nhưng khi cô ngủ thì mới dám nói ra những lời thật lòng.

“Cô có bị điên không?! Đi đường mà không lo nhìn trước nhìn sau, trễ một chút là gây ra tai nạn rồi!! Xém tý nữa là giao thông bị tắc nghẽn rồi!! Tại sao không chịu suy nghĩ trước sau gì hết vậy?! Nào cô bị phẳng hả?!”

Luôn quan tâm, lo lắng cho cô.

“Tôi biết, nhất gan như cô làm sao mà dám làm mấy chuyện này, tôi tin cô.”

“Đừng... đừng khóc, có tôi ở đây rồi, không sao đâu.”

“Nhưng mà, tại hôm qua ở bãi biển, ta nghe thấy nó chê tui con gái mặc bikini xấu xí, đi lại tìm con. Rồi hôm nay, tưởng con bị chìm, nó lo lắng như sắp chết luôn đây, cứ tưởng hai đứa thích nhau mà không dám nói ra, nên ta mới giúp một tay, ai ngờ...xin lỗi nha.”

“Không hiểu tại sao bị thương đến thế này mà còn chịu đi bộ với em, sức chịu đựng hay thật, nếu là người khác thì không chịu nổi đâu.”

“Lúc cô hỏi người tôi thích có xinh đẹp hay không. Thiệt tình, cô đang tự hỏi chính mình đấy, đúng là đồ ngốc.”

“...đừng xem tôi như em trai nữa có được không?”

“Chúng ta hãy đánh cược nhé, Uyên Nhi! Vòng tuyển chọn lần này, nhất định tôi sẽ vượt qua và tham dự giải bóng rổ toàn quốc.”

....

-“Điều sai lầm duy nhất là phủ nhận những gì trái tim mình thật sự cảm nhận.”

-“...”

-“Chị hãy quay lại sân vận động đi.”

Trước cặp mắt ngạc nhiên pha chút bối rối của cô, cậu tiếp.

-“Chị mau đi đi, cái thằng quỷ đó không làm được việc gì ra hồn nếu chị không ở đó cổ vũ đâu!”

-“Nhưng em...”

-“Đừng lo cho em, bởi vì, dù sao đi nữa, em sẽ luôn ủng hộ hai người. Nhất định, chị hãy cho thằng bạn thân nhất của em, có được hạnh phúc thật sự!”

Một giọt nước mắt chọt ứa ra khi con tim không còn đủ sức để thất lại.

-“Cảm ơn em, Thiên Minh.”

....

Trận đấu đã trải qua được 20 phút đầu tiên đầy sôi động, tỷ số hiện nay đang là 30-28 nghiêng về đội Báo Trắng, đội của Chấn Phong. Khán đài bây giờ nhộn nhịp hơn bao giờ hết.

Trong đầu hai chàng trai cùng hiện lên một dòng suy nghĩ, mình nhất định phải chiến thắng.

Dẫu biết rằng chuyện này không có gì chắc chắn, dù cho có thắng đi chăng nữa, chưa chắc gì người mình thích đã chịu chấp nhận mình.

Nhưng cho dù là vậy, vẫn muốn đạt được, vẫn muốn đặt niềm tin vào cái được gọi là định mệnh.

-“Chủ lực hai đội đang tranh bóng trên không!! Họ bật rất cao!!”

-“Ôi tuyển thủ Khắc Huy dường như đã mất thăng bằng!!”

-“Đội Báo Trắng tiếp tục nói rộng cách biệt với cú ném ăn ba điểm từ tuyến thủ Chấn Phong!! Đội Báo Đen đang thực sự gặp rắc rối!!”

Tiếng loa miêu tả diễn biến trận đấu vang lên âm ỹ, hân nhiên rảnh, gồng người đứng lên, nhưng khổ nỗi, cú bật hụt lúc này làm toàn thân tê nhúc.

Không xong rồi, tay hân đau quá, cứ đà này thì...

-“Khắc Huy! Anh là tên đáng ghét, khó ưa nhất trên đời!”

Mặt hân ngệt ra như mặt sỏ gạo, sao tự nhiên chửi người ta?

Tuy đã dặn lòng sẽ im lặng quan sát cho đến khi trận đấu kết thúc. Nhưng nhìn anh ta như vậy, Kim Trúc không kiềm chế nổi mà hét lên.

-“Em ghét anh vì anh làm cho tim em đập lộn nhịp, em ghét anh vì anh không cho em nhịp để quên anh.”

-“...”

-“Sau trận đấu này anh hãy chuẩn bị cái mông đi! Bởi vì em sẽ sút thật mạnh vào nó đấy! Cho chừa cái tật dám làm khổ em!”

Đặng Khắc Huy nằm sõng soài trên mặt đất luôn, mấy thằng đồng đội thấy thế nhanh chóng đến hỏi han.

-“Ai đời nghe tỏ tình mà xỉu chứ? Có sao không anh bạn?”

-“Hahahaha...”

-“Sao lại cười man rợ như thế? Chú em làm tôi nổi hết cả gai ốc lên rồi đây này!”

-“Tôi gặp rắc rối rồi.”

....

Đã thế này thì, hân tin chắc là sẽ không thua, liền bật người đứng dậy, tràn đầy năng lượng trong tích tắc.

Hân đã hứa, sẽ dành chiến thắng này cho nhỏ ấy.

-“Một cú nhảy cao rất đẹp mắt của tuyến thủ Khắc Huy!!”

Thì nhất định sẽ làm được.

-“Lại là một cú đúp bóng bất ngờ!! Tuyến thủ Khắc Huy đã ghi liền sáu điểm và đưa đội Báo Đen vượt lên dẫn trước!!”

-“Thời gian còn lại không đến một phút!! Liệu đội Báo Trắng có thể vùng lên được hay không!?”

Cậu sắp thua rồi sao?

-“Và đó là tuyến thủ Chấn Phong!! Cậu ta vẫn chưa hề muốn buông xuôi!!”

Không được bỏ cuộc, cậu, còn lời muốn nói với đồ kẹo dẻo mít ướt ấy.

-“Cậu ta đã vượt qua tường phòng ngự của đội Báo Đen!!”

-“Thời gian đã cạn, đây sẽ là hy vọng cuối cùng của đội Báo Trắng!!”

Chỉ cần một cái vươn tay, bóng sẽ vào rổ, cậu sắp làm được rồi.

-“Cố lên...Chấn Phong...!!”

Dương Uyên Nhi la lên, kèm theo tiếng thở dốc dồn dập.

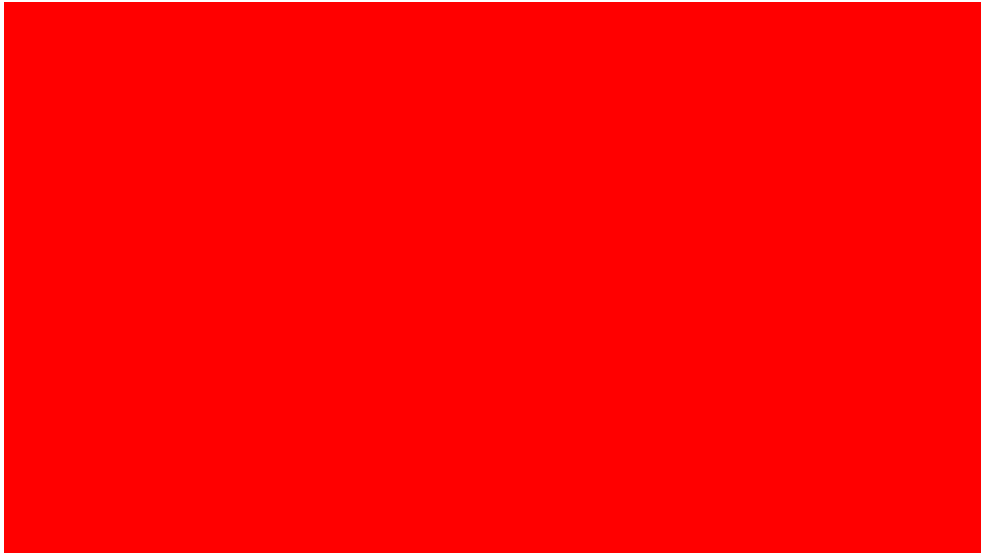
Tất cả sẽ được định đoạt với đường bóng này, liệu ai sẽ là người có được nụ cười của nữ thần may mắn?

....

Con trai chơi bóng rổ, mỗi khi ném bóng vào rổ, người đầu tiên cậu ấy nhìn qua chính là người cậu ấy thích.

(Còn tiếp)

Chương 37: Tôi Lỡ Yêu Cậu Mất Rồi, Làm Sao Đây?

Đây sẽ là pha bóng quyết định thành bại ở trận đấu này, liệu ai sẽ là người có thể nở nụ cười chiến thắng cuối cùng?

Giây phút ấy, mọi thứ trong chốc lát như đều ngưng đọng, không hề nhúc nhích, chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra.

-“Ngoài mắt rồi!! Thật đáng tiếc, bóng đã không thể đi trúng mục tiêu!!”

-“Và như vậy là phần thắng đã thuộc về đội Báo Đen!! Tất cả các thành viên trong nhóm sẽ được giành vé vào chơi tại giải toàn quốc!! Xin chúc mừng!!”

Tiếng loa thông báo ồm ồm vang lên kết thúc trận đấu, cả bốn bạn trẻ đều dờ dẩn như người mất hồn.

-“Thắng rồi anh bạn ơi! Thắng rồi!”

-“Nhờ chú em cả đấy! Tuyệt quá!”

Là sự thật, hẳn đã thắng?

Đặng Khắc Huy quay người, vội vàng chạy đến một nơi, để xác nhận với bản thân rằng...

“Em ghét anh vì anh làm cho tim em đập lộn nhịp, em ghét anh vì anh không cho em nhịp để quên anh.”

Rằng những lời tâm tình đó, không phải chỉ là một giấc mơ.

-“Kim Trúc!”

-“Khắc Huy!”

Theo diễn biến thì hai người sẽ ôm chầm lấy nhau và biểu lộ tình cảm với nhau.

Nhưng sai bét, cục diện đã thay đổi. Bây giờ, hẳn đang đứng trên lầu còn nhỏ thì đang đứng dưới đất.

Mèn đét ơi, suôn sẻ và lãng mạn thì suôn sẻ và lãng mạn luôn đi, đảng này...

-“Trúc ngốc! Tại sao em lại chạy xuống đó?! Ở yên một chỗ nào!”

-“Ủa...ờ ha! Nhưng anh cũng vậy mà?!”

-“Khoan khoan! Em đang chạy nhầm hướng rồi!”

-“Không phải em! Anh mới là người chạy nhầm hướng ấy!”

Đám đàn em hấn đứng gần đó mà ngu ngơ như con bò đeo nơ, chả hiểu hai người họ đang làm cái trò gì nữa.

....

Vị trí bắn rỏ ấy, là sở trường của Phong, những lúc tập luyện hay chơi cùng lũ bạn, cậu luôn bách phát bách trúng. Nhưng ngay lúc quan trọng thì không hiểu tại sao lại trật được, nhất định là có điều gì đó khiến cậu phân tâm rồi.

“Cố lên...Chấn Phong...!!”

Có một người nhìn lên bảng điểm, siết chặt lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, đầy bất lực và thất vọng.

Còn có một người ở trên khán đài, cảm giác cay cay xộc lên nơi sống mũi, vài giọt nước từ khoé mắt tràn ra, không biết là vì vui hay buồn nữa.

....

Ngày xưa ngày xưa, chuyện kể rằng, tuyển thủ tóc undercut vẫn chưa tìm thấy người mình thương, đành khụy xuống giữa bãi đất trống bên ngoài sân vận động, thờ hồn hèn.

Thiệt tình, cứ như chơi trò đuổi bắt ý, nhỏ đó lại chạy đi đâu mất tiêu, không chừng lại lạc nhau rồi, thật khổ cái thân hấn.

Nhưng, dù có đi xa hay lạc tới đâu đi chăng nữa, tình yêu cũng sẽ tìm được về bên nhau.

-“Trước khi em bước đến bên cạnh anh, cho em hỏi một câu được không?”

Đặng Khắc Huy hơi bồi hồi, lòng nôn nao đến lạ thường, chần rãi trả lời.

-“Em vừa hỏi hết rồi.”

Ai đó ngây ngậy ngốc ngốc ra, lại tiếp tục:

-“Vậy cho em hỏi hai câu nhé?”

-“Em lại vừa hỏi hết xong.”

Bực bội quá, phải dùng tới trí thông minh thôi, nhỏ nhanh nhẩu:

-“Thế thì cho em hỏi hấn bốn câu đi?”

-“Em đã hỏi hết bốn câu rồi.”

-“Đâu, mới có ba câu thôi mà?”

Hấn bị khùng chẳng? Rõ ràng...

-“Bây giờ thì đúng là bốn câu rồi nhé!”

Thôi...thôi xong, có người nhận thức bị trêu, máu điên dồn hết lên não.

-“Tại sao anh không úp mặt xuống đất và đi chết luôn đi cho đẹp trời?!”

Ai đó quơ chân múa tay đâm đá loạn xạ.

-“Đau quá! Người ta chỉ muốn giảm bớt bầu không khí căng thẳng ui da!”

Vòng tay của Khắc Huy choàng qua, ôm chặt lấy nhỏ vào lòng, siết chặt, khiến nhỏ nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

-“Em muốn hỏi...lý do anh thích em?”

-“Anh yêu em không bởi vì em là ai, mà chỉ là khi bên em anh luôn là chính mình.”

Kim Trúc như một con mèo bé xinh, dựa người vào trong lồng ngực to lớn của hấn.

-“Anh đã nắm giữ trái tim em từ lời chào đầu tiên...”

“Xin chào, anh nghe nói hai em đã giúp đỡ Diệu Huyền rất nhiều khi con bé mới chuyển đến đây. Anh muốn cảm ơn các em.”

-“Và không gì có thể thay đổi điều đó. Nhất định em chỉ thích anh thôi. Dù có thể nào em sẽ vẫn bám theo anh, nhất định không chịu buông tha đâu.”

Tuyển thủ tóc undercut nhẹ nhàng buông cánh tay đang ôm chặt người thương ra, mặt đối mặt.

-“Trúc này, anh thích em, và em cũng thích anh...”

Cô gái nhất thời đỏ mặt.

-“Em biết điều đó có nghĩa là gì không?”

Đặng Khắc Huy khẽ nâng cằm người đối diện lên, đặt lên môi nhỏ một nụ hôn sâu, từng chút một gặm nhấm cánh môi mềm mại. Nguyễn Thị Kim Trúc hơi bất ngờ, nhưng đôi môi cũng linh hoạt đáp trả lại sự cuồng nhiệt này.

Hai người cứ thế, trao cho nhau những nụ hôn say đắm, nồng nàn.

“Yêu” là một từ vô cùng ngọt ngào.

Anh bao bọc em vào tay anh.

Anh khiến trái tim em hỗn loạn.

Em “ghét” anh.

....

-“Chấn Phong!”

-“Chấn Phong!”

-“Chờ tôi với!”

Có cô nàng tóc dài nọ, đuổi theo tuyển thủ có đôi mắt hí kia, miệng không ngừng kêu réo.

Anh chàng tuyển thủ nghe như không nghe, vẫn tiếp tục đi, chân bước nhanh như gió.

-“Đợi một chút!”

-“Chờ tôi đã! Sao cậu lại bỏ đi?”

Cô nàng nhất quyết đuổi theo cho bằng được.

-“Này, đừng bỏ tôi chứ!”

-“Trần Chấn Phong! Tôi bảo cậu đứng lại!”

Dương Uyên Nhi từ đằng sau, bay tới ôm cứng ngực cái eo của cậu, khiến cậu ngã nhào ra đằng trước, hoặc có thể nói là hai người ngã chồng lên nhau.

-“Tất cả là vì cô...”

Không lật người ngồi dậy, cậu nói với chất giọng trầm trầm.

-“Chính cô đã khiến cú ném của tôi đi trật mục tiêu...”

Pha bóng đó vốn là sở trường của cậu, xưa nay cả trong tập luyện lẫn thi đấu đều trăm phát như một.

-“Nếu bình thường chắc chắn sẽ thành công, và đồng nghĩa với cục diện được xoay chuyển. Ấy vậy mà, nghe thấy tiếng cổ vũ của cô...”

“Cổ lên...Chấn Phong...!!”

-“Tôi vui đến mức, đầu óc trống rỗng chẳng còn biết trời đất gì...”

Cậu đập tay thật mạnh xuống mặt đường.

-“Trong phim ảnh, mỗi khi được người trong mộng cổ vũ, thì nhân vật chính luôn dành chiến thắng. Nếu đổi lại là người khác, thì cú ném đó trúng đích là cái chắc.”

-“...”

-“Ấy vậy mà, tôi thì, đã được cô cổ vũ, mà lại thua tức tưởi! Trời ơi là trời, nhục ơi là nhục!”

Chợt nhớ đến vụ đánh cược, nếu bị loại, thì cậu sẽ từ bỏ và hai người vẫn là chị em tốt.

Có lẽ, chúng ta có duyên mà không phận.

-“Tôi sẽ giữ đúng lời hứa, vì thế từ bây giờ...”

-“Chấn Phong, là đồ đại đại ngốc!”

Chắc, có ai trong tình cảnh này mà chữ người ta như bà chị già nhà cậu không?

Bực bội bức bối, còn chưa kịp lật người đáp trả, thì một thứ gì đó đầy đặn và mềm mại chạm vào gò má cậu.

Bà chị nghiêng người ngồi dậy, sắc mặt bỗng chốc đỏ ửng.

-“Cậu không việc gì phải so đo với người khác cả. Từ đầu, cậu cũng chẳng kém gì ai hết. Hôm nay, trong mắt tôi, cậu mới là người tuyệt vời nhất.”

Phong đưa tay lên chạm vào má mình, hơi cau mày, có chút khó hiểu nhìn cô, hoàn toàn không rõ ý cô là gì.

-“Và thật ra, thắng thua không quan trọng. Xin lỗi, vì đến bây giờ tôi mới nhận ra...”

Đưa tay quệt vài giọt nước mắt trên má, cô ngượng ngùng bộc lộ một việc, mà chính bản thân từ trước đến nay, luôn một mực phủ nhận nó.

-“Tôi lỡ yêu cậu mất rồi, làm sao đây?”

....

Đáp lại lời tỏ tình của Uyển Nhi là một không gian tĩnh lặng, im ắng đến lạ thường.

Đằng ấy kỳ cục ghê, đằng đây mạnh dạn thế thôi, chứ thật ra trong thâm tâm đang khóc ròng vì xấu hổ muốn chết luôn đây này.

Thôi, đã chui vào hang cọp rồi, bao nhiêu nỗi niềm cứ bộc lộ hết đi.

-” Tôi sẽ không ghen tuông. Tôi sẽ không buồn chuyện với bạn bè. Tôi sẽ không mua sắm hàng giờ. Tôi sẽ nấu những món cậu thích. Tôi sẽ xem bóng đá cùng cậu, bữa bộn cũng chẳng sao. Dù chuyện tình đôi ta có gặp bao nhiêu trắc trở đi chăng nữa, tôi nhất định sẽ cùng cậu phấn đấu tới cùng. Cho nên...”

-“...”

-“Minh yêu nhau, Phong nhé?”

Ai đó nín thở, hồi hộp đợi chờ. Còn ai kia, tự nhiên bụm miệng cười tủm tỉm.

Chợt phát hiện cái cặp mắt hình viên đạn đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, cậu chợt dạ.

-“A, đừng liếc, tôi chỉ đang tưởng tượng nếu cô nói những lời này với mấy thằng con trai khác, thì chắc tụi nó không cura cũng tự đổ!”

Con giận tạm thời dồn xuống, cô bĩu môi nhìn cậu.

Khi ông Mặt Trời dần dần xuống sau dãy núi xa xa, ánh nắng vàng ươm áp còn sót lại rải nhẹ trên bờ đê, thảm cỏ, ngả dài trên ruộng lúa. Sóng lúa ánh lên và nhấp nhô trong làn gió thoảng qua. Từ phía chân trời, những đàn chim riu rít gọi bầy rồi bay về tổ. Đàn sếu nhón nhơ trên bầu trời rộng và xanh thẳm trên không trung.

Trong khung cảnh tuyệt đẹp, thơ mộng của hoàng hôn. Có chàng trai quay người, nhanh chóng đặt một nụ hôn bất ngờ lên vành tai của đối phương. Sau đó, môi cậu lướt nhẹ lên hàng mi dài cong cong như cánh bướm kia, rồi lên trán, lên má.

Cuối cùng, chàng trai hôn lên đôi môi anh đào non mềm của cô gái, rất đổi nhẹ nhàng, hết sức dịu dàng.

Đằng đây không biết làm gì ngoài việc để yên cho đằng ấy lợi dụng cơ hội.

Một lúc sau, ánh mắt thâm thúy nhìn vào gương mặt đỏ ửng của cô, Chấn Phong phì cười.

Cái nụ cười tí mắt không thấy Tổ quốc này, làm như mình là trai Hàn Quốc ý, ghét dễ sợ, nhìn là thấy không ưa rồi.

-“Tôi cũng yêu cô, nhiều lắm.”

.....

Gần nơi đó, có một người con trai lẳng lặng nhìn thẳng bạn thân và cô gái mình thích đến với nhau. Trong đáy lòng thành tâm chúc mừng, dẫu cho, bản thân vẫn xen lẫn một nỗi buồn da diết.

-“Xem kia, ai đã nói nhất quyết không chịu từ bỏ Uyên Nhi nhỉ? Mà bây giờ lại hành động thế này này!”

Đặng Diệu Huyền lù lù xuất hiện, tặc lưỡi nói.

-“Tôi nói không đúng sao? Hôm đó, cậu đã tự nạnh với tôi, nói rằng cái lý thuyết, yêu một người là chứng kiến người đó hạnh phúc, cậu không làm được mà?”

Hoàng Thiên Minh cười cười, tránh né không trả lời, hỏi ngược lại người kia.

-“Vậy còn chị thì sao?”

-“Ai biết đâu, thích thì làm thôi.”

Rất thẳng thắn, cậu cũng đành tâm phục khẩu phục.

Nếu thích một người thì hãy can đảm nói ra, còn không thì hãy can đảm nhìn người đó yêu một người khác.

Và hai người họ đã làm theo điều số hai.

“Tha cho tôi...tôi ốm lắm...đem bán không kiếm được bao nhiêu đâu...thật đó...ông đi mà bắt tội mập mạp đầy mỡ ấy...”

“Huhu mẹ ơi!! Huhu mẹ ơi cứu con!!”

“Thiên Minh này! Em có công nhận thằng Phong quá đáng lắm không?”

“Vẫn là Thiên Minh hiền lành dễ thương, chị thích em nhất!”

“Em chơi cờ Caro còn dở hơn cả chị, lêu lêu.”

“Tặng em năm bịch bánh trắng trộn nhân dịp sinh nhật nè!”

“Từ bây giờ hy vọng...anh sẽ giúp đỡ em nhé...bạn trai.”

“Thằng kia! Chị đã phải chờ em một lúc đấy! Vậy mà em chỉ vì cái lý do nham nhở này thôi sao?!”

Yêu đơn phương là chìm đắm trong thứ cảm giác khi nhìn ngắm người ấy, mà ánh mắt của họ, không bao giờ hướng về phía ta.

Yêu đơn phương là âm thầm quan tâm, lo lắng tới người ấy, để rồi, họ chỉ mãi xem ta là bạn.

Đặng Diệu Huyền lấy tay vỗ vỗ lên bả vai mình.

-“Có cần cho mượn để dựa không?”

-“Cảm ơn, nhưng con trai không tựa vào vai của con gái.”

Huyền gõ đầu Minh một cái rõ đau.

-“Make color!”

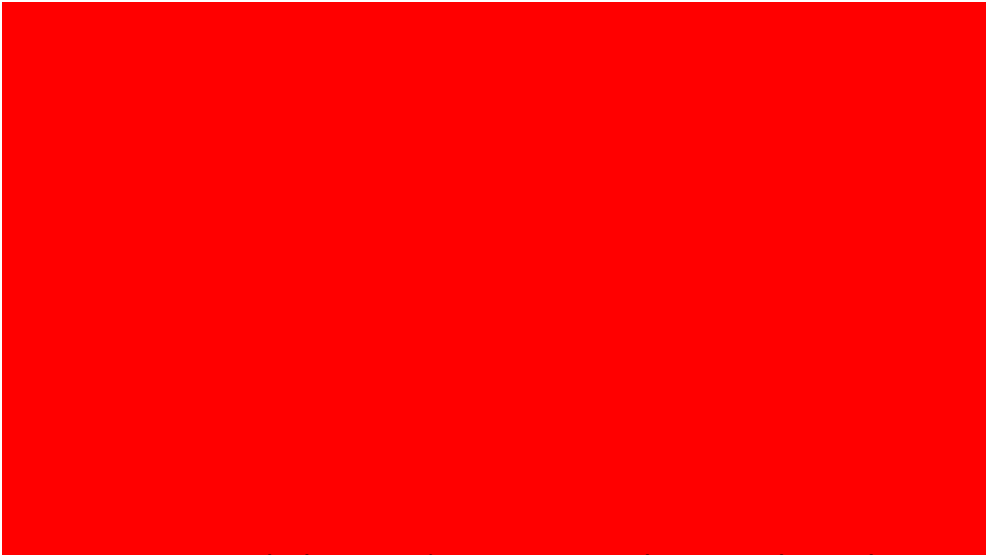
Chỉ có một thứ hạnh phúc trên đời, yêu và được yêu.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Sinh Nhật Thứ Mười Tám Vui Vẻ Kẹo Dẻo Ngốc!

Lên trán, lên má, lên môi, lên vành tai, lên hàng mi. Ôi dỗi ời, cũng chẳng nhớ hôn bao nhiêu lần nữa. Chỉ biết là cái luồng khí từ các bộ phận được liệt kê bên trên chạy loanh quanh lung tung, rồi xộc thẳng vào tim ý, khiến cả người Uyển Nhi cứ run cầm cập à.

Giời ạ, nụ hôn đầu có khác, khó chịu hồi hộp quá đi mất.

Sau tất cả, kẻ quỷ quái nào đó mới chịu chậm rãi buông môi cô ra, tăng hắng một cái, rồi đứng lên phui phui quần áo.

Thế thôi thì chẳng nói làm gì, cứ tưởng nghiêm túc trở lại bình thường cơ, ai ngờ cậu ấy còn ngắt nhẹ chóp mũi cô, hỏi một câu rất tình và đẹp trai.

-“Sao mặt cô đỏ quá vậy?”

Xong nhe răng cười phơn như đứng rồi ấy.

Ừầy, quá đáng! Đã biết người ta xấu hổ còn trêu, bảo thế có đều không cơ chứ? Trong khi bản thân cậu ta chính là nguyên nhân kia kìa. Thiệt, lợi dụng quá, quá lợi dụng luôn!

Ui chao, ngày hôm nay nhiều chuyện xảy ra đến nỗi quên cả giờ giấc, nhìn xuống đồng hồ đeo tay thì đã tám giờ rồi. Thế là trong bầu trời vừa chập tối, có đôi nam nữ leo lên chuyến xe buýt cuối cùng trở về nhà.

Khi chiếc xe buýt dừng chân tại trạm chính để thả khách xuống, lúc này, tiếng thông báo máy móc vang lên ồn ào.

“Xin quý khách kiểm tra lại đầy đủ và mang theo tư trang, vật dụng quan trọng trước khi xuống xe.”

Nói đoạn, bàn tay Trần Chấn Phong nắm chặt lấy đôi tay mềm mại của Dương Uyển Nhi, kéo xuống xe, giọng nói trầm thấp chân thành da diết.

-“Đi thôi nào, vật dụng quan trọng.”

Á, chết mất, tự dưng tai đỏ má hồng, tim thì đập nhanh tương nghèo tới nơi rồi ý.

Á, chỉ là ngằm khăng định tâm quan trọng, chỉ là ngằm khăng định tâm quan trọng thôi mà, đâu có phải gọi bạn gái nhận bạn trai đâu? Có sao tim gan ruột rả cảm giác như sắp lộn hết cả ra rồi thế? Khổ quá, quá khổ luôn.

...

Trước khi bước vào nhà thì Phong dặn dò, tạm thời cứ như vậy đi, đừng nói cho ba mẹ nghe, phải giữ kín chuyện tụi mình yêu nhau, đợi khi nào tôi suy nghĩ thông suốt, biết được bản thân phải bắt đầu từ đâu, thì sẽ nói chuyện rõ ràng với họ sau.

Nhi gật đầu, ừ thì giấu giếm, nhưng cũng biết làm sao? Làm gì có sự lựa chọn nào khác?

Và lại, cô thật sự đã yêu, yêu cậu em trai trên danh nghĩa ấy, cậu em trai lúc nắng lúc mưa, lúc khó hiểu, lúc đáng ghét, lúc lại rất ngọt ngào, rất chi điệu dàng...

Những ngày sau đó, không khí gia đình ông Hùng không thay đổi gì mấy, đôi vợ chồng vẫn tràn ngập yêu thương, hai đứa con vẫn cư xử bình thường như bấy lâu nay.

Nhưng sâu thẳm trong thâm tâm, hai người lớn nào có biết được, một tình yêu thâm kín nhưng cũng rất mãnh liệt, đang dần đâm chồi nảy lộc từng ngày, từng giờ, từng phút, từng giây.

-“Uyển Nhi, rót cho ba cốc nước, tô mì này cay kinh khủng khiếp.”

-“Ba uống Coca Cola hay Pepsi?”

-“Pepsi, cảm ơn con.”

Rót cho ba Hùng xong, cô ngó sang cái người đang ngồi xem truyền hình ở bên kia cũng đang nhể nhại mồ hôi vì độ cay của mì, cô phì cười, bước lên phòng khách, e hèm cất tiếng hỏi.

-“Coca Cola và Pepsi, cậu thích cái nào?”

-“Thích cô.”

Kẹo dẻo nha, thái độ thay đổi nhanh hơn cả chong chóng quay, mới đó còn nhìn mắt hí trêu mếu lăm lăm cơ mà, giờ đã lấy gối salon đập vào đầu mắt hí mấy phát rồi. May mà là gối đó, chứ là gạch thì chả vỡ đầu ra rồi à? Với cả xem chút nữa là đồ tô mì rồi, uầy, con gái con lú, như đứa con gái!

...

Từng ngày cứ thế trôi qua, và hôm nay, là sinh nhật của Dương Uyển Nhi.

Thú thật, từ đó tới giờ cứ hễ trước ngày sinh nhật của cô một tuần, là trong tuần ấy, Trần Chấn Phong sẽ dành dụm đủ tiền để mua một cái bánh kem thật ngon. Tuy nhiên là, cậu không trực tiếp tặng cho cô, cũng không muốn cô biết là mình tặng. Đôi lúc cậu nhờ Thiên Minh, đôi lúc nhờ mấy thằng khác. Rồi cậu bảo họ, cứ đưa cho cô, đừng nói là cậu tặng, bởi sẽ rất xấu hổ.

Hiện tại thì mọi chuyện đã khác, vì thế, nhân dịp sinh nhật này, cậu cũng phải đích thân tặng một cái gì đi nhỉ?

Khổ nổi, nói thì dễ, tìm thì khó. Mèn đét oi, trang sức, quà lưu niệm gì mà tràn lan đại hải, nhìn mà muốn chói hết cả con mắt ý.

Gấu bông? Thôi đi, có còn là con nít lên ba đâu chứ.

Vòng đeo tay, dây chuyền? Thôi đi, hình như những thứ này cô ấy có rất nhiều ở nhà rồi.

Hoa? Thôi đi, thế kỷ bao nhiêu rồi mà còn tặng hoa, hoa lá hẹ chi để trưng bày một vài ngày, sau đó cũng yên vị trong sọt rác thôi.

Chắc, còn thứ gì được dùng làm quà sinh nhật nữa nhỉ?

-“Cậu bé xinh trai, mua đồ cho bạn gái hả? Chuchoa, tình cảm thìa chứ nì! Cần chị giúp em chọn không?”

Chịu không nổi!

Có người cảm thấy hơi quê quê, liền lảng lảng rời đi, nhìn tiệm này, ngó tiệm khác, lưỡng lưỡng lự lự, đi ra đi vô đi ra đi về. Rốt cuộc, quyết định ngồi một đồng trên băng ghế đá, suy nghĩ tiếp!

Đang sầu đời, bỗng có một quả bóng rổ lăn lăn tới chân, theo phép lịch sự, Chấn Phong cầm bóng, thấy lên cho người đối diện.

-“Cảm ơn... ề?”

-“Ừa?”

Ôi trái đất thật là tròn, là thằng đại ca hôm đó xông pha chiến trường, thi đấu bóng rổ cùng cậu đây mà.

-“Mọi việc đều suôn sẻ vẫn không khiến cái bản mặt mày khá khảm hơn chút nào à?”

Đặng Khắc Huy vừa vu vơ hỏi vừa xoay bóng bằng đầu ngón tay.

Trần Chấn Phong đa nghi nhìn hấn, ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, quyết định thoải mái với nhau, không đòi co thù dai nữa, thù ghét gì cứ dẹp nó sang một bên cho nhẹ lòng.

...

-“Quà thật tao đây cũng rất dở về khoản tặng quà, đó giờ toàn nhờ người đi mua giúp.”

Hai chàng đại ca cùng ngồi tâm tâm tình tình.

-“Mua cho con nhỏ ấy áo ngực chắc sẽ bị đập chết đúng không? Dù chẳng biết size của nó nhưng theo tao đoán chắc cỡ...”

-“Cô ấy tuyệt nhiên không đập mày đâu, vì tao mới là người đập chết mày đấy thằng biến thái!!”

-“Được rồi cha nội, đừng nóng. Tao nghĩ nhỏ ấy sẽ thích bất cứ món đồ gì mày chọn. Nhưng nếu mày có tâm, hãy tặng thứ gì đó thật đặc biệt, để khi nó nhìn thì có thể nghĩ ngay tới mày.”

...

-“Sinh nhật vui vẻ, Uyên Nhi.”

Năm nào cũng thế, em ấy luôn tặng quà và chúc cô những lời chúc tốt đẹp. Nhưng năm nay cậu có vẻ kiệm lời hơn hẳn, lý do thì...ai cũng biết.

Nhận món quà từ tay Thiên Minh, cô mỉm cười, nói lời cảm ơn, tám nhăm đôi điều. Xong xuôi, vừa ngoảnh ra đằng sau thì giật cả mình, Chấn Phong lù lù như ma chơi á, hãi cả hồn.

Cậu dựa người vào vách tường, chậm rãi nói.

-“Sinh nhật vui vẻ.”

Ố? Tại sao chúc sinh nhật người ta mà mặt bí xị như cái bánh bao chiều bị ế thía?

-“Tòii...muốn là người đầu tiên nói câu đó với cô.”

Dễ thương quá, tim cô kiểu cứ đập thình thịch thình thịch ý, cả người nóng ran ả. Quả nhiên, cùng một câu nói nhưng được người đặc biệt nào đó nói thì cảm giác nó khác hoàn toàn nha.

Dương Uyên Nhi kiễng chân, ôm lấy cổ cậu, hôn chụt một cái vào má cậu thật kêu.

Mạnh dạn chủ động, hai cậu đỏ mặt mà bản thân mình cũng đỏ không kém mới sợ chứ, không khí cứ ngưng ngưng phát ghét luôn. Ái chà chà, hình như gương mặt cậu hơi giãn ra rồi kìa, thần kỳ chưa!

Trần Chấn Phong mỉm cười chứ, gỡ sợi dây chuyền trên cổ mình xuống, rồi đeo lên chiếc cổ trắng nõn nà của cô.

-“Sinh nhật thứ mười tám vui vẻ, kẹo dẻo ngọt!”

Á, sợi dây chuyền này từ trước đến nay là vật bất ly thân của cậu ấy, là món quà trước khi bỏ đi mẹ cậu đã tặng cho cậu cơ mà?

-“Sao lại đưa nó cho tôi? Đây không phải là kỷ niệm giữa hai mẹ con cậu sao?”

-“Ồi dào, cô giữ hay tôi giữ có khác gì nhau đâu? Cứ làm bộ làm tịch mãi.”

Láu cá, quá láu cá!

-“Nhưng mà, thằng Minh là tên thứ mấy chúc mừng sinh nhật cô thế?”

Eo, lại chuyện gì nữa đây?

-“Thiên Minh là người thứ bảy.”

-“Ồ đâu ra lắm thằng thế? Là ai? Là những ai dám phỗng tay trên của tôi? Tôi đánh cho nhừ tử.”

-“Cậu nữ sao? Đều là những thằng bạn thân thiết nhất hệ mặt trời của cậu ý.”

Ai đó trâu, ai đó bật cười vui vẻ.

-“Khoan đã, mười tám tuổi có nghĩa là...”

Được một lúc thì đôi mắt Phong bỗng dung sáng rực như ánh trăng, Nhi chợt có linh cảm chẳng lành.

-“Lệnh cấm dưới mười tám tuổi đã được bác bỏ, và cô có thể làm được rất nhiều việc, đúng không...”

-“Ừ đúng rồi, ví dụ như việc có thể có tên trong danh sách cử tri và bỏ phiếu, có thể làm việc full-time, có thể có được giấy phép lái xe, có thể nhận được một giấy phép để bắt đầu một doanh nghiệp, có thể nhận được bảo hiểm cho bản thân và tài sản, có thể mở một tài khoản ngân hàng tiết kiệm và cũng sở hữu một thẻ tín dụng!”

Có người nhanh chóng cắt ngang lời người kia, tuôn một tràng dài thăm thẳm, hai người kia ngơ ngác ngác.

-“Chả biết có phải tôi quá nhạy cảm hay không, nhưng hình như cô càng lúc càng đứng cách xa tôi thì phải?”

-“Cậu nhạy cảm ý, nhìn xem, bầu trời ngày sinh nhật tôi đẹp quá!”

-“Tại sao lại không nhìn thẳng vào mắt tôi?”

-“Đồ hâm, đang nói về bầu trời thì nhìn bầu trời chứ nhìn cậu làm gì...”

Cả hai đầu khẩu, chỉ choé nhiều lắm. Kể cũng lạ, ở trong một mối quan hệ chị em không ra chị em, người yêu không ra người yêu như vậy, dường như thoải mái hơn hay sao ý?

-“À, cô biết việc... Diệu Huyền sẽ quay trở lại Mỹ chứ?”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Hãy Ở Lại Đây Đi

Đầy đủ và tiện nghi, là bốn chữ được dùng để đáp lại khi có ai đó hỏi Đặng Diệu Huyền tôi về cuộc sống của tôi ở xứ sở cờ hoa.

Ngay cả khi trở về nơi chôn rau cắt rốn một thời gian dài, gia đình tôi ở Hoa Kỳ vẫn chu cấp đầy đủ từ cái ăn, đến cái mặc.

Nhưng tôi cứ cảm giác như đời mình có một khoảng trống lớn, không sao lý giải được.

Ba mẹ tôi bận rộn ở công ty suốt ngày, hiếm khi mới có mặt ở nhà.

Chính vì xinh đẹp và giàu có, dĩ nhiên danh sách bạn trai và người say nắng Diệu Huyền tôi luôn theo tỉ lệ thuận mà tăng thêm mỗi ngày.

Mặc dù vậy nhưng tôi có khá ít bạn bè, cùng lắm cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đoán thử xem? Tôi chắc chắn đến chín mươi phần trăm rằng danh sách bạn bè đếm trên đầu ngón tay đó cũng không thích tôi nổi.

Nhưng tôi cũng chắc chắn một trăm phần trăm là tôi chẳng quan tâm!

Cho dù đôi lúc tôi cũng tự suy nghĩ tại sao mọi người đều có thành kiến với mình như vậy. Song tôi vẫn không cảm thấy mình làm sai điều gì, mình cần thay đổi điều gì để được mọi người yêu quý hơn.

Tôi là chính bản thân tôi, tôi thích điều tôi thích, tôi yêu điều tôi yêu, tôi làm điều tôi muốn làm. Hãy tránh ra và chấp nhận đi, đây là cuộc đời tôi, không phải của ai khác.

Gia đình tôi gồm có bốn người, ba Đặng, mẹ Đặng, tôi và anh Khắc Huy. Tôi và ba mẹ đang sống ở Mỹ, nhưng anh hai thì do một vài lý do cá nhân nên vẫn còn ở Việt Nam.

Từ thuở nhỏ, tôi và anh hai vốn không được hòa thuận cho lắm. Tính cách của tôi kiêu kỳ đồng đánh bao nhiêu, tính cách của anh ấy xác xược láu cá

bấy nhiêu.

Giang son dễ đổi, bản tính khó dời. Ông anh già hời đó cũng là đầu gấu ở trường nhé, cũng quậy phá có tiếng chứ đừng đùa.

Khoảng thời gian đó tôi đã thật sự rất mất mặt khi có một ông anh đầu gấu như Đặng Khắc Huy. Đơn giản năng tiểu thư xinh đẹp hoàn hảo như tôi, mà lại có một vết nhơ là anh trai cá biệt. Thật là quá mất mặt, quá mất mặt đi.

Cái chính là anh ấy dường như biết được điều này, nên cũng không ưa tôi ra mặt. Ở trước mặt ba mẹ thì khiêm tốn thật thà lắm, khi không có thì xem tôi như chướng ngại vật không hơn không kém.

“Mày đang chắn đường tao đó.”

“Ui bực bội quá! Tóc bím xương cá lại bị bung nữa rồi!”

“Mày đúng là cái nhọt trong cuộc đời tao mà. Tránh ra chỗ khác, tao phải đánh răng.”

“Đi xuống nhà vệ sinh tầng dưới mà đánh.”

“Nhảm shit, tại sao mày không phải là người đi xuống dưới chứ? Bộ trong phòng mày không có gương à?”

“Gương ở đây rõ hơn mấy chỗ khác nhiều, và lại em lười biếng đi ra đi vô quá. Anh đừng có lái nhai nữa, phiền phức!”

“Mày nói gì? Nói lại lần nữa thử xem con nhỏ kia?”

“Làm anh thì nhường em nó một chút, Huy con chịu khó đi xuống tầng dưới đi. Còn Huyền lần tới con sửa soạn nhanh lên, không khéo cả hai anh em cùng trễ giờ học đấy.”

Dẫu cho tôi cũng công nhận là bản thân mình rất đáng ghét trong trường hợp này, nhưng trách ai được? Ba và con gái luôn về một phe, ba thường yêu con gái hơn nhé!

Ở trong ngôi nhà, tiếng nói của người ba rất có quyền lực, con trai cả không buồn đòi co thêm nữa, thay vào đó thì thăm vào tai em gái vài câu.

“Soi gương nhiều mất duyên, lý luận chuẩn phét. Nhưng tao tò mò khi mày có cái duyên nào đâu để mất nhỉ?”

Thôi mấy chuyện phù phàng như thế này cũng chẳng có gì đáng kể, đã có lần anh ấy khiến tôi hụt hẫng lắm luôn. Căn bản nhắc lại chỉ làm mình thêm bực bội, thôi quên đi vậy.

À cái ngày tôi nhận được thông báo gia đình chúng tôi sẽ sang nước ngoài sống để thuận tiện cho công việc của ông bà Đặng là vào tháng bảy.

Nhìn đồng hành lý chồng chất, tôi ngạc nhiên khi chả thấy đồ đạc nào của Khắc Huy cả. Hỏi ra mới biết rằng anh ấy không có đi theo, do hồ sơ gấp trực trực, và chẳng mẹ tôi muốn cho anh sống tự lập một vài năm, sau đó sẽ rước qua sau.

Nói chứ tôi chẳng quan tâm nhiều làm gì, tôi bây giờ đã được tận hưởng các lợi ích của con một và sống trong một môi trường mới, những con người mới rồi!

Tôi mạnh miệng đấy.

Sống tại Mỹ một thời gian khá lâu, thỉnh thoảng tôi hơi nhớ anh Khắc Huy một chút. Tôi đoán mọi người có thể nói là... một chút quá nhiều, một chút quá thường xuyên, thêm một chút mỗi ngày.

Rồi tôi mới chợt nhận ra rằng, việc ăn ý nhất mà hai anh em tôi từng làm, đó là em không liên lạc với anh, anh cũng không liên lạc với em.

Và đó cũng là một trong những lý do khiến tôi quyết định trở về quê hương Việt Nam.

....

Trời! Tôi còn bị trúng tiếng sét ái tình trong quán Bar nữa chứ!

Một cách trung thực thì tôi tuyệt nhiên không hiểu tại sao khoảng thời gian đó tôi lại có thể mặt dày đeo bám theo người ta mỗi ngày, mỗi ngày như thế. Lòng tự trọng và sự tự tôn của người con gái để đâu rồi?

Chỉ đơn giản là vì trái tim tôi muốn thế, chỉ vậy thôi!

“Có đấy, nhưng nếu cô muốn một vé thì cứ nói.”

“Xin lỗi, thật sự thì cô gái ở quán Bar tối qua với chị bây giờ hơi khác một chút, khiến tôi nhất thời không nhận ra.”

“Không đâu, trông chị vẫn ổn mà, rất xinh là đằng khác.”

“Chị biết không, sau đó thì thằng đó đã làm như thế này, chu mông vậy nè...”

Yêu một người không thuộc về bạn, cũng giống như bạn đi đến một tiệm cà phê yêu thích, rồi chọn lấy một chỗ ngồi mình rất ưng ý, nhưng phục vụ lại nói với tôi rằng chỗ đấy đã có người đặt trước rồi.

Bất đắc dĩ, bạn chỉ có thể đành đứng lên và rời khỏi. Cái cảm giác đó giống như là tuy biết rằng chỗ ngồi còn trống nhưng bạn mãi không thể chạm vào được.

Tình yêu đã như nước trôi qua sông, tình anh em cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy. Tôi không nói, không có nghĩa là tôi không biết ban đầu Khắc Huy chính là sử dụng tôi để dụ dỗ, sai khiến Chấn Phong.

Lợi dụng em gái mình để đạt được mục đích. Thiết nghĩ trong mắt anh ấy, tôi chẳng là cái đinh gì cả.

Đã vậy tôi còn bị vướng vào hai mối tình ngu ngu ngốc ngốc khiến người khác phát bực.

Từ trước đến giờ vẫn là hạnh phúc không bao giờ gõ cửa tìm đến Đặng Diệu Huyền tôi, tôi không xứng đáng để được nhận nó.

Từ đầu mọi thứ vốn dĩ không nên bắt đầu, thì tốt biết bao...

....

Sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất.

-“Mày cứ đi như vậy à...không chào tạm biệt bạn bè gì sao?”

-“Em không biết là em có bạn bè để chào tạm biệt đấy.”

Đặng Khắc Huy nhìn nụ cười băng quơ của em gái, bên trong đôi mắt đen tuyền long lanh như đá quý là cả một nội tâm phức tạp. Hắn khẽ thờ dài, đành chuyển sang một chủ đề khác.

-“Mày đã nói cho ba mẹ biết chưa?”

-“Chốc nữa trong lúc làm thủ tục xuất cảnh em sẽ gọi, dù sao em cũng biết tiếng Anh nên chắc sẽ không có trở ngại gì đâu.”

Phải rồi, mọi chuyện đều đang diễn ra theo chiều hướng đúng của nó...

Phải rồi, không còn quyến luyến bịn rịn gì cả...

Phải rồi, sự hiện diện của nhỏ chỉ như một cái gai dưới đất, nhỏ mãi không lên thôi mà...

Phải rồi, sẽ không một ai quan tâm, sẽ không một ai nhớ tới, nhỏ đã quá quen thuộc với điều đó rồi mà...

Chỉ là...

-“Anh không cần tiễn em nữa đâu, về đi, em vào trong đây.”

-“Đặng Diệu Huyền!”

Đặng kia...không phải là...

-“Con nhỏ xấu xa đáng bị đánh!! Hà có gì cậu lại có thể đi mà không nói lời nào với tụi này như vậy hả?! Khắc Huy mà không thông báo thì tớ thật sự không biết gì luôn đấy!!”

Thế này là thế nào?

-“Diệu Huyền, cậu có biết cậu rất đáng ghét không?”

Cô bạn chột dạ bởi câu hỏi của Dương Uyển Nhi.

-“Từ khi gặp cậu, biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra? Cậu ích kỷ, cậu độc chiếm, cậu chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, cậu chỉ vì ghen tuông mà cậu sẵn sàng làm tổn thương mọi người xung quanh. Cuộc sống của tớ dường như bị đảo lộn bởi cậu...”

Người đó cảm thấy rất ư là nuối không trời bởi những lời bộc bạch kia. Nhỏ biết, biết rồi mà? Có nhất thiết phải nói huych toẹt ra như thế?

-“Mà cậu biết không? Mỗi người xuất hiện trong cuộc đời chúng ta đều có ý nghĩa riêng biệt. Nhờ một phần không nhỏ trong sự xuất hiện của cậu, tớ và Chấn Phong, Kim Trúc và Khắc Huy có thể thành đôi này.”

-“...”

-“Tớ từng hối hận vì những điều ngu ngốc mình từng làm trong quá khứ. Nhưng nếu có thể quay lại từ đầu, ngoài việc sửa chữa lỗi lầm và cải thiện bản thân ra, tớ vẫn muốn chúng ta trở thành bạn bè, nếu thân thiết hơn thì càng tuyệt. Thế thôi, điều cuối cùng tớ muốn nói là cậu nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!”

-“Cậu đi rồi nhớ thường xuyên liên lạc về cho tui tớ đó biết chưa? Tớ nơi gọi điện báo cho tui này một tiếng nhé!!”

Đùng đùng, Nguyễn Thị Kim Trúc, Hoàng Thiên Minh, và ngay cả...cái người khiến nhỏ vứt bỏ sự kiêu hãnh để theo đuổi cũng mỉm cười dịu dàng nhìn nhỏ?

Hoàn toàn không sử dụng biện pháp nói quá, đây là lần đầu tiên Trần Chấn Phong nở nụ cười với đuôi mắt cong cong, đôi mắt hơi híp lại với Đặng Diệu Huyền, thật lòng không hề giả tạo.

Những ngón tay của cô nàng hơi run run, xem chừng nhẹn không nổi nữa rồi?

-“Ồ ào, ồn ào quá! Tớ có nhờ mấy người tới đây rồi nói mấy lời cảm động đâu chứ? Tính làm tớ xúc động à? Xin lỗi nhé, không có dễ đâu!”

Gương mặt cả đám chớp mắt đã méo xềnh xệch, ôi thần linh ơi, cô nàng Diệu Huyền này vẫn không dễ thương chút nào!!!

-“Đi thôi anh hai.”

-“Hả...ách!”

Đột ngột bị lôi đi, Đặng Khắc Huy đương nhiên chẳng hiểu mô tê gì, nếu hấn nhớ không nhầm thì lúc này hấn đã bị con em trời đánh đuổi về rồi mà?

-“Tớ nơi gọi điện báo cho tui này một tiếng nhé!!”

-“Nhớ giữ liên lạc nhé!! Tạm biệt cậu!!”

....

Theo nghĩa đen thì cánh tay của hấn và đồng hành lý rất đáng thương, bị con em cầm đầu cầm cổ kéo đi một cách không thương tiếc mà.

Đoạn bước chân của nó cũng chịu đứng yên một chỗ, cảm ơn trời...thay vào đó là trút hết mọi cơn cuồng phong thịnh nộ lên đầu hấn.

-“Phiền phức!! Om sòm!! Ba láp ba xàm!! Bực hết cả mình!!”

-“Mày đang mắng tui nó hay mày đang mắng tao vậy hả con kia?!”

-“Kéo theo cả bầy cả lũ đến sân bay như vậy...rảnh rồi quá ha!! Bọn họ đúng là nhảm nhí hết sức!!”

Khắc Huy lắc đầu ngán ngẫm, cau mày nhìn chằm chằm bộ dạng khó hiểu của Diệu Huyền một hồi, song chợt buột miệng nói.

-“Nhưng mà sao...nhìn mày có vẻ rất vui...”

Những lời nó đang nói ra, tất cả đều trái ngược với những gì gương mặt nó biểu hiện. Cái con bé này thực tình tâm trạng đang rất tốt, chỉ là không muốn biểu lộ ra ngoài mà thôi.

“Ba chúng ta làm bạn nha!”

“Tớ rất ổn luôn, không sao đâu Diệu Huyền, cậu lo lắng như vậy khiến tớ thấy vui lắm!”

“Chẳng lẽ từ trước đến giờ, tình bạn của chúng ta...đều là giả dối sao?”

“Cảm ơn cậu, cảm vì đã nói mọi thứ cho tớ biết. Và cậu cũng vì quá thích cậu ta thôi, tớ sẽ thông cảm cho cậu.”

“Tớ chỉ lỡ phản xạ thôi, cậu có sao không? Có đau không cậu?”

....

-“Mày đã có dự định cho riêng mình sau khi quay về Mỹ rồi à?”

Nhỏ nhún nhún vai, chắc cũng tiếp tục đi học thôi, căn bản chưa có nghĩ đến dự định gì đặc biệt.

-“Vậy thì đừng về.”

Đặng Diệu Huyền tròn xoe mắt nhìn ông anh mình, nhỏ không thể nào ngạc nhiên hơn.

-“Hãy ở lại đây đi, tao chẳng muốn xa mày thêm lần nữa chút nào.”

Có người bật cười khanh khách.

-“Đặng Khắc Huy mà cũng nói được mấy câu tình thương mến thương này với em sao? Chuyện hiếm có khó tìm à nha.”

Có người vừa nghe xong, liền cảm thấy toàn thân ngứa ngáy nhột nhột.

-“Tao cũng là con người, cũng có cảm xúc và cảm giác mà, chứ có phải là tảng đá tro mình giữa thiên nhiên, đất trời đâu mà hững hờ trước máu mủ ruột thịt mình cho được?”

-“Được lắm, sâu sắc lắm! Cũng là anh tự thú nhận! Tại sao trước đây anh lại đối xử với em như vậy? Riết rồi em thấy người ngoài còn tốt hơn cả người nhà!”

-“Ý mày là gì? Nói rõ hơn xem.”

....

Tan học ngày hôm đó, tôi và tụi con gái bè phái chặn đường bao vây một con bánh bèo vô dụng. Lý do thì dễ hiểu thôi, nó điệu chảy nước ra, còn dám ve vãn tụi con trai nữa. Tôi ghét nó ra mặt ấy, tụi con gái kia cũng ghét nó nữa.

Không có thể lực nào mạnh hơn việc các cô gái cùng ghét một đứa. Vậy là cả đám quyết định “day đồ” con bánh bèo lại cho cẩn thận.

Cả hai bên đều xích mích ấy, tôi ra tay trước, bất ngờ nó cũng không phải dạng hiền lành, nó đập cho tôi một phát ngã ngửa luôn.

Mấy ngày qua người tôi nó nóng nóng, hẳn bị sốt nhẹ nên đầu óc ong ong, lại còn bị ngã nhào nữa.

Tụi con gái bè phái đã chuẩn bị từ đời nào rồi, tôi mệt mỏi ngồi phịch xuống đất, rồi vừa hay Khắc Huy và bạn của anh ấy đi tới.

“Đã bị bệnh rồi còn giờ thời chị đại đầu gấu. Mày xem, có ai như con khủng này không?”

“Em uể oải trong người quá, đau cả hông nữa...anh đưa em về với...”

Bất đắc dĩ tôi phải nhờ tới sự trợ giúp của Khắc Huy, cứ ngỡ đâu sao anh ta cũng không thể ngoảnh mặt làm ngơ được, nhưng có lẽ tôi đã lầm, anh ấy không nói thêm câu nào, chỉ quay lưng đi thẳng, đi một mạch.

Bằng cách nào tôi về được nhà thì tôi không nhớ rõ cho lắm. Tôi chỉ nhớ mang máng lúc đó có một mình Khắc Huy rời đi thôi, bạn của anh ấy vẫn ở lại, còn bước đến nhẹ nhàng xoa trên eo tôi nữa.

....

-“Mày...thật sự nghĩ tao là loại người này?”

-“Làm sao em có thể nghĩ khác được?”

Anh ấy xem chừng thất vọng vô cùng, ánh mắt giống như bị gió tuyết mê hoặc.

Bộ nói gì sai sao?

Ngẫm ngẫm ngại ngại, Diệu Huyền quyết định lấy điện thoại ra gọi cho ba. Cũng tại sau khi ngủ li bì do con sốt thì ba Đặng đã ở nhà chăm sóc nhỏ từ bao giờ rồi.

-“À hồi ấy hả? Đúng rồi, thằng Huy công con về nhà đấy.”

Nghe như sét đánh ngang tai!

-“Gi...gi cơ?! Làm thế nào hả ba?!”

-“Hồi ấy nó công con sau lưng, xách thêm cặp sách của con và một đồng thuốc hạ sốt, oxy già...trông thấy thương lắm.”

Có người cực kỳ khó hiểu ngược lên nhìn người kia.

-“Thế cái anh gì đi cùng anh...không phải chính anh ấy đã đưa em về nhà hả?!”

-“Mày bị ngây thơ hóa à? Đàng hoàng đến nỗi tự tiện sờ soạng vào eo ết con gái người ta? Còn nực cười hơn khi mày chả bị thương ở eo. Cũng may tao mua đồ về kịp thời và cho nó một trận đấy.”

Ai đó đứng ngay ra.

Cũng có nghĩa là bao lâu nay... đã hiểu lầm Đặng Khắc Huy rồi?

Đặng Diệu Huyền đang bồn thần chưa dứt thì điện thoại di động bỗng đổ chuông, là ba Đặng.

-“Đừng nói hai đứa con đang ở sân bay nha?”

-“Vâng, con sửa soạn hết thấy rồi, có điều...”

-“Gia đình đang yên ổn, mong con đừng về!”

-“Kia ba!!”

Một tràng cười sáng khoái truyền tới từ đầu máy bên kia.

-“Con gái, hãy về máy bay đi, ba mẹ cũng chuẩn bị về Việt Nam rồi đây.”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tôi Chẳng Phải Là Bánh Kẹo

-“Biết làm sao đây... Tôi đoán là các bạn sẽ phải nhìn mặt tôi thêm một thời gian nữa...”

Do dự lưỡng lự một chút, em gái Đặng Khắc Huy lại tiếp tục.

-“Dẫu sao thì tôi cũng rất muốn nói lời xin lỗi, bởi những sai lầm mà tôi đã gây ra...”

Đặng Diệu Huyền tôi không hoàn hảo như vẻ bề ngoài. Tôi làm sai, tôi làm tổn thương người khác, nhưng một khi tôi nói lời xin lỗi, tôi thật lòng đấy.

-“Tụi tớ không nhớ gì cả đâu, nên đừng xin lỗi làm gì, lại đây nào.”

-“Chào mừng cậu quay trở lại.”

Hơn ai hết, ngay từ đầu Uyên Nhi và Kim Trúc đã muốn phát triển một tình bạn bền vững giữa ba người họ. Tuy cô bạn Diệu Huyền này đánh đá khó gần khỏi bàn cãi, nhưng sự thật là dù cho có cố gắng đến đâu, cả hai vẫn không thể ghét được.

Cả ba cô gái ôm chầm lấy nhau giữa sân bay tấp nập. Đoạn nhân vật chính buông tay ra đầu tiên, hít mũi một cái, ngậm ngùi tiếp.

-“Thành thực mà nói tớ cảm động lắm, nhân dịp hôm nay tụi mình đi xây dựng một tình bạn thân thiết đi.”

-“Bằng cách nào?”

-“Đi bar club, tớ sẽ cho các cậu biết thế nào là vui về thực sự và những bước nhảy điêu luyện nhất. Tớ đây được mệnh danh là nữ hoàng trong quán bar đấy!”

-“Nghe thích nh...”

Cái ôm thật chặt như là trừng phạt từ phía sau khiến Uyên Nhi giật nảy cả mình. Cô chớp mắt mấy cái, rồi lại chớp mắt thêm mấy cái.

-“Xin lỗi nha, Uyên Nhi của tôi không được...à không, là cấm tuyệt đối đi đến những chỗ đó. Rủ rê xin đừng.”

-“Kim Trúc em dám bước chân vào mấy chỗ ăn chơi không lành mạnh đó xem, xem anh xử em như thế nào?”

Ba cô gái cứ mãi tình cảm bạn bè thăm thiết mà quên mất một điều quan trọng, ba người có giới tính nam đang đứng chắn dần to tướng ở sát bên đây này.

-“Giờ đây? Mấy người các ông thì tự do phóng khoáng, ăn chơi chẳng kém ai mà lại ra luật ràng buộc bạn gái như thế á?”

Diệu Huyền bất bình giùm cho hai cô bạn mình, nhỏ là nhỏ biết rõ nhất. Nghe vậy, Chấn Phong chỉ mỉm cười, ngón tay siết lại, mở lòng bàn tay của Uyên Nhi ra, mười ngón tay đan vào nhau.

-“Là thế đó, tất cả con trai trên thế giới này đều biết ghen, chỉ là thể hiện ra hay không mà.”

-“Tóm lại từ đầu đến cuối, đều là chị sai rồi.”

-“Excuse you!?”

-“Tội mình nên đi trước, đưa vali đây em xách phụ cho.”

Bị Hoàng Thiên Minh cuỗm hết đồ đạc, có người chỉ có thể tức tối đuổi theo.

-“Làm gì vậy? Chị nghĩ ở trường hợp này thì cậu nên về phe chị mới phải, chúng ta là những người cùng khổ mà!”

Diệu Huyền huých huých vào khuỷu tay Thiên Minh, trách. Ôi trời, dám trả lời không phải đi?

-“Bộ em có nói gì à? Em chỉ đang giải vây chúng ta trước hai cặp đôi kia. Và lại chị đừng nên cãi lý với những kẻ đang yêu, bởi tình yêu vốn dĩ chả có luật lệ nào cả, chị sẽ không thắng nổi đâu.”

Nói xong một lúc lâu, cậu quay lại nhìn. Ô, té ra vẫn đang đi đằng sau, cứ tưởng từ nãy đến giờ cậu tự độc thoại với không khí chứ.

-“Em nói gì sai sao?”

-“Ất hẳn Uyên Nhi cũng có suy nghĩ giống chị, rằng Thiên Minh...có hơi chững chạc so với tuổi, nhỉ?”

Hoàng Thiên Minh chỉ có cách cười trừ.

-“Ông cụ non thật, nhưng bằng cách nào đó, nó khá thu hút chị đấy...”

....

-“Nam sinh hàng cuối bước lên đây gặp tôi! À không phải em, cái cậu cao nhòng kia, kêu nó giùm thầy.”

-“Bạn Phong, thầy giám thị gọi bạn kia...”

Chấn Phong kiêu du ngoạn hái hoa trên đồi trên núi xa xăm, bây giờ mới lật đật chạy tìm lối về!

Thiên Minh đứng hàng bên đưa mắt nhìn theo thẳng bạn, khề thờ dài một tiếng. Mở hàng đầu tuần may mắn quá ha Phong ha, ông giám thị này nổi tiếng dễ chống vó, hơi bị nghiêm khắc nha.

-“Tôi không nhớ lịch sử học có cho phép học sinh cười trong giờ chào cờ, đằng này còn cười một mình. Chẳng phải giờ chào cờ là giờ phút em nên hạn chế tính tự kỷ kia và nghiêm trang nhất sao?”

-“Xin lỗi, chỉ tại em không nhận được khi chợt nghĩ về một chuyện vui. Em hứa sẽ không tái phạm nữa, em xin lỗi thầy...”

-“Có cố gắng lễ phép cũng không...”

-“À mà em rất thích bộ vest của thầy hôm nay, trông lịch lãm lắm ạ.”

Ngoan hiền đúng thời điểm chẳng bao giờ gây hại hết, ông thầy cũng e hèm vài cái.

-“Được rồi, nhớ phải rút kinh nghiệm. Về chỗ ngồi đi!”

-“Hehe cảm ơn thầy!”

Đôi mắt một mí biết cười càng hiện lên rõ ràng sâu xa hơn khi Trần Chấn Phong nở nụ cười, và vô tình, cậu lôi cuốn hết sự chú ý của đám nữ sinh ngồi gần đó. Thầy giám thị nhận thấy, không nhìn được phẩn câu xanh rờn.

-“Mắt đã hí còn ráng nheo cho lắm vào. Nói cho mà biết, em sẽ không có bạn gái đâu. Nếu có, cũng sẽ chia tay sớm thôi!”

Bước chân ai đó chột dừng một chút, đám học sinh đứng gần cũng có thể cảm nhận được luồng khí nguy hiểm toát ra từ cả người cậu bạn này.

-“Tệ thật, nhưng em không giống thầy đâu ạ.”

....

Ngày hôm sau. Trừ cuối tuần ra thì thông thường mỗi sáng sớm hai đứa con luôn đi học trước bố mẹ.

-“Sao con còn chưa đi?”

Bà Hồng thắc mắc, vừa hay bà đang dẫn xe ra khỏi nhà.

-“Con nghĩ con nên đánh thức Chấn Phong dậy, chứ cậu ta tự nhiên bảo lười không muốn đi học thì làm sao mà được!”

Mẹ Hồng ngừng lại giây lát, ngược mắt nhìn lên tầng hai rồi nói tiếp.

-“Hôm qua nhà trường gọi điện về nhà bảo thằng Phong vô lễ với người lớn, bị phạt đình chỉ học hai ngày.”

-“Sao chứ?”

-“Đúng vậy, nên con mau đi học đi. Mẹ đi trước, gặp lại hai đứa sau.”

-“Vâng, chúc mẹ một ngày tốt lành...”

Đợi khi bà Hồng nổ máy xe chạy đi, con gái của bà liền tức tốc phóng lên lầu hai. Thấy cái người đó đang theo dõi trần bóng rõ trực tuyến trên điện thoại, sắc mặt ngược lại rất tươi rói.

-“Hóa ra cậu không đến trường ngày hôm nay vì bị đình chỉ ư?”

Cái người này vốn học rất khá, cũng chẳng thường bùng học ngày nào. Khoảng thời gian gần cuối năm học đều rất bận rộn, bài vở mỗi ngày mỗi tăng nên việc nghỉ học dĩ nhiên bỏ lỡ rất nhiều thứ.

-“Di ấy kể cô nghe...?”

Giờn hoai, Chấn Phong cứ ngỡ rằng mình đã thoát nạn được hôm nay rồi.

-“Sao lại giấu tôi? Chưa kể đến nói dối là vì lười?”

-“Có phải chuyện đáng tự hào gì đâu mà kể...”

-“Theo quan điểm của tôi, dù là những chuyện nhỏ nhặt nhất, nó vẫn tốt hơn để biết và để phải thất vọng, hơn là không bao giờ biết và luôn luôn tự hỏi.”

Trần Chấn Phong cậu từ khi nào đã hồi hộp lo sợ Dương Uyển Nhi sẽ biết chuyện xấu của cậu còn hơn lo sợ ba Hùng sẽ biết chuyện vậy? Thiệt tình, cậu đã từng là một chàng trai rất nổi loạn đó.

-“Mà kẹo dẻo nè, không định đi học sao? Gần bảy giờ rồi kia.”

Một câu hỏi bình thường, quá đời bình thường đó chứ. Thế nào mà cô ấy kiểu như máu nóng dồn lên não mà nhìn ấy, nhìn không thể làm gì khác được ấy.

-“Tôi là một con người chứ chẳng phải là bánh kẹo!! Cậu dám gọi tôi như vậy thêm lần nào nữa thử xem!!”

Rồi trút giận lên cái cửa nhà.

Ôi ôi, khổ cái thân cậu.

-“Hừm Chấn Phong...giận ời là giận! Kẹo dẻo cái con khi khô ấy!”

-“Lại như chó với mèo rồi, bộ tụi bây không thể chung sống hòa bình sao?”

Kim Trúc nhai miếng thịt bò kho dai mềm, từ tốn phê bình. Đối diện là Diệu Huyền với món bánh mì kẹp cho bữa trưa, ở Việt Nam lâu ngày, đôi lúc nhỏ thêm nhiều món bên Mỹ lắm.

-“Nhân tiện, ông anh của tớ đang ở xó nào ý?”

-“Không có động tĩnh gì thì chắc đang bị cô giáo dạy Văn bắt nán lại giờ ra chơi rồi, cũng sắp đến kỳ thi trung học phổ thông mà lại.”

-“Thế mới nói đưa cái hamburger đây tớ ăn giúp cho, ông nhất quyết không cho!”

-“Mà nè, bố mẹ của các cậu sắp về Việt Nam rồi, tới lúc đó cả hai anh em tha hồ ăn bữa cơm gia đình nhỉ?”

Uyển Nhi nhắc, Diệu Huyền thờ dãi chán nản.

-“Tớ thích ăn ở ngoài hơn. Bên Mỹ, tớ cũng là sống cùng với bố mẹ đó, nhưng thế thì sao chứ? Bữa cơm gia đình cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Họ bận rộn ở công ty suốt ngày mà, tớ riết quen đồ ăn bên ngoài hơn những thứ khác.”

-“Bận rộn cỡ nào mà không dành được một chút thời gian cho con gái... Thế còn những khi có anh trai cậu?”

-“Tớ cảm thấy bố mẹ quan tâm tớ, yêu thương tớ... có chừng mực thôi. Chẳng hiểu sao, tớ thấy họ đối với ông Huy thì để ý nhiều hơn, lưu tâm nhiều hơn...”

Không gian như lắng đọng và nhiều cảm xúc, Uyển Nhi cũng không biết nói gì hơn. Cô hiểu rõ mỗi gia đình đều có những vấn đề của riêng họ, nhưng thú thật, cô vẫn rất ngưỡng mộ họ, những người vẫn luôn gắn bó với nhau cho tới tận bây giờ.

Bởi không chỉ cô, mà cả Chấn Phong cũng đều đã phải trải qua cảnh gia đình lục đục, cha mẹ chia tay, cả hai đứa con “đói” tình thương. Và chính vì lẽ đó, cuộc tái hôn bất đắc dĩ này mới được hình thành.

-“Mà tớ nói vậy không có nghĩa tớ đổ kị với ông Huy đâu nha, hoàn toàn không. Tớ rất thích anh trai của mình.”

-“Nhìn anh em ruột nhà người ta kia, ngưỡng mộ thật. Khó nổi tớ đây là con một... Để tớ kể sự tích con một cho nghe. Tớ từng hôm nào cũng ảo tưởng mình có một ông anh đẹp trai chết người đang thất lạc ở đâu đó, và cũng từng hỏi mẹ tớ không biết bao nhiêu lần rằng, có thể sinh cho tớ một đứa em trai được không...”

-“Haha, bá đạo thật...”

-“Mà tìm đâu xa, Dương Uyển Nhi của chúng ta này, có một thằng em trai chần dãn này. Mà sống ở đời, mấy ai biết được chữ ngờ? Khi bạn ấy đã nảy sinh một tình cảm khác với chính em trai mình!”

-“Mày có ý gì hả con kia?”

Nguyễn Thị Kim Trúc ghen lời, nhìn con bạn mình cười hì hì. Ái dà, quên mất em đang ở kế bên, với món cơm cuộn chín mọng.

-“Coi chừng tao, tớ đi mua nước cái quay lại liền.”

Ôi sát thủ hoa hồng thế không biết, lảng sang chuyện khác thôi.

-“Nói chung là Huyền thích có chị em gái hơn có anh em trai?”

-“Ừ, tớ nghĩ chị gái vẫn nhìn hơn anh trai.”

Kim Trúc suy ngẫm suy nghĩ.

-“Dương Uyển Nhi được không?”

-“Cậu đang nói gì vậy?”

Đặng Diệu Huyền bật cười.

-“Tớ nghiêm túc đấy, Uyển Nhi lớn hơn tụi mình một tuổi, đáng lẽ ra học cùng khối mười hai với anh Khắc Huy ý.”

Trông Diệu Huyền ngờ ngạc như con nai vàng, Kim Trúc giải thích.

-“Uyển Nhi đi học muộn một năm, nên ngày mười một tháng ba vừa qua nó đã lên mười tám luôn rồi. Và chẳng gương mặt hai cậu na ná nhau sao sao đó, bảo chị em ruột khối người tin!”

-“Cậu ấy nhí nhảnh hoạt bát như vậy, ai mà đoán ra được...”

-“Đừng lo, cậu không phải là người duy nhất đâu. Nó không nói thì cũng chẳng ai biết hết.”

-“Ừm... Nhắc mới nhớ, nếu là ngày mười một tháng ba thì không phải Uyên Nhi có trùng ngày sinh nhật với ông anh nhà tớ sao? Kỳ lạ hơn...”

-“Khoan đã... Vậy có nghĩa bữa hôm đó cũng là sinh nhật của anh ấy à?!”

....

Nhìn xa xa đã thấy lấp ló bóng dáng thon dài nào đấy đứng dựa người vào cổng biệt thự rồi. Hừ, càng nhìn càng thấy ghét.

-“Đang làm gì vậy?”

Tự nhiên đứng trước cửa nhà làm gì?

-“Đứng chờ người yêu đi học về ý mà.”

-“Thế hả? Ừ, vậy đứng chờ tiếp đi nha. Tôi vào nhà trước.”

-“Ặc... Uyên Nhi à...”

Chấn Phong nuốt nước mắt đuổi theo.

-“Tôi ấy, đến sớm đứng đợi, mà cũng không phải đợi lâu nha, vì hình như có người nào đó đã cố gắng về sớm hơn mọi ngày ấy...”

-“Tôi chả hiểu cậu đang nói gì.”

Nói đoạn Uyên Nhi đi lên phòng, mặc cho ai đó muốn khùng gì thì khùng. Về sớm như vậy, còn khá lâu bố mẹ mới tan làm về. Rảnh rồi không có việc gì để làm, cô bèn lấy sách vở ra khỏi cặp, chuẩn bị cho các tiết học ngày mai.

Mà cuộc trò chuyện với Diệu Huyền và Kim Trúc lúc sáng, chung quy chủ đề tình cảm gia đình, khiến cho đầu óc cô lằng lằng ấy, cũng phần nào nhận thức được tầm quan trọng của vấn đề và sự nhạy cảm của mối tình của hai đứa hơn.

Trước đó cô đã cùng hứa với Chấn Phong, dù không biết tương lai sẽ ra sao, mọi chuyện sẽ biến đổi theo chiều hướng nào. Nhưng ít nhất là bây giờ, cứ cư xử bình thường trước mặt bố mẹ. Tình yêu này, “giai đoạn đầu” tốt nhất vẫn nên là một bí mật trước.

Cả hai cũng sẽ dùng khoảng thời gian đẹp đẽ này để yêu thương nhau nhiều hơn, tạo sự tin tưởng cho nhau nhiều hơn. Để mai sau còn có đủ dũng khí để cùng nhau chiến đấu. Đó là tất cả những gì cô và cậu có thể làm được ngay lúc này, cả hai cần thời gian để tìm ra những kế hoạch cho mình.

Thật là khiến người ta đau đầu. Cô biết, cô đang hoàn toàn không tập trung vào đồng bài tập toán mà cô nên giải, một chút nào.

Và chẳng đùa thôi, mới từ trường về nhà, cô chẳng siêng năng tới mức làm bài học bài ngay liền vậy đâu. Chắc cô nên tìm một bộ phim nào đó và nằm ườn trên giường xem cho tới khi buồn ngủ thôi. Mặt trời vẫn mọc mà, thời điểm tốt để đánh một giấc ngủ trưa.

Dương Uyên Nhi quyết định xem một bộ phim tình cảm nói về một cô gái đánh mất đi ký ức của mình, mặc dù phim này cô đã xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần. Chỉ còn vài phút trước khi bộ phim bắt đầu thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

-“Hey gummy candy, I’m hungry...”

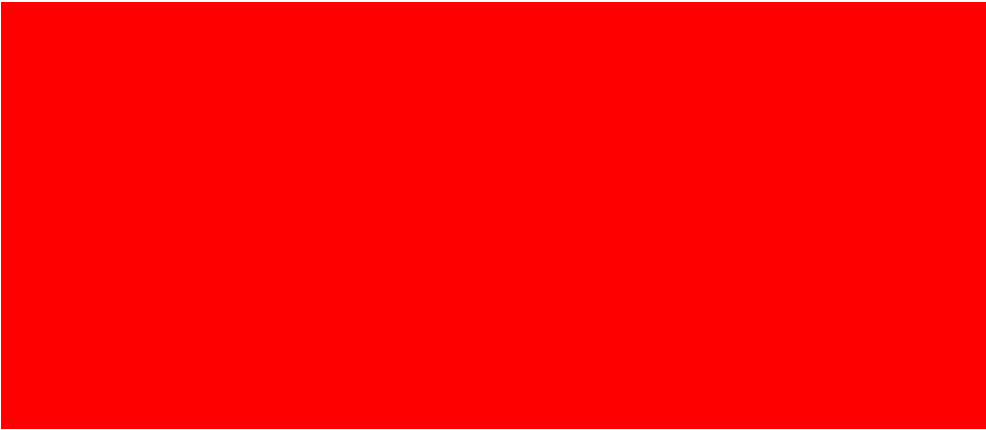
(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Món Quà Tuyệt Vời Nhất

- "Làm cho tôi món gì đó ăn với, tôi đói bụng quá à..."

Giọng Chấn Phong có chút nũng nịu, nghe như lời năn nỉ trẻ con. Uyên Nhi chỉ cười.

- "Nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu cũng biết nấu nướng mà?"

Cũng khéo tay hay làm lắm, mấy món ăn vặt đặc biệt khỏi chê nha.

- "Tôi hả? Đầu thế nào!"

- "Nên đừng có giờ trò ở đây, hoặc lếch ra ngoài ăn chút gì đó đi."

Mèn ơi, kẹo dẻo sử dụng từ tiếng Việt gì khô khan quá đi mất.

- "Chẳng những chẳng dễ tâm tôi đang bơ vơ một mình, đã vậy còn đuổi tôi như đuổi tà, cô nghĩ trái tim tôi không biết đau sao... Tiện thể cô đang làm gì với bộ pajama thoải mái kia thế? Và tại sao đèn phòng của cô lại tắt?"

Huyền thuyên lăm lăm, cười tủm tỉm nữa chứ. Tên này trông tràn đầy năng lượng hơn mọi khi rất nhiều.

- "Tôi đang định xem phim."

- "Phim gì?"

- "The Vow."

Uyên Nhi trả lời rồi đưa mắt nhìn cậu, thực ra cô cứ tưởng cậu sẽ cười vào mặt cô, và chỉ vài giây sau cậu cười thật.

- "Cô bắt đầu thích mấy thể loại phim nước ngoài ngớ ngẩn đó từ lúc nào vậy? Nó chả thực tế chút nào."

- "Phim này được dựa trên một câu chuyện có thật ý."

- "Mặc kệ, nó vẫn luôn có vẻ ngu ngốc."

- "Mà cậu đã từng xem qua chưa?"

Chấn Phong lắc đầu.

- "Tôi đây không cần phải xem qua mới biết phim ngớ ngẩn đến cỡ nào. Tôi còn có thể kể cho cô kết thúc của nó ngay bây giờ. Này nhé, bà nữ chính tìm lại được kí ức của mình và bọn họ sống hạnh phúc bên nhau trọn đời!"

Cô buồn cười đánh nhẹ vào vai cậu. Tên mất hí này chỉ được cái tán phét là giỏi, cơ mà cái vẻ mặt tự phụ kia thật quá ư hài hước nha.

- "Hết đói bụng rồi hả?"

- "Tôi ở đây xem phim cùng cô nhé?"

Trần Chấn Phong nửa hỏi, nửa yêu cầu.

- "Tôi không nghĩ đây là một ý tưởng tốt, nhưng nếu cậu đã thích thì hay chúng ta xuống phòng khách xem..."

Hai căn phòng cạnh nhau, nhưng cả cậu và cô đều không tùy ý tự tiện bước vào phòng của đối phương, trừ phi những việc cần thiết. Thiết nghĩ do bố Hùng mẹ Hồng dặn đi dặn lại là chín, cái giới hạn hồi đó là mười.

Tuy hiện tại "giới hạn" đã bị thu hẹp, song giờ gia đình mới là vấn đề nan giải nhất.

- "Những ý tưởng tồi tệ nhất đều là những ý tưởng tốt nhất, hai người họ còn lâu mới về và tôi thật rất muốn cùng cô xem phim. Ngoài ra, tôi là một cậu bé đáng thương đang bị đình chỉ đó..."

Chấn Phong, rốt cuộc vẫn là một tên hấp dẫn lẻo mép, cô cơ bản không tài nào cưỡng lại được.

- "Được thôi, nhưng cậu sẽ chỉ ngồi trên ghế học bài đó hoặc là ngồi dưới đất."

Chấn Phong bĩu môi không bằng lòng nhưng Uyển Nhi vẫn giữ vững lập trường. Biết làm sao được? Có thần thánh mới biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu cả hai chúng cô đều cùng nhau ở trên một chiếc giường nhỏ bé, đèn phòng lại tắt và quan trọng hơn là bố mẹ có thể về bất cứ lúc nào!

Cậu tựa lưng xuống sàn đất, cô cuối cùng cũng có cơ hội ngắm nghía cậu cũng trông rất thoải mái với chiếc áo ba lỗ trắng và quần lửng adidas đen.

- "Bắp rang bơ thì sao?"

Cậu ta hỏi ngay sau khi cô vừa nhấn nút chạy phim.

- "Nhà mình làm gì có bắp rang bơ."

Uyển Nhi vừa điềm điềm phủ định vừa xoay màn hình máy tính để Chấn Phong có thể nhìn thấy rõ hơn từ hướng sàn đất.

Đoạn kẻ xấu nào đó vẫn chưa chịu buông tha.

- "Tôi rất dễ nuôi, không có bóng ngô thì snack nào cũng nhắm nhắm được hết."

- "Một là cậu xem phim và ngậm miệng lại, hai là tôi đá đít cậu ra khỏi đây, cậu chọn đi?"

Cậu vờ kéo khóa miệng lại và đưa cho cô một cái chìa khóa vô hình khiến cô không nhìn được cười, tay cô cũng phản ứng theo bằng cách vờ ném đi cái chìa khóa ấy. Sau đó, từ tựa sàn cậu chuyển sang tựa người vào lưng ghế, cũng không quên duỗi thẳng đôi chân dài, tự tạo thoải mái nhất cho mình.

Thôi, ráng chịu chút nhé.

Xuyên suốt bộ phim, có người "xem" người kia nhiều hơn xem phim, khiến người này phân tâm không ít.

Cô hoàn toàn nhận thấy cái cách cậu mỉm cười khi cô đang khúc khích ở một đoạn đối thoại hài hước, cách cậu cau mày khi cô mếu máo bởi mọi rắc rối xảy ra sau khi nhân vật nữ chính mất đi trí nhớ của mình, và cái cách cậu thờ phào nhẹ nhõm khi cuối cùng hai người họ cũng đến được với nhau ở đoạn cuối phim.

- "Thế cậu nghĩ sao?"

Vừa hay Uyển Nhi đang tìm kiếm bộ phim khác.

- "Tào lao bí đao hơn tôi tưởng!"

- "Vậy mà có người lại cực kỳ cực kỳ chăm chú theo dõi đấy!"

Cô không chỉ hạ tông xuống nhại theo chất giọng cậu, mà còn bĩu môi giống y hệt cậu.

Không chịu thua, ánh mắt cậu hơi dừng trên đôi môi hơi cong lên của cô, rồi không ngần ngại tiến sát về phía cô.

- "Cô rõ ràng còn chẳng quay đầu nhìn tôi, đã thế còn phóng đại thêm nữa..."

Không cần quay mặt lại vẫn có thể cảm nhận được chứ bộ! Tôi đây còn biết cặp mắt nửa mí của cậu vừa bận xem phim vừa bận xem tôi nữa kìa!

Chỉ là với khoảng cách gần như vậy, sao tự nhiên cô thấy cứng họng quá hà, mấy lời phản biện sẵn có cũng bay bổng đi đâu mất tiêu.

- "Lần này để tôi chọn phim giúp cho, cô nhích qua một chút để tôi..."

- "Ai nói cậu có thể ở lại cho bộ phim tiếp theo?"

- "Nghĩem tức hả?"

- "Vâng."

....

Cửa chính liên tục được mở ra, mở vào. Khách khứa từ bốn phương lần lượt bước vào, bước ra. Về đêm, những quán cà phê, cửa hàng quần áo trở nên nhộn nhịp sôi động hẳn. Không khí buổi tối náo nhiệt, bận rộn như nhịp sống thành thị vốn có.

Và quán cà phê Star nằm ngay mặt tiền cũng không nằm trong ngoại lệ.

- "Trai trẻ đẹp gặp qua cũng nhiều, nhưng sành điệu chói chang một vùng trời như anh chàng kia thật khiến người ta nín thở... Bé, bé qua dọn bàn bên kia đi, để chế lo vụ order cho!"

Chị quản lý đồng dặc tuyên bố, đưa nhân viên này quá hiểu phong cách của chị nên trước tiên là phải nghe theo, đến khi nó vô tình thấy phần mái vuốt ngược ra sau của trai trẻ đó, mới vội vàng ngăn chị lại.

- "Chế chọn ai không chọn, chọn đúng hoa có chủ..."

- "Hoa có chủ thì đã sao? Chẳng phải bây giờ cũng đang ngồi một mình á? Lại còn không có dấu hiệu nhìn ra cửa đợi ai nữa. Tin chế đi, trai đẹp trước mắt vẫn là của chung, hội gái ề như mình muốn tán tỉnh sao thì tán tỉnh!"

- "Cứ không ngược lên nhìn ra ngoài là không có ai để chờ mong sao? Có khi người mà người ta muốn gặp đã và đang ở trong đây rồi chị ới."

- "Hử?"

- "À xin lỗi, nhưng tôi muốn cô gái ở đằng kia phục vụ cho tôi."

Nghe chàng trai lịch sự từ chối khi một nhân viên tháo vát khác bước tới hỏi quý khách muốn dùng gì, chị quản lý mới bắt đầu bán tín bán nghi.

Chị nhìn theo hướng ngón tay của chàng đang chỉ, thì ngó được bóng lưng của con bé... tên gì đó ứ nhớ, chỉ nhớ nó là một trong vài ba đứa học sinh cấp ba, đều làm việc bán thời gian ở đây.

- "Kim Trúc! Có khách đòi em phục vụ riêng kia, đứng đó đó..."

- "Dạ em biết rồi ạ."

Bưng khay đựng hai tách cappuccino cho một bàn hai người xong, con bé đó đi đến chỗ cái người đang khoanh tay trước ngực, ỉu xiu nhìn nó nãy giờ.

- "Em trông có vẻ làm việc cật lực lắm nhì? Tới một cái liếc mắt qua đây cũng không thêm..."

- "Em đành chịu, buổi tối khách đông quá."

- "Đông thì đông chứ, giống như mọi khi thôi, và mọi khi em đâu có thể..."

Dung mạo bất cần xa cách bao nhiêu thì mở miệng ra những nhẽo bầy nhieu. Phi công trẻ của chị, chị mê còn chưa đủ, giờ chị còn ganh tị với con bé làm chung kia nữa là.

- "Chắc bữa đó chế không có ở đây nên không chứng kiến được anh chàng đó từng làm dậy sóng cả rừng trái tim thiếu nữ như thế nào, công khai theo đuổi luôn ấy. Không chỉ mọi người trong quán nhón nháo, nhân vật chính Trúc cũng tay chân bủn rủn cả ra..."

- "Đất nước còn bao nhiêu vấn nạn, chưa làm được gì đã bày đặt yêu đương? Cứ đợi đó mà xem, với chức vụ quản lý quán của chế sẽ trị được gì những đứa như nó..."

- "Oái chế đừng chỉ vì một chút bực bội mà sinh nông nổi nha! Bạn trai Trúc nghe đồn là dân chơi có máu mặt ấy... Còn cô bé nữ sinh tên Nhi hôm nay không có ca làm việc á, em đã từng bắt gặp nó với một thằng, vừa ưa nhìn, vừa bắt cần không kém gì trai trẻ của chế đâu..."

- "Đám nữ sinh thời nay ăn cái giống gì mà thuận buồm xuôi gió với soái ca học đường thế không biết?!"

- "Bồi mới nói vì chế, vì em, vì tương lai của quán... tốt hơn hết chế đừng làm gì cả, vậy đi cho nó lành..."

Chị quản lý nghe cấp dưới phân tích mặt tốt mặt xấu, chỉ còn biết ngậm đắng nuốt cay mà lùi, để mặc cho hai người đó muốn tiếp tục tán tỉnh sao thì tán tỉnh.

- "Đúng không? Đâu có đông đến nỗi em không nhìn thấy anh. Anh cũng không thuộc dạng chìm nổi giữa đám đông, trừ phi em lại bị ảo giác giống như lần trước nữa..."

Khắc Huy vốn chỉ muốn nũng nịu với nhỏ một chút, chứ thực ra, hẳn biết nhỏ rất cần cù làm việc.

- "Em có nói là em không thấy anh à?"

Chỉ là không ngờ câu đùa của hắn khiến bạn gái hắn vô tình nói ra sự thật.

Rất nhanh, Khắc Huy liền hiểu ra hàm ý của Kim Trúc.

- "Hôm nay đổi thử trà xanh đá xay nhé. Đại ca đợi chút, em sẽ quay lại ngay."

Thế loại gì mà vừa ấm vừa xoa trắng trơn như vậy? Hấn, rốt cuộc đã làm sai điều gì nữa rồi?

Như một thói quen, ngồi uống xong ly nước cũng vừa kịp lúc Kim Trúc tan làm, cặp đôi họ cùng nhau đi về.

Cái bầu không khí khó chịu xuyên suốt đoạn đường như này hẳn quả thật không thể chịu đựng hơn nữa nha...

- "Nếu em cứ tiếp tục trung cái vẻ mặt vui không ra vui buồn không ra buồn này thì anh sẽ cưỡng hôn em đấy."

Kim Trúc như muốn sắc hết ly trà sữa trái cây lúc này Khắc Huy gọi thêm cho nhỏ uống.

- "Kiểu cưỡng hôn ép chặt vào tường đấy, em không tin cứ việc thử thử xem."

- "Máu S của ông nặng lắm rồi ông ạ."

Nói vậy thôi chứ nhỏ biết mình thà rằng tin vẫn tốt hơn không tin. Cái người này nói được làm được, đường phố hàng nghìn người đối với họ chắc cũng chỉ là một cảnh nền náo nhiệt, chẳng bận tâm gì đâu.

Cười một cái vậy.

- "Hơi miễn cưỡng mà thôi cũng tạm chấp nhận. Giờ thì kể anh nghe, em có gì phiền lòng sao?"

Kim Trúc hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi hỏi Khắc Huy.

- "Hôm sinh nhật của Uyên Nhi cũng là sinh nhật của anh, sao...anh không nói cho em nghe?"

- "A...con Huyền bảo em à..."

Đặng Khắc Huy bắt giác gãi gãi đầu.

- "Điều đó không quan trọng, em chỉ muốn biết lý do thôi. Anh không thích người ta biết ngày sinh của anh sao? Kể cả em ư?"

- "Không hẳn...mà cũng một phần là vậy... Chỉ là anh đã quen với việc không tổ chức sinh nhật nhiều năm rồi, cứ hễ ngày đó tới thì anh cũng xem như một ngày bình thường thôi... Xin lỗi, không phải anh có ý muốn giấu em..."

- "Lời anh nói đều là thật?"

- "Ừm, dù sao anh cũng không đoán được Trúc của anh giận dữ vì chút chuyện nhỏ nhặt này..."

Ai đó cười hi hi, ai kia không buồn ngắt yêu ai đó một cái, đoạn thờ dài thườn thượt.

- "Trong cái ngày em hí hửng mua quà tặng cho bạn thân của em, mà em lại không hề hay biết bạn trai mình cũng sẽ cần một thứ gì đó... Tiếc thật, dẫu sao sinh nhật anh cũng qua rồi..."

- "Ôi trời, em đang ngụ ý so sánh anh giống với mấy thằng bé lên ba cặp mắt luôn sáng rỡ lên vì được nhận quà đó hả?"

Chỗ người ta đang sâu lắng lắng đọng mà anh ấy làm vỡ mạch cảm xúc quá, bực ời là bực!

Nhưng...máu nóng chưa kịp bốc lên đỉnh đầu thì đã bị ai đó xoa xoa đầu dịu nhẹ xuống rồi.

- "Hiện tại thì anh không cần gì đâu, em đã là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời ban cho anh rồi. Và cũng vì em đã là quà, nên anh muốn tận dụng nó vào một việc..."

- "Anh muốn làm gì?!"

- "Nếu có thể thì...anh rất muốn được nếm lại hương vị mấy món mà em đã từng làm cái dịp anh bị ép đến nhà em, có được không?"

.....

- "Tuyệt thật, mong tôi sẽ có công hết nhờ ơn cái sản cứng ngắt của cô đó, không nhúc nhích được luôn!"

Chấn Phong phản nản cảm rằm ngay khi bộ phim thứ hai bắt đầu. Lý do cậu ta vẫn còn được nằm dật nằm dựa ở đây là bởi cái ý chí giữ vững lập trường của cô đã bị lung lay, nói cách khác là bị hối lộ.

"Tôi bảo này, cô cho tôi ở lại xem nốt một bộ nữa, mai hoặc trễ nhất ngày mốt tôi đem vài bịch kẹo dẻo vừa khoái khẩu, lại vừa hàng nhập khẩu về cho cô."

Nhưng có vẻ đây là một quyết định sai lầm nhỉ? Cậu ấy cứ than phiền miết thôi.

- "Lên ghế ngồi hết tề."

- "Khò lưng đau lưng lắm, tại tôi cao mà phải vừa ngồi ghế cao vừa phải ngó xuống thì xem phim kiểu gì cho được..."

- "Sàn không được, ghế cũng không xong, vậy giờ cậu tính sao?"

- "Chỉ còn giường thôi, đừng lo lắng kẻo dèo, tôi sẽ làm chủ tay tôi cho riêng mình tôi mà..."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Làm Trái Ý Trời

- "Kẹo dèo, có bao nhiêu là mang về bấy nhiêu."

Thấy Uyên Nhi cuối cùng cũng chịu dịch chuyển rồi chừa ra một khoảng trống, Chấn Phong không thể không hài lòng hơn mà nhướn miệng cười.

Rồi cậu bắt chước theo cô, cùng nằm sấp, cong đầu gối, và thả hai chân lơ lửng giữa khoảng không nhỏ hẹp.

Tình hình một cặp có vẻ như đang lợi dụng thời cơ thừa thế xông lên. Tình hình cặp còn lại chẳng khác đang đòi nợ lẫn nhau là bao.

- "Kim Trúc, anh rất quan tâm đến em, vì em, có dầu sôi lửa bỏng cách mấy anh cũng không ngại xông vào..."

- "Rồi sao?"

- "Chỉ trừ việc này ra thôi...anh làm không được...em tha cho anh đi..."

- "Lý do?"

Đặng Khắc Huy nài nỉ mãi cả hôm mà nhỏ không bị lung lay tí nào luôn, khổ quá trời, buồn quá đời mà.

- "Em đừng ép anh, có buộc anh cỡ nào đi nữa anh vẫn chẳng thể làm được việc này đâu..."

- "Phản đối cực lực cứ như ai bắt ép anh thay đổi kiểu tóc hay gì?"

- "Còn ác hơn việc ép anh bỏ đi kiểu tóc vuốt ngược này là đằng khác!"

- "Muốn đi chợ chung thôi có cần làm quá vậy không anh hai?! Là ai đã nói rất muốn được ném lại hương vị mấy món em từng nấu hả?!"

Nấu nướng tại nhà nhỏ thì được rồi, cũng chính là cái miệng của hấn nảy ra ý tưởng hay lần này hãy qua nhà hấn làm, vì nhỏ chưa có dịp đến nhà hấn bao giờ nên đây sẽ là một dịp rất tốt. Cộng thêm việc con bé Diệu Huyền đi chơi chưa về nữa.

Thiết nghĩ Đặng Khắc Huy sống một mình nên thường xuyên ăn ngoài phố thì nhỏ không nói gì, đằng này thêm cô em gái từ Mỹ về, khiến nhỏ còn tự hỏi, có khi nào hai anh em họ sẽ thỉnh thoảng cùng nhau ăn một bữa cơm gia đình không?

Ngất một nỗi sợ thật phù phàng là ông anh thế nào em gái y hệt, thậm chí em gái còn ăn ở ngoài khùng hơn nữa kia.

Bởi mới nói trong nhà họ mà có chứa rau củ quả gì để xào nấu thì Nguyễn Thị Kim Trúc xiu liền!

- "Dù vậy em cũng không nên dẫn anh đi cùng, tốt hơn hết em hãy đi một mình. Giống như mấy bà vợ đi chợ mua thức ăn cho chồng mình đó."

- "Tùm lum bịch ni lông này kia em xách sao cho hết?"

- "Vậy lúc trước ai xách giúp em?"

- "Dạ em thường đi chợ với mẹ, lần lúc đó ở nhà em nên nguyên liệu đã có sẵn rồi ạ."

Con trai nhà họ Đặng thông minh nhanh trí bao nhiêu, bạn gái của hắn đối đáp khôn ngoan bấy nhiêu. Hắn đoán mình không thắng nổi nhỏ, đành làm lười đi tới chiếc ghế sofa bọc vải nhung giữa phòng khách ngồi buồn bực.

Kim Trúc thờ dài, vẫn là đi tới bên cạnh Khắc Huy ngồi xuống.

- "Anh sao lại ghét đi chợ đến thế? Có thể kể em nghe không?"

Ánh mắt và giọng nói của nhỏ ở ngay trước mặt hắn, dịu dàng vô cùng.

- "Anh chưa từng bước chân vào và cũng không hề thích nó. Mỗi lần anh lái xe ngang qua vài khu chợ, xin lỗi em nhưng nhìn từ xa, anh đã biết đó là một nơi không dành cho anh rồi..."

- "Em không phải không hiểu bản tính công tử của anh, nhưng cuộc sống là một sự trải nghiệm. Anh ít nhất hãy bước ra khỏi không gian an toàn của mình đi chứ? Anh chỉ có thể phát triển nếu anh sẵn sàng cảm thấy kỳ cục và không thoải mái khi thử điều gì đó mới mẻ thôi."

Thời gian thích hợp, Kim Trúc lấy hết can đảm nói tiếp.

- "Đã cố ý giấu anh từ lâu, anh không hỏi có lẽ cũng vì muốn tôn trọng em. Thật ra gia đình em không khá giả gì, ba mẹ em buôn chải nghề bán quẩy rau củ nhỏ ngoài chợ. Tuy vậy, em rất hài lòng với những gì em đang có... Và không chỉ riêng mình anh đâu, em cũng nghĩ anh mới chính là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời ban cho em đấy..."

....

Chấn Phong đòi chọn xem Chuyến Tàu Sinh Tử của Hàn. Cô không biết sao chứ chưa gì mà cậu đã tấm tắc khen phim hay, hấp dẫn kinh khủng khiếp lắm, bom tấn điện ảnh không xem quá uổng phí này kia...

Uyển Nhi từ trước đến nay dù sợ thì có sợ, song cũng chẳng có mấy hứng thú đối với mấy thể loại phim kinh dị này. Ừ thì cậu PR cho lắm vào, nhưng có đúng thật là hay đến thế không?

- "Trời đất ơi! Cả một đám thầy ma đang đứng bên kia chờ luôn kia!"

- "Chạy nhanh đi trời? Đứng đực ra nhìn tui nó đến cán hủ? Chạy!"

- "Cố gắng giữ cửa rồi chạy nhanh hơn vẫn kịp mà chú mập ơi...ôi không!"

Cô thì cảm thấy giận dữ và trống rỗng...

- "Nghe bảo không hứng thú mà ta?"

Cậu thì hỏi bóng hỏi gió, lại cảm thấy việc ngắm nhìn cô la hét cũng là một thú vui tao nhã, không kém lúc bộ phim thứ nhất diễn ra là bao.

- "Đó là trước đó, bây giờ không tính!"

- "Sợ cô rồi. Tiện thể cô lấy cái tay ra được không? Cô nắm ở đâu tôi cũng sẽ thích trừ kiểu này ra...bởi tỉ lệ hói đầu ở nam giới thường cao hơn hẳn nữ giới ấy..."

Giây phút Uyển Nhi nhận ra, hai tay cô trong vô thức đã nắm tóc Chấn Phong...khá chặt. Cái thói quen khi căng thẳng là phải tóm lấy thứ gì đó cho đỡ sợ của cô thật sự xuất hiện không đúng chỗ nha.

Đoạn luống cuống thả tay ra, xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

- "Xin lỗi...nhưng mà ai cho phép cậu nhìn tôi suốt từ phim này sang phim kia thế hả?"

Phải tìm cách trả đũa lại chứ.

- "Thưa cô, cũng tại cô rất dễ thương. Vì vậy, tôi sẽ nhìn chăm chăm vào cô mà không cần giấy cho phép đấy, sao nào?"

Tôi...tôi mức này thì cô sa mạc lời rồi.

Phim đang diễn ra bình yên với chỉ các cuộc trò chuyện giữa các diễn viên, yên ắng và tĩnh mịch cũng như bầu không khí trong căn phòng nhỏ lúc này. Và từ khi nào, cô và cậu đã gần sát nhau như vậy?

Cậu ta nhắm mắt ngủ thì nói làm gì, đằng này mắt thì mở trao tráo ra, cộng thêm cái mặt nghiêm túc nữa. Còn đặc biệt góp phần giúp cho không khí trở nên trầm lặng mới ghê!

Trước khi Dương Uyển Nhi tìm một chủ đề để hỏi thì người ta đã nhanh chân hơn cô rồi.

- "Tôi muốn hỏi cô một việc...mà tôi hy vọng cô sẽ thành thật trả lời tôi, nhé?"

- "Chắc chắn rồi..."

Cảm giác hồi hộp chấn ngang ngực cô, không phải do cô sợ khi sắp bị bắt quả tang hay gì đâu, cũng do đột ngột nhận được câu hỏi như vậy, ai mà chẳng lo lắng?

- "Chiêu trò dùng kẹo dẻo để lừa cô, tôi thực hiện khá nhiều lần, hình như lần nào cũng rất hiệu nghiệm. Cô thích ăn kẹo dẻo đến mức tôi còn sử dụng nó để đặt biệt danh cho cô... Nhưng giả sử, cái người mà dùng chiêu đó không phải là tôi, cô vẫn sẽ dễ dàng mắc bẫy ư?"

"Nhìn kia, ba tôi mới mua một bịch kẹo dẻo mới toanh."

"Vốn dĩ định tặng cô hộp kẹo này, nhưng tôi nghĩ lại rồi, không cho đâu, tôi ăn một mình!"

"Cô cho tôi ở lại xem nốt một bộ nữa, mai hoặc trễ nhất ngày mốt tôi đem vài bịch kẹo dẻo vừa khoái khẩu, lại vừa hàng nhập khẩu về cho cô."

"Kẹo dẻo, có bao nhiêu là mang về bấy nhiêu."

- "Tôi có thể thú nhận một điều gì đó không?"

- "Dĩ nhiên rồi, đó cũng là điều tôi muốn."

Cảm giác khẩn trương bao phủ trong lời nói của cậu, không sai, bây giờ đến lượt Trần Chấn Phong cậu hỏi hộp bôn chồn đó.

- "Rằng một Uyển Nhi mê kẹo đánh đổi tất cả đó chỉ hiện hữu khi nó ở bên cạnh cậu mà thôi..."

Sau lời thú nhận của cô, cậu kiểu vui quá hóa buồn hay sao mà im re, chẳng nói chẳng rằng gì nữa, chỉ lặng lẽ úp mặt xuống gối thôi.

- "Mất nửa mí, cậu ổn chứ?"

Má cô vô tình chạm vào mặt cậu, hơi ấm và mùi hương nhàn nhạt của cô khiến tâm trí cậu mê mẩn say dần.

- "Chết tiệt...hiện tôi rất muốn lột sạch bộ pajama trên người cô ra và hôn cô cho đến khi chúng ta không thở được mới thôi..."

- "Tại sao chứ?! Lão già giám đốc đáng ghét!!!"

Ừ, khuôn mặt Uyển Nhi không chỉ gần sát mặt cậu, mà còn rất gần màn hình máy tính. Thế nên người thương thương cách mấy cũng tạm đẹp qua một bên, nhường đường cho tình tiết gây căng, cảnh tượng nhói lòng ở trước mặt.

Trần Chấn Phong cậu không rõ nên khóc hay nên cười nữa. Thiết nghĩ có lẽ, ý trời buộc cậu phải quên đi ý tưởng đầu tiên rồi.

Nhưng không bao gồm ý tưởng thứ hai nha.

- "Oái cậu làm gì thế? Đang ở giữa khúc hay mà...um..."

Cậu vừa ngấm bờ môi của Uyển Nhi, khẽ hôn lên đó, vừa đẩy cô nằm xuống giường lại.

Có đứa bắt ngờ bị mất thăng bằng, muốn phản kháng cũng không được.

Ánh mặt trời càng lúc càng khuất dần về phía tây, cảm xúc càng lúc càng mạnh mẽ tuôn trào. Nụ hôn của cả hai càng lúc càng nồng cháy, mê đắm.

Sự hoà quyện của môi và lưỡi đã không còn thoả mãn được sự khát khao của Trần Chấn Phong, tư thế như nằm cả trên người Dương Uyển Nhi lại càng khiến cậu muốn "làm trái ý trời" hơn dù cho đã hứa trước đó.

Bàn tay nóng bỏng của cậu bắt đầu tìm kiếm nhiều hơn, cậu khẽ vén áo ngủ của cô, nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo sống lưng cô.

Màn đêm tối dần báo hiệu đã hơn bảy giờ. Bộ phim trên máy tính vẫn đang chạy, bằng cách nào đó lần át cả tiếng cửa nhà đang mở lạch cạch.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tôi Xin Cậu Đây

Không nằm ngoài dự đoán của Khắc Huy, sự ồn ào và chật chội bên trong "hiện thực" hơn rất nhiều so với chỉ từ bên ngoài nhìn vào.

Hắn cảm giác như mình đang lạc vào thế giới khác. Một vài hàng hải sản khô thậm chí còn bố trí quầy ngay sát lề đường, tiếng gà tiếng vịt quàng quạt không ngừng nghỉ, những quả táo đỏ hồng và những quả cam sành trĩu nặng rải dọc lối đi...

Hắn để ý, tuy trời lúc này đã tối nhưng tiếng cười nói mặc cả của họ vẫn khá sôi nổi, rôm rả.

Đi lướt qua từng quầy từng quầy một, hàng tôm cá cua tươi rói đang nhảy loi choi trong những chiếc chậu nhựa chứa nước to như bồn tắm là lựa chọn đầu tiên của Kim Trúc.

- "Đây, của nhỏ một trăm tất cả."

- "Chắc một trăm ngàn đồng đây ạ."

- "Hỏi tý, hình như nhỏ và tên đứng lóng nga lóng ngóng đằng kia đi cùng nhau đúng không? Là ai mà đi chưa từng nghe nhắc đến bao giờ vậy? Có trai đẹp giấu kỹ quá nha nhỏ."

Nhỏ cười trừ, đoạn bà chủ quầy hải sản tươi sống cầm nguyên con cá đang vẩy đuôi giơ lên trước mặt Khắc Huy khi anh chàng đang định bước tới xách phụ đồ.

- "Tặng cung một con mang về hầm ăn cho bổ! Thấy tươi không cung? Mới bắt ngoài biển sáng nay luôn đó!"

- "C...con nhìn thấy rồi, di không...cần thiết phải giơ nó lên cao vậy đâu..."

Có đưa đây cái đũa ngò nghệch kia qua một bên, tươi cười bảo.

- "Phiền di gói lại giúp tui con, cảm ơn di trước."

Một khi bạn gái đã lên tiếng thì xung quanh chỉ có nước im phăng phắc!

- "Thế vẫn lấy con cá hả?"

Khắc Huy hỏi vọng lên ngay sau khi cả hai rời khỏi quầy hàng.

- "Lấy chứ, lộc không lấy thì phí lắm."

- "Em như biến thành một người khác ấy."

Hắn vô thức nhận xét.

"Anh...nghĩ vậy sao?"

"Nhưng theo cách tốt hơn..."

Xung quanh, ai nấy cũng đều bận rộn với hai túi nilon lớn, có những người vô gia cư chập vạt tìm chỗ ngủ qua đêm, cũng có vài em nhỏ lang thang tay cầm xấp vé số dày cộm, và có một số người đàn ông trên vai đeo một cái hộp gỗ đựng đồ nghề hớt tóc, trên tay là một mớ chong chóng đủ màu...

Sự nhếch nhác, lộn xộn trong suy nghĩ của hắn mỗi khi nhắc đến chợ giờ đây ít nhiều cũng được thay thế bằng hình ảnh một cuộc sống mưu sinh rất đáng trân trọng của người dân nơi đây nói riêng và khắp nơi nói chung.

"Coi chừng nước phía sau!!"

"Em sớm nói không phải tốt hơn sao?"

Đội hắn ướt như chuột lột rồi, bạn gái hắn mới cảnh báo. Trời tối gió se se lạnh, cả lưng lại ướt nhẹp. Không khỏi bức bối, hắn hít một hơi sâu rồi chậm chậm thở ra, đoạn hùng hổ xoay người lại.

"Rốt cuộc là ai có mắt như mù, đi trên đường mà đầu óc để trên mây h..."

"Ồ kia...sao hai người hôm nay lại bày bán ở đây?"

Sau khi Kim Trúc cất tiếng hỏi xong, Khắc Huy ngạc nhiên đứng sững tại chỗ, khuôn mặt thoáng chút thay đổi.

Một cặp đôi cỡ tuổi trung niên đứng đối diện, ngoài biểu cảm hiện đang rất áy náy ra thì đáng về chất phác, mộc mạc của họ đã đập vào mắt hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Kế cạnh họ là mớ rau xanh non mơn mẫm bày đầy trên sạp, vài cọng ớt tươi đỏ rực, điểm vào đấy là màu trắng của tỏi.

....

Dẫu biết là sai, dẫu biết điều cả hai đang thực hiện ngay lúc này hoàn toàn không thể chấp nhận nổi, nhưng mà chẳng hiểu sao, Dương Uyển Nhi vẫn rất yếu mềm.

Giương mặt, ánh mắt, đôi môi và cả giọng nói của Trần Chấn Phong, cộng thêm những va chạm gọi tình, và những động tác đung đưa dễ khiến con người ta mê muội đến thần hồn điên đảo, lý trí như mất dần.

Cô chịu thua, cô không thể nào kháng cự được, cô thích tất cả, cũng không muốn chống cự chút nào.

Loảng xoảng!

Cơ hồ như ông trời không nở xuống tay trừng phạt hai thanh thiếu niên quá sớm, ông cho cả hai một cơ hội nữa.

Tiếng chầm chia khoá nặng trĩu bất thành linh rớt mạnh xuống nền nhà. Dù chưa rõ chiếc chìa đó thuộc về ông Hùng hay bà Hồng, dù chưa rõ là ai đã bắt cần đánh rơi, nhưng nó tuyệt nhiên đã cứu cô một bản thua trông thấy.

Lúc này Uyển Nhi nhất thời bùng tỉnh, mới vội vàng đẩy tay Chấn Phong ra.

Vốn dĩ cô chỉ định ngăn cậu lại bằng cách đẩy nhẹ thôi, ai mà ngờ được trong lúc luống cuống quá, sức lực đôi tay cũng vô tình tăng theo cấp số nhân. Đến mức, người ngoài nhìn vào mà không nghĩ cô đang đánh đuổi cậu mới lạ.

Cậu gần như giật mình luôn mà, song không phải không nhận ra trong lòng cô đang thấp thỏm điều gì, vẫn hiển nhiên nhào tới ôm cô vào lòng, rồi ra sức siết chặt không buông.

"Cô có biết tôi rụt rè chờ đợi biết bao nhiêu lâu rồi mới có được khoảnh khắc này không? Cho tôi được gần gũi với cô...chỉ năm phút nữa thôi... Sẽ không sao đâu, tôi hứa... Dù gì đi nữa, đã có bao giờ hai người họ lên phòng cô ngay tức khắc khi họ vừa mới về đến nhà đâu..."

Cậu thì cô chấp không chịu rồi đi, còn tiếng bước chân lẫn tiếng trò chuyện giữa ông Hùng và bà Hồng phía dưới lầu cứ tiếp tục vang lên sôi nổi, lại càng lúc càng thử thách mức độ kiên nhẫn của cô.

Cố gắng vùng vẫy nhưng vẫn không thể giẫy ra khỏi vòng tay rắn chắc kia. Tức nước vỡ bờ, cô chỉ còn biết run rẩy gục đầu vào ngực cậu.

"Phong...tôi xin cậu đấy, rời khỏi phòng đi... Cậu có thể không sợ nhưng tôi thì không...tôi chưa thực sự sẵn sàng để đối mặt thử thách này... Chấn Phong, tôi nói cậu mau đi đi trước khi quá trễ..."

Toàn thân cô như mềm nhũn dựa ở trước ngực cậu, chất giọng cũng có mấy phần lạc đi.

Đáy mắt hiện một mảnh âm trầm, cậu khẽ cười một tiếng, xoa xoa đầu cô rồi hạ giọng nói.

"Cực kỳ ngốc, có chút chuyện bé mà xé ra cho to, chỉ cần tôi đi là được thôi phải không?"

Cậu đứng dậy, duỗi tay duỗi chân vài cái rồi bước nhanh về phía mà cô chắc chắn không phải phía cửa phòng.

"C...cậu đang định làm gì vậy? Này, ở đây là lầu hai đó!"

"Lát nữa nhớ đi xuống nhà dưới nhờ mẹ cô làm cho chút gì đó để bỏ bụng, lười nhác như cô này giờ nằm lì xem phim đã ăn uống gì đâu... Sẵn tiện cô thông báo luôn với ba tôi con trai ông đi tập cùng bạn bè chưa về nhà, vậy nha?"

"Chấn Phong...cậu bình tĩnh, đừng dọa tôi tội nghiệp...!"

Vụt mắt Chấn Phong đứng vòn vẹn hai giây. Dù đôi chân của Uyển Nhi chạy nhanh thế nào cũng không thắng được vận tốc của trái đất. Còn lại mắt cô chỉ bắt kịp loáng thoáng bóng lưng cậu rơi xuống từ cửa sổ với một tốc độ kinh hoàng.

Trái tim cô nhor vậy như rút mạnh xuống, nhanh không kém cạnh. Đoạn chưa kịp định thần lại thì thấy kẻ xấu đó đã tiếp đất an toàn từ đời nào rồi, còn lấy ngón tay ra dấu cho cô nhìn vào điện thoại nữa.

Cô dò xét xung quanh phòng cố nhớ xem mình đã để điện thoại di động ở chỗ nào. Sau khi tìm được cô cấp tốc nhìn vào màn hình, quả thật là tin nhắn của cậu.

"Lại sợ cái gì chứ, cơ thể tôi đặc biệt dẻo dai đấy, cô đã quên Chấn Phong tôi là dân thể thao rồi hả?"

Thì đã sao... Đồ khó ưa, nếu cậu dám đùa với từ thần thêm một lần nữa xem?

Tham lam đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ lần cuối thì bóng dáng của gã khó ưa ấy sớm đã mất dạng. Trời tối thế này, cũng không biết gã ta muốn đi đâu.

Sự căng thẳng vui đi rất nhiều khi chỉ còn lại một mình Uyển Nhi trong căn phòng. Cô cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn một chút, cơ mà trong lòng vẫn là một mớ hỗn độn.

Có một cô gái rất yêu một chàng trai, và chàng trai cũng rất yêu cô gái đó. Nhưng câu chuyện tình yêu của họ thật không đơn giản như mọi người thường nghĩ.

....

Đúng vậy, cặp đôi cỡ tuổi trung niên nhìn nhầm Đặng Khắc Huy với mớ rau cải bó xôi mà tha hồ "tưới nước" đích thị là thân phụ và thân mẫu của Nguyễn Thị Kim Trúc.

Ôi, ấn tượng ban đầu với ba mẹ người yêu quả thật chẳng tốt đẹp tí nào.

"Cố gắng ghi điểm giúp em hãnh diện trước ba mẹ nha anh."

Còn ghi điểm khi khô gì cơ chứ, mém chút nữa là hấn buột miệng chửi thề luôn nữa là đằng khác.

Nói gì thì nói, còn nước còn tát, hiện tại hấn đang ngồi ngay ngắn bên cạnh sạp rau chỉ vì ý kiến sẽ thu hút khách hàng hiệu quả hơn từ mẹ của Kim Trúc.

Mà thân mẫu dễ thương lắm, luôn miệng hỏi hấn có muốn mang rau củ quả gì về nhà không mãi thôi, rồi cũng có ý định mời hấn uống thử nước mía siêu sạch ở gian hàng bên kia nữa.

Hấn chỉ lịch sự từ chối. Eo, ai mà biết nước mía siêu sạch hay là siêu bẩn đây?

Thân phụ thì trông có vẻ hơi khó tính một chút, cứ ngồi yên quan sát nhất cử nhất động hấn một lúc lâu ấy.

"Đã nghe kể qua, hóa ra nhóc con chính là chàng trai có số hưởng đó hả?"

"Có lẽ là vậy ạ..."

Bác trai lờm lờm, sống lưng hấn bỗng dựng lạnh lạnh tập hai.

"Cũng đã nghe kể qua, mi đã khiến con gái cưng ta khóc rất nhiều lần..."

"A..."

"Mi có từng nghĩ đến cảm giác của con gái ta khi phải tốn cả lít nước mắt chỉ vì muốn theo đuổi một thằng như mi không?"

"Con..."

- "Đề ta giảng cho mi hiểu..."

Một luồng sát khí nặng nề bao phủ khắp xung quanh. Không chỉ hấn, mà cả Kim Trúc và bác gái đều có thể cảm nhận được.

- "Nói chứ muốn làm gì thì làm, chuyện đó rất thú vị. Mà nhớ là đừng có làm gì quá đáng nhé..."

Cả ba ngây ra, rồi sực hiểu, cùng phá lên cười lớn. Sau đó, hai người đàn ông đập tay nhau một cái. Không khí trở nên rất tốt, mọi người nói chuyện với nhau cũng thoải mái hơn.

Quầy rau họ từ lúc nào đã nườm nượp khách ghé thăm. Sinh hoạt tập thể dưới bóng đèn điện quang nhò một mình cân cả màn đêm mênh mông bận rộn là thế, vẫn không mất đi tiếng cười vui vẻ.

Song cuộc đời, là một chuỗi những hội ngộ đầy bất ngờ.

Ngoài kia, có một người đàn ông và một người phụ nữ, từ đầu đến chân đều dát hàng hiệu, đã đứng lặng lẽ quan sát họ từ ban nãy đến giờ, nét mặt không có chút gì gọi là hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Thật Ra Em Không Vui

Bạn trai của con gái như thói nam châm thu hút người mua đến độ ông bà Nguyễn quyết định giao cả gian hàng cho hai đứa trẻ, rồi tự thưởng cho bản thân hai cái ghế nhựa, vừa ngồi vừa thư giãn.

Khắc Huy mặt mũi còn không có khái niệm cân đo bao nhiêu gam với chẳng bao nhiêu ki lô gam là như thế nào, cho nên Kim Trúc là người gánh vác việc này.

Trọng trách của hấn đơn giản chỉ là cầm túi thức ăn sau khi nhỏ đóng đếm xong đưa cho khách rồi lấy tiền về.

Thu tiền hình như là nghề của hấn hay sao đó, tay chân tháo vát hấn ra, cả hai phối hợp ăn ý lắm. Đoạn quay qua quay lại thấy một cặp đôi cỡ tuổi ba mẹ Nguyễn của nhỏ đứng trước mặt hấn, nhỏ mới nhanh trí bảo.

- "Cô chú muốn mua gì ạ? Nói con rồi con đo khối lượng giúp cho, chứ anh đại ngốc này có nhiệm vụ đưa đồ thôi à!"

Cặp đôi họ không trả lời nhỏ, thần sắc không thay đổi. Nhỏ ban đầu cảm thấy thật kỳ lạ, về sau mới nhận ra bàn tay mình đang bị người bên cạnh nắm chặt.

- "Con chào ba mẹ..."

- "Anh nói sao?"

Trước biểu cảm chẳng biết chuyện gì đang diễn ra của Kim Trúc, người phụ nữ cuối cùng cũng cất tiếng.

- "Đặng Khắc Huy, mau trả lời mẹ, rốt cuộc con đang làm cái gì ở cái nơi như thế này hả?"

- "Mẹ cũng thấy mà, con đang phụ họ buôn bán..."

- "Họ là ai?"

Mẹ nhún mạnh từng chữ, hần hoi thoáng sững người.

- "Cả con bé này nữa, nó là gì đối với con?"

Hắn quay sang nhìn nhỏ gắt đầu một cái, rồi đồng đặc trả lời mẹ mình.

- "Em ấy là bạn gái của con, còn đằng kia, là ba và mẹ của em ấy."

Ông bà Đặng đều nhìn theo hướng tay con trai chỉ, đứng quan sát nãy giờ nên cả hai đã được chiêm ngưỡng vẻ bề ngoài của cặp đôi trung niên loanh quanh bên cạnh hai đứa ra sao rồi.

Chỉ là bây giờ vẫn đánh cược nhìn lại một lần nữa, để chắc chắn hơn nhận định của chính mình.

Y như rằng, ở gian hàng phía bên kia, vẫn là hai người thuộc tầng lớp không cao ấy. Người phụ nữ với bộ đồ ngủ bầy nhầy dành cho mặc ở nhà, người đàn ông thì vón vện chiếc áo phông đơn giản và quần lửng đen đúa.

Hai người đó đang đứng đợi mua nước mía "siêu sạch", còn mua có một ly. Cùng nhau uống, điệu bộ như bản thân là cặp đôi hạnh phúc nhất thế gian không bằng.

Trước khi ba mẹ Kim Trúc cầm ly nước mía bước lại đây thì mẹ của Khắc Huy cho rằng, bầu không khí có hơi ngột ngạt.

Bà bèn lấy từ trong túi xách da cá sấu của mình ra một lọ nước hoa đắt tiền, rồi mặc sức mà xịt lấy xịt để, vô tình xịt trúng cả những gì đang còn lại trên sạp, bao gồm vài mớ rau tươi rói, vài quả dưa chuột lẫn cà chua, vài chùm nho, cả món cà tím nướng mỡ hành đang nghi ngút khói trên bếp than.

- "M...mẹ đang làm gì vậy?! Dừng lại đi!!"

- "Em, anh nghĩ như thế là hơi quá đáng rồi..."

Đứa con với ông chồng phản ứng lại gay gắt, bà Đặng mới làm như kinh ngạc, liền rồi rít xin lỗi cô bé đang đứng bất động bên cạnh đứa con trai.

- "Có chuyện gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra?"

Mẹ của Kim Trúc vội vàng theo tiếng ồn kia nhìn lại, liền lập tức lo lắng chạy đến. Thấy trước mặt quầy rau củ quả của gia đình bị ẩm ướt tởm tợ, cả người không khỏi thất thần.

- "Ch...chị, đừng hiểu lầm. Tôi không có ý đâu..."

- "..."

- "Thế này đi, tôi mua hết số rau củ này, tôi trả chị ba triệu, quá đủ rồi nhé?"

Người chồng của chị ta đứng đó không biết làm gì, gờ tay xoa xoa lưng chị ta. Ấy vậy mà xem chừng rất hiệu quả, tâm tình chị cũng khá lên rất nhiều.

- "Thiệt tình thì không có nhiều đến vậy đâu, chị chỉ cần đưa tui khoảng..."

- "Đừng lo, số tiền còn lại là tấm lòng của tôi."

- "Cảm ơn chị, vậy thì tui xin nhận..."

Tiền không quan trọng, nhưng những vấn đề quan trọng đều giải quyết bằng tiền. Có ai mà không thích tiền chứ?

Giải quyết ổn thỏa là như thế, cũng không ai biết, thời điểm mẹ Khắc Huy cười trong lòng thật đang suy nghĩ cái gì. Kim Trúc chỉ đặc biệt để ý thấy, khóe miệng bà bất giác vẽ ra nụ cười nửa miệng thôi.

Ít lâu sau, ông bà Đặng rời đi, kết quả là gian hàng hôm đó của ông bà Nguyễn, được một đêm bán nhanh như chưa bao giờ được nhanh.

....

Sáng ngày hôm sau, nhịp sống thường ngày trở lại, người lớn phải đi làm việc, những cô cậu học sinh phải cấp sách đến trường.

Hôm nay cũng là ngày Chấn Phong trở lại trường học sau hai ngày bị đình chỉ.

Mới sáng tinh mơ, chưa gì Uyên Nhi đã thấy đám bạn của cậu túm tụm trước cửa nhà, sục sục bảo rằng mới có hai ngày không gặp mặt cậu thôi, mà cứ

như hai năm chia cách, nhớ cậu buồn muốn khóc luôn.

Tụi nó xạo bà cố, cậu đến phát sợ, cơ mà cũng cảm động lắm chứ.

Cậu cười cười nói nói, nhưng gương mặt trông có vẻ thiếu thần sắc hơn mọi ngày. Có lẽ do tối qua cậu nhảy cửa sổ xong đi đâu đó nên về ngủ trễ. Mà không chỉ có bạn của cậu lù lù xuất hiện nha, con bạn của cô từ đâu cũng tham gia vào đó.

- "Hi, nay phiền mày chờ tao nha..."

Trước khi gặp anh trai Diệu Huyền thì Kim Trúc không có phương tiện để đi học, nên ngày nào cũng đều qua nhà Uyên Nhi đi ké xe đạp. Nhưng kể từ khi đám chôi nảy lộc với anh ấy tới nay, nhờ chẳng cần bận tâm chuyện xe cộ nữa.

Bởi mới nói cô còn tưởng mình nhìn nhầm, chắc là cả hai đang chiến tranh lạnh nhỉ?

Cô tự hỏi vậy thôi chứ không bộc lộ ra ngoài, vì giọng nói của con bạn cô đã đủ phần mệt mỏi cố gượng rồi. Thiết nghĩ, chẳng lẽ hôm nay cô đây là người duy nhất cảm thấy không khí buổi sớm rất trong lành và vui tươi sao?

Vừa tới trường con bạn cô liền nhanh chóng bước xuống xe đạp rồi vội vã chạy vào bên trong.

Đương nhiên rồi, người thương của nhỏ đang đi dạo với mấy anh chị khối mười hai khác bên kia, làm sao mà nhỏ không nóng vội cho được?

Lịch sự đợi họ vừa đi vừa nói chuyện một lát rồi tách ra, nhỏ mới bước tới.

- "Anh, tối qua và cả sáng nay..."

- "Anh sắp có một bài kiểm tra, anh phải đến lớp để ôn bài."

Khi Khắc Huy đi lướt qua, Kim Trúc đưa tay túm lấy vạt áo hắn, gần như là lăm lăm một mình.

- "Vậy thì giờ ra chơi chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ, anh nhớ đấy, và làm bài tốt nhé!"

Khắc Huy gật đầu nhẹ. Kim Trúc dõi theo hình bóng hắn đang dần khuất sau đám đông, phải chăng đầu óc nhỏ quá nhạy cảm rằng...anh ấy hơi lảng tránh ánh mắt của nhỏ?

....

"Khối lớp mười, học sinh Trần Chấn Phong, lên văn phòng giám thị có chuyện quan trọng cần giải quyết..."

"Khối lớp mười, học sinh Trần Chấn Phong, lên văn phòng giám thị có chuyện quan trọng cần giải quyết..."

Tiếng loa vang lên ầm ĩ khắp mọi góc ngách trường trung học phổ thông Lý Thánh Tông.

Chưa cần biết cậu học sinh đó sẽ phải trải qua cái gì, chưa cần biết cái chuyện cần giải quyết đó sẽ là chuyện quan trọng ghê gớm đến cỡ nào... Ở trong phòng học dành cho lớp mười một, có một cô gái cố giữ cho ngón tay mình không run rẩy để có thể tiếp tục chép nốt chuỗi công thức đẳng thức trên bảng đen.

Cô gái làm chủ được ngón tay mình là thế, nhưng vẫn không làm chủ được trái tim, đang cứ rung lên từng hồi nhẹ.

....

- "Không biết Chấn Phong lên phòng giám thị có chuyện gì xảy ra không nữa, em lo quá, cậu ta chỉ vừa quay trở lại thôi mà!"

- "Anh cũng thắc mắc không kém..."

Giờ ra chơi, giữ đúng lời hứa hẹn, Kim Trúc và Khắc Huy gặp nhau tại sân sau trường.

- "Cơ mà, chuyện lúc sáng em muốn hỏi anh là tại sao tối qua anh không trả lời tin nhắn của em? Và cả sáng nay sao anh cũng không đến chờ em đi học vậy?"

- "Anh cứ nghĩ em phải hiểu rồi chứ..."

- "Em hiểu gì cơ?"

Hắn có nằm mơ cũng không ngờ được bạn gái hắn vẫn chưa nhận thức được vấn đề.

- "Hôm qua em cũng đã chứng kiến ba mẹ anh đánh thếp như thế nào, em ít nhất phải hiểu cho anh lúc này chứ..."

- "Em quả thật đã chứng kiến, nhưng thế thì sao? Không phải anh thích em sao? Nếu trong lòng anh thực sự đang có mối lo ngại thì chỉ ít anh cũng nên

quan tâm đến cảm xúc của em, thông báo cho em một tiếng, em đã đợi anh đấy..."

Khắc Huy trở mặt ghen hòng, dường như rất nỗ lực giữ bình tĩnh.

- "Em...đang thật lòng à?"

- "Bộ có chỗ nào giống giả hả?"

- "Em thực sự mạnh mẽ còn hơn cả anh nghĩ, Kim Trúc ạ..."

Thầm cho rằng đây là một lời khen ngợi, Nguyễn Thị Kim Trúc phì cười.

- "Dù biết đây là một thử thách mới của chúng ta, nhưng thật ra...em không vui... Kỳ thực hôm qua, thay mặt ba mẹ em...em cảm thấy rất tổn thương..."

- "Anh xin lỗi..."

Lời ấy, ảm áp dịu dàng khôn xiết.

Nhỏ hy vọng, anh ấy không nghe tiếng nhỏ thổn thức, không nghe tiếng trái tim nhỏ như mềm nhũn ra, hy vọng, hy vọng..

- "À...em có thể hỏi lý do tại sao ba mẹ anh xuất hiện mà không báo trước không? Vì thậm chí ngay cả anh còn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, nói gì đến em..."

Đặng Khắc Huy khẽ nhún mày suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng, hần khó khăn đưa ra kết luận.

- "Tại thời điểm đó, cứ cho là ba mẹ anh về sớm hơn dự định đi, song đáng lẽ ra họ nên bắt xe chạy thẳng về nhà. Cớ sao lại biết anh đang ở chợ mà tìm đến?"

- "..."

- "Anh nghĩ đi nghĩ lại, duy chỉ có một người mới có khả năng làm như vậy..."

- "Anh...anh nghĩ là ai?"

- "Đặng Diệu Huyền."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Sắp Bị Cậ Làm Cho Tức Chết

Chấn Phong vừa bước vào văn phòng giám thị dưới tầng trệt đã thấy mặt mọi người ai nấy khó khăn, ngoài những gương mặt quen thuộc ra thì có cả thầy hiệu trưởng, người mà hiếm khi xuất hiện nhất.

Linh tính mạch bảo có chuyện chẳng lành, cậu bước chậm rãi, dè dặt hơn.

- "Chắc hẳn thầy hiệu trưởng và các thầy cô đều đang rất thắc mắc tại sao tôi tập hợp mọi người lại và gọi em Chấn Phong xuống đây, cho nên, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề..."

Người phát ngôn là một người rất quen mặt. Làm sao mà không quen được, thầy giám thị thân thương hai hôm trước đình chỉ học cậu đây.

- "Tối hôm qua, em đã đi đâu?"

Thầy quay mặt lại hỏi thẳng cậu.

- "Em...tôi qua thì em ra ngoài đi dạo vài vòng..."

- "Chỉ vậy thôi sao?"

- "Ý thầy...là gì?"

Cậu hơi giật mình, tay khẽ run.

- "Giả vờ cái gì? Tôi không nghĩ em chỉ tốt lành đi dạo vài vòng thôi đâu. Khôn hồn nói đúng sự thật đi, có khi người ta thương tình cho mà giảm nhẹ hình phạt!"

- "..."

- "Cứng họng rồi chứ gì? Không dám nói tức là em cũng hiểu hành vi đó đối với lứa tuổi cấp sách đến trường như em lại càng nghiêm cấm, vậy tại sao vẫn làm?"

Khởi mười học sinh Trần Chấn Phong thì hiếm có ai chưa từng nghe qua. Cậu này từ lâu đã thu nhận cho bản thân một đám lóc chóc theo đuôi gọi đàn em đàn anh, thầy cô không lạ. Song ở trường cũng chưa nổi loạn gì đáng lên án, việc học hành cũng không gọi là chênh mảng.

Cớ sao giờ cứ bị giám thị úp úp mở mở hành vi sai trái nào đó?

- "Tối qua, tôi có dùng bữa tối sang trọng tại một nhà hàng, lúc về vô tình nhìn thấy em Chấn Phong đây ra vào một quán bar gần đó, còn ra vẻ danh chính ngôn thuận lắm không bằng..."

Nghe những lời này, thầy cô bắt đầu xôn xao. Càng có nhiều tiếng bàn tán, giám thị càng có nhiều hồ hởi để tiếp tục.

- "Hai ngày trước em ấy đùa giỡn trong giờ chào cờ, còn dám giữa sân trường bắt kính với tôi. Sau đó, tôi đình chỉ học em hai ngày, nhưng em vẫn chứng nào tật nấy, hên lần này bị tôi bắt quả tang... Chưa kể đến chuyện giữa em và cô giáo vật lý, cô ấy thú nhận rằng em Chấn Phong từng dọa dẫm cô khi cô chỉ đang dạy dỗ học sinh nữ của mình..."

- "Tôi đề nghị chúng ta phải có biện pháp răn đe, may ra giữ thể diện cho trường mình, các em học sinh khác cũng sẽ lấy đó làm gương..."

....

- "Dù sao thì reng chuông rồi, mình lên lớp thôi..."

- "Đành vậy..."

Cả hai đứng dậy phui quần áo, đội Khắc Huy bước được mấy bước rồi, Kim Trúc mới sực nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi vọng lên.

- "À hôm nay anh vẫn sẽ tới quán uống cà phê đúng không?"

- "Sao?"

- "Chỗ làm của em, anh vẫn sẽ lui tới như mọi khi chứ?"

- "Chắc hôm nay anh sẽ không, tại anh có việc bận..."

- "Anh cũng không chắc mà, nên nếu không đến được thì nhắn tin cho em nhé?"

- "Anh biết rồi."

Nói vậy chứ nếu Khắc Huy thật không xuất hiện, nguồn động lực để nhỏ đi làm việc mỗi ngày chẳng phải mất tiêu rồi sao? Thế đi làm còn có ý nghĩa gì nữa?

Nhỏ thờ dài, lầm lũi bước lên lớp. Riết rồi đòi chán như con gián, ông người yêu mấy ngày nay cứ thoát ần thoát hiện, đưa bạn thân nhất thì cũng vừa reng chuông hết giờ học, đã vội ôm cặp cầm đầu cầm cổ chạy mất dạng đi đâu.

Mà cứ làm như Kim Trúc không biết con bạn mình hấp tấp vì điều gì. Nhỏ phì cười, xem ra, trước mắt chỉ còn một mình nhỏ, dù trời có sập xuống đi chăng nữa, vẫn phải lết xác đến nơi làm việc thôi.

"Xin chào quý khách, quý khách muốn dùng gì ạ? Hôm nay cà phê Star tri ân khách hàng với chương trình mua hai tặng một ạ."

Lần lượt đầu tắt mặt tối, khách khứa thấy khuyến mãi nên ra vào đông như kiến, mà mắt Kim Trúc vẫn miệt mài nhìn ra cửa tìm kiếm hình bóng của ai đó mới ghê. Đoạn chẳng thể miệt mài thêm nữa, nhỏ rút di động ra soạn tin cái rồi nhét vào túi lại.

Trong túi, âm thanh báo hiệu có tin nhắn tới. Nhỏ mừng rỡ, chắc hẳn là của anh Khắc Huy, gần đến nơi nên anh ấy mới nhắn tin để nhỏ đỡ lo lắng, chứ nếu anh không đến thì đã gửi tin cho nhỏ lâu rồi, cần gì đợi tới bây giờ?

Tiếng cửa mở ra lần này nhỏ tin chắc phần thắng, hứng khởi lộ mặt ra.

Tiếc là, nhỏ phần khởi bao nhiêu thất vọng bấy nhiêu. Người vừa bước vào tuyệt đối không phải người mà nhỏ đang mong, cũng chẳng phải một vị khách bình thường nào, mà còn hơn thế nữa.

"Con chào bác...bác đến đây một mình ạ?"

"Chứ bác nên đến cùng ai mới phải?"

Kim Trúc vội thò tay vô túi và nhìn vào màn hình, té ra tin nhắn mới đó không thuộc về Khắc Huy, anh ấy thậm chí còn chưa mở nó ra xem.

"Cho bác một tách trà lạnh rồi hai bác con mình ngồi hàn huyên một chút nhé?"

Bà Đặng liếc mắt nhìn người quản lý quán, chị ấy liền ra dấu nhỏ được cho phép rồi, muốn biến đi đâu thì biến.

"Thằng con trai nhà bác, gia cảnh nó không đơn giản như con nghĩ đâu, nó sau này còn chăm lo việc lớn, hai bác đây có rất nhiều điều nhờ cậy vào nó..."

"..."

"Hai đứa sẽ chẳng mang lại lợi ích gì đâu, lãng phí thời gian của nhau thôi. Sắp xếp ra sao thì tùy con, chỉ cần cả hai chia tay càng sớm càng tốt là được."

Cảm giác cay xè xộc lên sống mũi, lồng ngực Kim Trúc đau nhói, cổ họng cũng nghẹn đắng, khó khăn lắm mới cất được tiếng.

"Nếu có thể thì xin bác đừng nói đùa kiểu đó nữa được không? Con yêu Khắc Huy là thật, đau lòng cũng là thật..."

"Cái gì? Con bé này...rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt sao?"

"Thật ra con không hề có ý định yêu anh ấy nhiều như vậy, nên mọi người cũng không cần phải đối xử tàn nhẫn với con như thế... Đừng bắt con phải chia tay, con thật không biết phải chia tay thế nào..."

Gân xanh giữa trán bà Đặng như muốn nổ tung, bà đập mạnh xuống bàn một cái. Khiến mọi con mắt của mọi người trong quán đều đổ dồn về phía này, bà cố nén giận, bà ngồi xuống.

"Đã nhỏ nhẹ lắm rồi, con không nghe đừng trách tại sao bác quá thâm độc. Một câu nói của bác dễ dàng đuổi việc con như chơi đấy, không chỉ quán này đâu, bất cứ nơi đâu cũng vậy... Ba mẹ con bán hàng ngoài chợ mà nhỉ? Bác không nỡ san bằng cái miếng đất đó, lo liệu mà biết thân biết phận chút đi..."

....

"Em nghĩ thầy cô đã thả lỏng Phong về sớm hơn, vì chuông reo em và vài thằng có đi tới phòng giám thị tìm nhưng không thấy nó... Chắc là nó đi về nhà rồi, chị về thử xem..."

Ba mẹ sáng đi làm khóa cửa từ bên ngoài và hiện giờ vẫn giữ nguyên, cộng thêm bên trong ngôi nhà tối thui, chứng tỏ chưa ai về hết, bao gồm cả Chấn Phong, vậy cậu ấy đang ở đâu?

Thiên Minh là người đã trả lời cô, nên chắc Chấn Phong cũng không qua nhà em ấy, hay qua nhà người bạn nào khác.

Uyển Nhi mở cửa dắt xe đạp ra, chạy lòng vòng xung quanh, luôn trái quẹo phải, chạy ngang trường, chạy ngang vài nơi ăn chơi cậu thường xuyên lui tới... Vẫn chẳng thấy cậu.

Không khả thi, cô quyết định vòng tới ngõ tắt lui, quay về chỗ mà từ đầu cô đã tưởng tượng đến nhưng sau đó ngẫm xác suất không cao nên chuyển sang phương án khác.

Bởi vì cô không nghĩ rằng Chấn Phong sẽ ở đây - một góc của công viên, cũng như tập trung cao độ dẫn bóng và tung bóng vào rổ...một mình.

Từ trước đến nay dù chơi thể thao hay không, thủ lĩnh cả đám luôn mang theo ít nhất một hai thằng bạn để đi cùng, đời nào chịu chơi một mình.

Đợi khi trái bóng đập xuống và bắt đầu lăn lăn trên mặt đất, cô khom người xuống nhặt lên trước ánh mắt ngạc nhiên của cậu.

"Cậu, chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Không có gì... Ném tôi quả bóng."

Được lắm, nán lòng chẳng buồn tâm sự chứ gì?

"Nếu tôi ném bóng trúng rổ lần thứ đầu tiên, cậu sẽ trình bày rõ ràng với tôi chứ?"

"..."

"Im lặng có nghĩa là đồng ý nhé. Tôi mất dạy đi theo tuyển thủ Chấn Phong và đám bạn hàng xóm từ nhỏ rồi, nên tôi không tin là mình không giỏi môn nào cả. Giờ thì xem tôi đây!"

Quả bóng rổ được ném ra từ tay cô tạo thành một đường vòng cung ưu mỹ.

Bịch!

Bóng nện vào mặt trên vòng rổ, bắn ra, bắt quả là bắn lên phía trên, nói cách khác, quả bóng này, rất có thể sẽ rơi vào rổ.

Nhưng không, có người mừng hựt, có người sớm đã nhận ra, bóng vốn được ném bay lên quá cao, rơi ra khỏi phạm vi vòng rổ cũng là điều đương nhiên.

Ừ thì kéo déo từ lâu đã theo cậu chơi đủ tất thấy mọi môn thể thao. Nhưng chơi là một chuyện, giỏi hay không lại là một chuyện khác, tỉ lệ ném trúng bóng vào rổ của cô, luôn luôn vô cùng thấp.

Uyển Nhi ỉu xiu, thất vọng ngồi bệt xuống đất, rất nhanh sau, chàng tuyển thủ nào đó cũng đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh cô.

"Em Trần Chấn Phong đang trong thời gian bị đình chỉ học tập hai ngày vẫn tiếp tục vi phạm, gây ảnh hưởng xấu đến nhà trường và xã hội, chưa kể đến những hành vi vi phạm khác... Cho nên, tôi tuyên bố sẽ lập hội đồng kỷ luật ngay trong ngày mai, rất mong trường phòng công tác học sinh, đại diện các khoa có liên quan, bí thư đoàn trường, chủ tịch hội học sinh trường, thầy cô và cả phụ huynh học sinh sẽ có mặt đầy đủ và đúng giờ."

Sau khi cậu thuật lại lời nói của thầy hiệu trưởng cho Uyển Nhi nghe, ngay lập tức, cô ấy phát câu kích động đứng bật dậy.

"Tôi sắp bị cậu làm cho tức chết mất! Hiệu trưởng còn phải đích thân ra mặt cho thấy mức độ nó nghiêm trọng đến cỡ nào hả? Cậu đã nghĩ cái quái gì vậy?"

"Thế là cô giận đấy à? Giận thật đấy à?"

Chấn Phong cũng ức chế đứng thẳng lên.

"Thì sao? Hóa ra tối hôm qua cậu nhảy ra từ cửa sổ xong thì đi đến quán bar ư? Tại sao phải đến chỗ đó? Cậu vừa ở cùng với tôi, nếu không phải vì gái gú nào thì cậu còn có uất ức phiền muộn gì mà phải tìm đến bia rượu...để rồi bị giám thị bắt gặp thế kia hả? Giải thích đi!"

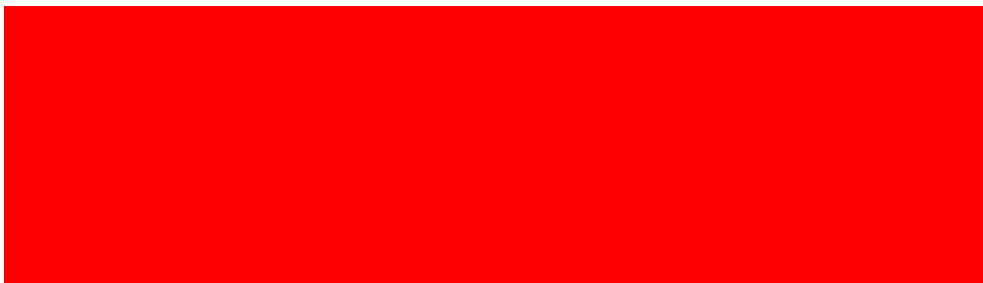
Chí chóc nhau được một nửa, cậu đột nhiên dừng lại, nhắc bóng cô lên đặt cô ngồi trên hàng ghế đá góc công viên, sau đó đứng trước mặt cô hậm hực.

"Mẹ nó, đừng thêm dầu vào lửa coi, cãi nhau với cô còn phải cúi đầu xuống nữa, cần cổ tôi sắp gãy đến nơi rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cả Một Đời Một Kiếp

- "Tôi không có tâm trạng mà đùa giỡn với cậu!"

- "Ai thèm đùa giỡn với cô?"

Tính khí này của cậu ấy vẫn không sao thay đổi được, lúc cần nghiêm túc thì cứ lỏng lẻo lếu cá, lúc cần tập trung chuyên môn thì cứ lảng sang việc khác...

Hai chữ thôi, mắc mệt!

- "Cơ mà..."

- "Đợi một chút!"

Uyển Nhi đột ngột kêu lên cắt ngang lời cậu, lòng bàn tay trắng muốt cũng xòe ra dấu hiệu dừng lại.

- "Hình như cậu mới nói câu gì thì phải?"

Cô ấy chậm chậm hỏi, điệu bộ từ tốn nhất có thể.

- "Sắp gãy đến nơi...?"

- "Không, câu trước đó nữa..."

- "Cúi đầu xuống?"

- "Tức chết tôi rồi!! Là hai chữ được thốt ra từ miệng cậu đầu tiên đó nhớ chưa?!"

- "À mẹ n...!"

Chấn Phong cuối cùng cũng chợt nhớ ra, trời ạ, ngày thơ ấu bảo gì làm nấy làm chi để rồi bây giờ bắt đắc dĩ phải cáp bách che miệng lại thế này? Cậu thực hận mình ăn nói quá hàm hồ mà!

Cô ấy xem chừng dỗi lắm, chẳng nói chẳng rằng gì nữa mà hành động là chính, đứng dậy bỏ đi một mạch tới chỗ đỗ xe đạp, khiến cậu chẳng còn cách nào khác ngoài dờ khóc dờ cười đuổi theo.

- "Tôi chỉ buột miệng thôi, tôi phải làm gì để cô hết giận đây?"

- "Tôi muốn đâm chết cậu luôn đi."

- "Nếu đó là cách trút giận duy nhất...vậy cô cứ tự nhiên."

Kẻ chủ bại ấy trước tiên nhanh nhẩu cuồn lấy và dắt chiếc xe đạp của cô dù cô không có nhờ, thậm chí chẳng ai nhờ, tiếp theo đó nhắm mắt "đưa thân" quay người lại.

Kẻ xấu thích thì cô chiều à, tay chân lại không bị bó buộc, cô gần như dùng hết sức lực toàn thân đâm vào tấm lưng áo sơ mi trắng đồng phục trường hơi ửng đỏ dài rộng của cậu...một hồi, lại cảm thấy cậu trông khá vui vẻ chịu đựng, đầu ngón tay lướt trên ghi đông có vẻ như đang nhảy múa nữa.

Dương Uyển Nhi ngớ ngẩn ra một chút, hơi do dự ngừng tay, đoạn hỏi thăm dò.

- "Đừng nói cậu dám lợi dụng tôi để đâm lưng cho cậu nha?"

- "Tôi nào dám chứ, tôi đang cam nguyện chịu phạt mà, mặc dù nó cũng khá thoải mái thật..."

- "Cậu...da mặt cậu dày như tường thành ấy!"

Giọng điệu này, ngay cả chính cô cũng không nhịn được khẽ cười lên, cô chịu thua rồi. Đúng vậy, đúng thật là con gái hay dỗi, nhưng cũng chẳng giận được lâu đâu, vì đã thích con trai quá rồi.

- "Lỡ phục vụ rồi thì phục vụ cho trót, quay lưng lại đây tôi đâm bóp thêm vài cái nữa cho, rồi mình cùng về nhà."

Lần này, rất nhanh thôi, chỉ cần để ý kỹ sẽ phát hiện ra, Chấn Phong đang nhú mày vì đau, tiếc là Uyển Nhi quá vô tư nên không nhìn thấy.

Bên trong lớp áo sơ mi trắng, những vết sưng đỏ kia không phải tự nhiên mà xuất hiện, những ngón tay khi ấy cũng không phải nhay múa mà là đang cố gắng kiềm chế đau đớn. Căn bản hiếm có học sinh nào rời khỏi phòng giám thị mà không nhận một hình phạt nhất định cả.

Ngoài cổng công viên, phía lề đường, có một người đàn ông trung niên vừa tan sở đang trên con đường quen thuộc trở về nhà. Đi ngang miếng đất rộng trông thấy chỉ có mỗi hai đứa trẻ ở cùng nhau, có vẻ khác hẳn mọi khi, trong lòng ông không khỏi thắc mắc.

Nhưng ông thiết nghĩ, có lẽ ông suy nghĩ quá sâu xa rồi.

Trưa hôm sau, trong tiết thể dục của một lớp mười hai, cả lớp làm vài động tác khởi động giãn cơ xong thầy cho hoạt động tự do.

- "Đặng Khắc Huy! Chúng ta cần nói chuyện!"

Nữ sinh đang mất bình tĩnh gào lên phía đối diện theo tụi học sinh lớp này đoán chắc là khoảng lớp mười một hoặc mười, nói chung ít nhiều đều nhỏ tuổi hơn tụi nó là cái chắc. Thế mà sao lại dám cả gan quát tháo om sòm đàn anh đàn chị nào đó ở đây?

- "Này em kia! Em đang làm cái gì vậy? Lớp của em ở đâu?"

Thầy thể dục vội vàng bước tới.

- "Em nhất định phải gặp một người... Khốn kiếp! Anh ở chỗ nào hả?"

- "Đang yên đang lành ở giữa sân trường la hét, em đi theo tôi!"

- "Thầy, em ấy tìm em, em ở đây rồi nên thầy không cần phải phức tạp hóa chuyện đơn giản đâu ạ..."

Bàn tay to lớn của nam sinh có tiếng tằm trong lớp thầy chụp tới, đem con bé ương ngạnh trong tay thầy kéo về. Thầy và đám lanh chanh gần đó tạm thời sững sờ tập một.

Ngay sau đó, con bé hất mạnh tay của nam sinh ra, thầy và đám lanh chanh gần đó mới sững sờ đến sốc tập hai.

- "Chúng em có thể đi qua bên kia nói chuyện một chút được không?"

- "Được, hai em cứ đi đi..."

Hai đứa nó dừ dội quá!

....

Một góc khuôn viên trường. Gặp được rồi, phần uất lại càng tuôn trào, Nguyễn Thị Kim Trúc đẩy người trước mặt một cái.

- "Anh đã trốn ở nơi chết tiệt nào vậy?!"

- "Em bình tĩnh đi..."

- "Kêu em bình tĩnh kiểu gì cho được?!"

- "Anh cũng đâu có muốn những chuyện như thế sẽ xảy ra!"

- "Lúc em cần anh nhất thì anh không có ở bên cạnh... Một lời giải thích thỏa đáng...anh có thể cho em không?"

Kiên định kiên cường được đến đây, giọng nhỏ trở nên nghẹn ngào.

Có lúc thật gần, có lúc thật xa, có lúc rất quan tâm, có lúc gần như không quen biết, có lúc tựa như tình yêu mãnh liệt, có lúc nhạt hơn cả người bình thường, rốt cuộc anh ấy và nhỏ, vẫn còn là của nhau hay là không?

Hắn cảm thấy, khoảng trống trong xanh thế này, nhưng giống như lại có mưa rất lớn đằng xa.

- "Mẹ của anh đã làm gì xúc phạm đến em sao?"

- "Em nghĩ anh hãy tự mình tìm hiểu, em không muốn nhắc lại nữa. Tính cách mẹ anh thế nào anh là người biết rõ hơn ai hết..."

- "Anh hiểu rồi, anh hứa chiều nay tan học sẽ gặp họ giải quyết thật tốt tất cả mọi chuyện, em yên tâm."

- "Liệu...em có thể tin anh được không?"

Chẳng biết phải nói sao nữa, ba mẹ của anh Khắc Huy về được mấy ngày, mọi thứ xung quanh Kim Trúc đã gần như bị đảo lộn, quả thực nhỏ mệt mỏi lắm rồi. Nếu so sánh thì lúc trước cách anh ấy đối xử với nhỏ, ít nhiều rõ ràng chẳng giống như bây giờ.

- "Em phải tin tưởng vào người em yêu chứ? Nếu không thì em cứ yêu một người nào mà em có thể tin cậy vào."

- "Không, em hoàn toàn không có ý đó..."

Hắn mỉm cười, không khí lặng im bao trùm lên cả hai, chỉ có tiếng sinh hoạt của các phòng học tầng trên vang lên sôi nổi.

Nhỏ đoạn ngừng cao đầu, giọng chắc nịch.

- "Chiều nay anh sẽ tới gặp ba mẹ anh nhỉ? Em cũng muốn đi cùng, chúng ta ba mặt một lời!"

Nhỏ yêu anh ấy, cho dù thử thách có lớn lao bao nhiêu, chỉ cần anh ấy không buông tay, nhỏ cũng sẽ không buông tay.

Một cặp đôi tan học khăn trương đi gặp người cần gặp như đã hứa trước.

Mặt khác, một cặp đôi tan học thì chậm rãi dắt xe đạp song song nhau cùng về nhà dù không ai hẹn với ai từ trước, chỉ là, vì khao khát muốn ở cạnh đối phương, họ sẽ tận dụng bất cứ thời gian bình dị nào.

- "Oái!"

Thêm mấy bước nữa là đến nhà rồi, chẳng biết điếm báo hên xui gì vài lọn tóc đen dài của Uyên Nhi vì trời trở gió mạnh nên bị kẹt vào bánh xe đạp.

Chấn Phong lúc này đang thờ thẩn ngừng đầu ngược nhìn bầu trời chiều bắt đầu chuyển gió, thì tiếng rú của cô kéo cậu về hiện thực.

- "Sao vậy?"

- "T...tóc tôi bị kẹt vào bánh xe rồi...giúp tôi nhanh lên, chỗ này nè..."

Cậu mắt tròn mắt dẹt, vội vã gạt chống xe của mình dựng sang một bên. Trước khi cậu thò tay vào thì nạn nhân đã thom thóp dạn dò.

- "Cậu nhớ gỡ nhẹ nhẹ thôi, đừng để đứt sợi tóc nào..."

Cậu gạt gù cho đã vãn tai này lột qua tai khác, tiếng "bóc" kêu vang như xé ruột xé gan cô.

- "Đau!! Tôi đã bảo..."

Cô nghiêng răng nghiêng lợi cố nuốt con giận xuống, cậu trông vậy thì á ngại lắm, luống cuống rồi rít xin lỗi thôi. Hi hà hi học hỏi lâu cũng gỡ được hết mớ tóc mắc kẹt ra một cách an toàn thuận lợi.

- "Tóc rất dài và dày, rụng có mấy sợi thì cũng có làm sao? Đám con gái các cô thật rắc rối."

- "Im đi mất hí, cậu không phải là con gái nên cậu sẽ chẳng bao giờ hiểu được đâu!"

- "Nếu tôi hiểu thì sao?"

- "Lẽ nào?! Chỉ có thể là cậu...cậu..."

Dương Uyên Nhi đột ngột lấy tay che miệng, chính cô cũng cảm thấy chuyện đó thật hoang đường.

Cậu tặc lưỡi.

- "Tôi cầu xin cô nghìn lần không nên, vạn lần không nên có cái kiểu suy nghĩ đó...ít nhất ở kiếp này. Bởi vì giống đực tôi đã thề với lòng mình cả một đời này, một kiếp này chỉ yêu một mình cô rồi, nếu không phải là giống cái cô thì tôi sẽ không có ai khác nữa cả."

Đang ở trong chủ đề dễ gây tranh cãi mà, sao đã chuyển sang chủ đề có sức công phá lớn hơn cả siêu bom rồi? Từng câu từng chữ của cậu, dấu hơi mưng hượng nhân sinh học một chút, nhưng không khéo vẫn rớt nguyên rỏ mật ong vào tim cô nha.

- "À...ừm ai biết cậu nói mấy câu dễ gây hiểu lầm như vậy, chẳng trách tôi..."

Trần Chấn Phong cười nheo mắt, xoay người gạt chân chống xe lên, băng quơ.

- "Tôi chỉ đùa thôi, mà kiếp sau có thể tôi sẽ làm con gái đấy."

- "Nếu vậy thì kiếp sau tôi nhất định sẽ trở thành con trai, hai chúng ta rồi sẽ lại yêu nhé? Quan trọng là sẽ không liên quan gì đến nhau, lại càng hoàn toàn chẳng phải thành viên trong gia đình... Chúng ta sẽ có thể quang minh chính đại mà đi dưới ánh nắng mặt trời..."

Nói đến đây, bầu không khí đột nhiên trở nên trầm mặc, cả hai đều im lặng, đều đắm chìm trong những suy nghĩ, và cảm xúc riêng.

Không có điều gì giấu kín mà mãi sẽ không bị bại lộ, chẳng có điều gì giữ bí mật mà mãi sẽ không biết và bị phơi bày.

Giả như Uyên Nhi và Chấn Phong được biết sớm hơn rằng giông bão sẽ ập đến nhanh đến vậy, chỉ ít cả hai cũng sẽ có kha khá thời gian để chuẩn bị tâm lý càng hơn, cũng sẽ không nói năng lẩn úng xử như một thói quen, như một lễ ngọt ngào đương nhiên, quá phô trương và lộ liễu như vậy.

- "Đây là chuyện của kiếp sau, nó không hề có một chút dính dáng gì đến kiếp này. Hiện tại đã chứng minh hai đứa là chị em, đó là sự thật không thể chối bỏ."

- "B...ba Hùng? Mẹ..."

- "Tốt hơn hết cả hai đứa hãy nhanh chóng phủ nhận đi, cứ xem như hai người lớn này sắp đến tuổi già nên lắm cảm nghe nhầm... Bằng không, chính người làm cha này cũng không biết sẽ làm được điều gì đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Con Không Thể Phủ Nhận Được

Giây phút ấy, tay chân cô phải gọi là cứng đờ, đầu óc quay cuồng với hàng loạt câu hỏi hiển hiện lên, nào là có sao ba và mẹ đều tụ họp đứng trước mặt tụi con mà không một tiếng động vậy? Hai người đã đứng đó được bao lâu rồi? Đã nghe và nhìn thấy tất cả sao? Chẳng phải vẫn còn lâu mới đến giờ tan ca à?

Khó nổi, hỏi hiếc không được, tâm lý chuẩn bị cũng không xong, tay cầm ghi đông thôi đã run như cày sậy, người kế bên phải vịn giúp một tay nắm mới có thể đứng vững cả xe lẫn người.

- "Vẫn đứng đực ra đó làm gì? Phủ nhận đi chứ?"

- "Có phải hỏi cung đâu, anh để các con cất xe đạp vào trong nhà rồi thay đồng phục ra cho thoải mái trước đi, hỏi gì tính sau."

Bà Hồng suy nghĩ chu đáo, cửa nhà mở sẵn, bà quay người kéo luôn cả chồng vào trong.

Bà không đứng về phía nào hết, bà chỉ muốn tạo cơ hội cho hai đứa trẻ có thêm chút không gian để bình tĩnh lại, thận trọng lời ăn tiếng nói hơn, đặc biệt là chồng bà, vốn dĩ tâm trạng ông trước đó đã không được vui gì mấy.

Uyên Nhi từ phòng mình bước ra, Chấn Phong cũng từ phòng bên cạnh bước ra.

- "Chuyện gì tới sẽ tới, phải đối mặt thôi."

Cậu nắm lấy tay cô, chặt lắm, như tiếp thêm sức mạnh, như tạo thêm niềm tin vậy. Rồi cả hai bước xuống cầu thang, rẽ qua hướng phòng khách nơi có hai người đang đợi.

- "Con không thể phủ nhận được, quả thật con và Uyên Nhi đang yêu nhau."

Sự thật rõ mồn một trước mắt, ông Hùng vẫn không dám tin vào mắt mình, ông vội liếc mắt sang nhìn cô con gái, đáp lại là cái gật đầu của cô, cái gật đầu đồng thời khơi dậy sự tức giận trong lòng ông.

Ông đứng phắt dậy, vô cùng kích động.

"Còn ra cái thể thống gì nữa hả? Phong con nói đi, tại sao...hơn bảy tí người tại sao nhất định phải là chị gái của mình?"

"Làm sao con biết được, nếu con có thể hiểu lý do tại sao con lại thích cô ấy thì con đã cố tìm ra cách dùng tình cảm đó lại từ lâu rồi."

"Già mồm lẻo lự, đây không xứng để gọi là một lý do, con căn bản biết rõ là sai nhưng vẫn cứ đâm đầu vào. Tối qua đi ngang công viên trông thấy hai đứa chẳng hiểu sao ba đã có một vài suy nghĩ rồi, mà ba không tin, trấn an bản thân nghĩ quá sâu xa!"

"..."

"Ba chưa bao giờ gặp phải trường hợp như thế này, người một nhà với nhau nảy sinh một thứ tình cảm ngoài tình cảm gia đình. Họ hàng, bạn bè và hàng xóm mà biết họ sẽ nhìn nhà chúng ta bằng con mắt gì đây hả?"

Uyên Nhi thực sự không ngờ lại chọc giận ba Hùng đến mức độ này, mẹ Hồng đứng bên cạnh, cũng bồn chồn không yên chẳng thua gì cô, cố xoa dịu căng thẳng nhưng lực bất tòng tâm. Bà nghi ngại rồi, tâm trạng ông không tốt từ đầu, khó tránh khỏi gắt gỏng, cộc cằn không đáng có.

"Ba mẹ vừa ở trường tham dự buổi họp hội đồng kỷ luật về, dựa theo những hành vi tốt đẹp mà con gây ra, hạ bậc hạnh kiểm là giải pháp đầu tiên nhà trường quá quyết. Không chỉ vậy, họ hiện còn đang xem xét nên đình chỉ học tập con một năm hay cao nhất là buộc thôi học. Và bắt đầu từ ngày mai, con tạm thời không được phép đến trường..."

"..."

"Thế nào? Huy hoàng chứ? Hết chuyện này đến chuyện khác, nhờ thằng quý tử mà tôi nở mày nở mặt với mọi người ghê gớm!"

"Con thật sự không nghĩ nhà trường sẽ làm lớn chuyện thêm... Bây giờ, dù con có nói cái gì cũng thành sai thôi, vậy ba muốn con làm gì?"

Có những thời điểm nói gì cũng sai. Không nói gì càng sai hơn nữa. Chỉ muốn tâm yên bình lặng, lại không biết phải làm sao.

Ông bố thấy biểu cảm của con trai như bị dồn đến bước đường cùng tới nơi, nét mặt ông vô thức giãn ra đôi chút. Mẹ và con gái bên cạnh vừa mừng rỡ, vừa xúc động đến rơi nước mắt, thậm chí cầu trời lạy Phật tình hình sẽ khá hơn, cục diện sẽ thay đổi.

Đoạn ông bình thân hạ câu chốt.

"Làm những gì bây giờ trước mắt có thể làm, trước tiên hai đứa hãy chia tay đi..."

Lời ông Hùng nói chưa xong, đã vang lên tiếng nứt vỡ, Chấn Phong tay đập mạnh vào tường.

"Có đánh chết con cũng sẽ không chia tay!"

"Con!"

"Ba chưa bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác, chẳng trách mẹ ngày trước chỉ muốn cuốn gói rời khỏi!"

"Đừng cứ hễ mịch lòng là lôi chuyện cũ ra khiến trách ba...con đang làm gì vậy? Định đi đâu?"

Cậu quay lưng bỏ đi, ra đứng ở bậc cửa bên trong, mang giày.

"Sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn chứ ạ."

"Chấn Phong...cậu..."

Uyên Nhi thấp thòm đưa mắt nhìn theo, chạm ánh mắt cậu, rất nhanh thôi, nơi ấy, tràn đầy sự triu mến, xen lẫn vẻ ăn năn có lỗi.

"C...con dám...một khi con dám bước chân ra khỏi cửa, ba sẽ tuyệt giao với con, từ nay về sau, con không còn mang họ Trần nữa!"

Bước chân của cậu hơi khựng lại, chỉ trầm mặc vài giây rồi vẫn đẩy cửa bước ra ngoài. Để lại phía sau lưng người đàn ông trung niên tức giận run người.

"Nghịch tử, còn nhỏ tuổi mà đã có nhiều vết nhơ như vậy, tương lai rồi sẽ ra sao..."

Đoạn trụ cột của gia đình bỏ về phòng, căn nhà bỗng chốc yên tĩnh hẳn, hai mẹ con cuối cùng hít thở cũng không quá khó khăn nữa. Rất lâu rồi cái cảm giác áp lực này mới quay trở lại nhà ông Hùng, tính chắc cũng khoảng tám chín năm, kể từ khi vụ mâu thuẫn giữa hai cha con đến nay.

"Uống miếng nước trái cây cho đỡ đi con."

Cô không chán chừ cầm lấy cốc nước từ tay mẹ, nốc một hơi hết nửa cốc. Bà tặc lưỡi.

"Chắc, một người nóng tính gặp một người nóng tính hơn gấp bội, hai cái đầu nóng gộp lại, ắt sẽ thành núi lửa phun trào!"

Câu nhận xét của mẹ Hồng khiến cô không nhịn được phì cười.

"Mà mẹ...không có gì muốn hỏi con sao?"

Từ đầu đến cuối, mẹ cô vẫn điềm đạm, chính trực lạ thường. Nói đúng hơn mẹ chẳng có phản ứng gì trước tin tức của cô và cậu cả.

"Một vật rớt từ cửa sổ xuống còn phát ra tiếng động, huống chi là người, cộng thêm đi ngang qua phòng con, nên vài ngày trước mẹ đã biết rồi, chỉ là hôm nay nhân chứng vật chứng rõ ràng hơn thôi."

"Thế...mẹ cũng không phán xét chúng con à?"

Bà Hồng mỉm cười.

"Thế kỷ thứ bao nhiêu rồi mà còn cấm đoán? Một phần do ba Hùng con trước giờ luôn gia trưởng, cổ lỗ sĩ từ trong máu. Một phần cũng do việc học của thằng Phong, con cũng nên thông cảm cho ông ấy."

"Con có thể hiểu..."

Dương Uyển Nhi trầm tư, tu hết một mạch cốc nước rồi vội đứng dậy.

"Mẹ, giờ con lên phòng soạn đồ rồi đến nhà con Trúc ạ, nếu được thì con xin ba mẹ nó ở nhờ vài ngày, Chấn Phong chắc cũng sang nhà đám bạn hàng xóm thôi, con tiện thể mang đồ qua cho cậu ấy..."

"Con gái, có nhất thiết phải thế không?"

"Bắt đầu từ ngày mai cậu ấy không được phép đến trường rồi, con không muốn xa người ta đâu. Có thể lâu lâu con sẽ xẹt ngang nhà lấy đồ đấy, nếu có trở ngại gì thì mẹ ra mở cửa giùm con nha!"

....

Về phần Khắc Huy và Kim Trúc, đứng trước cửa rồi mới nhận được tin mẹ hấn hiện không có ở nhà, bà đang dùng bữa tối tại nhà hàng cùng với ông nội hấn.

Công sức, chẳng phải đã trảng xe cát rồi sao? Cả hai đứng ngây ngốc một lúc thì chợt điện thoại hấn reo lên, là mẹ hấn. Ngạc nhiên hơn, mẹ hấn bảo nhờ bác quản gia lái xe chở hấn tới đó đi, mời luôn bạn gái hấn đi cùng nữa.

Bà Đặng có dụng ý gì, nhỏ không biết, cũng không sợ, ngược lại còn hiếu kỳ. Xem chừng gia đình bà tối nay gần như có mặt đông đủ, có Khắc Huy kề bên, nhỏ không tin bà ấy lại có thể làm chuyện quá đáng giống như lần trước.

Bác quản gia đỗ xe ngay trước một nhà hàng sang trọng, hấn xuống xe rồi mở cửa cho nhỏ.

Bước vào trong liền nghe thấy bản hòa tấu piano và tiếng đàn violin du dương, cả đài phun nước đang hoạt động liên tục, tạo nên cảnh tượng tự nhiên mà thanh cao. So với quán cà phê nơi nhỏ làm việc mà nói, khách khứa nơi đây đa số toàn là các thương gia.

"Mày ăn hết bao nhiêu cái bánh ngọt rồi hả? Ăn cả bố mày luôn đi, chồng mày mà ở đây nó mắng cho một trận!"

"Anh ấy chiều con lắm...uầy, ly kem này ngon lạ ngon lòng bố ơi..."

"Món chính mày chỉ ăn chơi chơi, nước Mỹ thiên đường đồ ngọt cũng nhiều, mày ở bên ăn mãi chưa ngán hay sao mà về đây ăn như nuốt chửng cả thế giới vậy?"

"Tráng miệng mỗi nơi mỗi khác, bố không thể tưởng tượng được đâu... Thứ kẹo đàn hồi này ngon nhỉ?"

"Thứ đó được gọi là kẹo dẻo, quý bà ở nước ngoài lâu nên quên tiếng việt rồi ạ?"

Người vừa đến nói đầy ẩn ý, đưa tay bóc vài viên kẹo bỏ vào miệng. Đôi môi bà Đặng tạo nên một đường cong, bà từ tốn buông muống xuống.

"Con thật luôn biết cách làm người khác bất ngờ đấy, ngồi xuống đi."

"Đi chung với cháu yêu của ông là cô bạn gái mà mẹ cháu đã nhắc qua cuộc điện thoại hả?"

"Hi, cô ấy tên Kim Trúc ạ."

"Cháu chào ông, con chào bác..."

Kim Trúc lễ phép cúi đầu, ông nội anh trông nhỏ thì niềm nở thích thú lắm, tí tởn bảo nhỏ cứ ngồi đi. Sang mẹ anh, có lẽ vì nhỏ đang cúi đầu nên cặp mắt vượt mắt cơ hội chạm mắt bà, lúc nhỏ ngẩng đầu lên thì bà đã quay đầu nhìn đi nơi khác mất rồi.

Không sao, vô tình thôi mà, nhỏ bèn ngồi xuống cạnh hần.

- "Bé Trúc, ông hỏi thằng Huy chuyện này, nếu không phải thì cháu cũng đừng buồn ông tội ông nha, tại ông tò mò chẳng thể nhịn được nữa rồi..."

- "Vâng ông hỏi anh đi, cháu không phiền đâu."

Ông quay sang hần.

- "Cách đây khá lâu cháu từng qua nhà ông, ngọt nhạt xin ông cho lời khuyên về bệnh tương tư giữa cháu và cô bé nào đó ông không rõ, nhưng cháu đã rất khổ đốn đau khổ trong khoảng thời gian ấy, cháu còn nhớ chứ?"

- "À lúc đó..."

Đặng Khắc Huy gãi gãi đầu.

- "Thế cô bé ấy có phải bé Trúc bây giờ không?"

Ông khá tự tin, dẫu ông chẳng biết mình lấy đâu ra sự chắc chắn đó nữa, song linh cảm vẫn mách bảo ông rằng, hai cô bé là một.

Nhỏ mở to đôi mắt tha thiết nhìn anh, chờ đợi câu trả lời của anh.

- "Đúng, đúng vậy, đúng đó! Hải lòng mọi người chưa?"

- "Ông biết ông tiên đoán như thần mà!"

Một người già phấn khích, một người trẻ đỏ bừng mặt, hai người còn lại, một thờ dài, một nhú đôi lông mày dài đậm.

- "Trước khi tụi con về đây cuộc sống của Huy có vẻ thú vị quá, bố, con đã bỏ lỡ những gì rồi?"

- "Haha, đầu đuôi là vậy..."

- "Ông nội, chuyện quá khứ thì cho qua đi!"

Rõ ràng đã có khoảnh khắc Kim Trúc thấy anh Khắc Huy có chút không vui, nhưng chỉ trong chốc lát, anh đã lấy lại được vẻ ngượng ngùng khi là trung tâm của sự trêu chọc vốn có.

Ừ thì, hy vọng nhỏ nhìn nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Một Vở Kịch Trộn Vẹn

Chắc tại anh mắc cỡ?

Nói chung Kim Trúc cũng đâu nhạy cảm tới mức để ý đến từng chi tiết nhỏ nhất của anh đâu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại mà nói, với tính cách của anh trước đây thì chữ mắc cỡ từ khi nào đã nằm trong từ điển chứ? Đặc biệt ở trước mặt gia đình mình, chẳng phải anh càng nên mạnh dạn sao?

Nhỏ chỉ cảm thấy kỳ lạ thôi, cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Đoạn nhân viên phục vụ thấy có hai vị khách mới liền bước lại hỏi hai người có muốn gọi thêm gì không, rồi trong lúc nhỏ còn đang phân vân nhìn vào thực đơn nên chọn món nào cho phải thì quý bà ngồi đối diện nhanh chóng tiếp lời.

- "Trúc đã ăn tối chưa?"

Nhỏ hơi ngần ra, song vẫn trả lời bà.

- "Con chưa ạ..."

- "Vậy gọi bò bít tết ăn nhé? Cả Huy nữa, cho họ combo hai phần bít tết mềm đi."

Phục vụ viết thêm lên tờ giấy rồi quay đi, bà Đặng tựa hồ như rất hài lòng, bà quay đầu nhìn nhỏ cười hiền hậu.

- "Yên tâm, ngoài món tráng miệng ngon khỏi bàn ra thì bít tết chỗ này cũng chuẩn năm sao không kém đâu, con sẽ thích thôi."

Từ lúc gọi món cho đến lúc thức ăn được bung ra, bà Đặng chu đáo gọi thêm nước sốt chấm cho nhỏ, liên tiếp hỏi nhỏ có muốn uống gì không, bít tết chín tới chứ,...

Mẹ anh cẩn thận tỉ mỉ, ông anh nhiệt tình hóm hỉnh. Nếu gia đình người yêu cứ đối nhân xử thế với Kim Trúc theo cách này, thì nhỏ đây chẳng khác nào được mệnh danh là cô bạn gái hạnh phúc nhất quả đất rồi sao?

Giả như sự việc ở quán cà phê hôm nọ chưa từng xảy ra, không chừng nhỏ sẽ hoàn toàn bị che mắt bởi cách đối đãi của bà tối nay, mà vui vẻ nhập cuộc cùng mọi người rồi.

Tiệc là tối làm việc hôm đó với tối nhà hàng hôm nay cách nhau không quá xa, dù muốn quên cũng khó mà quên được.

Nhắc tới người bên cạnh, anh dường như đã quên mục đích chính của cả hai đến gặp bà Đặng là để làm gì, bản thân chỉ lo nhâm nhi từng miếng thịt thơm ngon, hại nhỏ bực mình gần chết. Dầu sao trước mặt còn có cả ông nội của anh, nhỏ muốn nhắc khéo lại càng cẩn trọng, không nên quá lỗ mãng.

Nhưng rồi chính cái người khiến nhỏ bận tâm lại vô tình mở đường cho nhỏ.

- "Cặp đôi tuổi teen vừa tan học là đến ngay đây, tất có chuyện gì cần trao đổi với phu nhân Đặng nhỉ?"

Ông nừa đùa nửa thắc mắc, bởi lẽ bọn trẻ còn chưa ăn gì luôn mà. Nghe vậy, thằng bé Khắc Huy cuối cùng cũng chịu buông dao nĩa trong tay xuống, chần chừ nhìn cô bạn gái ngồi cạnh, con bé liền gật gật đầu ra ám hiệu với nó.

- "Mẹ... cái hôm con không có ở đây, mẹ đã nói gì với Kim Trúc vậy?"

- "Hôm nào cơ?"

- "Tại chỗ làm của em ấy đó."

- "À khi mẹ đến thử đồ uống ở quán cà phê Star hả?"

Trong lòng Kim Trúc bắt đầu dấy lên một chút nghi hoặc.

- "Quán cà phê nơi bé Trúc làm việc khá nổi tiếng, mẹ tối đó tiện đường nên quyết định vào uống thử, với cả ghé thăm cô bé một chút... Tội mẹ đã nói chuyện rất vui vẻ, có chuyện gì không ổn sao?"

Đúng thế, rất không ổn là đằng khác.

- "Chỉ thế thôi à mẹ?"

- "Yes my son, mẹ còn có thể nói gì khác nữa đây?"

Tại sao bác phải nói dối? Còn Khắc Huy, chưa gì mặt đã biểu hiện vẻ không đáng lo ngại mà cầm lại dao nĩa rồi, anh đúng thật cả tin đến vậy?

Kim Trúc siết chặt tay lại, nhỏ tự đánh cược mình.

- "Thứ lỗi cho con nói thẳng, tối đó bác..."

- "Gia đình đoàn viên quá nhỉ? Mời cả chị dâu tương lai của con luôn chứ."

Một cô gái xinh đẹp tươi rói xuất hiện trước bàn ăn, khiến cả ba người đang ngồi đều hơi bất ngờ nhưng người còn lại mới là người bất ngờ nhất, tại không đoán trước được mà.

Một bên nở nụ cười ngay sau đó, một bên tâm trạng trùng xuống. Ngạc nhiên thì có ngạc nhiên thật, cơ mà xuất hiện như thế này... có phần hơi không đúng lúc không?

- "Hà? A...xin lỗi Trúc, tớ làm gián đoạn điều gì hả?"

- "Không, chẳng phải chuyện gì quan trọng lắm đâu con yêu, con ngồi đi."

Cha phu nhân Đặng trông thế thì thấy không đúng cho lắm, vội khẽ trách con gái.

- "Con phải để con bé trả lời chứ, cháu cứ tiếp tục đi Trúc..."

Mọi người đều hướng mắt về phía Kim Trúc, ánh nhìn khó hiểu có, tò mò có, miễn cưỡng có,...

Bây giờ chê nhỏ không đủ can đảm, chẳng khác nào con rùa rút cổ thì nhỏ cũng đành chấp nhận thôi. Vì hết thầy gia đình người yêu và thậm chí cả bạn của mình đều đông đủ trước mặt như thế này, sự can đảm trước đó dù không muốn nhưng dường như vẫn bốc đi rất nhiều rồi.

- "Không có gì quan trọng đâu ạ, xin lỗi đã khiến mọi người mất vui. Huyền ngồi cạnh tớ nè, để tớ nhích qua một chút..."

Diệu Huyền à ừ vài tiếng rồi làm theo những gì mấy người ở đây cứ thay phiên nhắc nhở, đó là ngồi xuống. Phần còn lại của bữa ăn tối đa số kể về cuộc sống của hai anh em nhỏ khi không có ba mẹ ở cùng, hồi hạn tình hình học tập chung của cả ba đứa,...

Kim Trúc đang trong cuộc trò chuyện gần gũi thì bỗng dưng người bên cạnh thì thầm bên tai nhỏ điều gì đó, đoạn xin phép người lớn rồi chủ động đứng dậy đi một mạch.

Trong nhà vệ sinh lớn đẹp tại một nhà hàng nọ.

- "Chỉ có hai chúng ta...ồ không hẳn, đằng kia là người...mà ai nghe được thì kệ họ, tóm lại chúng ta tự do rồi!"

- "Thế à?"

Một nàng đáp lại tinh queo, một nàng ức chế hết biết.

- "Cậu nghĩ tớ vô tâm đến nỗi không nhận ra bất cứ cái gì sao? Chúng ta ở đây không khác so với ở trường đâu, cậu cứ cư xử bình thường lại đi."

- "Cậu...nhận ra điều gì?"

- "Tớ nói, cậu và Uyên Nhi có vẻ giống nhau tất cả mọi thứ, nhưng cậu khác bạn ấy ở chỗ cậu lúc nào cũng tràn đầy sức sống, luôn khiến tâm trạng mọi người vui lây mỗi khi cậu có mặt. Và tớ đoán đó cũng là lý do anh tớ yêu cậu cho nên...đã có chuyện gì xảy ra với một Kim Trúc như thế vậy?"

Thấy đôi mắt điềm nhiên của bạn mình trong giây lát có chút ngập ngừng, Diệu Huyền quyết không vòng vo nữa.

- "Là ai trong gia đình tớ làm cậu không vui? Nói tớ nghe, tớ sẽ lấy lại công đạo cho cậu, tiếng nói của tớ có quyền không kém ba tớ đâu!"

Kim Trúc bị người đối diện làm cho cảm động, nhỏ cười, lại hít một hơi.

- "Trước hết, tớ muốn hỏi cậu một chuyện..."

....

- "Ồn gì con gái của hai bác đây rồi!"

Kim Trúc vừa bước vào nhà giọng nói quen thuộc vọng ra, không phải tiếng của mẹ nhỏ, cũng không phải của ba nhỏ.

- "Mày làm gì ở đây?"

- "Tao đợi mày đến mùa quýt năm sau luôn quá, vừa đi đâu về vậy?"

- "Sắc mặt con không tốt chút nào, con ốm hả?"

Bà Nguyễn cùng Uyên Nhi đang lật mớ rau muống tươi dành cho sáng mai bà mang ra chợ bán, sau câu hỏi của bà thì cô liền ngẩng đầu lên nhìn rõ hơn về mặt bạn mình, quả thật rất nhợt nhạt.

Cả ông Nguyễn mắt đang dán vào bản tin thời sự trên tivi phía kia cũng ngoái đầu quay lại nhìn con gái.

- "C...con vừa đi xem phim với anh Khắc Huy, hơi buồn tí thôi, mọi người cứ làm quá lên!"

Kim Trúc cười xoa, vội chuyển sang chủ đề khác.

- "Mà hiện giờ điều này mới là điều quan trọng sao? Con đang rất cần một lời giải thích tại sao con heo này lại ở nhà mình đấy mẹ!"

Con heo á? Uyển Nhi nghe mà muốn sặc món cà tím nướng mà hồi nãy cô ăn ké được của gia thất nhà họ Nguyễn nha.

- "Bé Nhi vì chuyện gia đình nên xin phép ở lại nhà chúng ta một vài ngày."

- "Ra là vậy..."

- "Nhà cửa hơi chật chội, khắp nơi toàn là hàng hóa của bác thôi, hy vọng con không chê."

Bà Nguyễn quay sang cô ái ngại.

- "Trời con không để ý đâu bác, con phải cảm ơn mọi người nhiều vì đã chứa chấp một con bé bỏ nhà đi như con!"

- "Đừng khách sáo... Vào phòng tao không? Mẹ, con mượn nó một chút nhé?"

- "Ừ hai đứa làm gì thì làm, còn ông kia, tắt truyền hình rồi vác cái thân già ông qua đây lật rau phụ tui xem."

Hai người lớn cặm cui lo nghĩ cho cuộc sống sinh hoạt ngày mai, nào hay biết chẳng tụi trẻ trong phòng với biết bao cảm xúc khó diễn tả?

Nhưng chỉ trước đó thôi, bây giờ tụi nó gặp được nhau rồi, đan xen thời điểm thích hợp nên cả hai đều không kìm được mà kể cho nhau nghe tất thảy mọi thứ đổ dồn lên bản thân chúng nó dạo gần đây.

Nguyễn Thị Kim Trúc kinh ngạc trước câu chuyện của Dương Uyển Nhi một thì cô nàng kinh ngạc trước câu chuyện của nhỏ bạn mình đến mười.

Sau khi quay trở lại bàn ăn với Diệu Huyền, mọi người tiếp tục ăn uống và trò chuyện một tí rồi ai về nhà nấy. Ông nội của hai anh em từ khi con gái ông và chồng nó về Việt Nam thì dọn sang biệt thự ở chung cho gia đình đoàn viên sum vầy.

Bằng cách nào đó phu nhân Đặng đề nghị sẽ chở Kim Trúc trên xe máy của ông, căn bản ô tô nhà họ Đặng chỉ có bốn chỗ ngồi nên bác quản gia sẽ lái xe đưa ông, Huy và Huyền về.

Anh Khắc Huy mười tám tuổi, đã đủ tuổi điều khiển xe mô tô trở lên rồi. Duy chỉ vì một số lý do riêng, nhỏ vẫn là nên chấp nhận ý tốt của mẹ anh.

Suốt cả quãng đường nhỏ và bà không ai nói với ai câu nào, nhỏ vốn không biết nói gì. Khi tới nơi, nhỏ xuống xe, chợt để ý thấy biểu cảm chê bai ra mặt của bà trước ngôi nhà nhỏ đơn sơ phía đối diện.

Nhỏ chọn mắt nhắm mắt mở cho qua, ngày hôm nay đã đủ mệt rồi. Có điều bà Đặng thì không nghĩ như vậy, khi nhỏ cúi đầu chào bà rồi quay lưng đi thì phía sau bà mới đi thẳng vào vấn đề.

"Còn nhớ những gì bác nói tới đó chứ? Giờ bác muốn nghe một câu chấp thuận từ chính miệng con."

"Xem ra...bác đã nhọc công diễn một vở kịch trọn vẹn tới tận bây giờ nhỉ?"

"Đừng có nói xiên nói xỏ ở đây, nếu không phải vì con tự ý hành động theo ý mình rồi còn kéo theo Khắc Huy làm bia đỡ đạn thì bác cũng chẳng cần hao tâm tổn trí đến vậy!"

"Được thôi, con cũng không chịu nổi nữa rồi, rốt cuộc con phải hành động ra sao mới vừa lòng bác?"

"Quanh đây có cửa hàng Starbucks, bác sẽ vào trong dùng nước và đợi, thương tình nên bác cho con khoảng thời gian để chuẩn bị tâm trí và suy nghĩ khôn ngoan hơn. Cho tới khi giờ vàng, người mà bác yêu cầu xuất hiện sẽ không chỉ có một mình con, cả bố và mẹ của con nữa."

"Bác...bác đang đưa ra cái chính kiến kiểu gì vậy ạ?!"

"Lời của đám thanh thiếu niên đáng tin cậy được bao nhiêu chứ? Có bác cha mẹ chứng giám thì may ra. Cũng đồng thời xác định sau buổi tối nay hoặc là gia đình con sẽ không chịu thiệt thòi, hay là thiệt thòi mà cấp độ tăng gấp đôi nữa... Tất cả đều phụ thuộc vào biểu hiện của mấy người."

Kim Trúc nhìn lên đồng hồ treo tường, lại nắm chặt lấy cánh tay của Uyển Nhi đang ngồi bên cạnh hơn, trong đó mang theo một tia run rẩy.

- "Ba tao là thợ hồ, chiều tối không có việc làm luôn ra chợ phụ mẹ tao bán hàng, tao nghĩ bà Đặng cũng biết việc này... Tao không biết phải làm thế nào, cũng không muốn phải xa Khắc Huy, nhưng lỡ như tiền đồ của ba mẹ vì tao mà bị ảnh hưởng thì...th..."

Bất thành linh vai nhỏ bị vỗ thẳng một cái không thương tiếc, khiến câu chữ chưa kịp thốt ra đã phải giật mình nuốt ngược vào trong.

- "Mày bị nỗi sợ chọc mù mắt rồi! Có biết bao nhiêu là phương pháp để giải quyết loại người như bà ta đấy! Mà niệm tình bà ta thân phận cao sang lại chịu khó ngồi đợi mày một mình nên tao sẽ đối xử nhẹ nhàng với bà thôi..."

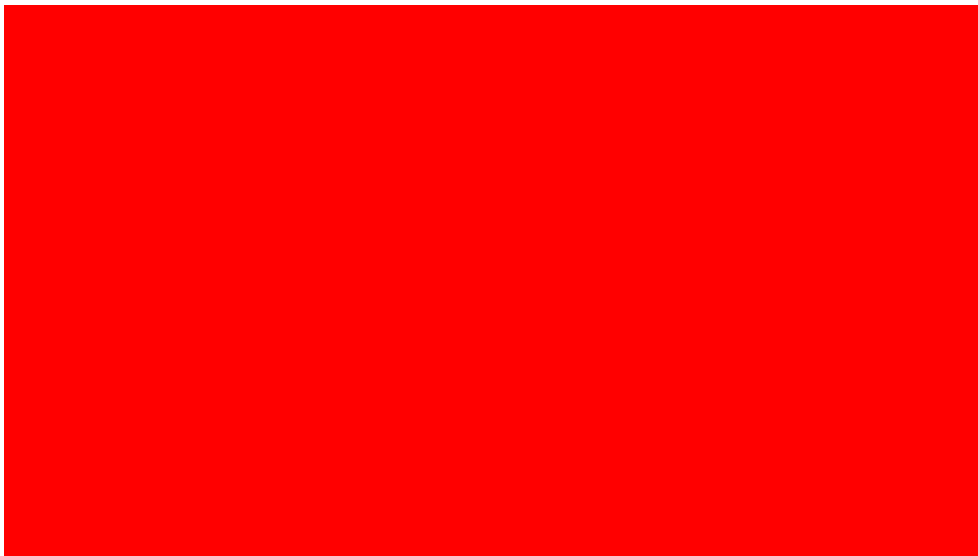
- "Ý mày là sao...?"

- "Dẫn theo bố và mẹ cái cùi chò của bà, tao đi với mày nè, đi, ta cùng đi gặp gỡ quý phu nhân nhà họ Đặng nào!"

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Lời Nguyễn Linh Nghiệm

Chẳng biết trước đó nó ăn phải cả tím hay cả pháo nướng nữa, tại máu thì nóng phừng phực y chang quả pháo mới được châm ngòi ấy, lấy trong túi quần áo di cư của nó ra một chiếc áo khoác, mặc vào người trong vòng một nốt nhạc liền khăng khăng cùng nhỏ ra ngoài.

Ông bà Nguyễn hỏi tới thì trả vờ rằng đi dạo hóng mát. Đúng thật không cần làm phiền đến một sợi tóc của ba mẹ nhỏ.

Tạm gác lại chuyện đôi bạn thân nữ họ đồng tâm hiệp lực ra sao, chỉ biết trước khi họ gặp nhau ở nhà Kim Trúc, gần đầu đó đôi bạn thân nam kia cũng vô tình có cơ hội gặp gỡ rồi trò chuyện nho nhỏ với nhau.

- "Hi đại ca, gom đồ trốn nợ hay gì?"

Chấn Phong nhìn chăm chăm người đối diện một lúc, buột miệng trả lời.

- "Đéch phải, tao trốn tình yêu."

- "Mày nói cái gì? Vậy Uyển Nhi mày bỏ đi đâu?"

Thằng khỉ này dắt xe đạp đi ngang qua, thấy cậu một tay xách cái cặp to sụ, một tay cầm vài vật dụng linh tinh cá nhân nên nó mới mở miệng trêu đùa trước. Sự thật rõ như ban ngày ấy, mà đến khi cậu đùa lại thì nó nghiêm túc ba má nhận không ra luôn.

Nhưc đầu vì một loạt chuyện xảy ra chiều nay là vậy, giờ cậu lại thấy buồn cười.

- "Mày tin người vờ lờ, là nãy Uyển Nhi chu đáo gọi tao ra đưa giúp đồ đạc của tao thôi."

Cất đồ vào nhà thằng bạn bốn mắt trong xóm mà Chấn Phong quyết định sẽ xin ở nhờ một vài ngày xong xuôi, cậu ra băng ghế đá ngồi cạnh Thiên Minh.

- "Tao hiểu rồi... Cuối cùng cả hai cũng buộc phải đối mặt với cửa ải lớn nhất nhì?"

- "Ừ, đối mặt rồi mới biết, còn căng hơn tao nghĩ..."

- "Cửa ải tâm lý của chính mình mày và Uyển Nhi đã rất can đảm vượt qua, cố gắng thêm chút nữa xem sao?"

Chấn Phong gật đầu, hướng mắt nhìn xa xăm.

- "Nói gì thì nói...đậu xanh rau má! Chuyện này khiến tao bức xúc quá!"

- "Giật cả mình!"

- "Nhà trường hành xử cái quái gì triệt hết mọi đường sống của học sinh vậy? Rõ chuyện bé xé ra to mà!"

- "Giờ tao mới thấm thía, đi học tốt nhất đừng nên nhón với giáo viên, vì sau tất cả, người chịu thiệt thòi vẫn sẽ luôn là bản thân mình..."

Thiên Minh quan sát thái độ của cái thằng được phong là đại ca bấy lâu, cậu càng cảm thấy khó hiểu.

- "Đùa chứ nhìn mày giống như đang bằng lòng chấp nhận những gì xảy ra với mày vậy! Nặng nhất là buộc thôi học đó, trong khi sự nghiệp cấp ba của mày chỉ mới bắt đầu thôi, cả bóng rổ nữa! Dù mày có bị loại ở vòng tuyển chọn nhưng tao cóc tin niềm đam mê thể thao trong máu mày cũng biến mất theo... Mày thực sự không quan tâm sao?"

- "M...mày nói nhiều hơn thằng bốn mắt nữa! Tụi bây thật là...mọi thứ nó thích thì nó ập đến, bà nội tao cũng không ngăn được!"

Chấn Phong bức bối đáp trả, rồi cậu quay mặt sang hướng khác. Né tránh không để thằng ngồi cạnh nhìn thấy một vẻ mặt khác ngoài vẻ mặt điềm nhiên từ đầu đến giờ của cậu.

- "Tụi tao chỉ lo cho mày thôi! Nhắc mới nhớ, cần một chỗ ở tại sao không chạy qua nhà tao, phải qua nhà thằng bốn mắt?"

- "Hôm rày muốn gặp được mày còn khó hơn gặp Messi, cũng chả biết mày đưa em nó đi trốn ở đâu..."

Có người hát cảm về phía chiếc xe đạp dựng bên gốc cây gần đó, có người lập tức hiểu ý, đột nhiên lúng ta lúng túng.

- "À...ừ tao chỉ chạy xe vòng vòng thôi, đi một ngày đăng học một sàng khôn..."

- "Bời tao không muốn làm phiền khi mày không có ở nhà, vả lại, mày cũng không phải là người bạn thân duy nhất tao có thể nhờ cậy nên..."

- "Mày nói vậy không sợ tao buồn hả? Tao luôn xem mày là người bạn thân duy nhất đấy."

- "Kệ mày."

- "Ặc!"

Hoàng Thiên Minh, sau ngần ấy năm, giờ đây vẫn khiến cậu tặc lưỡi chê sến sảm, như thuở chín năm về trước...

"Giờ mới biết huynh đệ mình sến sảm đến vậy, có tài chém gió thành bão nữa chứ. Hừ chẳng quan tâm, chẳng quan tâm..."

Như chưa từng có gì xảy ra, như chưa từng có gì đổi thay.

....

Quán Starbucks chỉ cách khu nhà Kim Trúc và tụi Chấn Phong chừng một trăm mét, quán nằm mặt tiền, có thiết kế độc đáo, không gian rộng lớn.

Hồi đó, nếu không phải vì được nhận thẳng vào làm việc tại quán Star hơi xa chút thì quán Starbucks này cũng nằm trong top những lựa chọn của nhỏ.

- "Này, bà Đặng là cái người đang ngồi ở hướng hai giờ phải không?"

- "Mày nhìn ra ngay sao? Mày chưa từng gặp mẹ Khắc Huy bao giờ mà?"

Kim Trúc nhìn qua khắp một lượt khách khứa nơi cửa hàng cà phê sang chảnh này, thấy ngoài bà Đặng ngồi yên vị chả động chạm đến ai ra thì xung quanh vẫn còn rất nhiều người phụ nữ với vẻ ngoài giàu sang đang ngồi một mình một cõi.

Huống hồ chỉ hai anh em nhà họ Đặng đặc biệt là Diệu Huyền, toàn thừa hưởng diện mạo từ cha, chẳng giống mẹ tí nào. Thế mới nói, làm sao Uyên Nhi có thể nhận ra bà ngay lập tức vậy?

- "Tao không biết...lính cảm chẳng? Mà thôi, tụi mình đi đến chỗ của bà ta đi."

Tiếng bước chân lộp cộp từ một người trở lên tiến lại gần khiến bà Đặng rời mắt khỏi điện thoại, nhìn lên.

Đúng như cô dự đoán, phu nhân rất đối ngạc nhiên. Sự khó hiểu hiện rõ trên khuôn mặt bà, xen lẫn một thứ cảm xúc gì đó...trong đôi mắt tinh tường kia.

Chẳng biết Kim Trúc có cùng cảm nhận như cô hay chỉ mình cô thoáng thấy, nhưng lại không thể dùng lời để diễn tả ánh mắt đó của bà là nói lên điều gì.

- "Hình như có một chút nhầm lẫn rồi, bé Trúc nhỉ? Bác không hề nhớ mình có dặn con đến đây cùng với một con nhóc...?"

- "Ông bà Nguyễn có nhiều việc phải làm hơn bác tưởng đấy, họ chẳng rảnh để đi đến những nơi, gặp gỡ những người chỉ tổ lãng phí thời gian của họ đâu"

a."

Từng câu chữ thốt ra của con bé từ đầu đến này, hoàn toàn khác xa một trời một vực so với gương mặt tưởng chừng như ngây thơ, thánh thiện của nó. Bà thật hồ đồ khi trông mặt bắt hình dong nó từ cái nhìn đầu tiên mà.

Bà Đặng mỉm cười, câu chữ nhẹ nhàng nhưng đầy mùi thuốc súng ư? Chẳng phải nghề của bà sao?

- "Thế thì nhóc ở đây để lãng phí thời gian à? Rảnh rồi chỗ mũi vào chuyện của người khác thì tự lo cho chuyện gia đình mình thì sẽ tốt hơn. Đúng là cái tật lớn hơn cái tuổi!"

- "Thứ nhất, tôi vốn dĩ đang lo cho chuyện của những người sống chung một mái nhà với tôi. Chả nhẽ bác không biết tôi hiện đang sống ở nhà họ Nguyễn?"

- "Cái gì?"

- "Không tin thì bác cứ thử tự mình kiểm tra. Thứ hai, tôi không phải là một con nhóc, tôi mười tám tuổi rồi. Bằng ý nghĩ sẽ báo cho cảnh sát có một bà cô tự cho mình là địa vị cao nhất, rồi đe dọa một cá nhân nói riêng và ảnh hưởng một tập thể sau này nói chung... Tôi tin rằng tôi đã hơi đủ trưởng thành rồi đấy."

- "Đợi chút...mười tám sao? Thế sinh nhật vào thứ mấy?"

Qua lời kể, Uyên Nhi cũng có thể tưởng tượng được mẹ Khắc Huy là người như thế nào nên trước khi đến đây, cô căn bản đã khôn khéo uốn lười mình mấy lần, chuẩn bị sẵn sàng những tình huống đối đáp rất có thể xảy ra giữa cô và bà.

Tuy nhiên, câu hỏi này chắc chắn không nằm trong sự chuẩn bị của cô. Đến cả Kim Trúc đứng cạnh cũng cảm thấy kỳ lạ. Lo lắng vài giây cô lập tức tự nhủ, bà chỉ là đang cố ý đánh trống lảng thôi, lại tiếp tục.

- "Vào vấn đề chính đi ạ, con trai bác nếu biết chuyện sẽ rất thất vọng, vì vậy bác luôn phải diễn mỗi khi có anh ta ở đây. Nhưng liệu bác có từng nghĩ đến, trên đời này chẳng có bí mật nào mãi mãi được giấu kín không?"

- "..."

- "Sớm muộn cũng sẽ bị phanh phui, rồi lần lượt những người còn lại trong gia đình bác đều biết. Tất nhiên bác không nhớ để điều đó xảy ra đâu nhỉ?"

- "Con nói đúng, bác chẳng bao giờ muốn điều đó xảy ra."

Người phụ nữ ngồi trên ghế vừa dứt lời, cặp mắt hai cô gái trẻ ánh lên một tia hy vọng vui mừng.

- "Bác sẽ cân nhắc lại mọi việc, thời gian qua làm khó Kim Trúc rồi..."

Kim Trúc mím môi, đầu óc nhỏ gờ trống rỗng, chẳng biết nên phản ứng thế nào nữa. Bà Đặng thấy vậy cũng không nói gì thêm, cầm túi xách đứng lên. Lúc đi lướt qua hai cô gái, bỗng bước chân bà chậm dần rồi đứng hẳn lại.

- "Tên con là gì?"

- "Là...Uyên Nhi."

Cô cứ thế trả lời, vốn không nghĩ có gì đặc biệt. Đợi khi bóng lưng bà qua cửa sổ đang khuất, nhờ Kim Trúc phân tích, cô mới nhận ra mình "khôn" tới mức độ nào thôi.

Tao chưa từng thấy ai ngược đời như mày. Ngổ ngáo đã đành, bị đối phương chú ý tới không lạ, cái lạ là tự nhiên mày bồi thêm thông tin về bản thân làm chi, để tiếp tay giúp bà biết bắt đầu từ đâu trong việc điều tra thân thế hoàn cảnh của chính mày.

Quá giỏi, vạch áo cho người xem lưng, quá xuất sắc luôn.

Đấy, lời nguyên linh nghiệm, sáng sớm hôm sau ở đâu xuất hiện mẫu xe ô tô láng bóng đẹp đẽ đỗ trước cửa nhà họ Nguyễn.

Uyên Nhi dụi mắt, đầu phải nhà mặt tiền đâu, ngõ hẻm mà, sao rộng thênh thang cả xe hơi cũng lọt qua vậy? Tóm lại hận ông thiết kế đường là một, số cô hôm nay tận là hai.

- "Hai đứa lên xe đi, bác chờ đi học."

- "Sao cơ ạ?!"

- "Huy Huyền được quản gia nhà chờ đi từ sớm, thằng Huy có chút chuyện không đưa Trúc đi học được, nó nhờ bác, cũng tiện đường nên bác không từ chối."

Ngủ muộn dậy muộn thành thử chẳng thể lười lười thêm nữa. Kết cuộc em xe đạp phải cất lại vào nhà họ Nguyễn, còn chủ nhân của nó và bạn cô thì

đều được yên vị ở đầu đó cao cấp hơn.

Ngồi trên xe mà đôi bạn cảm thấy kì kì sao sao ấy, cũng may con đường từ khu nhà đến trường học không quá xa, chốc lát đã tới ngay, đỡ phải chịu bầu không khí kỳ quặc này thêm.

Đương nhiên không quên cảm ơn bà Đặng một tiếng.

- "À bé Nhi..."

Uyển Nhi quay người lại thấy cửa kính xe được kéo xuống, bà Đặng trên ghế lái chần chờ một lúc.

Trong lúc ngỡ ngàng chờ bà, cô có dịp để ý, sắc mặt bà kém tươi hơn tối qua, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên hai quầng thâm dưới mắt. Chắc ban đêm bà khó ngủ?

- "Chúc con một ngày học tập thật tốt."

- "Vâng, con chào bác..."

....

Kể từ sau vụ việc hợp phụ huynh chiều hôm qua và tiến hành hình thức kỷ luật ngay tức khắc vào ngày hôm sau, tức sáng hôm nay, Trần Chấn Phong đúng thật không xuất hiện ở trường.

Vừa mới khai giảng cậu học sinh đầu cấp này đã được nhiều nữ sinh để mắt đến rồi, không lâu sau thì lập băng lập nhóm, lại còn ở trong câu lạc bộ thể thao. Nổi tiếng ngút trời, nên những tin tức về cậu đều được quan tâm, lần này cũng không ngoại lệ.

Đi trên hành lang, tiếng xì xào lẫn trao đổi thông tin vang lên không ngớt. Nhà trường thẳng tay phạt cậu ta là để làm gương, chỉ trách số cậu ta không được hên thời, tội ghê...

Người thân duy nhất của nhân vật chính trong trường, Uyển Nhi khối 11 dĩ nhiên cũng thom lây. Crush của đám nữ sinh sẽ nghỉ học tạm thời thì cũng đỡ đi, đằng này crush có nguy cơ bị buộc thôi học luôn ý.

Thật gần và cũng thật xa, hình thức liên lạc còn chưa có, cơ bụng có bao nhiêu mùi còn chưa rõ, bọn họ đâu có chịu bỏ cuộc dễ dàng thế!

Chàng trai là tất cả thương mến của Uyển Nhi sẽ không đến trường, đồng nghĩa với việc nguồn động lực của cô biến mất. Buồn nào nê, đã vậy cứ liên tiếp bị nhóm nữ sinh vây quanh, hết nhóm này đến nhóm khác, hỏi dồn dập về Chấn Phong.

Mà họ cũng chả phải lo lắng tình hình hiện tại của cậu thế nào, là tìm đủ mọi cách để tiếp cận thì có. Loạt câu hỏi kiểu này không hiểu sao cô nghe thật khó chịu, ghét cực.

Tan học Kim Trúc đi cùng Khắc Huy, Diệu Huyền cũng chẳng thấy tăm hơi. Song cô không đến nỗi phải bận tâm cho lắm về vấn đề này. Bác Nguyễn có đưa cô chìa khóa dự phòng, cô hiện đang nghĩ mình nên về bằng cách nào đây.

Biết thế sáng sớm đã không đi nhờ xe rồi, gấp quá cũng không nghĩ tới chiều về sẽ lấy cái gì mà về nữa.

- "Woa chiếc xe đẹp quá..."

- "Không biết đón ai nhỉ?"

Uyển Nhi thoát khỏi dòng suy nghĩ, quay trở lại thực tại. Ủa?

Đơ như cây cơ trông chiếc xe trước mặt chậm chậm lăn bánh về phía cô đang đứng, bên vai bỗng nhiên bị người nào đó vỗ một cái.

Hai sự bất ngờ cùng một lúc hả trời? Cô ngoảnh đầu nhìn lại, đằng trí giây lát...à, vẫn là gương mặt đẹp trai này...

Thở hổn hển, hình như vừa chạy tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Xem Tôi Như Em Trai Nữa Có Được Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.